

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Bu kitap sizi etkileyecek! Cosway'in karakterleri arasındaki gerilimi sayfalardan taşıyor."

—A. MEREDITH WALTERS, *New York Times* seksüel yazarı

L . H . C O S W A Y

KUPA ALTILISI

YABANCI

SHIMAZU

KUPA ALILISI

Kupa Altılısı

Özgün Adı | *Six of Hearts*

L. H. Cosway

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Merve Süzer

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Görselleri | Shutterstock

1. Baskı, Mart 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-80-7

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2015

© Yabancı Yayınları, 2016

© Lorraine McInerney, 2014

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

L . H . C O S W A Y

KUPA ALTILISI

Çeviren

Bige Turan Zourbakis

Çocuklukları çalınmış olanlar için.
Yaşınız kaç olursa olsun, çocukluğunuzu
geri almak için geç değildir.
İnanılmaza inanın, çünkü içinde yaşadığımız
bu dünya bir sihir.

*Elinden geleni ardına koyma, çünkü ben
koymayacağım!*
-Monte Cristo Kontu, ALEXANDRE DUMAS

Jasonların komşularının evi, kendilerinininkinden çok daha güzeldi. Jasonların evinde tek duyulan bağırış, ağlama ya da sessizlikti. Tek hissedilense, babasının yumruklarının vücudunun herhangi bir yerine çarpışının acısıydı.

Bir gün, evin arka bahçesinde oyun oynarken, yan bahçedeki komşu kızıyla arkadaş oldu. Jason'ın hayatında gördüğü en güzel kızdı. Onun yanında olmak çok hoşuna gidiyordu, çünkü kız hep gülümsüyordu ve gülüşü mutluluk ile bembeyaz dişlerle doluydu. Jason bu hissi yakalamak, bunun bir parçasını kendine almak istiyordu.

Bazen, babası iş gereği uzakta olduğu günlerde mutluluk benzeri bir his yaşıyordu. Evde sadece o, annesi ve erkek kardeşi Jack olurdu. Jason ikisini o kadar çok seviyordu ki onlar için her şeyi yapardı. Kahkahalar atar, bahçede oyunlar oynar ve bir süreliğine, birkaç saat sonra babalarının beraberinde getireceği şiddeti unutturirdi.

Komşu kızı, Jason ve kardeşine yiyecek veriyordu. Aç olduklarını hissediyor, bir şekilde babalarının her şeyi sıkı sıkıya bölerek verdiğini ve annelerinin onu durdurmaktan aciz olduğunu biliyor olmalıydı. Jason'm babası iriyarı ve güçlü, annesiye ufak tefek ve zayıftı. Babası böyle olmasını seviyordu.

Ancak Jason'ın, komşu evinde en sevdiği şey televizyondur. Kendi evlerinde televizyon seyretmeleri yasaktı. Babasının kurallarına aykırıydı. Televizyon ancak geceleri, Jason ve kardeşi yattıktan sonra ve babası işten eve dönünce açılabilirdi. Oysa komşuların evinde Jason dilediği kadar televizyon seyredebilirdi. Hiçbir kısıtlama yoktu.

Jason o gece bahçedeki eski kulübede bekliyordu. Babasının içmeye gittiğini ve eve muhtemelen sinirli döneceğini biliyordu. Bu kez onu durdurmayı planlıyordu. Kardeşiyle annesinin canını yakmasını önlemek için ne lazımsa yapacak, gerekirse onlar yerine kendisi dayak yiyecekti.

Kulübede zaman geçirmek ve birazdan çekeceği fiziksel acıyı unutmak için yanına birkaç bilye ve bir deste iskambil kâğıdı getirmişti, kendi uydurduğu çeşitli numaraları deniyordu. İnsanlara el oyunları yapmaktan hoşlanır, yetenekleriyle onların başını döndürürken yüzlerinde oluşan hayranlığı görmeye bayılırdı.

Okulda en yakın arkadaşı Jessie'yle paraya para demezlerdi. Jessie bahisleri toplar, Jay de sınıf arkadaşlarıyla, ellerinde hangi kart olduğunu bakmadan bileceğine iddiaya girerdi. En basit numaralardan biriydi ama Jason her zaman daha geniş çaplı düşünmeye zorlayarak kendine meydan okurdu. İnsanları etkileyip saygılarını kazanacak numaraların ustası olmak isterdi.

Saatler gece yarısını geçerken babasının eve girdiğini duydu. Ön kapı sertçe çarpıldı ve babası ayaklarını yere vura vura merdivenleri çıktı. Jason, yokluğunun babasının dikkatini dağıtacağını farkındaydı. Babası onu aramaya çıkacaktı, böylece Jack ve annesinden uzak kalacaktı.

Jason camdan dışarı çaktırmadan bakınca anne babasının yatak odasından ışık sızdığını gördü. Sessiz sessiz konuşmalar oldu ve sonra ışık tekrar söndü. Sessizlik. Jason derin bir oh çekti. Belki de babasının kum torbasına ihtiyaç duymadığı ender gecelerden biri yaşanıyordu.

Jason içeri girmeden önce yirmi dakika beklemeye karar verdi. Babası o zamana kadar uykuya dalmış olur, böylece sinsice eve girdiğini duymazdı. Beklerken yakından bir yerden boğuk sesler duydu. Tekrar çaktırmadan camdan dışarı baktığında arka kapılarına yanaşan, kara kara giyinmiş üç adam gördü. Karanlıkta kaldıkları için suratlarını seçemedi.

Jason adamlardan birinin, kapının camekânını kırdığını görünce olduğu yere mihlanmış gibi kaldı. Adam elini aradan uzatıp kapıyı içeriden açtı. Jason'ın yüreği ağzında atıyordu. Kötü adamlardı bunlar, belki de öz babasından fenaydılar. Hissedebiliyordu. Evine giriyorlardı ve Jason onlara engel olmak zorundaydı.

Var gücüyle kapıya koşup mutfaka girdiği anda kapüşonlu adamlardan ikisiyle burun buruna geldi. Diğeriye odanın etrafında volta atıyor, her yere benzin döküyordu.

"Lanet olsun! McCabe'in oğlu," dedi üçü arasında en uzun boylu olan.

Benzinli adam kaba saba bir şekilde, "Bitir işini!" dedi ve yandaki odaya geçti.

Uzun boylu adam onu yakaladıysa da Jason debelen-di, adamı ısırpı tekmeler attı. Tam çığlık atmaya başla-yacakken adam ağzına dertop edilmiş bir bulaşık bezi sokup ses çıkarmasını önledi. Jason debelenmeye devam edince kafasının arka tarafına, beynini uyuşturan bir dar-be aldı.

Duman ve alevden göz gözü görmeyen odada uyan-madan önce son hatırladığı buydu. Evde yangın çıkmıştı ve bütün ailesi üst katta uyuyordu. Jason zar zor ayağa kalkıp yukarı çıkmaya, onları uyandırmaya hazırlanıyor-ken birisinin ona, "Kıpırdama!" diye bağırdığını duydu. Bir itfaiyeci onu tutup omzuna attı. Jason karşı koydu, fakat adam onu çok sıkı tutuyordu. Saniyeler sonra Ja-son dışarıdaydı ve itfaiyeci onu bir ambulans sedyesine yatırıyor-du.

"Ailem! Onları uyandırmam lazım!" diye itiraz etti Jason deli gibi ama bir sağlık görevlisi onu aşağı bastır-dı. Jason midesinden yukarı safra yükseldiğini hissetti, mide bulantısına teslim olup kovaya kusuverdi.

Birisinin, "Beyin sarsıntısı geçiriyor," dediğini duydu hayal meyal.

Jason yangının tükettiği evine uzaktan bakakalırken kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. O üç adamın tipini hatırlamak için çok uğraştı ama suratları, zihninde bulanık gölgelerdi.

Hastanede, bir kadın doktor güzel ve ilgili gözlerle onu tepeden tırnağa süzdü. Kaburgalarındaki yara bere-yi görünce kaşlarını çatarak nasıl olduğunu sordu.

Jason kadına bisikletten düştüğünü söyledi.

Doktor ona inanmışa benzemiyordu.

Zaman ya çok hızlı akıyor ya da hiç geçmiyordu. Ja-son ayırt edemiyordu. Ne zaman annesiyle Jack'i sorsa

kimseden cevap alamıyordu. Derken gözlüklü, kel kafalı bir adam Jason'ı yatırdıkları odaya girip yanına oturdu. İçerisi çocuklar için oyuncaklarla doluydu, fakat bunlar on iki yaşındaki Jason'ı hiç cezbetmiyordu artık.

Jason, kel kafalı adamın ona iyi haber getirmediğini gözünden anladı ve kafayı yedi. Bir avuç oyuncak arabayı alıp sağa sola fırlatmaya başladı. Adamın söyleyeceklerini duymak istemiyordu, kaldıramayacağını farkındaydı.

Birkaç saat sonra, dayısının Amerika'dan yola çıktığını ve onu alacağını, birlikte yaşayacaklarını öğrendi. Jason annesinin sıra dışı erkek kardeşinin adını duymuştu ama onunla şahsen tanışmamıştı.

Arada kalan zamanda komşuları ona bakmaya geldi. Hastanedeki odanın kapısının eşiğinde durdular: anne, baba, kız. Kızın iri mavi gözleri vardı. Jason'm en sevdiği gözler. Mükemmel bir aileydiler ve kendi ailesi artık hayatta değildi.

Artık Jason'ın amacı kalmamıştı. Annesi ve Jack'i korumadıktan sonra yaşamının ne anlamı vardı?

Vücudu titreyerek gözyaşları gözlerinden aktı. Kız hemen yanına koşup kollarını boynuna doladı ve Jason'a sımsıkı sarıldı. "Her şey düzelecek, dayın seni almaya gelene kadar birkaç gün bizimle kalacaksın," diye fısıldadı.

Jason'ın ağlamayı kesmesi uzun sürdü ve sonrasında, komşularıyla birlikte onların evlerine gitti. O evin içinde hayatının en üzgün üç gününü geçirdi.

Derken dayısı gelip bütün ailesinin öldüğünü söyledi ona duygusuzca. Jason'ı alıp geride bıraktığı dünyayla alakası bile olmayan ama bir yanıyla da tıpatıp aynı olan bir dünyaya götürdü. Jason her gün o kapüşonlu adamları, koruyup kollayamadığı annesiyle kardeşini

düşünüyordu ve bu düşüncelerin yanında beyrinde de-
ğişmeyen tek kelime beliriyordu.

İntikam.

Şimdiki zaman *Matilda*

Şu hayatta en güzeli gülüp geçmek bazen.

Son iki haftadır, online randevu dünyasının tehlikeli sularına ilk girişimi yapmış bulunuyorum ve şu anda bilgisayarımın ekranına bakarak bu son *aday* ciddi mi, yoksa benimle dalga mı geçiyor, diye anlamaya çalışıyorum. Tipi nasıl, diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Eh, bir kere sımsıkı karın kasları olduğunu biliyorum ya da belki de taş gibi kaslı birisinin resmini Google'dan bulup profil resmi olarak koymuş. Tenini kaplayan şey yağ mı, ter mi oluyor? Ne bileyim.

Her neyse. Şöyle mesaj atmış:

Selam güzel bayan,

Vay anasını, dibim düştü! Resmin gözüme takılır takılmaz dikkatimi çekti. Mannnnnyak güzelsin. Umarım birbirimizi daha yakından tanırız. Lütfen profilime bir göz at ve bana yaz. Yazmazsan ağlayabilirim.

Steve.

xxxxxxx

O kadar fazla açıdan saçma sapan bir mesaj ki neresinden tutacağımı bilmiyorum. Birincisi, ofisteki kitaplıktan sözlüğü alıp dibi düşmek kelimesinin anlamına bakmam lazım. “Çok beğenmek” diye tanımlanmış.

Tamam.

Steve’in dibinin düşmesi beni tam tersi hale getirdi. Hatta ve hatta, mesajını gelen kutumdan silmek için yoğun bir istek duydum. Sonra bir de vay anasını, diye lafa girmiş. Profiline göre yirmi yedi yaşında ve Kuzey Dublin’de doğup büyümüş ki orada kimse böyle ünlemler kullanmaz. Hem kullansalar bile onlara iki çift lafım olurdu. Birisi gündüzleri paso MTV izliyor demek ki. Peki ya ağlama olayına ne demeli? Sözü bittiği yerdeyim.

Uzun lafın kısası, adamın çabalarına karşı tepkim koskocaman bir, “Hayır, teşekkürler,” oldu. En baş sebebi de, mesajında bir kopyala-yapıştır kokusu almam. Ne de olsa bana adımla hitap etmek yerine güzel bayan demiş.

Herhalde bu basmakalıp lafları sitede karşısına çıkan herkese gönderiyordur. Ya da belki de her şeyden bihaber, hevesli hevesli oturmuş mesaj bekleyen, sanal seks tuzağına düşmeye hazır herkese mi desem? Bahse girerim Steve kurbanlarını penis resimleriyle bezdirmemek için on saniyeden fazla sabredemiyordur.

Hakikaten sapıklarla dolu bir dünyada yaşıyoruz.

Kol saatime çabucak bakışınca saatin sekiz kırk beş olduğunu gördüm. Ofisin resmi mesai saatine on beş dakika kalmış, dolayısıyla halk arasında online randevu sitesi olarak bilinen çaresizlik çukurumdan hemen çıkıp günün bütün randevularına hazır mıyım, diye kontrol ettim.

Brandon Solicitors, babamın hukuk bürosu, Dublin şehir merkezindeki üç odalı bir işyeri. Üniversiteden mezun olduğumdan beri burada sekreter olarak tam zaman-

lı çalışıyorum. Çoğunlukla ufak çaplı davalara bakıyoruz. Anlarsınız ya, hani insanlar ayağı kayıp ıslak zeminde düştü diye markete tazminat davası filan açmaya çalışır.

Lütfen son cümledeki kinayemi göz ardı etmeyin.

Çünkü bu civarın hukuk dünyasının en hızlı avcısı değiliz ama kendi yağımızla kavruluyoruz işte.

Ofisin giriş kapısı ardına kadar açıldı ve babam Hugh, ağır aksak bir şekilde odaya girdi. Topallığı bugün iyice belirginleşmiş nedense, kaşlarımı çattım. Demek ki her zamanki kadar istirahat etmiyor.

Ben sekiz yaşındayken eski evimize bir grup haydut girmişti. Babamı o kadar kötü dövdüler ki sol bacağı topal kaldı. Ama en kötü icraatları bu olmadı. İçlerinden biri, polisi aramaya kalktığı için annemi tabancayla vurdu. Ben annemin öldüğünü görüp çılgınca ağlamaya başlayınca da saldırgan beni alıp aynaya fırlattı. Cam tuzla buz oldu. Kırıklar çok kötü kesikler açarak kulağımın hemen altından başlayıp çene hizamdan devam eden ve boynumun aşağısında biten bir yara izi bıraktı. Annem o gece vefat edip babamla beni yapayalnız bıraktı. O hırslılar hiçbir zaman yakalanamadı.

Olay yaşandığında ben daha çocuktum ama annemi hiç unutmadım, onu her gün özlüyorum. Babam hiç lafını etmez fakat onun da özlediğini biliyorum. Annem, babamın hayatının aşkıydı ve ondan sonra babam başka kimseyle beraber olacak gücü toplayamadı.

"Günaydın Matilda," dedi babam. "Bana sokağın başındaki kafeden bir kahve alır mısın? Makinemiz yine bozulmuş."

"Tabii," diye neşeyle cevap verip az önce beynimden geçen o korkunç anıyı hemen dağıtmaya çabaladım. "İyi uyudun mu?"

Babam yüzünü buruşturup önüne baktı. “Bacağım dikkatinden kaçmadı galiba?”

“Evet, daha çok dinlenmelisin,” dedim ve masanın altından çantamı aldım.

“Gece geç saate kadar oturup O’Connell davası üstünde çalıştım.”

“Eh, bu gece erken yat o zaman, tamam mı?” diye ısrar ettim ve yanına yürüyüp yanağına bir öpücük kondurdum. Babam, “Olur,” dedi ve ofisten fırladım. Babamın sağlığı hakkında biraz korumacı bir yanımda var, çünkü bu dünyada başka kimsemiz yok.

Binadan çıkıp sokağa açılan dar merdivenlerden inerken kızıl kahve saçlı bir adama rastladım. Aslında erkeklerin saç rengi çok dikkatimi çekmez ama bu herifin ciddi bir stili vardı. Yanları kısacık kesilmiş, üstleri uzun bırakılmıştı. 1920’lerde geçen bir film setinden fırlamış kötü adamlara benziyordu. Gözlerim büyüyerek adama bakakaldım. Çok hoş bir lacivert takım elbise giymiş, omzuna bir çanta atmış. Her ne kadar göze ilk çarpan saçlarıysa da, yüzünün şahaneliği yanında gölgede kalırdı. Sanırım daha önce erkek cinsinin böylesi yakışıklı bir timsaliyle burun buruna gelmemiştim hiç.

Böyle herifler internetten bana yazsa ne olur yani? diye içimden geçirdim sinir olarak.

Çünkü böyle herifler “sosyal yönden beceriksiz” değişimini bile bilmez, diye cevapladı beynim.

Bir elli beşlik boyumla herifin bir seksenlik vücuduna bakakalıp içimden, *Senin gibi bir parça bu izbe yerde ne arıyor?* dedim. Aslında baktıkça gözüm onu bir yerden ısırtıyor sanki ama daha önce nerede gördüğümü bir türlü çıkaramıyorum.

Dış görünüşünden ölçüp biçersek bir moda dergisinde olabilir mesela.

İnternet adlı romantik ilişkilerin kaşarını kullanarak bile birisiyle çıkamadığım gerçeğinden kabak gibi belli olmadıysa eğer, açıkça söyleyeyim: Erkekler konusunda çok beceriksizim, bütün erkekleri kastediyorum üstelik. Yaklaşması kolay, efendi adamlar da dahil. Hoş, şu anda hiç de yaklaşması kolay, efendi bir adama baktığım söylenemez. Karşımdaki daha çok "Seni sakız gibi çiğner, tükürür atarım" tarzı bir kaplandı.

Gırrr.

Binanın girişi çok dar olduğundan birbirimize sürterek geçmek zorunda kaldık. Tereddütle gülümseyip omuz silktim adama. Geçmemi izlerken gözlerinin içi gizli bir bilgiye sahipmiş gibi parladı. Hani güzel insanlar evrenin sırrına vakıftır da karanlıkta el yordamıyla bocalayan biz sıradan insanlara gülerler ya, öyle.

Tam kapıdan dışarı adım atacaktım ki kaplan konuştu. "Brandon Solicitors'ı arıyorum. Doğru yerde miyim acaba?"

İçeri doğru geri adım attım.

Adam, Mark Wahlberg'in Güneyli kökenini bastıra bastıra konuşan haline benziyordu. Derin Amerikan aksanını duyunca gözlerimi kapatıp bu sesi içime çekmek istedim. Ama yapmadım tabii, çünkü o kadar da psiko-pat değilim.

"Evet, burası. Hatta ben de orada çalışıyorum. Sekreter virgül danışma görevlisi virgül ayak işleri elemanıyım. Babamın şirketi," diye cevap verdim. Gereğinden fazla bilgi Matilda. Gereğinden. Fazla. Bilgi.

Kaplan gülümsedi ve daha da yakışıklı oldu. Yani bu mümkünse tabii. Neyse ki telaşlı, sarsak halimle ilgili bir

yorum yapmadı. "Saat dokuzda Hugh Brandon'la randevum var. Adım Jay," dedi ve bir adım öne çıkıp elini uzattı. Sırtım duvara çarptı, çünkü adamın uzun boylu cüssesinin yanında cüce gibi kalmıştım. Ne kadar dar bir alanda olduğumuzun farkında değil sanırım, şu anda parfümünün kokusunu alabiliyorum. Vay canına, bir erkeğe kokusunu alacak kadar yaklaştığım zamanlar sayılıdır. Jay Fields da nefis kokuyor.

"Ah, tamam. Jay Fields. Evet, randevunuzu yazmıştım. Yukarı çıkabilirsiniz, babam sizinle ilgilenecek," diye cevap verdim, adamla tokalaşıp terleyen avuçlarımı fark etmesin diye hemen elimi çektim. "Benim küçük bir işim var da."

Bana uzun uzun baktı, sanki gözleriyle bütün hatlarını zihnine kazımak istiyordu ama mümkün değildi bu. Sonunda yanıt verince basit bir, "Ben seni tutmayayım o zaman Matilda," dedi.

Tanrım! O gür sesiyle "tutmayayım" demesi neden yüreğimi pırpır ettirdi ki? Otuz saniye geçmeden kara sevdaya tutulma yolunu yarılardım resmen.

Jay benimle göz teması kurduktan sonra arkasını dönüp merdivenlerden yukarı, ofise çıktı. Sokağa adım atmış yürürken kafama dank etti. Ona adımı söylememiştim ve yine de bilmişti. Belki de internet sitemizi gezmişti.

Ofisimiz belki dandikti ama internetteki vitrinimizi temiz tutmaya özen gösterirdim hep. "Hakkımızda" sayfasında benim, babamın ve diğer avukat Will'in resmi yer alıyordu.

Peki madem kim olduğumu biliyordu, o zaman ne diye burası mı, diye sordu?

Mucize ötesi bir ihtimal, acaba benimle muhabbet kuruyor filan olmasın? Sakin ol küt küt atan kalbim. Yoksa

herif herkesle dost olmayı seven, geveze bir tip mi? Bu soruları kafamda döndüre döndüre ofisimizden üç bina ötedeki kafeye girip iki latte sipariş ettim. Kaplana ya da bilinen adıyla Jay Fields'a da bir şey sipariş edeyim, diye düşündüm ama belki de şu çok seçici kahvecilerdendi, o yüzden vazgeçtim.

Geri döndüğümde babam, Jay'le birlikte odasına kapanmıştı ve bir sonraki randevusu görüşmeyi bekliyordu. Boynuna kalın bir boyunluk takmış, orta yaşlı bir kadın. Bilgilerini okumaya vaktim olmadı ama buraya hangi amaçla geldiğini tahmin edebiliyordum. Bir çeşit kaza tazminatı.

Asıl bilmek istediğim, Jay'in neden geldiği. Evet, farkındayım. Bu adam şimdiden bende fazla merak uyandırdı. Geçen hafta arayıp randevu alışını hatırladım ve her nasılsa, hangi davayla ilgili, diye sormayı ihmal etmiştim. Bu da garipti, çünkü randevuları kaydederken çok oturmuş bir sistemim vardı ve istediğim bilgileri sormayı unutmazdım. Bilinçaltım yakışıklı ötesi bir adamla konuştuğumu adeta anlamış, sonucunda da beni iki u'ya çevirmişti: unutkan ve uyuşmuş.

Babamın en kısa zamanda kafeinini isteyeceğini bildiğimden yavaşça kapıyı tıklatıp içeri alınmayı bekledim. Babam gir, diye seslendi ve elimde kâğıt kahve bardağıyla kapıyı açarak girdim. Jay, gayet rahat bir edayla ellerini ensesinde birleştirip arkaya yaslanarak babamın masasının önündeki koltukta oturuyordu. Babama yürüyüp içeceğini uzatırken gözlerini üstümde hissettim. Babam biraz afallamış görünüyordu, o yüzden bir elimi omzuna koyup sordum. "Her şey yolunda mı?"

Babam bir an için kendi düşüncelerine dalıp kaybolmuş gibi durdu ve cevap alabilmek için soruyu ikinci kez tekrar etmek zorunda kaldım.

“Ne? Ah, evet. Her şey yolunda. Kahve için teşekkürler kuşum,” diye mırıldandı.

“Belki de sorun benim,” diye araya girdi Jay. “Senin ihtiyara, almak istediğinden emin olmadığı bir vaka sundum.”

Kaşlarımı çatarak Jay’e baktım. Kimdi bu herif yahu? Sözleri merakımı kabartmıştı gerçi, o yüzden kapıyı kapatıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Not almam gerekmediği sürece müvekkillerle görüşmelere katılmazdım ama babamın hali tavrı beni germiş, korumacı içgüdülerimi uyandırmıştı.

Jay, tavrımdan memnun olduğunu düşündürten bir şekilde sırttı. “Ah, şimdi merak etti bak.”

Tamam, bu adam çok yakışıklı olabilir ama aynı zamanda garip.

“Birisiyle ilgili bir iddianız mı vardı?” diye sordum, çünkü babamın ağzını bıçak açmıyordu. Herhalde Jay’in davası her neyse, hâlâ ona kafa yoruyordu.

“Hayır. Birisini mahkemeye vermek istiyorum,” dedi Jay dümdüz bir sesle.

“Ne için?”

“İftira atarak adımı karaladığı için,” diye cevap verip çantasından bir gazete çıkardı. Sayfaları karıştırıp aradığı bölümü açtı ve bana uzattı. Kalın harflerle atılmış manşeti okudum hemen.

İLLÜZYONİST JAY FIELDS BİR GÖNÜLLÜNÜN ÖLÜMÜNE SEBEP OLDU.

Yazıyı gözümle şöyle bir taradım. Jay’in posterlerinden elinde kupa altılısı tutan bir resmini vermişler. Ah. Şimdi onu nereden tanıdığımı buldum işte.

İki hafta önce *The Daily Post*, İrlandalı-Amerikalı bir illüzyonistin yeni gösterisinin RTE kanalına geleceği haberini duyurmuştu. Sıradaki bölümünü filme çekerken trajik bir kaza yaşanmıştı. Gazetede ki makaleyi okumaya devam ettikçe ayrıntıları hatırladım. Jay, Houdini'nin "Diri Diri Gömülme" numarasına saygılarını sunarak kendi versiyonunun çekimini tamamladıktan iki saat sonra, bu numarada rol alan gönüllü kalp krizinden hayatını kaybetmiş.

Jay'in teklifi, gönüllü David Murphy'yi hipnoz edip çok az hava soluyarak yaşamasını sağlamak ve bu arada da yirmi dört saat boyunca, boş bir tabutun içinde, toprağın altında gömülü tutmak, ama adamın nefessiz kalmasını sağlamaktı. Çoğu kişiye göre imkânsız bir hedef. Gönüllüye basması için bir acil durum butonu verilmişti ve bir terslik olursa basabilirdi, hemen yerin altından çıkarılacaktı. Sonunda düğmeye gerek kalmamış ve adam mucizevi bir şekilde yirmi dört saat yerin altında hayatta kalmıştı. Ne var ki o gece yatağa yattıktan sonra ölümcül bir kalp krizi geçirip hayatını yitirmişti.

Söylemeye gerek yok, gazeteler haberi hemen yakalamış, Jay'in numarasının David Murphy'nin kalp krizini tetikleyip tetiklemediği hakkında sorular sormaya başlamıştı. Sonuçta diri diri toprağa gömülmek travmatik bir deneyimdi.

Elimde tuttuğum yazı, Jay'le ilgili bu haberi ilk patlatan, Una Harris denen tanınmış bir gazeteci tarafından yazılmıştı ve kesinlikle abartılıydı. Jay'in Amerika'daki kökenine dalıyor, sokakta bir adama saldırdığı için bir yıl islahevinde yattığını iddia ediyordu. Ondan önce de Jay kaçakmış ve Boston'da terk edilmiş binalarda beleşe konaklıyormuş.

Harris, Jay'in gıcır gıcır parlamayan altyapısını sorguluyordu kısacası. Her ne kadar reşit olmayanların girdiği bir ıslahevi olsa da hapishanede gün saymış genç bir adamın, gösterisinde yaptığı bu tehlikeli numaraları sürdürmesine nasıl izin verildiğini merak ediyordu.

Ayrıca Las Vegas'ta çok başarılı canlı performanslar sergileyen Jay'in neden tüm bu fırsatlardan vazgeçip İrlanda gibi ufak bir pazara taşındığını ve Amerika'dakine kıyasla bir avuç izleyiciye ulaşacak bir film serisi çektiğine anlam veremiyordu.

Uzun lafın kısıası, Jay'in buraya gelmesinin ardında bir bit yeniği olduğunu, hatta belki de David Murphy'nin ölmesini amaçladığını iddia ediyordu resmen. Ne de olsa daha on beş yaşındayken az kalsın bir adamı döve döve öldürmüştü. Belki de insanlara zarar verme ihtiyacını beslemenin daha havalı bir yolunu bulmuştu, diye düşünüyordu Harris.

Vay anasını, kadın imalarında hiçbir iddiadan sakınmamıştı. Neredeyse kendisine dava açılması için yalvarıyordu. Babamla uzun zamandır çalışıyordum ve insanlara iftira niteliğinde karalayıcı hakaretlerde bulunmadan önce elinizde somut kanıt olması gerektiğini öğrenmiştim. Jay'in yeniyetme yıllarından birkaç karman çorman olay dışında Una Harris'in elindeki delil sıfırdı.

Dikkatimi gazeteden ayırıp babamla Jay'in, ben kendimi yazıya kaptırmışken başladıkları konuşmaya çevirdim.

"Yanlış anlama," dedi babam. "Böyle bir davayı üstlenmek beni heyecanlandırıyor. Yıllar var ki böyle bir dava üzerinde çalışmadım; fakat aynı zamanda, bencillikten vazgeçip piyasada bu iş için çok daha dişli avukatlar olduğunu da söylemek zorundayım. Hatta ister-

sen birkaç isim önerebilirim. Davayı kazanmak istediğini tahmin ediyorum?”

Jay bacak bacak üstüne attığı bacaklarını ayırıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Herhalde yani, kazanmak istiyorum tabii. Ve beni aksine ikna etmeye çalışsan da, senin bu işin adamı olduğunu biliyorum Hugh.”

Gazeteyi sessizce Jay’e geri verdim ve parmak uçları benimkilere sürtündü. Temastan tenim karıncalandı. Aptal, yakışıklı piç!

Babam, Jay’e bakakaldı ve “evet” demek istediğini gözlerinden anladım. Sadece kendine yeterince güvenmiyordu. Doğruya doğru, ben de hayır demesini umdum. Jay’in teklif ettiği davanın ne kadar stresli olabileceğini biliyordum ve babamın bunlara katlanmasını istemedim. Geçen ay altmış yaşını doldurmuştu. Bu kilometre taşı değerindeki doğum günü, geriye kaç senesi kaldığının bilincine varmamı sağladı.

“Üzgünüm Bay Fields ama kararımda diretmek zorundayım,” dedi babam özür diler gibi. “Bir gazeteciye dava açmak hadi neyse de, bir gazeteyi mahkemeye vermek büyük çapta bir firmanın işi. Muhtemelen anladığınız üzere, biz öyle değiliz.”

Ah. Jay gazeteye mi dava açmak istiyordu? Çok etkilendim. Buna kalkışmak için cesur olmak gerekirdi.

Tamam Matilda, adamın ne kadar cesur olduğunu düşünmeyi kes!

Jay derin derin iç geçirip başını pencereye çevirdi. Bir saniye sonra yerinden kalkarak babamla tokalaştı. “Eh, sizi ikna etmemin bir yolu yoksa eğer...” diye cevap verdi ve el sıkıştılar. “Vakit ayırdığınız için yine de teşekkürler.”

Jay çıkmak için kapıya doğru yürüdü ama gözünde hınzır bir kıvılcımla bir saniyeliğine arkasını döndü. “Ah,

bu arada gitmeden oda kiralayabileceğim, şehre yakın bir yer önerebilir misiniz? Oturduğum daireden çıkmam gerekiyor da.”

Babamın gözüünün içi parlayınca nefesim kesildi. İki hafta önce evimizdeki boş yatak odasını elden geçirip orayı kiraya açmaya, böylece ekstra kazanç elde etmeye karar vermişti. Yaşadığım alanı bir yabancıyla paylaşmak istemediğim için bu fikre pek meraklı değildim ama babam bir şeyi kafaya koydu mu onu yolundan çevirmek imkânsızdı.

Yaşadığım alanı Jay Fields ile paylaşmayı kesinlikle istemiyordum. Una Harris tarafından çizilen sözde geçmişinden dolayı değil, onun yanında rahat davranamayacağım içindi. Beni aynı anda hem kaygılı hem gergin yapan manyetik bir enerjiye sahipti.

“Sorman ne tuhaf,” dedi babam. “Ben de bizim boş odamızı kiraya vermeyi planlıyordum. İlgilenişen elbette. Yeni döşendi, kendi banyosu var.”

Yumruklarımı sıkıp danışma alanına doğru geriledim ve masama oturarak kahvemden bir yudum içtim. Jay’in o odaya taşınacağını düşününce kalbimin hızlı çarpışı hiç hoşuma gitmedi, o yüzden cevabını duyamadan odayı terk ettim. Lütfen, lütfen, lütfen hayır desin!

Babamın gırtlaktan çıkan kahkahası bana kadar geldi. Jay belli ki aklını başından alarak onu etkiliyordu. Babamın bu kadar çabuk kanıp oltaya gelen biri olmasına içimden küfür ettim.

Bir dakika geçti geçmedi, babam ve Jay birlikte odaya çıktılar. Göz ucuyla Jay’in bana baktığını fark ettim ama bilgisayarda yazı yazmaya devam ettim. Eğer yüzüne dümdüz bakarsam onu ne kadar çekici bulduğumu anlayacağını hissediyordum.

“Matilda, bana büyük bir iyilik yapar mısın? Öğle arasında Jay’i bizim eve götürüp odayı gezdirebilir misin? Kendim yapardım ama toplantım var.”

Of baba ya! Şu anda bana nasıl bir eziyet ettiğinin farkında bile değilsin. Cevabımı birkaç saniyede ancak verdim. Sesim yok gibi çıkarak, “Hı hı, olur,” dedim.

Asıl, “hayatta olmaz” demek istiyordum ama o zaman da gıcık karının teki gibi görünürdüm. Ve ben gıcık biri değilimdir. Eh, içsel diyaloglarım haricinde yani.

“Harika,” dedi babam ve içeride bekleyen, boyunluk takmış kadına döndü. “Ah, Bayan Kelly. Gelebilirsiniz.”

Bayan Kelly, babamın peşinden ofise girip beni Jay’le baş başa bıraktı.

Jay çalışma masama doğru bir adım atıp, “Saat kaçta yemeğe çıkıyorsun?” diye sordu alçak bir sesle.

“Birde. Taksi tutmamız lazım, çünkü ikide geri dönmeliyim.”

“Sorun değil. Benim arabamla gideriz.” Bakışlarımı ona doğru kaldırıp dudağımı ısırdım. Vay anasını, gözleri insanı esir alıyordu. Yeşil desem yeşil değil, kahve desem kahve değildi. Uzun bir süre bakıştık ve heykeltıraş elinden çıkma dudaklarında inceden bir tebessüm oldu.

“Pekâlâ. Birde görüşürüz,” dedim ona havalı havalı ve Jay ofisten çıkarken bakışlarımı ekrana çevirdim. Dışarıdan bakıldığında gayet vazifeşinas bir tiptim. Ama içimde sinirlerim yerlerde sürünüyordu. Herifin yanında en az bir saat geçirecekken nasıl normal bir insan gibi davranacağım acaba? Jay cidden neye bulaştığından habersizdi.

Kalıbımı basarım ki dakika bir gol bir, salakça bir laf ederim ve devam eden elli dokuz dakikayı o lafın yarattığı garip etkiyle çeşnilendirmiş olurum. Tabii çeşni derken kusmuk demek istiyorum aslında.

Tam bilgisayarımdaki dosyaları düzenlerken ve sosyalleşme akıbetime karşı acılar çekerken Will içeri girdi. Bir tutam kahverengi saç, başının tepesinde rüzgârın karıştırdığı bir kuş yuvasına dönmüş vaziyetteydi. Bu sabah adliyeydi, o yüzden ofise geç geldi. Çoğu erkeğin aksine, Will’le gül gibi geçinip gidiyorduk. Sebebi de onu kocaman bir babaanne donu kadar seksi bulmamdı muhtemelen. Dolayısıyla, erkeklerle aram bok gibidir dediğimde bu cümleyi düzeltmem lazım. *Hoşlandığım* erkeklerle aram bok gibidir.

Arkadaşlık edebiliyorum elbette. Ama kız arkadaşları olmak? Eh, hiç tutmuyor. Birkaç sene önceki tek erkek arkadaşım beni alelade bir kısa mesajla terk etmişti, buradan anlayın işte halimi. Hâlâ o tecrübenin yaralarını silmeye çalışıyorum.

“Günaydın Will.” İş arkadaşşıma selam verdiğim sırada yarı açık kalmış evrak çantasından bir dosya kayıp düştü. Will eğilip aldığı sırada hiç etkileyici olmayan arka kısmıyla burun buruna geldim. Bir kumaşın içinde sallanan iki dümdüz sahanda yumurta.

Ne? İç konuşmalarım gıciktır demiştim. Önemli olan, bu tür hain yorumlarımı asla ve asla dışımdan söylemem. Herkesin asla dile getirmediği düşünceleri vardır. Yok diyen de yalancının önde gidenidir.

“Selam Matilda. Bana bir çay yapar mısın? Ağzım kuru.”

“Tabii,” diye cevap verdim. “İyi ki çaycısın, çünkü kahve makinesi yine bozuk.”

Will başını iki yana salladı. “O makinenin çalışması olay zaten. Bence zavallılığın emekliliği gelmiş de geçiyor.”

Şakacıktan ağzım açık kalmış gibi yaptım. “Aman ba-

bam duymasın. Biliyorsun, tamamen ölüp hakkın rahmetine kavuşmadan hiçbir şeyi atmaz.”

Will gülererek odasına girdi. Sıradaki iki randevuyla ilgilendim ve öğle molasına kadar geçen sürede her günkü sıradan, idari işlerimi hallettim. Evde kalıp dikiş dikiyor olmayı bin kat yeğlerdim.

Gündüzleri hukuk bürosu sekreteri *olabilirim* ama geceleri elbise tasarımcısıyım. Kendi dizaynlarımı tasarlayıp dikiyor ve Etsy’de satıyorum. Geçinecek kadar bir gelir getirmiyor ama; o yüzden burada çalışıyorum.

Annem hayattayken terziydi ve ilk hatırladığım anılarımda bana dikiş dikmeyi öğretiyordu. Bu hobi bende alışkanlık oldu ve şimdi bu benim için gerçek bir kaçış. Yeni bir dizayn yapıp kendimi kaptırmak benim için tam bir terapi. Hatta kendimi anneme hâlâ yakın hissetmemi sağlayan pek az şeyden biri.

Saate bakıp bire yaklaştığını görünce hızlıca lavaboya koşup saçımı düzelttim ve sabah yaptığım belli belirsiz makyajı tazeleyip aynada suratıma baktım. Bugün Jay Fields gibi birisiyle tanışacağımı bilsem, biraz daha özen gösterirdim.

Arkadaşım Michelle dudaklarımın harika olduğunu ve güzel hatlarımı belirginleştirmem gerektiğini söyler hep. Hatta onun deyişiyle benimkiler sakso dudağıymış. Bunu duyunca deli gibi kızarıyorum. Daha çok benim tam tersim kızlarla takılmayı severim. Erkekler ve seksle, ördekle suyun anlaşması kadar iyi anlaşılan, özgüveni yüksek kızlarla yani. Hani randevu dünyasında en ufak bir dert tasa olmadan süzülüp duranlarla. İşte Michelle de o tarz biri ve bu huyuna hastayım. Başkalarının ne düşündüğünü hiç sallamamak ve hayattan istediğini almak her babayiğidin harcı değildir.

Uzun, kahverengi saçlarımı şöyle bir tarayıp önüme doğru getirdim, boynumdaki yaranın üstüne attım. Sırf yara izini saklamak için saçımı açtığımı söyleyebilirim neredeyse. Topu topu birkaç çizikti ama yine de her daim varlığının bilincindeydim ve insanların fark etmemesini umuyordum.

Yüzünü bile hatırlayamadığım ve yine de beni bu dünyada her şeyden çok yaralayan adamdan nefret ediyorum. Ayrıca annemi öldürdüğü için ondan daha çok nefret ediyorum. Nefret pis bir duygu gerçi, o yüzden beni fazlaca ele geçirmesine izin vermemeye çalışırım.

Mavi gözlerimi çerçevelemek için bir kat daha rimel sürdükten sonra el çantamı alıp girişe yürüdüm. Jay'i bir duvara yaslanmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş vaziyette görünce donakaldım. Ofise giren birini duymamıştım, yüreğime indiğinden elimi kalbime götürdüm. Adamda resmen sessiz ötesi ninja becerileri varmış.

Bakışları üstümdeydi. Tek taraflı olduğunun bilincindeyim ama ne zaman göz göze gelsek bende bir kıvılcım çıktığını hissediyordum.

Bu adamın özelliği neydi? İnanılmaz derecede çekiciydi, evet ama bir şey daha vardı ve çatlasam da patlasam da çözemiyordum.

Bana dişlerini göstererek gülümseyip cebindeki araba anahtarlarını şingırdattı. "Hazır mısın Matilda?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp evet anlamında başımı salladım.

Köşeyi dönüp Jay'in park ettiği noktaya yürürken ilk dikkatimi çeken, çok güzel bir arabaya sahip olduğuydu. Siyah bir Aston Martin V8. Babamın en sevdiği televizyon programlarından birisi *Top Gear*, dolayısıyla ben de ister istemez gereksiz araba bilgileri ediniyorum bazen. İkinci dikkatimi çekense, Jay'in tüm eşyalarının arka koltuktaki bir bavulda durmasıydı.

Geçici olarak evsiz biri olduğunu ve yine de yüz bin avroluk bir arabayla gezdiğini düşünmek garipti. Çelişki işte. Jay bana kapıyı tutarken yolcu koltuğuna süzıldüm ve yumuşacık derinin keyfine vardım. Bir an için kendimi havalı bir Bond kızı gibi hayal edip casus sevgilim tarafından terli, tutkulu, manyak bir seks yapmak üzere havalı bir otel odasına götürüldüğümü kurguladım.

"Eee, nereye?" diye sordu Jay sürücü koltuğundan, talimatlarımı bekleyerek. Kendimi fanteziye biraz kaptırıp dalmışım da.

"Evimiz Clontarf'ta. Oraya gidişi biliyor musun?"

"Şöyle böyle. Yaklaştıkça tarif edersin," diye cevap verdi gülümseyerek.

Motoru çalıştırmasıyla radyo açıldı ve kolonlardan yüksek sesli metal müzik geldi. Hangi istasyonu dinlediğini görmek için panele baktım, çünkü o kadar kasılıyordum ki şu kısacık yolculuğu sohbetle doldurmak zorundaydım.

"Ah, gördüğüm kadarıyla Phantom FM hayranısın," dedim müziği bastırıp. Daha ezik bir cümle kurulamazdı herhalde ama aklıma gelen ilk salakça laftı işte.

Jay bakışlarını bana, sonra kontrol paneline, sonra tekrar yola çevirdi. Yüz ifadesi boştu, sonra dudaklarının kenarları kıvrıldı.

"Evet, sanırım," diye cevap verdi nihayet, rahatça konuşabilmemiz için müziği biraz kıstı. Hayır ya, kısma! "İyi şeyler çalışıyorlar."

"Radio Nova'yı da denemelisin. Onlar da, şey, iyi şeyler çalar," dedim.

Jay gırtlığından gelen bir gülüş tutturunca yüzümü ellerimin arasına gömmek için kendimi zor tuttum. "Sahi mi? Ne tür iyi şeyler?"

"Şey, tipik rock işte. Fleetwood Mac çok çalarlar. *Bayılırım* Fleetwood Mac'e."

Jay biraz daha güldü ve bana mı gülüyor, yoksa benimle beraber mi gülüyor, anlayamadım. Sonra bana ikinci seçenek olduğunu gösteren sıcak bir bakış fırlattı. İşte o ateş yine çaktı. Keşke bana böyle bakmayı kesse ama yapma diye rica etmek hakikaten fazlasıyla tuhaf bir istek olurdu.

"Senin gibi bir çocuğun Fleetwood Mac dinlemesi ne alaka? Brandon Flowers'a filan salyalarını akıtman ge-

rekmiyor mu?" diye takılınca t  ylerimi diken diken etti.

"  ocuk değilim. Yirmi    yaşındayım, bilgin olsun."

Jay kafasını   evirip kısacık bir an yine bana baktı. Dudakları kıvrıldı ve dalga ge tiğini anladım.

"Eee, Fleetwood Mac?" diye başladı gene.

Omuz silktim. "Bilmem. B  t  n şarkılarını   ok seviyorum işte, ne yapayım? Bir zamanlar onlara bariz tepkili olduğumu s  ylemeden de ge mem. O y  zden her t  rl   ilişki birbirine karışmış, anladın mı?"

"Anladım," dedi Jay dikkatini yola   evirip. "Buradan sol mu   akıyorum, sağ mı?" diye sordu g  beğe yaklaşınca.

Kelime se imi beni   ok eğlendirmişti. "Sola doğru git, sonra d  md  z devam et. Eve iyice yaklaştık. Ayrıca, bizim ev demişken, neden b  yle bir araba kullanırken bir oda kiralamak istiyorsun? Aston Martin'i olan insanlar genelde kendi evini satın alacak kadar zengindir. Hatta birkaç tanesini alacak kadar."

Jay bana sinsi bir bakış fırlattı. "Ger  ek şu ki, ben bu arabayı iddiada kazandım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Esaslı iddiayımış o zaman."

"  yleydi. Bir gece, sirkle birlikte performans yapan bir grup adamla poker masasında buldum kendimi. Uzun lafın kısası, gecenin sonunda bir Aston Martin'im, beş bin kafam, iki lama ve bir filim vardı. C  mertliğim tuttuğu i in lama ve fili onlara bıraktım. Yani bir fil kimin arka bah  esine sığar ki zaten?"

Ağzım a ık kalarak suratına d  nd  m. "Doğru mu bu?"

Jay direksiyonu sımsıkı tuttu. "Tabii ki doğru. Niye yalan s  yleyeyim ki?"

Kahkahayı patlattım. "  ok renkli bir hayatın var demek ki Bay Fields."

Bu lafımın üstüne gülümsemesinden, bu görüşten hoşlandığını çıkardım. Kaldırıma yanaşınca ilk Jay indi ve bana fırsat bırakmadan arabanın etrafından dolaşıp kapımı açtı. Hoşuma gitti hareketi.

Çantamı karıştırarak indim, anahtarları bulmaya çalışıyordum. Kapıya vardığımızda hâlâ bulamamıştım ve sabah yanıma almayı mı unuttum diye sorgulamaya başladım.

Ufak bir şingirti duydum ve döndüğümde Jay arkamda dikilmişti, gözünde hınzır bir bakışla anahtarlarımı elinde sallıyordu.

“Bunları mı arıyorsun acaba?” diye bilmiş bilmiş sordu sırtarak.

Ellerim kalçamda, merakım kabararak ona bakakaldım. “Hey, nasıl yaptın bunu?”

Masum masum cevap vererek anahtarları uzattı. “Neyi?”

Yamuk bir gülüş çaktım. “Senden çok iyi yankesici olurdu, biliyor musun?”

“Düzelتيyorum,” diye cevap verdi Jay. “Benden çok iyi yankesici *olmuştun*.”

Kendime rağmen kahkaha attım. “Müstakbel ev arkadaşına bu ayrıntıyı vermek istediğinden emin misin?”

Topuklarının üstünde sallanarak ve dudaklarında o şeytani gülüşle bana yukarıdan bakarak, “Genelde hayır ama benden hoşlandığına karar verdin ve eskiden eli uzun olduğumu bilmek bu görüşü değiştirmeyecek,” dedi tam bir eminlikle.

Tamam da bir dakika. Nereden biliyordu? Doğruydu da neyse. Hole adımımı atmamla beni takip etti.

“Bu sonuca ne zaman vardın?” diye sordum kısık ve çekimser bir sesle.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” Sırıtarak dibime girdi.

Bir saniye suratına bakmamla yüreğim kekeme oldu. Herif cidden nefes kesiciydi, hele hele yakından. Evet dersem çomak sokmuş olacaktım, o yüzden güvenli cevabı seçtim. “Hayır. Sanırım istemem.”

Hıznır bir edayla gözünün içi parladı ve çabucak öne doğru yürüyüp onu merdivenlerden yukarı çıkarttım. “Oda bu tarafta,” diye seslendim arkamdan.

Basamakların ortasına gelmiştim ve Jay o kadar sessizdi ki takip ettiğinden emin olmak için arkama dönmek zorunda kaldım. Yakaladığım manzarayla yüreğimin kekemeliği iyice arttı, çünkü o hipnotik gözler resmen ve alenen kıçıma yapıştı, hatta önündeki görüntüden çok hoşlanıyorlardı. Jay bakışlarını kaldırıp sırtınca yüreğim hopladı. Of, Tanrım! Jay herhangi bir şey diyemeden tekrar dönüp merdivenlerin geri kalanını koşarcasına çıktım.

Misafir odasına ulaşınca Jay etrafına şöyle bir baktı. Mobilya olarak çam ağacından çift kişilik yatak odası takımı vardı. Duvarlar düz, manolya rengiydi ve pencerelerde sade, krem rengi perdeler asılıydı. Jay özel banyoya adımını atınca yüzü güldü. Bir dakika sonra dışarı çıkıp duyurdu. “Oda mükemmel Matilda. Nereyi imzalıyorum?”

Dilim tutulabilirdi. “Ah, şey, babamla bir konuşmam lazım ama. Kime kiraya vereceğine karar vermeden önce odayı gezdireceği birkaç kiracı adayı daha vardır muhtemelen. Bir de kişisel araştırma yapmak ister.”

Jay kolunu kapının eşiğine dayayıp beni süzdü. “Hımm. Yalan mı söylüyor, doğru mu? Bence yalan söylüyor. Burada yaşamamı istemiyor musun tatlım?”

“Yalan söylemiyorum,” diye belirtip kendimi savunurcasına kollarımı göğsümde bağladım. “İstersen babamı şimdi arayayım ve sana kendisi söylesin,” deyip elimi

çantama soktum. Fakat telefonumu bulamadım ve sabrım taşarak ofladım.

Şüpheli şüpheli Jay'ı süzerek sordum. "Anahtarlarım-la beraber telefonumu da yürütmedin, değil mi?"

Jay, iki yanağındaki gamzeleri çukurlaşarak cevap verdi. "Anahtarlarını hiçbir zaman yürütmedim Matilda. Sen arabadan inerken çantandan düştüler. Ben de yerden aldım."

Harika, demek ki telefonumu kaybetmiştim ve yenisine para bayılmak zorundaydım. Öğle molasından yirmi dakika kadar önce çantama attığımı belli belirsiz hatırlı-yordum. Sokakta mı düşürdüm acaba?

Jay kapının eşiğinden geri çekilip bana doğru birkaç adım atarak otuz santim yakınımda durdu. Gözlerini benden hiç ayırmadan başını yana kırdı. Bir saat gibi gelen bir saniye sonra elini cebine sokup iPhone'unu çıkardı. "Babanı bizzat arayıp odayla ilgilendiğimi haber veririm."

"Tamam, durma o zaman," diyerek elimden geldiğince umursamaz bir tavır takındım.

Jay bir saniye sessiz kalıp telefonu kulağına götürdü. Sonra, "Hugh? Evet, benim Jay. Şimdi odaya baktım ve tam aradığım yer," dedi.

Hattın diğer ucunda babam konuşurken Jay sustu. Ben de pencereye doğru yürüyüp kollarım diken diken olarak arka sokağımızdaki evlere baktım. Jay ondan hoşlandığını söylerken haklıydı ve bariz çekiciliği dışında ondan neden hoşlandığımı bilmiyordum. Adamda, hakkında çok az bilgiye sahip olmama rağmen, bana iyi birisi olduğunu söyleyen bir şeyler vardı. Yine de onunla aynı çatı altında yaşayacağımı düşününce midem hop ediyordu.

"Güzel, güzel. Yarın görüşürüz o zaman Hugh," dedi Jay ve telefonu kapatıp tekrar bana döndü. Suratındaki

sırıtmadan bu raundu kazandığını anladım. Babamı etkilemeyi zaten başarmıştı. "Senin moruk salondaki büfede bir kira sözleşmesi örneği olduğunu söyledi. Ayrıca bugün imzalayıp yarın taşınabileceğimi ekledi. Şimdilik beni içindeki hislere dayanarak kabul edip araştırmasını yarın sabah yapacakmış."

"Peki, o zaman belgeyi getireyim," dedim gergince ve alt kata yollandım. Yanından geçerken Jay dirseğimden tutup beni durdurdu. Parmakları tenime sıcacık değiyor, damarlarımda yangın başlatıyordu.

"Sakıncası yok senin için, değil mi tatlım?" diye sordu gıcık bir sesle.

O aksanıyla tatlım deyişi her seferinde beni gebertiyor yemin ederim ki. Şöyle söylüyor: tatlımmm. *Tanrım*. Aptal hormonlarım. Yutkundum. "Yok tabii. Acaba iki dakika burada durabilir miyiz? Çantamda sandviçim var da, öğle yemeği niyetine yemek istiyorum."

Çarçabuk konuyu değiştirmekle gurur duydum. Jay bir saniye beni süzüp peşimi bıraktı. "Sorun değil. İstedğin kadar dururuz."

Önce imzalaması için evrakı getirdim. Jay mutfakta tezgâha koydu, açıp minicik matbu yazıları tek tek okudu. Ben de masaya oturup tavuklu soğan soslu sandviçimi çıkararak koca bir ısırık aldım.

"Altı aylık sözleşme bu," dedi Jay. "Sence senin moruk on iki aya uzatır mı? Bir yere yerleştikten sonra zırt pırt taşınmayı sevmiyorum."

"Bilemiyorum. Kendin sormalısın."

Jay düşünceli düşünceli kafa salladıysa da dikkatini hemen belgeye çevirmedi. Onun yerine karşı duvarda asılı duran fotoğraflara doğru yürüdü. Resimlerden birini, kucağımda eski kedimiz Maggie ile koltukta oturduğum pozumu işaret edip, "Güzel kediymiş," yorumunu yaptı.

“Öyleydi,” dedim çiğneyerek. “Geçen sene öldü.”

“Çok üzuldüm. Başka kedi alacak mısın?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Hiçbir kedi Maggie’nin yerini tutamaz. Çok esrarlı bir hayvandı. Her akşam işten döndüğümde arka bahçede oturmuş, lavanta parfümü kokardı.”

“Ya, öyle mi?” Masada karşıma geçip oturdu, ilgiyle dinliyor diye hikâyenin tümünü anlattım ona.

“Evet. Nasıl böyle koktuğunu öğrenmeyi kafaya koydum, adeta bir gizli görev gibi ele aldım. Her gün işe giderken onu takip ediyordum. Ama çok hızlıydı ve her seferinde izini kaybediyordum. Ne numaralar döndüğünü öldüğü güne kadar çözemedim. Birkaç ev ileride oturan, yaşlı bir kadın iki gözü iki çeşme kapımızı çaldı. Maggie’nin, onun evinde çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı ve lavanta kokuyordu. Anlaşılan kedim ikili bir hayat yaşamış. Gündüzleri bu yaşlı teyzeyle, akşamlarını da benimle geçiriyormuş.”

“Bence Maggie akıllı bir kediymiş Watson.”

Kahkahayı bastım. “Ah, kesinlikle.” Durdum. “Bana neden öyle dedin?”

“Anlarsın ya, dedektiflik işinden dolayı. Watson ve Holmes.”

Burnumu buruşturdum. “Ben neden Holmes olamıyorum?”

Jay kollarını göğsünde kavuşturup tek kaşını kaldırdı. “Çünkü sadece *ben* Holmes olabilirim.”

“Eh, adam zırdeliydi,” diye alay ederek onayladım. Bu neydi ya? Kur mu yapıyordum? Jay de ağzı yarılarak gülmemek için kendini zor tutuyordu sanki. Bundan cesaret alarak devam ettim. “Eee, peki ben Lucy Liu Watson mıyım, Martin Freeman Watson mı?”

Jay dirseklerine yaslanarak öne doğru eğilince yüzlerimiz birbirine yaklaştı. "Hangisi olmak istersin?"

"Eh, *tabii ki* Martin Freeman. Böylece Benedict Cumberbatch'le kanka olabilirim."

"Lucy Liu olursan da Jonny Lee Miller'la kanka olursun."

"İyyy. Yok, sağ ol. Ondan sonra gece gündüz Angelina Jolie'yi nasıl elimden kaçırdım, hayatımın pişmanlığı diye sızlanmasını dinlerdim."

Jay ağzını açıp yüksek bir kahkaha attı. "İyi espriydi Watson!"

İltifatını duymazlıktan gelip sordum. "Sandviçimin yarısını ister misin?" Midemde uçuşan kelebekler onun karşısında tek başıma yemek yiyemeyecek kadar tok tutuyordu beni.

"Ver bakalım."

Sandviçi masada ona doğru ittim ve dört ısırıkta yuvarladı. Yemek yiyişini izlerken içimde tuhaf bir déjà vu sızısı duydum. Garip. Jay kira sözleşmesini imzalayıp, tüm referansları temiz çıkarsa yarın akşam taşınacağını söyledi.

Arabada geri dönerken, "Bir soru sorabilir miyim?" diye utana sıkıla rica ettim.

"Hiç durma."

"David Murphy gerçekten senin ona çektiirdiklerine dayanamayıp mı öldü?"

Jay direksiyonu tutarken yumruklarını sıktı resmen ve bana bakmadan cevap verdi. "Ben neyim Matilda?"

"İıı, bilmem..."

"Mesleğim ne?"

"İllüzyonistsin."

"Doğru, peki illüzyon nedir?"

Bir saniye duraksayıp cevap verdim. "Gerçek olmayan bir şey?"

"Aynen. Ortalıkta gezen deliller seni neye inandırırsa inandırсын, benim yaptığım her şey bir numara. El çabukluğu, hedef şaşırtma, göz yanılsaması. Ben masayı gösteririm ve bunun bir sandalye olduğuna insanları *ikna ederim*. Ama günün sonunda masa yine masadır. David gösterimde yer alsa da almasa da o gece kalp krizi geçirecekti."

"Ama Una Harris'in makalesinde ailesine yirmi bin pound ödediğini yazıyor," diye fısıldadım.

"Evet, ödedim. Çünkü David sıradan bir gönüllü değildi. İyi bir arkadaşım. Cenaze masraflarını karşılamaya destek olmak istedim."

"Ah."

"Evet, *ah*," diye cevap verdi Jay ve uzun süre suskun kaldıktan sonra ufak bir tebessümle dudakları aralandı. "Kendini bok gibi hissettin mi şimdi Watson?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Azıcık."

Jay de kıkırdadı. "Güzel."

Bir dakika sonra, beni ofisin önünde indirip gıcır gıcır arabasıyla çekip gitti. Bu adamın bir gün içinde resmen benimle aynı evde oturmaya başlayacağına inanamıyordum. Bekleme salonunda bekleyen insanları görüp hemen masama doğru koştum. Yerime oturup müvekkililerin kim olduğunu öğrenirken kırmızı bir şey gözüme takıldı. Klasörlenmek üzere yere konmuş bir tomar dosyanın en üstünde cep telefonum duruyordu.

Ayrıca gayet gizemli bir şekilde, ekranın tam üstünde bir iskambil kâğıdı destesinden alınmış, kırmızılı beyazlı bir kupa altılısı.

Bir sonraki akşam, babamla her zamanki gibi otobüse binip saat altı buçuğa doğru eve geldik. Arabamız var aslında ama babam, toplu taşımayı kullanmak dururken, her gün ofise gidip otoparka fahiş fiyat ödemek hiç hesaplı değil, der.

Gelgelelim, Jay'in referansları gerçekten de temiz çıktı, o yüzden babam bugün erkenden arayıp ona müjdeyi verdi. Jay'den henüz eser yoktu ve rahatlamadım dersem yalan olurdu. Onun burada yaşaması fikrine alışmam için kesinlikle bir süre gerekiyordu. Mutfakta ocağı yak-tım ve akşam yemeğine lazanya pişirmeye kalktım. Babam masada oturmuş, evrak çantasındaki belgeleri ayıklıyordu.

"Kaldır şunları," diye nazikçe azarladım onu. "Bence bir akşamı da çalışmadan geçirmelisin. Son zamanlarda iyice abarttın."

Babam dosyayı masaya koyup alnını ovuşturdu. “Biliyorum canım. Bugünlerde meşgalesiz durmak çok zor.”

“Geçen hafta bahsettiğim kitap kulübüne katılsana? Eğlenceli görünüyor, ayrıca işle ilgisi olmayan bir faaliyete katılmış olursun.”

“Aaa, tamam da ya içinde mahkeme geçen bir roman okuyorlarsa?” diye karşılık verince iç çektim.

“Baba.”

“Tamam, seni mutlu edecekse giderim kitap kulübüne.”

“Harika, bir sonraki toplantıları çarşamba günü.”

Babam bana gülümsedi. “Roller nasıl da değişiyor, değil mi? Bir zamanlar ben sana bakardım. Şimdiyse sen bana kol kanat geriyorsun.”

Ben de şefkatle babama gülümsedim. “İkimiz de birbirimize desteğiz baba. Her zaman.”

Haklı ama. Yirmi bir yaşına kadar babam bana karşı çok korumacıydı. Güvende olup olmadığımı sorgulardı her zaman, elinden geldiğince bana kol kanat gerirdi. Hatta beni ergenlikte yatılı kız lisesine yollamıştı. Erkekler konusunda yaşitlarımdan geri kalmamın sebebi belki de buydu.

Annemin genç yaşta vefatı sonucunda babam bana ortalama bir ebeveynden daha düşkün oldu.

İş kıyafetlerimi çıkarıp üstümü değiştirmek, rahat eşofman ve en sevdiğim *Game of Thrones*, *stick'em with the pointy end* tişörtümü giymek için odama girdim. Jay burada yaşayacaksa gerçek halimi görsün bari. Evin içinde yedi yirmi dört süslü kokona gibi geziyormuşum izlenimini vermek için yırtınmaya hiç niyetim yok. İllüzyonistin illüzyonlarını baştan kırmak daha iyi.

Makyajımı temizleyip nemlendiricimi sürdüm, lenslerimi çıkardım. Siyah çerçeveli Ray Ban gözlüğümü takıp saçımı topuz yaptım. İşte. Kıyafetin verdiği mesaj: *Ben buyum. Ya sev ya terk et.*

Ben lazanyayı fırına verirken ve babam oturma odasında televizyonun karşısına kurulmuşken kapı tıklatıldı. Koridorda gergince yürürken buzlu camın arkasında dikilen Jay'ın tanıdık uzun boyunu tanıyıverdim. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Vay anasını! Üstüne rahat bir şeyler giyen tek ben değilmişim meğer. Dünkü işadamı takım elbisesi gitmişti. Jay taşlanmış kot ve gri bir tişört giymişti, ağzında bir sigara duruyordu. Vay be, iki kolu da bileğine kadar döv-meliydi.

Abartılı bir tavırla ona garip garip baktım. "Ah, merhaba. Kusura bakma, başka birisini bekliyordum da. Görmedin herhalde, değil mi? Adı Jay Fields, senin boy-larında, takım elbiseli, lacileri çekmiş gezen?"

"Watson, ukalalığı kes de eşyalarımı taşımama yardım et," diye kıkırdarken pejmürde kıyafetime gözünü bile kırpmadı. Eh, iyi o zaman.

Elindeki kutuyu alıp merdivenin başına koydum, ardından arabasına yürüyüp yardıma gittim.

"Eee, şimdi kimsin mesela? Clark Kent mi, yoksa Superman mi?" Elime bir kutu daha tutuştururken şakayla karışık sordum. Bu kutu şingır şingır ses çıkarınca içine bakıp plastik bir manken kafası, ortaçağ şövalyesi zırhı, iki sahte bozuk para ve kocaman bir koli bandı gördüm.

"Geç bunları. Sana Sherlock'um dedim ya," diye sırtıp sigarasını botunun altında söndürdü. Kalkıp önümde dikildi ve burnumdan makas alarak beni şaşırttı. "Ayrıca şirin bir gözlük takmış olan sensin."

Kahkahalarla güldüm. Kendimi tutamazdım ki. Çok cazibeli bir tipti. Her şeyi içeri alınca ve iki tekerlekli bavul ve iki sırt çantası da taşınınca yemek yemek ister mi diye sordum.

“Evet. Her ne pişiriyorsan şahane kokuyor ve karnım zil çalıyor,” dedi. Omzumu sıkıp oturma odasına, babamla sohbet etmeye gitti. Lazanyanın yanına bir salata uydururken elini omzumda hissedebiliyordum hâlâ.

Mutfağın bir köşesinde, eski dikiş makinem ve kuşaklarımla birlikte dikiş tezgâhım yer alıyordu. Özlemle o taraf doğru bir bakış attım ve yemek işini halleder halletmez, üstünde çalıştığım gece elbisesini bitirmeye can attım. İftira davasıyla ilgili hararetli hararetli konuşan babamla Jay’in sohbeti oturma odasından duyuluyordu. Jay’in, kendini hâlâ müvekkil olarak kabul ettirmeye çalıştığını duydum ve şaşırdım. Neden ille de babamın onu temsil etmesini istediğini anlayamıyordum.

Yemeği tabaklara servis edip ikisini de sofraya çağırdım. Karşımda yerini alırken Jay’in tişörtümü süzdüğünü ve komik bulduğunu gördüm.

“Bir çeşit cinsel ima mı bu tişörtündeki?” diye sordu ve beni utandırmak için yaptığını anladım.

Babamın telefonu titredi ve babam bizim sohbetimize alaka göstermeyip cihazı eline aldı, yemeye devam ederek mesaj yazdı. Çalışmadan bir gece geçirmesi buraya kadarmış.

“Hayır,” diye sinir olarak cevap verdim. “Sevdiğim bir televizyon programından alıntı.”

“Pornografik bir program mı?” Jay’in ağzı kulaklarına vardı ve babamın telefonuna kendini kaptırdığına şükrettim.

Jay bir çatal dolusu lazanyayı ağzına kürek gibi atınca yanaklarım kızardı, çünkü bu dizi bayağı bir seks içeriyordu gerçekten de. "Pornografik program diye bir şey yoktur," diye dudak büktüm.

"Ah, hiç de katılmıyorum sana."

"Dick!" dedi babam yüksek sesle telefonuna cevap vererek. Tabağını aldığı gibi içeride konuşmak üzere yan odaya yürüdü. "Nasılsın? Ben de seninle geçen haftaki görüşmemizle ilgili konuşmak istiyordum."

Uzun, upuzun süren bir sessizlik oldu. Çok komikti ama gülmeyecektim. Hayır. Ben. Gülmeyecektim. Maalesef, Jay'le göz göze geldiğimiz saniye ikimiz de kriz geçirdik.

"Komik zamanlama diye buna denir," diye mırıldandım.

"Hı hı." Jay sırttı. "Ayrıca tişört meselesine gelince, dalga geçiyordum Watson. Kış geliyor fasa fisoları."

"Çok pisliksin!"

"Sırf sen kızar diye."

Hele şimdi hepten domatese döndüm. Konuşmak mecburiyetinde kalmamak için iştahla yemeğime gömüldüm. Tekrar konuşabilme yeteneğime kavuşunca sordum. "Eee, neden telefonumun üstüne o kartı bıraktın?"

Jay lokmasını yutarak kafasını kaldırıp baktı. "Kim, nerede, ne zaman?"

"Cep telefonum diyorum. Ofiste buldum ve üstünde bir kupa altılısı duruyordu."

Jay yine gamzelerini çıkardı. "Eh, ne kadar ilginç."

"Evet, neden yaptın ki?" Çatalımı salataya soktum.

"Ben bir şey yapmadım."

* Dick, İngilizcede Richard isminin kısaltması olarak kullanılırken, aynı zamanda "penis" anlamına gelmektedir.

Alnımı kırıstırıp günümü geri sarmaya çalıştım. Öğle yemeğinden hemen önce telefonumu çantama koymuş, çantamı da lavaboda yanımda götürmüştüm. Lavabodan çıkınca Jay'le karşılaşmıştım ve ofisten ayrılmıştık. Hiçbir noktada telefonu oraya koyabileceği bir aralık yoktu.

"Vay canına, çok ustasın," diye nefes verdim. "Senin aldığını biliyorum. Ne zaman ve nasıl olduğunu çözemiyorum ama."

Jay gülüşü iyice genişleyerek yemeğini çiğnemeye devam etti. Ardından sesi kalınlaşarak cevap verdi. "Ne kadar iyi olduğumun kıyısından bile geçemezsin."

Tamam, hayatta bu lafa atlamam. "Eee, demek gösterin tamamen iptal edildi?"

Jay omuz silkti. "Şu anda her şey havada. "İptal edildi" demediler ama "edilmedi" de demediler. Yarın görüşmem var ama net bir cevap alacağımdan şüpheliyim. Her şey davaya bağlı. Eğer adımı temize çıkarabilirsem, o zaman çekimlere dönebiliriz. Fakat bu da çok uzun sürer ve temize çıksam da programın durdurulma ihtimali var. İnsan masumiyetini kanıtlasa bile bu tür iftiralar leke bırakır, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Ama bence babanı davayı almaya ikna edebilirim," dedi alçak sesle.

İç geçirdim. "Neden ille de onun yapmasına kafayı taktın?"

Bana uzun uzun baktı, hatta cevap vermeyecek zannettim. Sonra gayet sıradan bir şekilde sordu. "Annemler vefat ettikten sonra bana iki yıl boyunca dayımın baktığını biliyor muydun?"

"Bununla ne alakası..."

"Davranış bilimi profesörüydü," diye lafımı kesti ben cümlemi bitiremeden. "On iki yaşındayken yanında ya-

şamam için beni Amerika'ya getirdi. O zamana kadar aslında burada, İrlanda'da yaşıyordum. İnanır mısın bilmem. Uzun lafın kısıası, tam bir manyaktı ve bana sabah-tan akşama kadar üniversite seviyesinde kitaplar okuturdu. Okuyup çalışmazsam ve yazılanları anlamazsam, anlayana kadar bana türlü türlü cezalar verirdi. Yemek vermezdi, tuvalete göndermezdi. Evden kaçıp sokak çocuğu olmamın en büyük sebeplerinden biriydi. Fakat tüm bu çocuk istismarına rağmen, o bitmek bilmez çalışmalar sonucunda insanları okumada uzman oldum. Senin moruğa bakınca da bana bu davada yardım edecek birisini görüyorum. Büyük adamlarla hiç işim olmaz. Babanı istiyorum ve onu ikna edene kadar gerekirse bin dereden su getiririm."

"Ah," deyip sustum. "Annenle babana ve şey, manyak dayınla yaşadıklarına çok üzıldüm."

Jay üzüntümü elinin tersiyle itti. "Geçmişe mazi derler Watson. Eee, senin moruğu ikna etmeme yardım edecek misin?"

Lazyanamın son lokmasını yiyip cevapladım. "Benim yardımına ihtiyacın yok bence. Ama köstek de olmam. Söz. Yine de eğer babam kabul ederse, evden taşınman gerekir. Avukatınla birlikte yaşamak çıkar çatışması yaratabilir."

Jay bana düşünceli düşünceli baktı. Masadan kalkıp bulaşıkları toplamaya koyuldum. Jay'ın oturduğu yere baktığımda gitmişti.

Bulaşıkları ortadan kaldırıncı dikiş makinemin başına oturup gece elbiseme başladım. Makineyi çalıştırmamla, çıkardığı sağlıksız sese suratımı buruşturdum. Yeni bir dikiş makinesi almak için para biriktiriyordum ama toparlamam biraz daha sürecekti.

Şu anda dıktığım elbise daimi online müşterilerimden birinin siparişıydi. Oturup üstünde çalışmaya koyuldum, en azından işim bitene kadar makinenin dayanmasını umdum. Yaklaşık bir saattir uğraşıyordum ki Jay tekrar içeri girip bir elmayı hart diye ısırdı.

“Hey Watson, senin eski topraktan pek sağlıklı sesler çıkmıyor,” yorumunu yaptı kapıya yaslanıp.

Biyelemeyi bitirirken kaşlarımı çattım. “Farkındayım. Yeni bir makine almaya param yetene kadar dayanmasını umuyorum.”

“Para mı biriktiriyorsun?”

Ara verip arkama yaslanarak evet anlamında başımı salladım. “Hı hı.”

“Ne kadarın var?”

“Pek yok. Yüz elli pound filan oldu ama makineyi almak için sekiz yüz gerek.”

Jay elmasını çiğneyerek söylediklerimi kafasında evirip çevirdi. “Peki ya sana, yüz ellini bir gecede sekiz yüze çevirebilirim dersem?”

“Benimle kafa buluyorsun derim,” diye bezgince cevap verdim.

“Yok, bulmuyorum. Yarın akşam çıkalım ve çarşamba sabahının ilk saatlerinde sekiz yüzün cebinde olsun.”

“Olur. Ama nasıl?”

Jay’in gözünde hınzır bir ışık yandı. “Yirmi bir Watson. Yirmi bir.”

Tereddüt ettim. “Kumarhanedekilerden mi?”

“Evet. Başka nerede olacak?”

“Hayatımda hiç kumarhaneye gitmedim.”

“Dublin’in Vegas’m tırnağı olamayacağını kabul ediyorum ama burada da iyi yerler var. Sana gösteririm.”

Ahı gitmiş vahı kalmış dikiş makineme bakıp iç geçir-

dim. Yeni bir makineye feci derecede ihtiyacım olduğu su götürmez bir gerçektir. Yoksa, yenisini almaya yetecek parayı biriktirmek için kim bilir daha kaç sipariş almalıydım. Jay'ın teklifi çok cazipti.

"Bahisleri ben mi koyacağım? Yirmi birin y'sini bilmem ben Jay."

"Yirmi bire kadar sayabilir misin?"

Dalga geçer gibi baktım. "Herhalde yani."

"O zaman iyi bir başlangıç." Yürüyüp elmasının çöpünü kutuya attı. "Yarın akşam sekizde yola çıkarız. Üstüne hoş bir şeyler giy."

Bunu dedi ve odadan çıkıp gitti.

Kaderin cilvesi midir nedir, elbiseyi bitirmemle birlikte makinem de son nefesini verdi. Her şeyi toplayıp yukarı, yatmaya çıktım ve perşembe akşamı yeni makinemin masada olması umuduyla avundum.

Yorganın altına büzüşüp başucumda duran cep telefonumu alarak mesajlarımı kontrol ettim. Michelle bir mesaj atmıştı.

Michelle: Günün nasıl geçti? xxx

Ne olursa olsun, mesajın sonuna muhakkak öpücük koyar ve yüzde doksan gereksizdir.

Matilda: Bayağı olaylı aslında. Senin nasıldı? Bu arada öpücük yollayıp durma. Erkek arklarından biri değilim. :-P

Michelle: Hadi canım, hiç anlamamıştım hehe! O hıyarlardan çok daha şefkatlisin benim için. Benim gecem sıkıntı ötesi idi. Demek seninki olaylıydı. E anlatsana.

Matilda: Babam sonunda boş odayı verecek bir kiracı buldu...

Michelle: O üç nokta hayra alamet değil sanki. Tanıdığım birisi mi? Tanrım, sakın koca burunlu Larry deme? Seks arkadaşlığı olayına bir süre önce noktayı koymuştuk. Yakamdan düşmedi ama.

Bir saniyeliğine Google'a girip Jay'in görsellerine baktım. Anlaşılan, *bayağı* da varmış. En güzeli de Vegas'ta bir sahnede üstünde kot ve Sex Pistols tişörtüyle, kol kasları göze gönle hitap edecek şekilde ortada olan pozuydu. Telefonuma kaydedip Michelle'e yolladım.

Matilda: O.

Michelle: Ohara! Şaka! Dalga geçiyorsun!

Matilda: Şaka değil.

Michelle: Geçen hafta haberlerini okudum. Çok seksi. Bu kadar yakışıklı birisinin kötü olabileceği iddiasını reddediyorum.

Matilda: Eh, Justin Bieber?

Michelle: Bieber sayılmaz. O daha çok yarı güzel bir lezbiyen sınıfına girer.

Matilda: Çok sağ ol benzetme için. Biraz tırısıyorum. Jay iyi birine benziyor ama. Gazetelerin yalan dolan yazdığını biliyorsun.

Michelle: Evet haklısın. Ama nereden çıktı?

Matilda: Avukat arıyorum diye bizim ofise geldi, kendine ev sahibi bulup çıktı.

Michelle: Hehe, ne komik! Kaç kere olur ki böyle bir şey? Eee, onunla tanışmaya ne zaman gelebilirim? Direkt MABA olayına girer, gel bakalım, beni o seksi sihirbaz bebeklerine hamile bırak derim.

Matilda: MABA?

Michelle: Memeler açık, bacaklar açık.

Matilda: Ah, pardon.

Michelle: Cidden yalnız, tanışmak istiyorum. Söz, uslu dururum.

Matilda: Medyum John Edward'a ne kadar inandıysam, sana da o kadar inanıyorum.

Michelle: E o gece çok eğlenmiştik ama!

Matilda: Hayatımda harcadığım en boşa giden altmış avroydu.

Michelle: Ne kadar şüphecin. Lütfen tanıştır bizi. Hayatımda hiç meşhur birisiyle tanışmadım.

Matilda: Meşhur demek biraz abartı ama neyse. Cuma akşamı bizimle bir şeyler içer mi diye sorarım.

Cumaları Michelle'le geleneksel dışarı çıkma günümüz. Çoğunlukla Michelle'in şanslı herifin tekini koluna takıp gitmesi ve benim kös kös eve dönmemle sona erer. Hiç şaşırmazsınız, şu ana dek tek gecelik ilişki sanatında uzmanlaşamadım. Michelle'i yarın akşamki kumarhane randevusuna davet etmeliyim ama bencil bir nedenle Jay'i sadece kendime istiyorum.

Michelle: Oley! Şimdi ne giyeceğime karar vermem lazım.

Matilda: Hehe. Siyah Chanel elbiseni giy. Hiç sekmez.

Michelle: Aynen. Senin tavsiyene güveniyorum.

Matilda: Hadi iyi geceler. Yarın konuşuruz.

Michelle: Sana da. xxx.

Google'daki arama sayfasını kapatacakken YouTube'daki bir videoya açılan bir bağlantı gördüm ve ister istemez elim gitti, tıkladım. Videonun adı "JAY FIELDS: MIL-

LETİN ÖDÜNÜ KOPARIRKEN, İNSANLAR ONDAN NEFRET EDERKEN, İNSANLAR ONA BAYILIRKEN.” Biraz uzun bir başlık.

Oynatma düğmesine bastım ve bir sokak göründü. Boston’da bir alışveriş mahallesi. Birisi Jay’in arkasından kamerayla çeke çeke yürüyordu, Jay de bej rengi pantolonla dövmelelerini ortaya seren gri bir tişört giymişti. Göğsümü pırpır ettiren özgüvenli bir yürüyüş stiline sahipti. Onunla olmak mı istiyorsunuz, yoksa onun *kendisi* mi olmak istiyorsunuz, karar veremeyeceğiniz türde birisiydi Jay.

İki kadın sohbet ederek ve torbalarını taşıyarak yaklaşıyordu. Jay elinde kocaman, kâğıttan kola bardağıyla yanlarından geçene kadar onu fark etmediler. Jay yanlışlıkla sarışına çarpıp kahverengi sıvıyı kızın bluzuna döktü.

“Of, çok affedersiniz,” dedi Jay, kadın ağzı açık kalarak ona ölümcül bir bakış atarken.

Arkadaşı şaşkınlık içinde, “Ne oluyor be?” diye bağırdı.

“Özür dilerim dedim. Hey, düzeltebilirim aslında. Bir saniye müsaade edin,” dedi Jay ve elini lekenin üstünde döndürmeye başladı. İki kadın ona deliymiş gibi bakarken kamera kadının bluzuna yakın çekim yaptı. Mucizevi bir şekilde kahverengi leke küçüldü, küçüldü ve tamamen yok oldu. Sanki Jay kumaştan lekeyi sökmüştü.

Az önce mahvolmuş kıyafetinin şimdi yepyeni haline bakarak, “Nasıl ya...” diye nefesi kesildi sarışının.

Kadının arkadaşı, Jay’in arkasından kamerayla gelen adamı fark edince ağzı kulaklarına varmaya başladı. “Nasıl yaptın? Hadi anlat! Televizyon programı için çekim mi yapıyorsunuz?”

Video başka bir sahneye döndü, bu kez gece kulübünde idiler. Dans pistinde dans eden insan kalabalığını çekmişlerdi, pistin tepesinde bir sürü renkli ışık saçan kocaman bir ekran yer alıyordu. Tam bir epilepsi kâbusu. Jay kalabalığa karışıp kısa, kızıl saçları olan, üstüne gümüş rengi bir bluz giymiş bir kıza yürüdü. Elinde bir deste iskambil kâğıdı vardı ve kâğıtları bir avucundan diğerine havalı bir şekilde fırlatarak karıştırıyordu. Yanından geçtiği insanlar onu kesiyordu, özellikle kadınlar.

İskambil destesini kıza uzattı. "Bir kart seç."

"Ne?" diye bağırdı kız gürültünün arasında.

"Hadi, bir kart seç ama sakın bana gösterme."

Kızın kafası karıştı. "Ah, iyi." Bir kart alıp baktı. Jay ona bir keçeli kalem uzattı.

"En sevdiğin şarkıyı, en sevdiğin rengi ve en sevdiğin hayvanı üstüne yazmanı istiyorum."

Kız kafa salladı, bir saniye düşünüp karta bir şeyler çiziktirdi ve kafasını kaldırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Kartı cebine koy."

Kız kartı daracık kotuna sokuştururken kıkırdayıp sordu. "Sihirbazlık filan mı?"

Jay kıza doğru yaklaşınca kız sırtıttı. "Bahse girerim, elindeki kartın ne olduğunu tahmin edebilirim."

Kızın yüzünde güller açtı. "Hayatta inanmam. Bilme-ne imkân yok."

Jay kızı süzdü, sanki kafa patlatıyordu. "Karo sekizli."

Kız bir şey kazanmış gibi kocaman güldü. "Hayır."

"Hay aksi! Yoksa kupa kıızı mı?"

"Yine bilemedin. Bence bana bir içki ismarlamalısın."

Jay bir adım arkaya gidip şakaklarını ovuşturdu. "Yok, yok, bir dakika. Yapabilirim." Durup kafasını kaldırıp baktı, ardından arkalarındaki ekranı işaret etti. Şimdi ekranda kocaman bir kart belirmişti. Sinek ikili.

"Hey! Yoksa kartın bu mu?"

"Aman Tanrım!" diye ılık attı kız dönünce.

Mekânda çalan müzik aniden sustu ve Beyonc 'den "Single Ladies" başladı.

"Yok artık!"

"Ne oldu?" diye sordu Jay.

"Bu şarkıyı yazmıştım!"

En sevdiği şarkı bu muymuş? Vay zevksiz.

"yle mi?"

"Evet! Nereden bildin?"

"şanslı bir tahmindir." Jay sırtıttı. "Ama dur bakalım. H l  en sevdiğin renk ve hayvanı tahmin etmem lazım."

Birdenbire içerideki bütün ışıklar mora döndü ve ekranda sinek ikilisi yok olup yerine kocaman bir kaplumbağa belirdi. Kızıl saçlı kızın nutku tutulmuştu.

"Vay canına!" derken nefessiz kaldı.

"Doğru mu?" diye sordu Jay. "Kartına bakalım da kontrol edelim."

Kız enesi yerlere düşerek elini cebine soktu ama eli boştu. Kaşlarını attı. "Yok." Sağa sola bakıp kartı alacak kadar dibine giren var mı, diye anlamaya çalıştı.

"Bir dakika, şu ne?" dedi Jay, en az beş metre ötedeki ekranı tekrar işaret ederek. Kamera gösterdiği yere odaklandı. Ekranda yine baş döndürücü renkler çakıp sönüyordu fakat tam ortasına bir şey sıkışmış gibiydi. Kız ekrana gözlerini kısıarak baktı, gözlerine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Yok artık, benim kartım olamaz herhalde."

Kıza yol açarak, "Gidip al da gr," cevabını verdi Jay.

Kız bir saniye tereddüt ettikten sonra yürümeye başladı. DJ kabininin olduğu sahneye çıkıp ekranın dibine girdi, araya sıkışmış kartı aldı. Eline baka baka tekrar yanlarına yürüdü, ağzı açık kalmıştı.

Elyazısını göstermek için kartı kameraya doğru kaldırıp, "Benim kartım," dedi. İşte, liste yazıyordu: *Beyoncé "Single Ladies", mor, kaplumbağa*. "Şu anda kafayı yedim," dedi kız ve elini saçında gezdirdi.

Kamerayı tutan adamın kıkır kıkır güldüğü duyuldu ve Jay onlara dönüp gülümsedi. Gerçekten de yürek yakan bir gülüşü vardı. Jay kıza yaklaşıp kolunu omzuna attı. "Hadi, sana bir içki alalım."

Sıradaki klip gündüz çekilmişti. Futbol forması giymiş bir grup adam ve kadın bir birahane de maç seyrediyordu. Jay koca koca bira bardakları tutan irikıyım adamların arasına karıştı. Ayakta duramıyor gibiydi ve küfelik olmuştu sanki. Adamlardan birine (bu arada en çam yarması ve korkunç olana) gidip birasını elinden çekti ve ağzına götürüp hepsini kafaya dikti.

Herif Jay'e, ne cüretle bunu yapabildin dercesine pis pis bakmaya başladı. Sonra yüzünden sinirlendiği belli oldu.

Destek almak için arkadaşlarına bakıp, "Sıçıttımın ayyaşı, biramı çaldın lan!" dedi adam. "Şu herif gelip biramı elimden çekti."

Jay halinden memnun bir halde boş bardağı dikkatlice masaya koydu ve adamın arkadaşlarından biri omzuna yapıştı. "Yanlış yaptın dostum."

Jay gayet umursamazca omuz silkip, "Susamıştım," dedi. Resmen adam ona vursun diye kaşınıyordu. Adam bir saniye sonra aynen öyle yaptı, yumruğunu havada savurup Jay'in suratını hedef aldı. Jay öne eğilip yumruğu yemeden sıvıştı. "Hey, şiddete gerek yok. Yerine koyabilirim."

"Git bana bir bira al o zaman," dedi çam yarması adam.

“Tamam, tamam. İzleyin şimdi,” dedi Jay boş elini bardağın üstünde havada tutup. “Elli dolarına bahse girerim, bardağına dokunmadan içkinin yeniden görünmesini sağlayabilirim.”

“Evet, kıcını kaldırıp bara gidecek ve bana yeni bir bira alarak geri getireceksin.”

“Hayır. Öyle yapmayacağım. Bahse girdik mi?”

Diğer adamların ilgisi uyanmıştı, dikkatleri Jay ve Bay Çam Yarması’ndaydı. Futbol maçı filan unutulmuştu. “Kaçığın tekisin ama tamam, bahse girdik.”

“El sıkışalım,” dedi Jay elini uzatarak. Tokalaştılar. Artık hiç sarhoş gibi davranmadığı dikkatimi çekti ve başta-kinin rol olduğunu anladım. Numaranın bir parçası. Kamera Jay’in boş bardağın üstünde duran eline odaklandı. Sanki şapkadan tavşan (ya da bu durumda bardaktan bira) çıkaracakmış gibi elini bardağın üstünde döndürdü.

Yavaş yavaş bardağın dibinde kahverengi bir şey belirip yukarı doğru çıkmaya başladı. Jay yapabileceğini kanıtlarken etrafındaki adamlar helal olsun gibisinden laflar etmeye başladı. Olmayan içkiyi yerine koymayı başarmıştı resmen. Bardak tekrar doluydu.

“Dalga geçiyorsun!” diye bağırdı Bay Çam Yarması. Yüzünde allak bullak bir ifadeyle başını ovuşturuyordu.

İçlerinden biri öne çıkıp Jay’in sırtına bir şaplak atarak, “Vay, benden sana bir ellilikle bir bira çalışır,” dedi. “Çok iyiydi.”

“Partilere de geliyor musun?” Muhtemelen içlerinden birinin eşi olan kadın sordu. Jay ona yandan bir bakış atıp hayır anlamında kafasını salladı. O sırada bütün adamlar başına üşüşüp onu tebrik etmeye başlamıştı. Bay Çam Yarması gülüyordu. “Tamam, kazandın ama ben o birayı içmem. Acayip bir şeyler oldu.”

Video orada sona erince yüzümde şapşal bir gülüşle arkama yaslandım. Daha çok video vardı ama izlemeye karar verdim, yoksa bütün gece uyumayacaktım. Onun yerine, sızıp bayılmadan önce yirmi bir nasıl oynar, diye bulup okudum.

Sabah, alarmım huzur dolu sesler çıkararak canlanınca uyandım. Rüyamda Jay'in beni bir bozuk para kadar küçültüp bir bira şişesine attığını görmüştüm. Rüya tabirlerine bakmama gerek yoktu bence.

Misafir yatak odasındaki duşun açıldığını duyunca Jay'in de kalktığını anladım. Önümüzdeki birkaç ay yaşamlarımızı yan yana sürdüreceğimizi bilmek heyecan vericiydi.

Gidip duşa girdim ve giyinip işe hazırlanırken alt kat-
tan burnuma pastırma kokuları geldi. Babam sabahları hiç sıcak kahvaltı hazırlamazdı. Her zaman pratik bir şeyler hazırlayıp ayaküstü yerd, o yüzden kesin Jay pişiriyordu. Topuklarım tahta zemine çarpa çarpa, siyah bol bir elbise ve krem rengi hırkamla, saçlarım açık vaziyette mutfağa girdim. Asgari miktarda makyaj yapmıştım: yaramın üstüne kapatıcı, dudak parlatıcısı ve rimel. Sabah sabah makyaj yapma meraklısı değilim. Aslında hiçbir zaman meraklısı değilim. Bence bir şeyin üstünü kapatmak için makyaj yapıyorsanız, eğlenceden çok göreve dönüşüyor. Sonra her an çıktı mı, insanlar kapatmaya çalıştığım şeyi görüyor mu, diye endişelenip duruyorsunuz.

On beş yaşındayken bizim mahallede oturan bir çocuğa âşıktım. Bir gün okuldan eve dönerken onunla konuşmaya çalışınca parmağıyla boynumu gösterip, "Orası niye öyle?" diye sordu. Tam olarak öyle demedi ama öğrenen yüz ifadesi sayesinde cümlesi korkunç bir soruya dönüştü. O gün bugündür yara izimi hep kapatmaya çalışırım.

Mutfakta Jay sırtı bana dönük bir şekilde ocağın önünde dikilirken babam masada oturmuş, pastırmalı yumurta yiyerek gazete okuyordu. Jay'ın seksi, kaslı sırtını hayran hayran süzerken bana, "Aç mısın Watson?" diye sorunca irkildim.

İçeri girdiğimi nereden anlamıştı? Topuk sesimden herhalde.

Babam bu takma adı duyunca anlamını hemen çakozlayıp kıkırdadı. Çocukluğumdan beri meraklı bir tiptim, hep bir gizemi çözmeye çalışırdım. Hoş, başardığım falan yoktu ya, neyse. Babam bana küçüken Casus Harriet derdi ama bu isimden nefret ederdim. Jay'ın bana Watson, diye hitap etmesini seviyorum gerçi. Kendimi onun sağ kolu gibi hissediyorum. Bu bağlantıdan dolayı da havalı oluyorum.

"Biraz," diye cevap verince Jay dönüp tabağa benim için bir şeyler koydu.

Ben bardağıma portakal suyu koyarken tabağı önüme iterek, "Dün akşamki yemeğin karşılığında sana kıyak geçmek istedim," dedi.

"Çok düşüncelisin. Teşekkürler."

"Duyduğuma göre, ikiniz bir kumar gecesi düzenlemiştiniz," dedi babam gazetesini katlayıp kaldırarak. "Ben de gençken kollu makineleri çok severdim. Hiçbir zaman çok para kazanamadım. Şansım yaver gitmezdi."

"Şansla hiç ilgisi yok Hugh. Poker oynuyorsan, rakiplerini okumayı öğrenirsin. Rulet oynuyorsan, ihtimalleri tartarsın. Bazen tutar, bazen tutmaz."

"Galiba ben yirmi birde rezil olacağım," diye araya girdim. "Oynayabileceğim daha kolay bir oyun yok mu?"

"Birkaç el beni seyredersin. Hemen kavrarsın," diye sıcacık gülümseyerek içimi rahatlatmış Jay ve kızarmış ekmeğini ısırdı.

"Emin değilim ama sana güveniyorum," dedim alçakgönüllü bir şekilde ve babam kahvaltısını bitirip masadan kalktı. "Ben bir önceki otobüse bineceğim Matilda, ofiste görüşürüz artık." Yanağıma bir öpücük kondurup ceketıyla çantasını aldı. Eprimiş deri ceketini süzerek Noel'de ona yenisini almayı düşündüm.

Ön kapı açılıp kapandı.

"Bugün çok hoş olmuşsun," dedi Jay. Suratına bakmadım, o yüzden yemeğime odaklandım.

"Teşekkürler," diye mırıldanıp saçımı boynuma getirdim.

"Çok sık yapıyorsun bu hareketi, farkında mısın?"

Kafamı kaldırdım. "Hangi hareketi?"

"Saçını. Saçınla çok oynuyorsun, yara izini kapatmaya çalışıyorsun."

"Ah." Tüh, izi fark etmişti. Herhalde dün gece saçımı topuz yaptığım zaman dikkat etmişti. "Evet, çoğunlukla bilinçsizce yapıyorum." Omuz silktilim.

"Sana bu huyu bırakmayı öğretebilirim. Çok kolay."

"Sorun değil. Tırnaklarını yiyip etlerini kanatmak gibi iğrenç bir huy değil ne de olsa." Tırnaklarını yiyip etlerini kanatmak mı? Harika bir görüntü. Sağ ol Matilda.

Jay kafa sallayarak yemek yiyişimi izledi. Şu anda burası hariç her yerde olmak isterdim. Dikkati heyecan vericiydi, aynı zamanda sinirlerimi zıplatıyordu.

"Eh, fikrini değiştirirsen haber ver."

Kısa bir sessizlik oldu. "Yara nasıl oldu, diye sormayacak mısın?" dedim sessizce.

“Seni ilgilendirir. Eğer anlatmak istersen can kulağıyla dinlerim.”

Minnettar bir bakış atıp konuyu kapattım. Kendimle ilgili hikâyeler anlatma meraklısı değilim, o yüzden şu anda ona anlatmak istemiyorum. Belki daha cesur bir anımda, başka zaman. Kimse kahvaltı saatinde cesur hissetmez. Akşam yemeği cesaret saatidir. Çok zorlarsan öğle yemeği.

Yemeğimizi bitirdik ve Jay beni ofise arabayla bırakmayı teklif etti.

“Otobüse binerim, sorun değil,” dedim vaktini almak istemediğimden, gerçi onunla gitmek için geberiyordum.

Jay tek kaşını kaldırdı. “Sıkıcı otobüse binmek mi, benim seksi canavarımda sürüş deneyimini bir daha yaşamak mı?”

Beklenmedik bir kahkaha patlattım. “Bence seksi canavarları deneyimlemek için biraz erken.”

Cevabım beni afallattı. Jay’de flörtöz yanımı ortaya çıkaran bir şey vardı ve doğrusunu isterseniz, ben de böyle bir yanım olduğunu ilk kez anlıyordum.

Jay yaklaştı ve gülüşü benimkine benzedi. “Hiçbir zaman erken sayılmaz.”

Başımı iki yana sallayıp çantamı almaya gittim, aramıza biraz mesafe koymam lazımdı. Adam resmen sinir sistemimi etkiliyordu. Hem de feci. Ama en güzel şekilde.

“Tamam o zaman, arabayla bırakabilirsin.”

“Hayatının en güzel sürüşüne hazır ol Watson.”

Söylemeden geçemeyeceğim, özgüveni insanı çok tahrik ediyor.

"Eee, bu akşam hile yapmayı mı planlıyorsun?" diye sordum yolda.

Dün gece yirmi birle ilgili bir şeyler okurken kâğıt saymayı görmüştüm ve biraz gerildim. Kumarhanenin öd patlatan fedaileri tarafından arka odalara çekildiğimi hayal ettim birden. Upuzun bir masada, donlarıyla oturmuş para sayan bir sürü göçmen gördüm ve bir çetenin başının, sistemi kandırmaya çalıştığım için silahıyla beni tehdit edeceğini düşündüm.

Tamam, belki çok fazla film izlemiştim. İrlanda'da çete başları olduğundan bile şüpheliyim. Bildiğimiz İtalyan mafyaları yoktu en azından. Belki Çin mafyası.

Jay direksiyonu gevşekçe tutarak sessizce kahkaha attı. "Beni cidden üçkâğıtçı puştun teki sanıyorsun, değil mi?"

"Öyle bir şey demedim! Sadece numaralar yapıyorsun ve... Kâğıt saymayı bildiğinden eminim."

"Dedektiflik mi yapıyordun Watson?"

"Ne demek istediğini anlamadım," cevabını vererek kollarımı göğsümde bağladım.

"Yani beni internette mi araştırdın?"

Homurdandım. (Hiç çekici olmayan bir sesle.) "Yoo-oo."

"Yalancı."

"Yalan söylemiyorum."

"Bir yalan daha." Jay güldü. "Davranış bilimi manyağ-ğı dayımı hatırlatırım Matilda. Birisi yalan söylerse hemen anlarım. Çoğunlukla."

İç geçirdim. "Tamam. YouTube'da bir videona rastladım."

"Şimdi yol kat ettik işte." Gözlerinin içi gülerek bana yandan bir bakış fırlattı. "Beğendin mi?"

"Herhalde yani. Hâlâ o kızın kartını gece kulübündeki ekrana nasıl soktuğunu çözmeye çalışıyorum."

"Çok komikti. Ama sırlarımı ifşa etmemi istiyorsan, babayı alırsın."

"İyyy, hiç komik değilsin."

Omzuyla beni dürtükledi. "Hey, hemen süngün düştü. Bana karşı gerçekten ama gerçekten iyi davranırsan belki bir iki tanesini söylerim."

"Tamam, hiç sinsice olmadı bu," dedim istifimi bozmadan.

Jay kahkahalarla güldü. "Bak, kart saymayacağım, o yüzden endişelenmene gerek yok. İyi kumarın sırrı ne zaman iddiaya girip ne zaman duracağını bilmektir."

"Ne kadar muğlak. Bir tüyo vermiş sayılmazsın," diye hayıflandım.

"Bu gece beni izleyince öğrenirsin," dedi arabayı ofise yakın park alanına çekip. "Şimdi in bakalım. İşte güzel bir gün geçir şirinlik."

Arabadan inip dönerek suratına baktım. “Ah, lütfen ama. Watson’ı anlarım da şirinliği kaldıramam.”

Jay ellerini havaya kaldırdı. “Eh, ne yapalım? Birkaç ekşi üzüm yiyeceğiz ki tatlıların kıymetini bilelim.”

Başımı iki yana sallayarak yanından ayrıldım. Ofise girene kadar, sırttan ağzım kapanmadı.

Günüm her zamanki sıradanlık içinde geçti. Eve dönüş saatini yaklaştıran her dakika kaygılarım arttıkça arttı. Kafamda bu geceki kıyafetim için birkaç kombinin üstünden geçmiştim. Jay, “Hoş bir şeyler giy,” demişti ama “hoş hoş” mu, yoksa “seksi hoş” mu kastetti, anlamadım. Modaya her zaman hayrandım ama hiçbir zaman “seksi hoş” olmayı becerebilen bir tip değildim, o yüzden sanırım “hoş hoş” gideceğim yöndü.

Kendi diktiğim, güzel bir lacivert diz boyu elbisede karar kıldım. Dizimin tam altında bitiyordu. Çok beğenilen Louboutin’lerimle tamamladım. Herhalde sahip olduğum tek “seksi hoş” parça onlardı. Çoğunlukla özel günlerde giyiyordum ama sanırım kumarhane dünyasına ilk giriş gecem de özel günden sayılırdı.

Eve döndüğümde fırına tek kişilik hazır yemek attım, çünkü babam Will’le çalıştığından geç çıkacak, ardından da kitap kulübüne gidecekti. Üst kata çıktığımda Jay’in odasının önünden geçerken kapının ardına kadar açık olduğunu gördüm. Yerde oturuyordu. Etrafında bir yığın kitap ve her tarafa saçılmış, eciş bücüş elyazısıyla bir şeyler yazılmış kâğıtlar vardı. Çöp kutusu ağzına kadar buruşuk kâğıtla doluydu ve laptop açıktı. Bir çeşit ameliyat yapan bir cerrahın videosu oynuyordu. Bayağı garip.

Kan görünce hep bir tuhaf olurum, o yüzden kafamı çevirdim.

“Evde olduğunu fark etmemiştim,” dedim kapıda dikilip. Jay kafasını kaldırdı, çenesini kaşıyarak benimle göz göze geldi. Saçı başı dağılmıştı. Nedense dokunmak istedim.

“Matilda! Günün nasıldı?” diye sordu, kâğıtların bir kısmını kenara itip videoyu durdurarak. Odanın içine doğru bir adım attım.

“Güzeldi. Ne yaptığını sorabilir miyim?”

“Ah, yeni numaralar üstünde çalışıyorum.”

Cerrah olmayı öğrenmeye çalışmıyor demek. “Kesinlikle işi bırakmıyorsun yani?” diye sordum meraklı meraklı.

Bana yamuk bir bakış fırlatıp gaddarca kahkaha attı. “Niye? Beni tanımayan kaltağın teki bilgisayarının başına geçip beni yerden yere vurmaya karar verdi diye mi? Tabii ki hayır. Birkaç kıcıkırık makale beni durdurmaya yetmez.”

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Aslında, her ne kadar bana yöneltilmemişse de tutkulu öfkesi beni biraz huzursuz etti ve konuyu değiştirdim. “Yemek yiyecek misin? Ben pratik bir şey ısıtıyorum.”

“Yok, sağ ol. Yemiştim.” Tonlamasız sesi ve gözlerindeki dalgın bakıştan şu anda çok uzaklarda olduğunu anladım, o yüzden de oyalanmadan çıktım.

“Tamam o zaman, seni rahat bırakayım.”

Bakışları tekrar ekrana dönerken, “Sekizde hazır ol,” diye seslendi arkamdan.

“Tamamdır.”

Kapıyı kapatıp kendi odama gittim. Jay’in tavrı değişti sanki, cıva gibiydi. Hoş, onu topu topu bir gündür

tanıyordum, eminim benim ona yakıştırdığım nükteli çapkından çok daha farklı yanları vardı.

Televizyonun karşısında yemeğimi yedim. Jay aşağı bile inmedi, hâlâ odasında oturmuş araştırma ya da her neyle uğraşıyorsa onu yapıyordu. Bir süre sonra banyoya girmiş, makyajımı tazelerken kapım tıklatıldı.

Bir tutam saçımı şakağımdan yukarı kaldırırken, "Girebilir miyim?" diye sordu Jay dışarıdan.

Yerimden fırladım bir anda ama düzgün kılıkta olduğumu hatırlayıp, "Tabii," dedim. Yine de içeri girmek istemesi biraz tuhafıma gitti.

Jay gayet rahat bir tavırla küçük alana adımını attı, koyu renk gömlek ve bol pantolon giymişti. Gömleğin en üst düğmesi açıldı, köprücük kemiğinin üstünden bir dövmenin parçası görünüyordu. Hafiften ısıklık çalınca elimde olmadan kızardım. "Bakımlısın Watson."

Gözleri bacaklarımdan ayaklarıma doğru inerken lensimi takmaya dikkatimi verdim. "Güzel ayakkabı. Gerçekten çok hoş. Elbisenin muhafazakâr yakasını telafi ediyorlar."

"İl, teşekkürler. Sanırım."

Lenslerimi taktım ama gözleri hâlâ ayakkabılarımdaydı ve ciddi bir ifadesi vardı. Sonra yutkundü. Akıldan ne geçiyordu acaba? Biraz dudak parlaticısı sürdüm ve hazırdım. Jay hâlâ arkamda dikiliyordu ama artık gözü üstümdeydi. Bakışının şifresini çözemiyordum, sonuçta hayatımda hiçbir erkek bana bu şekilde uzun uzun bakmamıştı. Tek tarif edebileceğim şekliyle sıcakla yakıcı arasındaydı. Ayyy.

Bu bakışların bana yöneltildiğine inanamıyordum ama öyleydi işte. Yani burada başka kimse yoktu.

Öksürdüm. "Arabayı sen mi kullanacaksın?"

Hayır anlamında başını sallayınca yüz ifadesi değişti. “Hayır, bence taksi tutarız. Sana sekiz yüzlüğü kazanıldıktan sonra kutlamaya gideceğiz.” Bana otuz iki dişini sergileyen kocaman bir tebessüm çaktı.

“Tamam. Umarım fazla sürmez. Ne de olsa hafta içi,” dedim kendime hâkim olamayarak. Tüh ya, tam da havalı olmayı becermek üzereydim. Tam da.

Jay ellerini omuzlarıma koyup beklenmedik derecede yumuşak bir sesle konuştu. “Merak etme Watson. En geç birde eve dönmüş, yorganın altına girmiş olacaksın.”

Kışkırtıcı bir tip olsaydım, “Ya öyle mi, yorganı *üstüme* örten de sen mi olacaksın?” gibisinden şuh bir yorum yapardım. Ama öyle bir tip değilim, o yüzden yapmadım. Jay, “Alt katta bekliyorum,” diyerek beni yalnız bıraktı.

Tam biz çıkarken babam içeri girdi, taksimiz kaldırımın kenarında bekliyordu. Babam bize iyi geceler dilerken Jay beni taksinin arka koltuğuna bindirdi. Yolda gergindim, Jay ise taksiciyle havadan sudan muhabbet ediyordu.

Yüz elliliğimi yanıma aldım mı diye yüz kere kontrol ettim. Sonra kimliğimi aldım mı diye yüz kere kontrol ettim, çünkü kumarhaneye yirmi bir yaşın altındakiler giremiyordu.

İki dakika sonra şehir merkezine gelince Jay taksi parasını ödedi. Binanın simsiyah, şık ön cephesine, girişin üstünde yanıp sönen tabelasına baktım. Kapıda enine boyuna serpilmiş bir koruma bekliyordu ve kaslı mıydı, yağlı mıydı anlayamadım. Takım elbise giymiş, kulağına kulaklık takmıştı.

Jay kapıya yaklaşırken beklenmedik şekilde kolunu belime atıp vücudumun yan kısmını kendine bastırdı. Tamam, yeni bir gelişme. Uzunca bir zamandır bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım. Jay bir an dönüp bana

baktı ve bakışının dudağıma odaklandığını, ağzımın hatlarında gezindiğini gördüm sanırım.

Galiba orgazm filan oldum. Herife karşı duyduğum kara sevdayı dizginlesem çok iyi olacaktı.

Koruma kimlik falan sormadan bizi hemen içeri aldı. Olaysız girmemizi sağlayan şey, Jay'in müthiş özgüveniydi kesin. Şu anda Jay'in eli kalçamda duruyordu ve başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. O kadar sıcak, tatlı ve güzeldi ki. Nakit paramı nasıl çiple değiştireceğimi gösterirken eli aşağı düştü ve tüm hayallerim de beraberrinde suya düştü.

Çiplerimi çantama koydum, sonra Jay çenemi avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine baktı. "Tamam Matilda, suratına bakınca bile endişeleniyorum. Önce sana bir içki alalım da gevşe."

"Gergin değilim ki," diye mırıldansam da beni bara götürdü ve kıcımı tabureye koydum.

Jay hayır anlamında başını sallayıp barmeni yanına çağırdı. "Bana yalan söylemeyi kesmen için ne yapmam gerekiyor?"

"Üzgünüm. Tabiatımda var galiba," diye sessizce cevap verdim. "İkiyüzlü olduğumdan yalan söylemiyorum, insanlar benim korktuğumu vesaire anlamasın diye söylüyorum."

Vay anasını, daha dürüst olamazdım.

Jay bana sıcacık bir gülüşle baktı. "Biliyorum. Ama bana yalan söylemene gerek yok. Ayrıca, korkup korkmadığını zaten anlayabiliyorum."

Eh, bir de o var.

Barmen yanımıza gelince Jay, Jack Daniels ve kola istedi. Ben kokteyl havamdaydım, o yüzden barın üstün-

deki menüye göz gezdirdim. Hay aksi, neden kokteyller hep en utandıracak isimlere sahipti?

Boş ver, canımın istediğini sipariş edeceğim. Jay zaten bu psişik beden dili okuma yetenekleriyle ya da her ne deniyorsa, tahmin ederdi.

“Porno Yıldızı Martini lütfen,” diye karar verdim.

Barmen hiç istifini bozmadan siparişlerimizi hazırlamaya gitti.

“Cesur seçim,” diye sırttı Jay. “Sarhoş olmaya mı hazırlanıyorsun Watson?”

“Hımm, sekiz yüzümü kazanmadan olmaz... Ya da yüz ellimi kaybetmeden. İki senaryonun sonunda da alkol gerekecek bence.”

Bir saniyeliğine dirseğime dokundu. “Yüz ellini kaybetmeyeceksin, söz veriyorum.”

“Ne kadar berbat oynayabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

İçkilerimiz gelince sarı sıvının içinde yüzen gerçek çarkıfelek meyvesini görüp sevindim. İçinde şampanya olan bir kokteyl gördüm mü, içmezsem çatlardım zaten. Beynim bana hep klas olacağını söyler.

Pipetle içerken (pek klas değil) Jay’e hak verdim. İçki beni gevşetmişti. İçerisi fazla kalabalık değildi, ne de olsa çarşamba gecesiydi ama yine de etrafta kayda değer sayıda insan geziniyordu. Kollu makinelerden birinde ana avrat dümdüz giden kel bir adam gözüme çarptı.

“Makinenin ona cevap veremeyeceğinin farkında, değil mi?” diye espriyle Jay’e fısıldadım.

“Kumar manyakları. Her zaman bir tane vardır.”

Jay bir içki daha söyledi ve bardağı eline alıp beni içride gezdirmeye başladı. Etrafıma bakıp inceledim. Rulet masası gözüme çarpınca hemen oraya koşarak nasıl bir oyun diye izlemeye başladım. Takım elbiseli, orta yaşlı

bir adam bir bahis tuttu ve çark döndü. Adam kazanınca tatmin dolu bir ifade yayıldı yüzüne, yanındaki iş arkadaşları onu tebrik ettiler. Oyunların insanda nasıl bağımlılık yaratabileceğini anlıyordum.

Yirmi bir masasına geldiğimizde yirmili yaşlarında bir adam ve kırklarının başlarında bir kadın oynuyordu. Kadın platin sarısı saçlıydı ve çokça altın takı takmıştı, güngörmüş bir hali vardı. Adam temiz ve düzgündü. Siyah saçlı, tatlı bakışlıydı. Jay yerini alıp bardağını masanın kenarına koydu. Kâğıtları dağıtan kişi kısacık siyah saçlı ve neredeyse Jay kadar çok dövmesi olan, uzun boylu, hayatından bezmiş bir kadındı. Dövmelerinin hepsi görünmüyordu, çünkü kumarhanenin üniformasını giymişti. Ayrıca burnuna ve alt dudağının ortasına iki gümüş halka takmıştı.

Bana kadın kahramanlarımdan birini, *Ejderha Dövmeli Kız*'daki Lisbeth Salander'ı hatırlattı. Keşke Lisbeth'in yarısı kadar havalı olabilseydim... Şimdiki halimin iki katı havalı olurum.

Kâğıtları dağıtan kişi Jay'i görünce gözlerinin içi aydınlandı ve kibarca gülümsedi. Hımmm, tanşıyorlar mıydı?

"Bu gece geleceğini haber vermedin," dedi kadın derin, çatlak bir sesle.

"Yeni arkadaşım Matilda'ya ısınma turları düzenliyoruz," diye cevap verdi Jay, ben de yanına oturdum.

Kadın bana dönüp tepeden tırnağa süzdü ve arkadaşça başını salladı. "Ah, demek Matilda *bu*. Tam tarif ettiğin gibi."

Jay'e soru sorar gibi bir bakış fırlattım. Millete beni mi anlatıyordu? Daha da önemlisi, Tanrı aşkına söylesin biri, nasıl tarif ediyordu?

"Arkadaşım Jessie," diyerek bizi tanıştırdı Jay.

“Merhaba.” Başımı öne eğip espri yaptım. “İkiniz birlikte ‘Jessie J’ oluyorsunuz.”

Anlık bir sessizliğin ardından Jessie tek kaşını kaldırıp sırttı ve Jay de omzumu sıvazladı.

“Anlarsınız ya, hani şarkıcı var ya?” diye devam ettim.

Jay, “Dedim ya, espri anlayışı çok kel alaka,” dedi Jessie’ye.

“Evet, anladım.” Jessie bana gülümseyip tekrar Jay’e döndü. “Bahis koyacak mısınız, yoksa bütün gece benim şahane suratıma mal gibi bakmaya mı geldiniz?”

“İkisinden de biraz,” diye cevap verdi Jay ve çiplerini masada tam önünde daire şeklinde koydu. Jessie çiplerine kaşlarını kaldırıp bir deste iskambil kâğıdı alarak karıştırdı. Mavi bir kart alıp sarışın kadına uzattı ve sarı nırım flörtöz bir gülüş çaktı. Ah. Ah. Bir saniyeliğine Jay ile ikisini birlikte sanmışım. Şimdi öyle olmayacağını anlıyordum.

Jessie kartları dağıtmaya başladı. Jay kâğıtlarını inceleyen dikkatle izledim: Karo yedili ve maça dörtlü.

Boynumu uzatıp sordum. “İyi mi?”

“Sahiden de toy,” diye mırıldandı Jessie, masanın başındaki yerinden.

“Yirmibir bakiresi,” dedi Jay hınzır bir gülüşle. “Yavaş yavaş alıştırıyorum onu.”

Genç adam sessizce kıkırdarken sarışın kadın hoşlanmayarak dudaklarını büzdü.

“Hoş imge,” diye kinayeli bir yorum yaptım.

Jay gözlerini bana kenetlerken daha da çok güldü. “Ben de öyle düşünmek istiyorum.”

Sarışın kadın bir kart daha görmek istediğini belli etti. (Okuma listemden öğrendiğim kadarıyla buna *hit* deniyordu.) Ama adam elindekiyle yetineceğini göstererek el salladı. Jay de yeni bir kart istedi.

Bu oyun hakkında pek bilgim yoktu ama elindekilerin toplamı yirmi bire en yakın olan kazanıyordu diye okumuştum. Her kâğıdın da belli bir sayısal değeri vardı.

Herkes kartlarını açınca meğer sarışında on beş, adamda on sekiz ve Jessie'de on yedi varmış. Fakat Jay'in elinden mükemmel bir yirmi bir çıkınca oyunu kazandı. Yüz avroluk çip koymuştu, o yüzden yüz avro daha kazandı.

"Çok heyecanlı," diye sevinip havaya girdim. Para kazanan insanları izlemek eğlenceliydi.

"Fazla kolay oldu," dedi Jay. "Hadi biraz ilginçlik katalım." Kazandığı bütün çipleri, en başta koyduklarını, artı biraz daha yeni çipi ortaya koydu.

Bir el daha dönmeye başladılar ve sarışın kazandı. Oyun karmaşıklaştı ve *katlama* ve *beş kart Charlie* gibi fiyakalı terimler havada uçuşmaya başladı. Jay ilerlerken her bir terimi açıklamak için elinden geleni yaptı. Arada iki Porno Yıldızı Martini daha yuvarlayarak çakırkeyiflik yolunda ilerledim.

Yakındaki bir masada oturan bir grup işadama yüksek sesle sohbet edip içki içiyordu. Jay'e dümdüz bakınca çaktırmadan onları izlediğini fark ettim. Gürültü çıkarmalarına sinir olmuş gibi bir hali yoktu ama nedense onları takip ediyordu. Merak ettim ve ben de adamları kesmeye başladım.

Çoğunlukla orta yaşlılar ama en başta oturan altmışlarında vardır. Bir kadeh şarap içerek yanındaki adamın söylediği bir şeye kahkahalarla güldü. Jay'in en çok dikizlediği de oydu.

Sessizce yeni kâğıt dağıtırken, "Jay," dedi Jessie. Ses tonunda bir uyarı gizliydi sanki.

Jay adeta yaşlı adamı izleme transından uyanır gibi başını yavaşça ona doğru çevirdi.

“Ne?” deyiverdi. Jay’in bu kadar az konuştuğunu duymamıştım şu ana kadar.

Jessie ona uzun uzun bakıp ardından, “Adamları gözünle soymayı kes. Sinirlerini bozacaksın,” dedi.

Jay derin bir nefes verip başka tarafa bakarak önüne konan kâğıtları aldı. “Etrafa göz gezdiriyordum sadece,” diye mırıldandı.

“Ya tabii,” dedi Jessie, sonra da neredeyse duyulmayacak bir sesle ekledi. “Gözündeki tabancalı katil bakışından belli oluyordu.”

Bir an için ne kastettiğini merak ettim, cep telefonumu çıkarıp çaktırmadan tabancalı katilin anlamını araştırdım. Meğer çeteciler arasında kullanılan bir deyimmiş, bir insanı izi bile kalmayacak şekilde öldürmek demekmiş. Tamam, hiç garip ya da rahatsız edici değil canım.

Sıradaki oyunda Jay, Jessie’nin on yedisini çiğneyip on sekizle kıl payı kazandı. Birkaç tur oynadığını izlemiştim ya artık, çok etkilenmişim. Jay’in yerinde olsaydım, çoktan dikiş makinemin parasını toplamıştım. Bir süre sonra genç adam da, sarışın kadın da masayı terk etti ama kadın önce Jessie’ye numarasını bıraktı.

Jessie küçük kâğıdı cebine sokuşturarak kendi kendine gülümsedi.

Jay uzaklaşan sarışının arkasından baktı. “Ne iş ya?” diye sordu merakla.

Jessie tek kaşını kaldırdı. “Sence ne iş? Karının vücut taş gibi.”

“Evet. *Titanik*’i batırmaya yetecek kadar mücevher takıp takıştırmış ayrıca.”

Jessie sırttı. “Eee, daha kumara var mısınız efendim, yoksa tamam mı?”

Jay bakışlarını bana çevirdi. “Küçük bakiremize de bir şans verelim diyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Ah, bilmiyorum. Kuralları tam oturtamadım kafamda.”

“Yavaş yavaş gideriz,” dedi Jessie.

“Tıpkı bekâret bozmayı iyi bilen bir usta gibi,” diye ekledi Jay.

Martiniler etkisini bir güzel gösterirken parmağımı Jay’e doğru sallayarak, “Bekâretimi kaybedeli bayağı zaman geçti, haberin olsun da,” diye yumurtladım hiç espri yapmaksızın.

Jessie kahkaha attıysa da Jay koltuğunda dönüp bana alevli bir bakış fırlattı. Dudakları neredeyse gülecek gibi kıvrıldı. “Hadi anlat bakalım, dinleyelim hikâyesini.”

“Hayatta olmaz,” diye nazlı nazlı cevap verdim ve çantamda çiplerimi aradım. Yüzümde gururlu bir bakışla on avroluk çipi ortaya koydum.

“Vay, yüksek bahisçisin,” diye güldü Jay.

Jessie ona azarlar gibi bir bakış atıp bana, “Bu caka satan piç gibi büyük oynamak zorunda değilsin,” dedi. “Canın ne kadar isterse o kadar koy.”

“Aynen,” dedim kalbim umutla pırpır ederek. Kâğıtlarımı alıp tuttum ve Jay göremesin diye sakladım, ufak bir para koymamla dalga geçmesine sinir olmuşum çünkü.

Fark etmez, zaten kaybettim.

İki el daha oynadık, her seferinde onar avro koydum. Bir kere kazanıp bir kere kaybettim. Kazanınca gözümü karartıp bu kez elli avroluk oynadım. Jay’in dik dik baktığı gruptan iki işadamı yanımıza gelip masaya oturdular. Sonucun ne olacağını beklerken şakağımda bir ter damlasının durduğunu hissettim. Elimde bir as ve sinek sekizli vardı. Yeni kart almamıştım. Heyecandan yüreğim ağzımdaydı. Toplam sayım on dokuzdu. İyiydi. Çok iyiydi.

Parmaklarımı şans için birleştirip Jessie'nin sayısı daha düşüktür ya da yirmi birden yüksektir diye diledim.

Elinde sadece on beş olduğunu gösterince resmen sevinçten yerimden fırladım. Kazandım! Az önce elli avro kazandım. Vay canına! Öylesine havalara uçmuştum ki kollarımı Jay'in boynuna dolayıp ona kocaman sarıldım. Biraz çakırkeyiftim ama bedeninin bana yaslanmasının ne kadar harika bir his olduğunu duydum. Jay de bana sarılıp sıcacık elini bir an için bel çukuruma koydu. Sonra geri çekildim.

"Bir kutlama içkisi içilir," dedim mutlu mutlu.

"Evet," diyerek bana tatlı bir gülüş çaktı Jay.

Masanın diğer tarafında iş adamlarının kıkırdaştığını, içlerinden birinin şöyle bir şaka yaptığını duydum. "Tanrım, elli avro için bu kadar heyecanlanıyorsa, bir sakso karşılığı ona yüz avro verirdim."

Iyyy. Pis pezevenk. Maalesef Jay de duymuştu bu lafı. Yerinden kalktı, mutluluğu bir anda değişip tepesi attı.

"Az önce ağzından ne sikim çıktı öyle?" diye sordu iki adama doğru adım atıp.

Lafı eden adam o kadar sarhoştı ki korkması gerektiğinin farkında bile değildi. Jay'e pis bir bakış attı. "*Dedim ki,*" diye üstüne basa basa yineledi, "bir sakso çekmesi için ona yüz avro verirdim. O dudaklara değer."

Arkadaşı artık gülme krizi geçiriyordu. Jay'in yanma gidip elimi dirseğine koydum. "Boş ver. İki de puşt herifler."

"Evet Jay," diye ciddi bir tonla ekledi Jessie. "*Bırak, uğraşma.*"

Görünmez olsak yeri ydi gerçi, çünkü Jay'in bir kulağından girip diğerinden çıktı. Ağzını toplamayan adama doğru bir adım atıp burnundan soluyarak önünde dikildi. "Hemen özür dile."

Adam nahoş bir şekilde dudak büktü. "Yürü git lan!"

Jay, "Hayır, sen yürü git," diyerek adamı omzundan itti. Adam gözü dönerek kravatını gevşetip yerinden kalktı.

"Sakin bana elini süreyim deme," diye tükürdü, sonra Jessie'ye baktı. "Sen burada çalışıyorsun. Güvenliği çağırman gerekmez mi?"

"Gerekir," dedi Jessie tek kaşını kaldırıp. "Ama bir dakika daha bekleyeceğim."

"Saçmalık! Göt herif bana saldırdı! Müdürünüzle konuşacağım."

"Git konuş o zaman."

Jay adamın suratının dibine girdi ve adamın arkadaşı onu sakinleştirmeye çalıştı. "Bak, biz bela aramıyoruz."

"Ya, öyle mi? Bu dallama hiç öyle demiyor ama."

"Tanrım, orospun hakkında şaka yaptıysam üzgünüm. Gülüp eğleniyorduk işte."

"Bakalım buna ne kadar güleceksiniz o zaman," diyen Jay adamın çenesine yumruğunu savurup kaburgalarına bir aparkat attı. Adam sendeleyerek sandalyesine geri düştü, şok içinde çenesini tutuyordu. Jay'ın ciddi ciddi ona vuracağını hiç beklemiyordu bence. Ben bile ihtimal vermemiştim başta.

Birkaç saniye sonra, daha önce kapıda gördüğümüz koruma Jay'ın yanına gelip omzundan tutarak onu adamlardan uzaklaştırdı. Jay korumanın elinden kurtulup bana doğru yana adım attı.

"Senden bu kadar çabuk ayrıldığımız için kusura bakma Jess ama sanırım bu ziyaret amacını aştı." Sırıtarak selam verdi arkadaşına.

"Sorun değil," dedi Jessie ve Jay elimi tuttu.

"Hadi gel Watson. Topuklama vakti."

Beni taburemden hızla çekip, Jay'e kumarhaneden kovulduğunu söyleyerek bağıra bağıra üstüne gelen korumadan kaçtı. El ele koşarak çıktık ve sokağın ortasına gelince durdum. Koşmak ve topuklu ayakkabı mükemmel ikili değildi.

Nefes nefese göğsümü tutup gülme krizine girdim. Neden güldüğümü bilmiyordum. Belki geç kalmış bir şok tepkisi filandı. Jay de tam karşımda durup kahkahalar atmaya başladı.

Sakinleşmemiz biraz sürdü. Sonunda sakinleşince Jay yolun kenarına adımını atıp taksi çevirdi. Ne zaman ikimiz de arka koltuğa yerleştik, o zaman konuşabilecek kadar nefesimizi düzene sokmuştuk.

"Adama yumruk attığına inanamıyorum. Delilikti. Cidden yapmanı beklemiyordum," dedim ağır ağır nefes alarak. Taksici de hemen kulak kabarttı. Babamın on *birinci yaş günümde beni Disneyland'a götürme sürprizinden* bu yana bu kadar heyecan yaşadığımı hatırlamıyordum.

Jay koltukta bana dönüp saçımı kulağımın arkasına attı. Bana yoğun bir bakışla, gözlerinde anlayamadığım duygularla bakıyordu. "Göt heriflerin sana öyle bir laf etmesini yanlarına kâr bırakmam. Asla. Sen böyle boklara fazla iyisin."

Sözleriyle titredim. İtiraf edemiyordum ama bir yanim, beni çok az tanımasına rağmen bana, böyle hürmet duymasını çok seviyordu. Acaba o da bana benim ona karşı duyduğum hisler gibi bir şeyler hissediyor muydu? Ufak bir çekim? Elimi alıp avucunun içinde tuttu ve parmaklarımız kenetlendi. Başparmağı bileğimin iç kısmındaki damarları okşarken ten tene oluşumuzun şahane hissinin tadını çıkararak camdan dışarıyı seyrettim.

Taksiden inip ön kapıdan içeri girerken babamı uyandırmamak için mümkün olduğunca sessiz davrandık. Cep telefonuma şöyle bir bakınca gece yarısı olduğunu gördüm. Yeni bir dikiş makinesi almaya yetecek kadar para kazanmamıştım ancak geceyi başladığımdan daha çok nakitle bitirmiştım. Eh, bu da bir şeydi.

Holün ışığını yakınca Jay'ın yumruk atan sağ elinin parmak boğumlarının hafifçe kızarıp sıyrıldığı gözüme çarptı.

Eline bir saniyeliğine dokunup, "Yukarı gel de tentürdiyot sürelim," diye fısıldadım. Topuklularımı çıkarıp merdivenin başında bıraktım.

Jay sessizce arkamdan takip ederken acaba yine son seferki gibi kıcımlı kesiyor mu diye merak ettim. Fakat arkamı dönüp öğrenmeye cesaretim yoktu.

Banyoya ulaşınca raftan bir şişe tentürdiyot ve bir parça pamuk çıkardım. Jay küvetin kenarına oturup beni seyretti.

“Adama saldırmasan daha iyiydi gerçekten,” dedim. “Yıllar yılı daha ne iğrenç laflar işittim ben.”

Jay’in gözleri kapkara oldu. “Sana daha kötü sözler söyleyen kimdi Matilda?”

Omuz silktilim. “Arkadaşım Michelle’le ne zaman dışarı çıksak, kaba saba laf atanlar oluyor. Sanırım yanında bir kalkan olmadan sarhoş erkeklerin arasında bulunmanın bir sonucu ve etkisi.” Durup düzelttim. “Kadınlar da bazen aynı şekilde kaltaklık edebiliyor.”

“Eh, muhtemelen seni kıskandıkları içindir. Erkekler de yalan yanlış bir şekilde seni öylece yatağa atabileceklerini zannettikleri için.”

Hafiften gülerek pamuğa tentürdiyot döktüm ve yanına oturup pamuğu eline götürdüm. “Yalan yanlış diyerek tam üstüne bastın.”

Tentürdiyot parmaklarına değince Jay bıyık altından küfretti. “Hasss...”

“Biliyor musun, siz Bostonlı-İrlandalılar biz İrlandalı İrlandalılardan daha çok küfrediyorsunuz,” diyerek takıldım.

“Hı hı,” dedi Jay. “Ağzım bozuktur ama çoğunlukla lafı gediğine koymak için.”

Şöyle bir baktım ona. Bana öyle bir bakıyordu ki kendimi garip hissettim ve sıcak bastı, o yüzden pamuğu ona verdim.

“Al. Gerisinin icabına sen bakabilirsin,” dedim ayağa kalkarak.

Jay’in nasıl güldüğünü görünce yüzümü ellerimin arasına gömmek için kendimi zor tuttum. Beynimin sırf bilinçaltı cinsel imalar barındıran bir delik olduğunu düşünüyorum bazen.

“Ne demek istediğimi anladın sen,” diye mırıldanarak kapıyı açıp çıktım.

“Ah, ne demek istediğini çok iyi anladım,” diye seslendi Jay peşimden.

“Ben yatmaya gidiyorum.”

“İyi uykular.”

Yatak odamın kapısını kapatırken Jay’in hâlâ kıkırdadığını duyabiliyordum.

Ertesi sabah, kahvaltı yine beni bekliyordu. Bu kez taze meyve ve kruvasan vardı. Jay ortalıkta değildi ama kruvasanlar hâlâ sıcaktı, demek ki çıkıp almıştı. Babam da dünkü pastırmalı yumurtasını yuvarlayışı gibi mutlu mutlu yiyordu.

“Sanırım eve kiracı almak şu ana kadarki en iyi kararımdır. Her sabah bizi krallar gibi besliyor.”

“Evet, bakalım üç kilo alınca da aynısını mı diyeceksin,” diye cevap vererek taze hamurdan koca bir ısırık aldım.

O sırada Jay ilk tanıştığımız günkü gibi takım elbise giymiş bir halde içeri girdi. “Kahvaltı günün en önemli öğünüdür Watson,” diye lafa atladı. “Hatta kahvaltı yiyince kilo verildiği araştırmalarla kanıtlanmıştır, kilo alındığı değil.”

“Ah, elbette. Düzeltmesen çatlardın,” diye mırıldandım.

“Akşam kumarhane nasıldı?” diye ilgiyle sordu babam.

Jay’le göz göze geldik ve o anda ikimiz de bilinçsizce Jay’in, namusumu korumak için adamı yumruklaması olayını es geçmek üzere anlaştık.

“Harika. Dünden kırk avro daha zengin bir kızın var,” diye gururla ilan ettim. “İki kere on avro kaybettim ama

sonra on avro, sonra da elli avro kazandım, dolayısıyla toplamda kırk avro kârdayım.” Jay’e bakış attım. “Hâlâ yeni bir makine almaya yetmez ama biriktirmeye devam ederim.”

Jay bana şefkatli bir bakış atıp beni şaşırttıktan sonra kahvesini kafaya dikti. “Pekâlâ bayanlar baylar, günün büyük kısmında dışarıda olacağım. Davamı almaya gönüllü bir avukat bulmak için iki görüşmem var.”

“Ah, bol şans dilerim,” dedi babam Jay çıkmadan önce. Gidince de babam tabağını lavaboya koyup bir iki parça bulaşık yıkadı. Gözüm bozuk dikiş makineme takılınca bir değişiklik sezdim. Yarıyı yenmiş kahvaltımı bırakıp yürüyerek düzgünce istiflenmiş iki tomar kumarhane çipi buldum. Çiplerin önünde de bir not.

Dün gece benim yüzümden erkenden kaçmak zorunda kaldık, o yüzden kazancımı sana veriyorum Watson.
Git kendine en manyak dikiş makinesini al.

Sevgiler,
Jay

Not: Dün gece icabına kendim bakmak, birisinin bana yapması kadar eğlenceli değildi.

Aman Tanrım, yüz­süz şey... Hoşuma gitti ama. Çip­lerden birini alıp plastiğin üstünde parmağımı gezdirdim. Bunları kabul etmemeliydim aslında ama kendime yeni bir makine alma ihtimaline sırt çeviremezdim. Hep­si­ni toplayıp bayram eden bir çocuk gibi çantama doldurdum.

İlerleyen saatlerde, öğle arasında, kumarhanenin yolunu tutup açıktır diye umarak çipleri bozdurabilir

miyim diye sormaya gittim. Meğer sabah onda açılıyor-
muş, hatta içeri girdiğimde kumara başlayanlar bile var-
dı. (Biraz moral bozucu bence.) Geceleri ihtişamlı bir ha-
vası olan bu yer gündüz gözüyle çaresizlik kokuyordu.

Ne tesadüftür ki çipleri bozdurmaya gittiğimde Jessie
kabinde çalışıyordu.

"Ah, Matilda! Seni görmek ne güzel," dedi.

"Seni de," diye cevap verip çiplerimi barın karşısına
ittirdim.

Sayarken, "Ne komik, dün gece bunları kazandığını ha-
tırlamıyorum," dedi, sırtmamak için kendini tutuyordu.

"Kazanmadım zaten. Şey... Jay yumruk olayından do-
layı özür mahiyetinde bunları bana verdi."

"Öyle mi? Çok cömertmiş. Alışveriş çılgınlığına mı
kapılacaksın?"

İster istemez ağzım kulaklarıma vardı. "Bir bakıma
evet. Kendime yeni bir dikiş makinesi alacağım. Ben el-
bise dikip internetten satıyorum ama eski dikiş makinem
bozuldu. Jay yenisini alacak parayı kazanmak için beni
kumarhaneye getirdi ama planımız tutmadı."

"Üniversitede mi okudun? Moda tasarım filan?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Çocukken an-
nem öğretmişti ve ortaokulda akşam kurslarına gittim."

"Çok havalı. Al bakalım o zaman," diyerek nakit para-
yı önüme itti. Cüzdanıma atıp kıza veda ettim.

O akşam kocaman kahverengi kutuyu hole taşıya ta-
şıya eve geç döndüm. Yere bıraktığım gibi uzun, ağır bir
nefes verdim. Otobüs durağından eve kadar yol kısa olsa
da yüküm cidden ağırdı. Babam oturma odasında tele-
vizyon seyrediyordu. Galiba Çin yemeği sipariş etmiş;
çünkü dolapta kalıntılarını gördüm. Isıtıp biraz atıştıır-
dım ve hemen işin başına oturdum.

Bitirdiğimde saat on biri geçiyordu. İki üç parça siparişimi havalı naylona sarıp postalamaya hazırladım. Tam sonuncuyu kapatırken Jay içeri girdi.

"Hey, almışsın. Çok güzel!" diye heyecanlandı ve yanıma gelip yeni makineye baktı. Ellili yıllar tarzında tasarlanmış, zeytin yeşili bir aletti.

"Hı hı. Sana bunun için teşekkür borçluyum," diye minnettar bir gülüşle cevap verdim. "Bugünkü görüşmelerin nasıl geçti?"

"Ah, bok gibi. Avukatlar... Yani hepsi birbirinden ayrı laf ebesi. Onlarla konuştuğça gözlerinin içindeki para işaretini görebilirdin."

"Aman babam duymasın."

"Senin baban istisna. Hâlâ oturuyor mu? Onu davamı almaya ikna etmem lazım."

"Hayır, bir saat önce filan yattı," dedim paketleri masaya dizerek.

Jay hepsini süzdü. "Yarın sabah postaneye bırakmamı ister misin?"

"Yapar mısın? Ofise gitmeden önce uğrayacaktım ama ucu ucuna yetişirdim."

"Seve seve. Eee, yarın günlerden cuma. Hafta sonu planın var mı?" Ellerini ovuşturdu.

Düşünmeye çalıştım. Sonra aklıma Michelle'in, Jay'i de bizimle bir şeyler içmeye çağır diye yalvarışları geldi. "Evet aslında. Yarın akşam bir arkadaşımla çıkacağız. Sen de gelsene."

"Olur." Dikiş makinemin yanına bıraktığım çengelli iğnelerden iki tane aldı. Birbirlerine geçirdi ve kaldırıp bana gösterdi.

"Çengelli iğne, çok etkileyici," diye mırıldandım esnememeye çalışarak.

Jay bana çok yakın duruyordu ve ikisini ayırıp ayırıp tekrar sihir yapar gibi iç içe geçiriyordu. Metal metalin içinden yağ gibi geçiyordu sanki.

“Bu kadar yorgun olmasam eminim nasıl yaptığını çözmüşüm,” dedim yumuşak bir sesle.

Jay göğsünü hoplatarak sessizce güldü. Ona iyi geceler deyip yatmaya gittim. Başım nihayet yastığa düştüğünde duvarın diğer tarafında Jay’ın yatağının olduğunu, vücutlarımızın arasında otuz santim bulunduğunun fazlasıyla farkındaydım. Keşke o arayı aşabilseydim diye düşünerek uykuya daldım.

Cuma günü çok yavaş geçti. Sadece sabahtan toplantı koymuştuk, dolayısıyla işimi bitirince babam erken çıkabileceğimi söyledi. Otobüse yürürken bir araba tam arkamda korna çaldı. Bir de baktım, Jay penceresini indirmiş ve Jessie yan koltukta sigara içiyor.

“Seni bırakmamızı ister misin?” diye seslendi Jay kolunu pencereden sarkıtıp. Arkasından gelen araba korna çalıp onu solladı. “Atla.”

Hızlıca yaklaşıp arka koltuğa oturdum. Jessie sigarasını ağzına götürüp bana merhaba dedi.

“Bu akşam için heyecanlı mısın?” diye sordu.

“Evet, sen de geliyor musun?”

“Maalesef. Kumarhanedeki ateşli kariyla randevum var. Hatırladın mı?” Bana şeytanca sırıttı.

“Evet.”

“Bence kesin cepte ama belli olmaz. Herhalde sen de bu gece bir herifi ağına düşürme peşindesin.”

Yanaklarım kızardı ve Jay’ın dikiz aynasından ona pis bir bakış attığını gördüm. “Ah, bilmem. Erkekler konu-

sunda çok şanslı değilim. Aslında online tanışma sitelerini deniyordum ama galiba bana göre değil.”

Jay dikiz aynasında kısacık bir an benimle göz göze gelip tekrar bakışlarını yola çevirdi. Her ne kadar oralı değil gibi davransa da bizi can kulağıyla dinlediğinin farkındaydım.

“Evet, ben de internetten birileriyle tanışmıştım ama çoğu yatıp kalkma peşinde,” dedi Jessie. “Bu kötü bir şey demiyorum ama sanırım sen bunun peşinde değilsin.” Bana anlayışlı bir bakış fırlattı.

Tanrım, yanaklarım daha domates rengi olabilir miydi? “Yok, pek değilim,” diye cevap verdim.

Jay tek kaşını kaldırdı. “Ne demek pek değilim Watson?”

Kolumu kaşıdım. “Yani, işin içine seks girerse aldırmam. Sadece oraya kadar varmıyor bile genelde. Michelle müsait olduğum titreşimini yaymadığımı söylüyor. *Benden uzak durun* titreşimi veriyormuşum.” Önemsemez gibi kahkaha attım.

“Bunda bir terslik yok,” dedi Jay. “Arkadaşın senin kaşar gibi davranmanı istiyor gibime geldi.”

“Jay!” diye bağırdı Jessie.

Surat astım. “Ah, yok. Hiç öyle değil. Michelle bana çok destek olur.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Eee, çok randevun oldu mu?” diye sordu Jessie. Bana bakmak için koltuğunda arkaya dönük oturuyordu hâlâ.

“İnternetten birileriyle değil. Hepsi sırtışık ve seks manyağı gibi.”

“Ah, belli ki yanlış sitedesin o zaman. Dur. Bana numaranı ver de sana hangi siteler yatmak, hangileri ilişki için, listesini atarım.”

Bana telefonunu uzattı ve adres defterine numaramı kaydettim. “Teşekkürler, çok iyisin,” dedim.

“Nasıl sırtışıyorlar mesela?” Jay kaşlarını çatarak sordu. Yanlış anlamış olabilirdim ama sesinde korumacı bir tını duydum sanki.

Güçlkle yutkundum. “Of Tanrım! Bilmek istemezsin.”

Jay garip bir şekilde sus pus olup çenesini sıktı. Sinir olmuştu sanki. Jessie’yi evine bırakıp el salladıktan sonra tekrar yola çıktık.

“Sen zaten ne idüğü belirsiz heriflerle görüşmemelisin,” dedi durduk yere.

“Eh, görüşmedim zaten. Henüz. Ama görüşürsem birkaç kuralım var.” Parmaklarımla sıraladım. “Gündüz vakti halka açık bir yerde olmalı. Birinin evine asla yalnız gitmem. Babamla Michelle’e tam olarak nereye gittiğimi söylemeliyim. Ve en önemlisi de, eğer birimizin arayıp acil durum varmış gibi yapmasını istiyorsak, Michelle’le birbirimize yolladığımız şifreler var. Eğer randevu kötü geçiyorsa geçerli bu. Gerçi şimdiye dek ben iki kere Michelle’i aramak zorunda kaldım sadece.”

Jay gözlerimin içine baktığımda anlamını çözemediğim bir şey gördüm içlerinde. Bir iki dakika sessiz oturduk.

“Ben sana yardım ederim,” dedi sonra.

“Hı?”

“Çıkma konusunda. Sana nasıl müsait görüneceğini öğretirim. Arkadaşın hakkında öyle bir yorum yapmamalıydım. Özür dilerim. Sana söylediği doğru bir gözlem aslında. Bekâr insanlar beden diliyle, müsait oldukları sinyali verirler çoğunlukla. Oysaki mutlu bir ilişkisi olan insanlar vermez. Sen bekâr olmana rağmen müsait değilim sinyali veriyorsan altta yatan bir sebebi olmalı.”

Kollarımı göğsümde bağladım. "Nasıl bir sebep?"
Jay omuz silkti. "Muhtemelen kaygı ya da öyle bir şey.
Ama merak etme. Kökenine ineceğiz."

Eve girmemizle doğruca odama yollandım. Arabada konuşduğumuz konudan sonra bir süre Jay'in yüzüne bakmak istemedim. İnsanların romantik ilişkiler konusunda ne kadar ümitsiz vaka olduğumu bilmesi utanç verici bir şey. Mesele şu, ne zaman sorulsa son derece şeffaf bir şekilde cevap veriyorum. İçimden atmak ve karşımdaki kişinin ne düşündüğünü öğrenmek beni rahatlatıyor. Jay'in bana yardım etmesi pek cazip bir fikir değil. Yani, herhalde kendisi kaçın kurasıdır. Ancak bana başka erkeklerden ziyade, *onu* başarılı bir şekilde tavlama da yardım etse daha iyi olurdu.

Daha umutsuz bir durum olamazdı herhalde.

İki lokma atıştırdıktan sonra duşa girip akşama hazırlanmaya koyuldum. Tam saçımı kurularken mesaj geldi.

Michelle: Eee, seksi sihirbaz bu akşam geliyor mu ne oluyor?!

Matilda: Evet geliyor.

Michelle: Ah, hem de nasıl gelecek.

Matilda: Lütfen başlama... Bu arada illüzyonist denmesini tercih ediyor.

Michelle: Öğrendiğim iyi oldu. Bozulmasını istemem. xxx.

Hazırlanınca cep telefonumdan taksi çağırıp Jay'le benim odamın ortasındaki duvara vurdum.

"Ne oldu Watson?" diye seslendi Jay. Sanırım kendi kendine kıkırdıyordu ve nedenini bilmiyordum. Adam bazen biraz tuhaf zaten.

"Taksi on dakika sonra burada."

"Yetişirim."

Taksi dışarıda korna çalarak geldiğini haber verdi. Koştura koştura aşağı inip uzun lacivert mantomun düğmelerini ilikledim. Babama çok geç kalmam deyip Jay'e hadi diye ıslık çaldım. Odasının kapısı açıldı ve merdivenlerden inmeye başladı. Çenemi yerlere düşürmemek için zorlanarak öylece kaldım.

Çok çekici görünüyordu ama herhalde bu laf yetersiz kalırdı.

Koyu renk bir kot ve üstüne oturan bir tişört giymiş, saçlarını yana taramıştı ve tam yemelik olmuştu ya da yalamalık.

Bu adam her seferinde aklımın şeyime kaçmasına nasıl yol açabiliyordu?

Müstehcen düşüncelerimden silkinip çabucak gülümseyerek önden çıktım. Arabaya binince taksiciyi "muhabbete girmeyen" kategorisine soktum. Bana göre iki tür taksici vardı: konuşup kafa şişirmeyi sevenler ve ağzını bıçak açmayanlar.

Jay düğmeleri iliklenmiş mantomu başıyla işaret etti. "Elbiseli halini göstermeyecek misin?"

Beni incelediği için sıkılganca kolumu çekiştirdim. Gayet sıradan bir şekilde cevap vermeye çalıştım. "Bara girince görürsün." Jay iç geçirip sabırsızca parmaklarını camın kenarına vurdu. "Ama bir bakmak istiyorum."

"Neden?"

"Öyle işte."

"Ah, şahane bir sebep Jacob. Sana Jacob diyebilir miyim?"

Kahkaha atıp hayır anlamında başını salladı ve dönüp yanından geçtiğimiz binalara baktı. "Aslında adım Jason. Sadece kadınların yatak odasında bana böyle demesine müsaade ederim." Göz kırptı.

Biraz yerin dibine girsem de çaktırmadan devam ettim. "Kadınların, iç çamaşırı çekmeceni temizlerken sana bu adla hitap etmesine mi izin veriyorsun? Garip bir fetiş Jason."

"Yoo. Kendi çamaşır çekmecemi kendim temizlerim Watson. Ben bundan bahsediyorum." Nefes nefese, zorla çıkan, birkaç ton ince bir ses taklidi yaptı. "Ah Jason, sen bir ilahsın. Daha sert becer Jason. Jason, seninki kadar büyüğünü görmedim. Şimdi geleceğim."

Elimi ağzının üstüne koymak için resmen koltukta öbür yana uçtum. Hem manyak gibi gülüyor hem de pancar gibi kızarıyordum. "Sussana!" diye fısıldayarak bağırdım. Taksiciyse dikiz aynasından Jay'e kınayarak baktı.

Jay de kahkahasını bastırıldığından göğsü inip kalktı. Tekrar başlamayacağından emin olunca elimi yumuşacık dudaklarının üstünden çekip arkama yaslandım.

“Sana inanamıyorum,” diyerek başımı iki yana salladım.

Bakışları bana kaydığında dışarıdaki sokak lambalarının ışığı gözlerine yansımıştı. Belirsiz bir süre boyunca hatlarımı inceledi. Sonra araba durdu ve taksici somurtuk bir tavırla, “On beş avro,” dedi.

Ben cüzdanımı çıkarana kadar Jay adama bir yirmilik uzatıp üstümden eğilerek kapıyı bana açtı. Bunu yaparken de parfümü burnuma çarptı. Olağanüstü kokuyordu. Belli etmeden içime çekmeye çalıştım. Sonra dışarı adım atıp Michelle’in barın dışında sigara içtiğini gördüm. Şık sokaklardan birindeydik, daha çok işadamları ve çalışan tipler gelirdi buralara. Michelle hep burada takılalım diye ısrar ederdi, çünkü burada daha iyi tiplere kancayı takabilirdik.

Jay benimle kol kola girip girişe doğru yürürken Michelle’e el salladım. Üstünde benim önerdiğim siyah Chanel elbise, ayağında gökdelen yüksekliğinde mor topuklular vardı ve paltosunu kolunda tutuyordu. Jay’den uzaklaşıp ona sarıldım.

“Selam bebek,” diye şakıdı ve yanağımdan öptü.

“Selam, göz kamaştırıyorsun,” dedim ona. Michelle’in bakışları Jay’e doğru kayınca ikisini tanıştırdım. “Yeni ev arkadaşımız Jay. Jay, bu da arkadaşım Michelle.”

Michelle elini uzattı ve tokalaştılar. Jay’in eğilip öpmesinden hayal kırıklığına uğrar gibi oldu Michelle. İki hafta önce bir çocukla çıkmıştı ve çocuk bunu yapınca telefonda en az bir saat salyalarını akıtarak bunu anlatmıştı.

“Michelle, memnun oldum,” deyip elini bıraktı Jay.

Neden bilmiyorum ama ikisinin birbirlerine karşı tepkilerini yoğun bir ilgiyle izliyor, bir şey saptamaya çalışıyordum. Tam olarak ne olduğunuysa bilemiyordum.

Zihnimin bir köşesinde, her ne kadar Michelle öyle hevesliyse de umarım birbirlerinden hoşlanmazlar diye diliyordum.

İçeri girip cam kenarında bir masa kapmayı başardık. Jay montumu çıkarmama yardım ederek sessizce elbise mi süzdü, özellikle yaka kısmını. Ne adam ama. Gerçi itiraf etmeliyim ki push-up sutyenim bu gecenin hakkını veriyordu. Şahane bir teknoloji. Bir garson gelip içki siparişimizi sorunca şarabı tercih ettim.

"Eee Jay, duyduğuma göre sihir yaparak geçiniyor-muşsun. Kim bilir ne kadar eğlencelidir. Ben şahsen pazarlamacıyım, çok sıkıcı," dedi Michelle.

"Eğlenceli ama ta ki birisi senin hakkında bir haber çıkarıp seni bir çeşit kötü niyetli zekâ küpü olarak göstermeye kalkana kadar," diye cevap verdi Jay dümdüz bir ifadeyle ve içkisini yudumladı. Dobra cevabı Michelle'in hevesini hiç kırmadı.

"Evet, duydum. Ah..." Birden bana döndü. "İş demiş-ken, bu hafta sonu pazartesi günkü büyük bir sunum için mesaiye kalmam gerekiyor. Yani pazar günü gelemeyeceğim, çok üzgünüm."

"Ne?" dedim sessizce mahcup mahcup. "Ama kaç hafta öncesinden planlamıştık. Biletler elli avroya patladı ve sensiz gitmek istemiyorum."

Jay'in önünde konuyu açmasından da pek hoşlanmadım çünkü biraz utandığım bir mevzu. Birkaç ay önce, Avustralyalı bir ilişki terapistinin bir günlük bir seminer vereceği ilanını görmüştüm. Kadınların aşk hayatında daha başarılı olmasına yardım etmek için. Michelle'e dil döküp benimle gelmeye ikna etmişim ve şimdi yan çiziyordu. İnanamıyordum. O günü gerçekten iple çekiyordum oysaki. Bir şekilde sıkıntılarımı aşmama ya da soru-

num her neyse onu düzeltmeme yardım edecekti.

“Özür diledim ya. Mesaiye kalmaktan kaçmaya çalıştım ama patron dinlemiyor. Ama sen muhakkak gitmelisin.”

“Tek başıma gitmem.”

Michelle dudağını ısırarak sanki bir çözüm yolu bulmak için kafa patlatıyor gibiydi. “Babanı götürebilirsin,” diye önerdi sonunda.

Sesli sesli homurdandım. “Babamla falan gitmem. Yan yana oturup porno izlemek gibi olurdu.”

Michelle “ne kadar da dramatize ediyorsun” der gibi gözlerini devirdi.

“Tamam, baştan da merak etmiştim ama şimdi *çatlak* üzereyim,” dedi Jay. “Neden bahsediyorsunuz?”

“Hiç,” diye çabucak geçiştirip Michelle’e sakın söyleme diyen bir bakış fırlattım. Maalesef görmezlikten geldi.

En ufak bir utanma sıkılma olmaksızın, “İlişki terapisi seminerine gitmeyi planlamıştık. Simon Silver denen bir adam veriyor. Aşk uzmanı mıymış neymiş,” dedi Michelle gayet gerçekçi bir tavırla.

“Çok sağ ol yani,” diye mırıldandım.

Jay tüm duyduklarını sindirince ağzı kulaklarına vardı. Dudaklarımı büzerek ona baktım. “Sakin benimle dalga geçme, tamam mı? Zaten yardıma ihtiyacım olduğunu söylemiştim.”

“Ben seninle gelirim,” diye teklif etti.

En beklenmedik hareketti. Açıkçası, beni parmakla gösterip birkaç dakika gülmesini bekliyordum. Yani, yirmi üç yaşındaki insanların böyle şeylere gitmemesi gerekti. Dışarı çıkıp eğleniyor olmalılardı. Ama ben kendimi bildim bileli ümitsiz bir romantiktim işte. Küçüklüğünden beri hep “o kişiyi” aramışımdır.

Ben destansı aşk istiyordum, hani şu filmlerdekinden. Hem de öylesine çaresizce istiyordum ki olma ihtimalini düşününce yüreğim şişiyordu.

"Bence babamla gitmekten daha kötü," diyerek kocaman bir yudum şarap içtim.

Jay şakacıktan nefesi kesilmiş gibi yaptı. "Matilda, bu kadar kaba olabileceğini hiç bilmiyordum!"

"Ah, kapa çenen. En ufak bir şekilde alınmadın."

Sırıttı. "Evet, haklısın. Yine de seninle gelmek istiyorum. Çok komik olur."

"İşte tam da bu yüzden gelmeyeceksin. Kusura bakma canım."

"Ah, hadi ya," diye burnunu soktu Michelle. "Bırak gelsin işte. En kötü ne olabilir ki?"

Michelle'in suratına baktım ve Jay'le beni süzerken yüzünde garip bir içten pazarlıklı ifade gördüm.

"Bir sürü kötü şey olabilir," diye kararlı bir şekilde cevap verdim. "Her neyse, zaten gitmekten caydım."

"İyi de o kadar para bayıldın," diye surat astı Michelle.

"Evet Watson. O kadar para bayılmışsın," diye onayladı Jay beni dirseğiyle dürtükleyerek.

Hiçbir şey demeden öne eğilip moralim bozularak çenemi koluma yasladım. Gerçekten de biletlerin ne kadar tuzlu olduğunu düşününce sinir oldum. Michelle o sırada masadan kalktı.

"Siz aranızda bunu tartışadurun, benim tuvalete gitmem lazım. Sonra da şu barda tek başına oturan tilkiyle sohbet edeceğim. Baş baş!"

Efendim? Bu gece Jay'i düdüklemeyi kafaya koydu sa-
nıyordum. Bu kızın libidosu da nasıl ayran gönüllüydü.

"Baş baş?" diye sordu Jay tek kaşını kaldırıp.

"Taş taşla kafiye," diye mırıldandım.

"Ve kaş kaşla."

“Saç saç.”

“Maç maç.”

“Kaç kaç.”

“Beş beş?” dedi Jay. Başımı iki yana sallayıp Michelle beni rezil ettiğinden beri ilk kez güldüm. “Tamam, aklıma başka bir şey gelmiyor.”

“Ha! Kafiye savaşımı kazandım,” diye duyurdum ve dik oturup tekrar şarabımı elime aldım.

“Moralin daha iyi mi?” diye alçak bir sesle sordu Jay.

“Biraz.”

Kolunu oturduğumuz koltuğun arka kısmına doğru koydu. “Çok ama çok şekersin,” dedi ağzını kulağıma yaklaştırarak. “Seninle o şeye gelmeme izin vermelisin.”

Jay’i şöyle bir süzüp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Konuyu kapatabilir miyiz acaba? Yerin dibine girmek üzereyim.”

“Peki bütün gün boyunca gay bir erkekmiş gibi yap-sam, ne dersin? Utancını biraz atar mısın?”

“Hı hı, sanki inanırlar da. Neden gelmek istediğini bile anlamıyorum. Bekâr kadınlara yönelik bir seminer, erkeklere değil.”

“Az önce gaymiş gibi yapacağımı söylemedim mi? O zaman ben de herkes gibi aynı amaçla orada bulunuyor olurum.” Sırttı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Kendini çok zeki sanıyorsun. Tamam, gelebilirsin ama ciddiye alacağına söz ver.”

Parmağıyla göğsünün üstüne çarpı işareti çizdi. “Kalbime yazdım artık. Erkek sözü. Geliyorum.”

“Peki,” diye iç geçirirken Michelle’in, göz koyduğu adama yanaştığını gördüm. Jay’e olan ilgisinin niye böyle aniden söndüğünü hâlâ anlamıyordum. Belki de dövmelerini beğenmedi. Hoş, şu anki kıyafetinden pek belli

değildi ya neyse. Hoş, ilgisini başka tarafa yönlendirdiği için bir oh çekmedim değil. Kara sevdam büyüdükçe büyüyordu ve en yakın arkadaşımın bu kara sevdayı kapıp götürdüğünü görmeye yüreğim dayanmayabilirdi.

Jay kırmızı kadife koltukta bana sokulunca bacağınm üst kısmı benimkine değdi. "Eee, porno izliyorsun yani?"

Burnumdan aniden nefes vererek güldüm. "En olmadık detayı hatırlamakta üstüne yok, deli seni. Dalga geçiyordum. Ağzımdan çıkan her lafı ilk anlamında algılamana gerek yok."

Gözlerinin içi parladı. "İzliyorsun. Bende geniş bir koleksiyon var, haberin olsun. İstedğin zaman ödünç alabilirsin." İçkisini alıp gözünde hınzır bir ışıkla bir yudum içti.

"Ben porno seyretmem," dedim katı bir şekilde.

"Herkes porno seyreder."

"Ben seyretmem işte. Porno bana göre çok fiziksel. İki kişinin mercimeği fırına vermesindense, gerçekten duygu yoğunluğuna sahip bir romans izlemek bana daha çok zevk verir."

Jay ilgili bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Ya, öyle mi? Anlatsana."

Bir yudum şarap daha. Madem öyle, işte böyle. "Hani Harvey Keitel, *Piyano* filminde Holly Hunter'a çorabındaki kaçığın arasından dokunuyor ya? Gerçek seksten daha çok tahrik ediyor beni o sahne."

"Manyak bir görüntüdür eminim," dedi Jay bıyık altından.

"Ne?"

Koltuğun arka kısmına yaslanan eli omzuma doğru indi. Yakınlığını hissederek kalp atışlarım hızlandı ve gerildim. "Hiç. Herhalde hayatımda duyduğum en tatlı şeydi bu Matilda."

Benimle alay etmesini bekliyordum ama yüzüne baktığımda yalnızca ciddiyet buldum. Kımıldanıp uzaklaşarak şarabıma odaklandım ve tek kelime bile etmedim. Elini herifin koluna koyan Michelle'in kulak çınlatan kahkahası bardan duyuldu.

Jay bakışımı takip etti. "Şimdi, sana beden dili eğitimi vereceğimi söylemişim ya?"

Kafa salladım.

"Mesela arkadaşına bakalım. Bir kadın bir erkekten hoşlandığı zaman, ilgisini göstermek için çaktırmadan ona dokunur, Michelle'in şu anda yaptığı gibi. O yüzden sen de birisinden hoşlandığını belli etmek istiyorsan, bir saniyeliğine elini o kişinin koluna ya da bacağına koyup sonra çekebilirsin."

Bacağının üst kısmının hâlâ benimkine yaslandığını düşünmemeye çalıştım. Peki o ne demekti?

"Bir de göz teması var," diye devam etti Jay. "Bir erkekten hoşlanıyorsan gözlerin yerde değil, onda olmalıdır. İhtiyaç duyarsan bakışlarını kaçır ama sonra geri dön. Devamlı göz temasını sürdürmek psikopatça görünebilir, o yüzden ustalaşmalısın."

"Ben hep yere bakarım. Çok kötü bir alışkanlık, biliyorum ama duramıyorum."

Hatta şu anda da içimden yere bakmak geliyordu ama kendimi zorluyordum, yoksa Jay ona âşık olduğumu çakabilirdi. Bu fikri hemen öldür.

"Kendini öyle yaparken yakaladığın anda dur. Bir süre sonra alışkanlık haline gelecek."

Bu lafın üstüne garson masamıza uğrayıp bir içki daha ister miyiz diye sordu. Jay bize içtiklerimizden bir tane daha vermesini söylerken ben de tuvalete gitmek için müsaade istedim. Umarım geri döndüğümde Michelle

de tekrar aramızda olurdu. Jay'le baş başa oturmak garip bir samimiyet veriyor ve böyle bir durumda kalırsam muhakkak kalkar kaçarım.

Çişimi yaparken kabinin kapısı tıklatıldı ve Michelle seslendi. "Nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor, sayende değil ama. Jay'e semineri söylediğine inanamıyorum. Şimdi onu da yanımda götürmek zorundayım. Hayırdan anlamıyor."

"Ah, anlamaz değil mi? Eh, bence ikiniz çok eğleneceksiniz."

"Göreceğiz. Seksten mahrum iki yüz kadınla dolu bir salonda olacağız ve ben yanımda Jay'i götüreceğim. Bir grup aç köpeğin burnunun önünde kanlı bir et sallandırmak gibi bir şey."

"Abartma. O kadınlara bir iyilik yapıyorsun, böylesi has bir erkeklik örneğine bakıp gözleri gönülleri açılacak." Michelle neşeli neşeli kahkaha attı. Acaba barda kaç içki devirdi diye merak ettim.

Sifonu çekip dışarı çıkarken ve ellerimi yıkamak için lavaboya yürürken, "Lafı gelmişken, senin ilgin ne diye birden söndü?" diye sordum merakla.

Michelle omuz silkip garip bir bakış attı. "Benimle ilgilenmedi. Hemen anladım. Biliyorsun ki ben sadece ayağıma kapanıp bana tapacak erkekleri isterim."

"Doğru. O zaman gecenin kalanını bardaki Bay Tilki'yle geçireceksin herhalde."

"Şimdilik öyle. Başkası hoşuma giderse değiştiririm belki."

Banyodan çıkmamızla Michelle bara geri döndü. Jay'e doğru yürürken masada yalnız olmadığını gördüm. Hemen yanında kızıl saçlı bir kadın oturuyor, ipeksi saçlarını oradan oraya atıyordu. Sağa sola bakarak seçenekle-

rimi değerlendirdim. Masaya geri dnp çıkıntı olmanın kahrını mı çekeyim, yoksa oyalanacak başka bir şey mi bulayım?

Gidip oyalanmamın tek yolu biriyle muhabbete girmekti fakat şu anda havamda değildim. Dolayısıyla masaya doğru yürümeye devam ettim. Oraya varınca diğer tarafa, önceden Michelle'in oturduğu yere tneyip garsonun getirdiği yeni şarabımı aldım.

Kızıl saçlı kadına şöyle bir gülümseyip ikimi yudumladım. Çoğu kız beni severdi. Sanırım tehditkâr bulmadıkları içindi. Oysaki bu kadın bana pis bir şey koklamış gibi baktı. Hımmmm, herhalde elbisemden dolayı. Dekoltem uluorta meydandaydı. İçimde bir heyecan duydum. Tehdit olarak görülmeyi sevmiştim.

"Hey, geri dndn demek," dedi Jay. "Bu Matilda," dedi kızıla. "Ev arkadaşıyız. Matilda, bu da Charlene. Uçuş hostesiymiş, beyaz İran kedisi var, spor salonuna gitmeyi seviyor ve saçlarını yeni boyatmış."

Jay'in sesinde inceden bir alay mı duydum yoksa?

Tebessmm devam ettirmek için kendimi zorladım. "Facebook sayfasını mı karıştırdın, ne yaptın?" diye sordum kuru kuru.

"şşş, bütün sırlarımı ele veriyorsun," diye göz kırptı.

"Hepsini sırf bana bakarak tahmin etmeyi başardı," diye açıkladı Charlene. "ok etkileyici değil mi?"

"Kesinlikle." İlgimi Jay'e çevirdim. "Eee, nasıl bildiğini anlat."

Jay arkasına yaslanıp Charlene'i inceledi ve sonra kanıtlarını tek tek gösterdi. "Elbisede beyaz kedi tüyü var ama tipik ev kedisi tüyü tam. İran en bariz seçenektir. Kolların hafif kaslı olması ağırlık çalıştığını gösteriyor. Ancak makyajın altındaki, çenesindeki küçük sivilce,

sağlıklı olmak için arada sırada spor yaptığını gösteriyor. Yani temiz beslenen bir atlet değil, o zaman cildi de temiz olurdu. Hormonal sivilce değil, çünkü onlar ergenlikten gelir ve yara gibi izler getirir, onlar yok. Ayrıca hafif bir sigara kokusu var. Atletlerin çoğu sigara içmez. Dolayısıyla spor salonu üyeliği. Gözlerin altındaki torbalar az uyuduğunu işaret ediyor: Ya kronik uykusuzluk çekiyor ya da iş temposu öyle. Artı, çantasından görünen uçuş görevlisi kartı gözüme çarptı." Sırıttı. "Son olarak da saçını yeni boyattığını anladım, çünkü kafa derisinde boya izi kalmış."

Gayet rahat bir tavırla kollarını göğsünde bağladı. İtiraf etmek zorundaydım ki bu saldırıya hazır değildim. Charlene'in de olduğunu hiç sanmıyordum. Hatta bu şekilde dış görünüşünün mercek altına alınmasından utanmış gibiydi. Herhangi birinin tahmin edeceği sıradan gerçekleri kıza söylemesi hadi neyseydi. Heyecan verici kısım oydu. Ama bu bilgileri *nereden* elde ettiğini açıklaması bambaşka bir durumdu.

Ancak birkaç saniye sonra kız gülüp geçti. "Aman Tanrım, insanların dış görünüşünden bunları anlayabildiğini hiç tahmin etmezdim. Biraz korktum ama eğleneliymiş! Tamam, şimdi ona yap," deyip beni işaret etti.

Jay dudaklarında zalim bir gülüşle başını bana doğru çevirdi. "Seve seve."

Bir ima gizli miydi, değil miydi, yine anlayamadım. Ellerimi havaya kaldırdım. "Lütfen yapma. Bilmek istemiyorum."

"Ah, hadi ama! Oyunbozanlık etme," diye bastırdı Charlene. Kıza gıcık bir bakış attım.

Jay yaklaşp bir elimi iki avucunun içine aldı. Dokunuşu beni şaşırttı ve tüylerim diken diken oldu. Baş-

parmağını işaretparmağının üstünde gezdirince ürpermek için dişimi sıktım. "Bu küçük çizikleri görüyor musun? Ellerini kullandığın bir iş yaptığını gösteriyor. Terzilik mi?"

Başım la onayladım. "Evet ama zaten biliyordun."

Jay'in dudakları seğırdi. "Peki. Uykun çok derindir. Sağlıklı, doyurucu yemekleri seviyorsun. Bir çeşit egzersiz yapıyorsun. Bahse girerim, bisiklete biniyorsundur. Havalar ısınınca dışarıda oturmayı seversin. Saçlarını boyatmıyorsun. Erkeklerin sana dokunması seni tedirgin ediyor. En sevdiğin dönem elliler ve tam şu anda dilimi bir tarafıma sokmak istiyorsun." Durup gülerek arkasına yaslandı. "Eee, nasıldım?"

Gözlerimi kıstım. "Fazlasıyla iyi."

"Nereden anladığımı açıklamamı ister misin?"

"Hayır."

Charlene gözlerini devirip elini Jay'in omzuna koyarak ona yaklaştı. "Ben bilmek istiyorum. Söylesene."

Jay bedenini küçük bir açıyla kızdan uzaklaştırıp konuşmaya başladı. "Uykunun derin olduğunu göz akının bembeyaz oluşundan anlıyorum. Kötü uyuyan insanların gözleri kızarır ya da kan çanağı gibi olur. Ben bunun en iyi örneğiyim." Kendini işaret edince acaba geceleri neden uyuyamıyor diye merak ettim. "Sağlıklı, doyurucu yemekleri sevdiğini biliyorum, çünkü şişman değilsin ama hatların dolgun. Bacakların ve baldırların kaslı, kolların değil. Demek ki daha çok bacaklarını çalıştırıyorsun, o yüzden bisiklet dedim. Burnunun üstünde güneşte oturmaktan minik çiller olmuş. Saçlarınla kaşların tamı tamına aynı renk, o yüzden saçların muhtemelen boya değil. Artı, baban geçen gün bana çocukluk fotoğraflarım gösterdi," diye itiraf etti.

Ah, bu konuda babama edecek iki çift lafım var.

"Eline dokunduğum zaman yüzünü çok hafifçe buruşturdu, yani ya benden hoşlanmıyorsun ya da erkekler sana sık sık dokunmuyor, bu yüzden de geriliyorsun. Ellileri sevdiğini, diktiğin elbiselerin çoğunun ayrıntılarından gördüğüm için söyledim. Ayrıca dilimin bir tarafıma kaçmasını istediğin gözlerinden gayet belliydi." Kıkırdadı.

"Eh," dedim uzun bir nefes verip, "tam on ikiden. Rahatsız edici derecede," diye homurdandım.

"Seni yakından takip ediyordum Watson," dedi ve içim titredi.

"Cidden, çok iyiydi ama," diye heyecanla konuştu Charlene. "Bence kendi televizyon programını filan yapmalısın."

Jay kıza küçümser bir edayla baktı. "Evet. Olmalı, değil mi?"

O sırada bir Abba şarkısı çalmaya başladı ve Michelle beni yanma çağırdı. Bay Tilki'yle birlikte dans pistinin dumanını attırıyordu.

"Matilda! *Dancing Queen* çalıyor. Hemen buraya gel!" diye bağırdı sarhoş sarhoş. Gençlik yıllarımızda *Muriel'in Düğünü* filmini keşfetmiştik ve Abba o gün bugündür saklı zevkimizdi.

Jay ve Charlene'e döndüm. "Galiba beni çağırıyorlar." Sonra ayağa kalkıp Michelle'in yanına gittim. İki elimden tutup beni sağa sola sallamaya başladı. "Bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağırdı müziği bastırıp. Bay Tilki arkasında dikildi. Anlaşılan bu gece öyle ya da böyle çıkıntı olmaya mahkûmdum.

"Kızıl şıllık kim?" diye sordu masayı kafasıyla gösterip.

“Uçuş hostesiymiş.”

“Hih. Hemen bakma ama Jay buraya geliyor. Kızıl şıllık pek mutlu görünmüyor.”

“Gerçekten mi? Jay mi geliyor?”

“Ah, hayır. Bir dakika. Dümdüz bara gitti.”

Rahat bir nefes verdim. Dans etmeyi seviyordum ama Jay’le birlikte dans etme deneyimini kaldıramazdım. Şarkı bitip yavaş tempolu bir parça çıkınca Michelle’i son avıyla dans etmek üzere baş başa bıraktım. Jay’in yanında bitip barmenden bir şarap istedim.

“Charlene’in yanma dönmeyecek misin?” diye sordum. “Hâlâ orada bekliyor.”

Ben dimdik ileri bakarken Jay bana döndü. Neden bilmiyordum ama onunla göz teması kuramıyordum işte. Bana kaşlarını çattığını göz ucuyla görebiliyordum. “Onun yanına geri dönmemi mi istiyorsun?”

Omuz silkip yüzüne baktım, sonra biraz daha şarap içtim.

“Rahat ol. Saat daha on,” dedi.

“Sorun yok. Zaten birazdan eve dönerim. Michelle’den bu akşam artık hayır gelmez.”

“Seni hep böyle yalnız mı bırakır?” diye sordu Jay vücudunu bana yaklaştırarak.

“Eh, çoğunlukla Michelle’in kur yaptığı kişinin arkadaşıyla sohbet ederim. Komik, değil mi?”

Jay cevap vermedi ama çenesini garip bir şekilde oynattı. Bana gözlerini dikmeye devam ederken Charlene duruma el atıp yanma sokuldu.

“Hey, seni zahmetten kurtarayım dedim,” diye tatlı bir sesle konuşup yanındaki tabureye tünedi. Başımı çevirip bakışlarımı dans pistindeki insanlara çevirdim. Mavi gömlekli bir adam bana yılışıkça sırtınca bir daha

göz göze gelmemeye çalıştım. Jay beni dürtükleyerek cep telefonunu gösterdi.

“Jessie mesaj atmış. Anlaşılan sarışın karının kocası varmış ve *üçlü* yapmak istemişler. Jessie’nin kurtarılmaya ihtiyacı var. Benimle gelmek ister misin?”

Ve birdenbire barı terk ederek Jessie’yi kurtarmak için Jay’in arabasını almak üzere yola koyulduk.

Fırlattığı hançerli bakışlardan anladığım kadarıyla, içimden bir ses Charlene’in durumdan pek hoşnut olmadığını söyledi.

Eve uğramamızla üstüme rahat bir kot ve tişört giyip lastik ayakkabıları ayağıma çektim. Genel olarak bakıldığında gece bir fiyaskoydu, o yüzden kokoş kalmaya çalışmanın manası yoktu. Jay korna çalınca alelacele kapıdan fırladım.

Yolcu koltuğuna oturdum ve Jay tam sınırın altında kalarak hızlı gitmeyi başardı. Sessiz bir banliyö mahallesinin yolunu tuttuk, Jay'ın GPS'i bizi yönlendiriyordu. Sonunda karanlık bir toprak yoldan kocaman, gri bir eve doğru ilerledik. Her yer çok sessizdi, Jessie'den eser yoktu. Ne var ki taşlı garaj yoluna girmemizle beraber ön kapı cart diye açıldı ve Jessie uzun silüetiyle cehennemden kaçan bir yarasa gibi bize koştu.

Avcısı kadın ve orta yaşlı kocası, üstlerinde siyah saten sabahlıklarıyla bağırıp çağırarak ve yumruklarını sallayarak peşinden koştular. Öfkelerinden ödüm patlamasa hallerine katıla katıla gülerdim. Ne dediklerini

duyamıyordum fakat Jay pencereyi açınca, "Küçük orospu!" diye biten uzun cümlemin sonunu yakaladım.

Jessie doğruca arka koltuğa oturup, "Gazı kökle Jay, defolup gitmeliyiz," dedi.

Çift artık Jay'in arabasının önünde duruyordu ve yanlarından geçmeye yer yoktu.

"Ne yaptın, cüzdanlarını mı çaldın?" diye sordu Jay. Gülerek arka vitese taktı ve burnundan soluyan karı kocayı atlatmanın bir yolunu aradı.

"Senin gelmen çok uzun sürdü ve beni üçlü yapmaya ikna etmek için dil döküyorlardı. Sonunda tepemin taşı attı ve kristal bardaklarını yere çaldım. Şimdi hasarı ödeme istiyorlar. Lanet olası çatlaklar."

"Kusura bakma ama bence bu durumda asıl çatlak senmişsin Jess."

"Hey, kızmaya hakkım var tamam mı? Herifin şeyini ağzıma alma fikrinin ağıma gitmesi benim suçum değil," diye şaka yaptı.

Jay başını camdan dışarı uzatıp ikiliye seslendi. "Dinleyin, yoldan çekilmezseniz sizi ezerek geçeceğim."

"O kristaller bize yıldönümü hediyesiydi!" diye bağırdı adam. "Bize altı yüz avro borçlu."

"İki kış kırık bardak mı?" diye sordu Jay. "Neyin kafasındasınız?"

"Waterford markaydı!" diye ciyakladı kadın.

"Eh... Madem hediye gelmişler, zararda sayılmazsınız değil mi?"

"Manevi değeri vardı!"

"Cinsel istismarın bedeli olarak görün!" diye seslendi Jessie arka koltuktan.

Kadın arabaya doğru sert adımlarla yürüyünce Jay daha da geri gitti. "Sen meselenin sebebini çok iyi bili-

yorsun Jess," dedi çlgınlar gibi el kol hareketleriyle. "Sakın sütün çıkmış ak kaşıık gibi davranma."

"Kocan olduğunu bilmiyordum ki. Hayır, beni kandırıp inine çektiikten sonra üstüme salmaya karar verdin."

"Seni evimize davet ettiğimiz için sevinmelisin küçük şıllık!"

"Kuruyup büzüşmüş bir moruk olacağıma şıllık olmayı tercih ederim!"

Bu laf üstüne kadın arabanın üstüne atladı, fakat Jay tampona çarpmaması için geri gitti. Sonunda çimenlere çıkmıştı ve yana dönüp çiçeklerin üstünde tekerlek izleri bırakarak çıkış kapısına doğru sapmayı becerdi. Koltuğumda arkaya dönünce ikilinin arabayı kovaladığını gördüm. Umarım plakayı ezberlemeye fırsat bulamamışlardır.

Çok geçmeden evden ayrılıp yola düşmüştük. Uzun bir nefes verip endişeyle Jessie'ye döndüm. "İyi misin?"

"Ah, bırak Matilda," dedi Jay elini bacağımanın üstüne koyup. "Sakın ona acıma. Bu duruma kendi düştü, kendi suçu."

"Kadının kocası olduğunu bilmiyordu," dedim sesizce.

"Evet, bilmiyordum," diye vurguladı Jessie. "İlgin için teşekkürler tatlım, iyiyim."

Dikiz aynasından Jessie'yi süzüp, "Olay çıkarmana gerek yoktu," diye mırıldandı Jay.

"En iyi yaptığım şey bu," diye cevap verdi Jessie dil çıkararak.

Kafamı çevirip camdan dışarı baktım ama Jay bacağımdaki elini oynatmadı. Parmakları malum bölgeye çok yakındı ve bir saniyeliğine nefes almakta güçlük çektim. Hafifçe bacağıımı sıkınca of Tanrım, istemek istemediğim şeyler istememe sebep oldu.

İki dakika sustuk. Jay, Jessie'nin taklidini yaparak sessizliğe son verdi. *"Herifin şeyini ağzıma alma fikrinin ağırtma gitmesi benim suçum değil."*

Jessie yamukça güldü. "Kapa çeneni."

Jay iç geçirdi. "İkimiz de onun başına bela açacağınızı biliyorduk."

"Bela eğlencelidir, yeter ki aradan bir koca fırlamasın."

"Evet ama sen de kendine hâkim olmalısın. Bir gün başın ters bir belaya girecek Jess, eğlenceli olmayan belaya."

"Tamam baba. Otokontrol konusunda vaaz verene bak dememe gerek yok herhalde."

"Evet yoktu ama yaptın bile. Her neyse. Ben baban değilim. Her boka şükrederim bunun için. Tam bir yaygaracısın."

Jessie kahkaha atıp koltukta arkasına yaslanarak kollarını göğsünde bağladı. "Eee, sizin geceniz nasıl geçti?"

"Senin kıcını kurtarmaya gelene kadar çok iyi geçiyorduk."

"Evet," diye araya girdim ve dönüp Jessie'ye göz kırptım. "Çok çekici, kızıl saçlı bir kadın Jay'in üstüne çıkıyordu resmen. Çükünün keyfine tam anlamıyla limon sıktın."

Jay tekrar bacağımı sıkarak alçak bir sesle konuştu. "Hiç kimsenin çükünün derdine limon sıkılmadı. Onunla gitmeyi planlamıyordum zaten."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden de sustum. Arka taraftan Jessie'nin alçak kıkırdaması duyuldu. İki dakika sonra evine vardık ve aşağı inip olmayan şapkasını çıkardı bize.

"Bıraktığınız için ikinize de teşekkür ederim," diyerek hoplaya zıplaya girişe doğru ilerledi.

“Jessie’yle nereden tanışıyorsunuz?” diye sordum Jay kaldırım kenarından yola çıkarken.

“Çocukluktan. Annemle babam ölmeden ve ben dayımla Amerika’da yaşamaya başlamadan önce okulda çok yakın arkadaştık. Buraya tekrar taşınınca onu araştırdım. Onu kötü vaziyette buldum. Ailesi eşcinsel olduğunu öğrenince onu evlatlıktan reddetmişti ve kendisi uyuşturucunun kucağındaydı. Onu bir kliniğe yatırıp iş bulmasına yardım ettim. Gerisi fasa fiso işte.”

“Vay be. Çok iyi bir arkadaşsın.”

Jay omuz silkti. “Yaptık işte.”

Eve dönüş yolunun geri kalanında sessizdik. İçeri girince yukarı çıkarken Jay beni takip etti. Yatak odama varınca iyi geceler demek için arkamı döndüğümde tam arkamda dikiliyordu ve gözlerinde beni terleten sıcak bir bakış gizliydi. Anlamını bulamadığım, karanlık bir şey gizliydi o uzun bakışta. Aramızdaki hava yoğunlaştı, saniyeler teker teker geçerken gerginleştim. Kaçmam lazımdı ve nedenini bilmiyordum, o yüzden konuşabildiğimde sadece ona iyi geceler deyip aceleyle odama girebilirdim.

Başımı yastığa koyduğumda, o ânı bozmasaydım neler olacaktı acaba, diye merak etmeden duramadım.

Cumartesi günü gayet tembel geçti. Vaktimin çoğunda bahçede oturup kitap okudum. Hava güneşliydi. Böyle dönemlerde kitap seçimlerim duygu yoğunluğu yüksek romanslardı ama sebebini analiz edemeyeceğim. Sanırım Jay’in bana dün geceki bakışının sonucunda biraz hanım hanımcık pornoya ihtiyaç duyuyordum.

Jay demişken, şu anda sürgülü cam kapının yanında-ki masaya kurulmuş, önünde bir yığın kitap ve bilgisayarıyla Tanrı bilir ne araştırması yapıyordu. Arada sırada bakışlarımı ona doğru çeviriyor, onu düşünceli düşünceli bana bakarken yakalıyordum. Sonra gülümseyerek dikkatini tekrar araştırmasına çeviriyordu. Diğer zamanlar hiç oralı olmuyordu. Bense gözlerimi ondan alamıyordum. Üstünde kaslı kollarını, sert omuz hatlarını mükemmel şekilde ortaya çıkaran dar, gri bir tişört vardı.

Gün sona yaklaşırken yarınki semineri hatırlayıp gerilmeye başladım. Beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Yalnızca Jay'in sözünü tutup uslu durmasını umuyordum.

Sabah oldu ve üstüme sade, mavi bir elbiseyle topuklu ayakkabı giydim. Lens takma havamda olmadığımdan gözlüğümü kaptım. Alt kata indiğimde Jay yine kahvaltı hazırlıyordu: bol ballı yulaf lapası.

"Bize kira ödüyorsun biliyorsun ki. Babamın gönlünü hoş tutmak için her sabah kahvaltı hazırlamana gerek yok," diye hafifçe güldüm.

Kaşlarını kaldırıp tam karşıma oturarak, "Gönlünü hoş tutmaya çalıştığım kişinin baban olduğu ne malum?" diye cevap verdi flörtöz bir gülüşle.

Cevap vermek mecburiyetinde kalmamak için ağzıma koca bir lokma krep soktum.

"Bir anlaşma yapalım mı?" diye sordu. "Sen her akşam yemek pişirirsen, ben de her sabah kahvaltı hazırlarım. Böylece ödeşiriz."

Çiğnerken sırttım. "Tamam, olur."

Yaklaşık bir saat sonra semineri dinlemeye Hilton'a vardık. Lobideki resepsiyonist bizi toplantı salonuna doğru yönlendirdi, girişteki kocaman afişte şu yazıyordu: *Simon Silver ile Aşk Hayatınız Tam Gaz.*

İkimize de birer torba verildi ve içeri alındık. Önümüzde dikilen iki kadın omuzlarının üstünden Jay'e bakıp bakıp gülüşüler.

"Gay rolün ikna edici olur umarım," diye fısıldadım. "Yoksa günün sonunda elini sallasan ellisinin anlamını yaşayacaksın."

"Ne geveliyorsun Watson?" diye sordu Jay, bir içecek almak için soğutucuya doğru yürüyerek. Peşinden gittim.

"Gevelediğim şey şu, buradaki bütün kadınlar seni gözüne kestirdi ve şimdi sana çok cazip gelebilir ama sürü sepet üstüne saldırdıkları zaman görürüm seni," diye şaka yaptım, gerçi aynı zamanda ciddiymdim. Jay bugün gece mavisini bir gömlek giyip kot pantolonunun içine sokmuştu. İncecik beli kahverengi deri kemeriyle iyice belirginleşmişti. Görüntüsü ağız sulandırıyordu.

"Ah çok ilginç olurdu," dedi. Bir saniye elini kalçasına koyup durdu ve şöyle bitirdi. "Canikom."

Elimle gözlerimi kapattım. "Aman Tanrım! Lütfen şu yaptığın hareketi kestiğin zaman bana haber ver."

Derinden gülererek bana sokuldu ve sıcak elini elimin üstüne koyup yüzümden çekti.

"Tamam, bir daha yapmam. Abartısız gaylerden olurum."

"Bence en iyisi."

Kıkır kıkır gülererek beni önden üçüncü sıraya doğru götürdü.

"Belki biraz daha gerilerde otururuz," diye önerdim. "Beni seçip konuşturmasını istemem."

"Canın istemezse konuşmak zorunda değilsin," dedi beni itip oturarak.

İki koltuk yanımızda tek başına oturan kadın bize bakıp bakıp duruyordu. Jay resmen Gerard Butler'ın 300

filmindeki hali kadar homoseksüel görünüyordu. Düşündüm de daha iyi bir benzetme bulmalıyım. 300'deki erkeklik öylesine abartılıydı ki filmde gizli bir gaylik vardı.

Birkaç dakika geçmesiyle konferans salonu dolmaya başladı. Birkaç koltuk boş kalmıştı.

Erkekler konusunda çaresiz hisseden tek kadın olmadığımı bilmek içimi rahatlattı. Benim yaşımda birkaç katılımcı bile görüyordum.

Sarışın bir kadın Jay'in diğer tarafına oturup çekingençe gülümseyerek sessiz ama ilgili bir edayla, "Merhaba," dedi.

Torbadan çıkan tükenmezkalemi kadına saplayasım geldi. Tamam, sakinleşmeliydim. Sırf ev arkadaşınız diye Jay üstünde hak iddia edemezdim. Kendisi özgür bir bireydi. Kuş gibi özgürdü hatta.

Ah, iç sıkıcı bir düşünce.

Bahsettiğim torbayı karıştırıp, "Çıkacak birisini bulmak için on ipucu" yazan broşürü çıkardım. Tam göz atmaya başlamışken havalı bir modern müzik çalmaya başladı ve yirmili yaşlarında, hoş giyimli bir kadın sahneye yürüdü. Kısa bir giriş konuşması yapıp, "Lafı daha fazla uzatmadan sizi Simon Silver'la baş başa bırakıyorum," dedi.

Jay tam yanımda burnundan ses çıkardı. "Gerçek adı olamaz. Çocuk programlarındaki korsan isimlerine benziyor."

Gülmemek için kendimi zor tuttum, çünkü doğru demişti.

"Evet, ne yapalım? Hepimiz Jay Fields gibi aşırı havalı isimlere sahip değiliz," diye takıldığımda Jay hafiften kısıldı. Yanlış bir şey mi söylemişim?

Tekrar dikkatimi sahneye çevirince Simon'm muhtemelen otuzlarının ortalarında olduğu çıkarımına vardım. Gerçi anlamak güçtü, çünkü saçma sarı gölge atmıştı ve feci derecede yapay görünen bronz bir teni vardı. Seneler senesi solaryuma girmenin sonucuydu. Hatta bir kulağında pırlanta küpe bile vardı.

Bu etkinlikle ilgili fazla araştırma yapmamıştım, o yüzden adamı ilk kez kanlı canlı karşımda görüyordum. Pek etkilendiğimi söyleyemezdim. Hatta içimden bir ses, kocaman bir sıkıntı seansının başlamak üzere olduğunu söyleyerek beni işkillendirdi.

Simon Silver sahnenin tam ortasında durdu, başına mikrofon takmıştı. "Tamam, hemen lafa girelim," dedi Avustralya aksanıyla. "Her birinizin bir sayfaya ideal partnerinizde görmek istediğiniz beş özelliği yazmasını istiyorum."

Kadınlar hemen not defterleriyle kalemlerini çıkarmaya koyuldu. Anlık bir tereddüdün ardından ben de aynı-sını yaptım. Yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yaptım, çünkü Jay sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni seyrediyordu. Beş özelliği karalarken Jay de başını görebileceği açıda ayarladı. Okuyamasın diye elimle sayfayı kapattım.

"Senin de yazman gerekmiyor mu?" diye sordum göz ucuyla ona bakış atıp.

"Gerek yok." Sırtıp alnına hafifçe vurdu. "Hepsi burada."

Tekrar dönüp sayfama odaklandım. Şu ana dek *komik, zeki, korumacı, hırslı* yazmıştım. Aman boş ver diyerek *yakışıklı* diye ekledim.

“Beş özelliği yazmayı bitirdiniz mi?” diye sordu Simon sahneden ve seyircilerden evet diye mırıldaşmalar geldi. “Harika,” diye devam etti ve en ön sıradaki Asyalı kadını gözüne kestirdi. “Merhaba, adınız nedir?”

Kadın ayağa kalkıp elini kalçasına koyarak cevap verdi. “Meesha.” Gayet kendine güvenen ve hoppa bir hali vardı. Herif bu şekilde beni seçse herhalde konuşmayı unuturdum.

“Pekâlâ Meesha. Listeni bize okumak ister misin?”

Meesha kâğıdı eline alıp en ufak bir tereddüde düşmeksizin okumaya başladı. “Zengin, yakışıklı, güçlü, seksi ve büyük penis.”

Simon kıkırdayınca beyazlatılmış dişleri kahverengi teninde parladı. “Herhalde büyük penisi olmasını istediğini kastettin, kendisinin büyük bir penis olmasını değil.”

“Ne komik, bana ikinci seçeneği tasvir ediyor gibi gelmişti,” diye fısıldadı Jay.

Bence seni tasvir ediyordu, diye düşündüm. Gerçi büyük penis kısmı doğru mu, emin değildim.

Koltuğumda tekrar kambur oturup kendi kendime mırıldandım. “Bu etkinliğe neden seksen avro ödediğimi bir ara hatırlatır mısın?” Herhalde tahminimden daha yüksek sesle söylemişim, çünkü Simon Silver’ın bakışı bana çevrildi.

“Merhaba! Şuradaki mavi giysili, siyah saçlı dinleyici! Siz okumak ister misiniz?”

Of Tanrım, hayır. Olamaz. Parmakla gösterilen bekârim. Sesim, güçlü ol lütfen.

“Pek değil,” diye mırıldandım.

“Affedersiniz, biraz yüksek sesle konuşabilir misiniz?”

Dik oturdum. “Okumamayı tercih ederim.”

“Ah, hadi ama. Burada hepimiz arkadaşız,” dedi Simon. “Bugün üstünde çalışacağımız konuların büyük kısmı özgüveni artırmaya dayanıyor. Topluluk içinde konuşmaktan daha iyi bir yol olabilir mi, hımmm?”

“Üzgünüm ama yapamam.” Kaygıyla ensemini ovuşturdum, hatta o kadar sert ovaladım ki kızartmış olabildim.

Tam Simon beni ikna etmek için daha fazla uğraşacaktı ki Jay beni kurtardı. “Arkadaşım biraz çekingen. Onun yerine ben söylesem?”

Simon birdenbire dinleyiciler arasında bir erkek olduğunu fark etti. Şok, dehşet. Durumdan pek memnun değil gibiydi.

“Tabii ki. Buyrun,” dedi. Jay’e kalkmasını işaret ederken gözlerinin içinde temkinli bir ışık çıktı.

Jay baştan sona gözlerini benden ayırmadan ayağa kalktı. Sessizce teşekkür ettim. “Tamam. Benim için ideal kız klas sahibi, komik, güzel, duyarlıdır ve manyak göğüslere sahiptir.”

Etrafımızda deli gibi gülüşmeler oldu ve neden anlamadım ama birden çok utandım. Duyarlı kısmı dışında, bu özelliklerin bana ait olduğundan emin değildim.

Simon kıkırdadı. “Kadınlara nasıl erkek bulunacağını öğreten bir seminerde olduğunuzun farkındasınız, değil mi?”

Jay omuz silkti. “Baştaki açıklamayı kaçırmışım.”

“Pekâlâ, eh, bugün öğreteceklerimin çoğu kadınlarla çıkmada da yardımcı olacaktır. O yüzden kalabilirsiniz.”

"Ah, çok sağ olun." En ufak bir ironi belirtisi göstermeksizin yerine oturdu. Simon ona sert bir bakış fırlatsa da bir saniye sonra kocaman güldü.

"Tamam, egzersizin sıradaki bölümünde bu özelliklerin her birini ele almanızı ve dış görünüşten ziyade, kişisel özelliklere odaklanmanızı, kendinize çevirmenizi istiyorum. Partnerinizde olmasını istediğiniz özelliklere kendiniz sahip misiniz, sorgulamalısınız. Eğer sahip değilseniz, o zaman başkalarından bunu talep etme hakkına sahip misiniz? Dahası, bu özellikleri kendinizde ortaya çıkarmak için neler yapabilirsiniz?"

Listeme şöyle bir baktım: komik, zeki, korumacı, hırslı ve yakışıklı.

Jay beni omzuyla dürtükledi. "Nasıl gidiyor?"

"Eh, tanıdığım en yakışıklı kişi benim. Bu da bir başlangıç."

"Benim de göğüslerim manyaktır ama unutma ki dış görünüşe dair özellikler hariç."

"Tamam," diye cevap verip yarı gülerek gergince du-dağımı ısırdım.

"O zaman..."

"Kendimi analiz etmede pek iyi değilimdir."

"Bir bakalım."

Listemi ona uzatınca şöyle bir okudu. "Komik? Tamam. Zeki? Tamam. Korumacı? Tamam. Her zaman babanın arkasını kolluyorsun. Hırslı? O da tamam. Haftada kırk saat çalışıp akşam eve gelince elbise dikmek için daha çok çalışan birini daha tanımıyorum."

"Jay! Bunu söylemekten nefret ediyorum ama az önce kendimi bana çok sevdirdin."

Kaşlarını çattı. "Neden kendini sevmeyeceksin ki?"

"Bilmem. Kendinden nefret etme bir çeşit insan hastalığıdır, değil mi? Yani sürekli kendimi müthiş bulsaydım,

bugün burada olmazdım herhalde. Öyle düşünseydim erkek bulmada hiç sıkıntı çekmezdim.”

Jay bir şey demek üzereydi ki Simon tekrar konuştu. “Eh, nasıldınız?”

Seyircilerden homurtular çıktı. “Evet, anladım. Hepimiz kusursuz insanı arama suçunu işleriz ama hiçbir zaman durup da kendimizin ne kadar kusurlu olduğunu irdelemeyiz. Ama sorun değil. Çözüm, kendini hep geliştirmeye çalışmak. Hiçbirimiz kusursuz olmayacağız, o yüzden bunu şu anda bir eyleyim. Gerçekten tek yapabileceğimiz, mümkün olduğunca içimizdeki en iyiyi çıkarmaktır. Kendimizle barışık olmalıyız ve bunu başardığımızda birdenbire karşı cinse daha çekici görüneceğiz.

“Mesela beni örnek alın. Gençken özgüvenim sıfırdı. Kadınlar arasında görünmezdim. Kendime inanmıyordum ve kendinize inanmak çok önemlidir. Bir gün bir dükkâna girip kendime bir kişisel gelişim kitabı aldım. Çok ahım şahım bir şey değildi ama bugünkü halimin ilk tohumunu attı.”

Birkaç anekdot daha anlatarak devam etti. Gerçi kendi sırtını sıvazlayarak vaktimizi öldürüyor gibi geldi bana. Hiçbir faydalı feyiz almadım. Sonra rol yapmak için gruplara bölündük. Birimiz kız, birimiz erkek oldu ve bir barda ya da öyle bir yerde tanışmış gibi yapmak zorundaydık. Kız rolünü oynayan, erkekle sohbeti başlatmak zorundaydı. Ve evet, aynen düşünüldüğü gibi işkenceydi.

Şal desenli gömlek ve kadife etek giymiş bir kadınla yapmak durumunda kaldım. Jay ise onunla oynamak isteyen kadın bombardımanına tutuldu. Amma da şaşırdık. Gerçi en sonunda, yanında oturan sarışın kızla eş oldu.

İçimdeki, kıza kalem saplama dürtüsü hâlâ yerinde duruyordu.

Sonraki iki saat boyunca Jay'le konuşmaya hiç fırsatım olmadı. Derken öğle molası geldi. Ben kadınlar tuvaletinden çıkmış, otelin restoranına yürürken bir sütunun arkasından çıktı Jay. Anında koluma girip beni ters istikamete doğru götürdü.

"Hey, eee, düşünüyordum da öğle yemeğimizi karşı sokaktaki kafede mi yesek? Sürü sepet saldırı konusunda haklıymışsın."

"Dedim sana"larla dolu bir kahkaha patlattım. "Ne oldu ki?"

"Yaklaşık on kız filan birlikte yemeğe inelim mi diye sordu. Birisi kolumu sıkmaya başladı ve bir diğeri resmen popoma çimdik attı."

"Ah, Tanrım... Şanslı herif. Tamam, tüm bunlar seni aştıysa burada yemek zorunda değiliz."

Jay tek kaşını kaldırdı. "Bana meydan mı okuyorsun Watson?"

"Ah, aynen öyle Holmes." Ağzım kulaklarımdaydı.

Restorana girince resmen tüm gözlerin lazer ışını gibi üstümüze çevrildiğini hissettim. Jay uzak uçta, sadece iki kişilik olan bir masaya geçirdi bizi. Bir garson gelip siparişimizi aldı ve aynı hızla çekip gitti.

"Ah, karnım zil çalıyor. Umarım hemen getirirler," dedim ve aynı anda Jay'in eş olduğu sarışın masamızın yanında peydahlandı.

"Hey, sakıncası yoksa sizinle oturabilir miyim?" diye sordu.

Jay öksürdü. "Kusura bakma Joanne ama sığmayız bence."

"Ah, ben şuraya sıkışıveririm," diyerek göz kırptı kız.

“Biz sipariş verdik bile ve ben bugün buraya arkadaşım Matilda’ya destek olmak için geldim. O yüzden sakıncası yoksa...”

Kızın suratı ekşidi. “Peki, şey, araya girdiğim için özür dilerim.”

Kız yanımdan ayrıldıktan sonra rahatsız bir sessizlik oldu, ben de peçetemi açıp kucağıma sermekle oyalandım. Sessizlik tahammül edemeyeceğim raddeye varınca bir espri yapayım bari dedim. “Baksana, bence bekâr erkekler bu tarz etkinliklere hep gelmeli. Mükemmel av mecrası.”

“Hı hı,” dedi Jay ama fazla muhabbet havasında değildi.

Masada elimi öne uzatıp elinin üstüne koydum. “İyi misin?”

Avucunu yukarı çevirip parmaklarını parmaklarıma geçirerek elimi güzelce sıktı. Hâlâ cevap vermemişti ama manalı göz temasını sürdürüyordu. Damarlarımda titreşimler duydum. Bir saniye sonra yemeğimiz gelince hemen elimi çekiverdim.

Somonlu salatamı yemeye odaklandım. İçimdense Jay’ın buraya gelmesini kabul ettiğim için kendimi azarlamakla meşguldüm. Hem kocaman bir sıkıntı seansı hem de kocaman bir garip durumlar seansı yaşıyordum.

Günün ikinci yarısında daha az rol yaptık, daha çok oturup Simon’ın tekdüze konuşmasını dinledik. Bir noktada, hiçbir zaman Simon’ın istediği gibi içimdeki en iyiyi ortaya çıkaramayacağımın farkına vararak bir aydınlanma yaşadım. Benim içimdeki en iyi insan, geçmişin bir yerlerinde, deneyimler silsilesi arasında yok edilip gitmişti.

Birinci deneyim, öz annemin gözümün önünde öldürülmesiydi.

İkinci deneyim, bir koca sene boyunca babamı yastan kurtarmaya çalışarak şaşkın bir çocuk halinde yaşamamdı.

Üçüncü deneyimse, ergenlik yıllarımdaki erkek arkadaşım, birlikte iki yıl geçirdikten sonra başkasına âşık olduğuna karar verdiği için kafasına esip beni *bir kısa mesajla* terk eden erkek arkadaşım ile tanışmaktı.

Hepsinin altındaki değişmez gerçek, risk almaya dair yerleşik korkuydu. Bütün hayatımı evde geçirmiştım, babam her an dostum ve güvenlik battaniyemdi. Komik olansa, Jay'ın son günlerdeki varlığı içimde bir risk alma, zincirlerimi kırıp çılgın bir şey yapma isteği uyandırmıştı. Sonucu ne olursa olsun.

Nihayet sona ulaştığımızda yorgundum ve eve gidip yatağa girmeye can atıyordum. Öyle bir şey olmayacaktı galiba, çünkü Jay beni dışarıda bir içki içmeye ikna etti. Beni *Gypsy Rose* denen bir pub'a götürdü. Bir köşede yaşlı bir rockçı sandalyesinde oturmuş, gitarını tıngırdatarak mikrofona şarkılar söylüyordu.

"Eee," dedim bar taburesine yerleşirken, "demek burada vakit geçirmekten hoşlanıyorsun."

"Evet," dedi Jay. "Karakteri olan bir yer."

"Ah, bugünlerde öyle deniyor demek."

Şaşırtıcı derecede genç ve etkileyici, rockçı tipli bir barmen yanımıza geldi ve Jay'le ikisi kısaca, ağırbaşlı bir şekilde tokalaştılar.

"Ne alırsınız?"

"Ben bir bira," diye cevap verdi Jay.

"Ben de votka portakal," dedim. Şaraptan uzak durdum, çünkü muhtemelen sirkemsi bir şey çıkacaktı.

"Eee, bugün eğlendin mi?" diye sordu Jay içkilerimiz önümüze konduktan sonra.

“Şey, evet. Çok yardımcı oldu,” diye yalan attım. Doğrusu, sırtımı sıvazlayan tavsiyelerle dolu bir torba dışında elim boş döndüğüm bu etkinliğe bu kadar çok para ödediğim için utanç duyuyordum.

Jay hafifçe kıkırdayıp birasını kaldırarak susamışçasına uzun bir yudum aldı, dudakları kıvrılıp güldü. “Yani bir bok çuvalından daha çok feyiz alırdım diye düşündün.”

“Ne? Öyle bir şey demedim!”

Jay taburesinde yana dönüp tam suratıma baktı. “Beni dikkatlice izle.” Boğazını temizleyip ağzımdan çıkanları, olumsuz anlamda başını sallayarak tekrar etti. “Aynen böyle dedin Watson. Ağzın evet diyordu ama vücudun bana hayır dedi. Ağız yalan söyler, vücut dili doğruyu konuşur.”

İnledim. “Tamam, çoğu kısımda sıkıntıdan patladım. Bayan Şal Desenli Gömlek dışında birisiyle eşleşseydim, rol yapmaktan daha çok faydalanırdım. Ben bile ondan daha iyi flört taklidi yapabilirim.”

“Pekâlâ, bir de şimdi deneyelim mi o zaman? Diyelim ki ben hoşlandığın bir adamım ve benimle sohbete girmek istiyorsun. Hadi.”

Diyelim ki mi? Tabii Jason, olur. Senden hoşlanıyor-muş *gibi yaparım*.

“Bence bugünlük yeterince çile çektim. Teşekkürler, kalsın,” diye cevap verdim.

Jay cıkıladı. “Ödlek tavuk.”

“Tavuk filan değilim. İçimden gelmiyor şu an.”

“Ödleksin işte. Hadi Matilda, bekliyorum.” Sözünün altını çizmek istercesine parmaklarını bara vurmaya başladı. Biliyorum, ben yapana kadar rahat bırakmayacak. O yüzden bir dakika oturup kafa patlattım. Ayağa kalkıp

kenara yürüdüm, sonra tekrar ona doğru yürüyüp bar taburesine oturdum. Jay elinde birasıyla dimdik ileri bakıyordu.

Öksürdüm. "Merhaba."

Bana gayet sıradan bir bakış fırlattı. "Selam."

"Buraya çok sık gelir misin?"

Sessizce kahkaha atarak göğsü inip kalktı. Rolü filan bırakıp bana boktan bir cümleyle giriş yaptığımı söylemesini beklerken devam etti. "Hı hı. Ya sen?"

"Hayır. İlk kez geliyorum."

Sırıttı. "Demek senin için ilk?"

Tanrım, bekâret esprilerine ne de bayılıyor. "Evet. Ben Matilda. Sen?"

"Royston. Seninle tanıştığıma memnun oldum Matilda," diye cevap verip elini uzattı.

Kahkaha attım. "Royston mı, cidden ya?"

"Adımla ilgili bir sorunun mu var?"

Yüz ifademi bozmamaya çalıştım. "İ-h. Hiç yok."

"İyi."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kaldım. Uzun bir iç geçirdim.

Jay güldü. "Ne oldu?"

"İyyy, pes ediyorum."

Jay bir yudum bira daha yuvarlayıp taburesinden kalktı. "Tamam, sana nasıl yapılacağını göstereyim mi?"

"Evet!" diye heveslendim.

"Hemen dönerim."

Uzaklaşıp gitti ve bara döndüm. Bir elimi gözlüğümün kenarının üstünde gezdirdim. Yanımdaki tabure gıcırdayarak bana yanaştı. Jay kolunu bana sürterek elimi tuttu. Tüm kişisel alanıma girmişti ve nefes alamıyor, odaklanamıyordum.

"Selam," diye buğulu bir sesle mırıldandı, bakışları içime işliyordu.

"Merhaba," derken sesim çatladı.

"Gözlerin şahane," diye devam etti alçak sesle.

"Ah, teşekkürler."

Bakışları bacaklarımdan ayaklarıma kaydı ve adeta varlığıyla şahsi alanımın her noktasını doldurdu. Normalde bir erkek bana bunu yapsa, ters istikamete doğru koşardım. Fakat Jay öyle bir tavra sahipti ki dokunuşu hoşuma gidiyordu, sanki o bir mıkmatıstı da ben de metaldim. Yakınlıktan hoşlandım, gerçi bu oyunda güya birbirimizi hiç tanıımıyorduk.

"Ayakkabılar müthiş."

"Teşekkürler."

Bana bakmaya devam etti, gözleri sırayla iki gözümü taradı. Yeşilimsi kahverengisinin derinliğinde kayboldum ve Jay ağzını yaklaştırdı. Öylesine yakındı ki nefes alışını hissediyordum. Elim hâlâ elindeyken her saniye terliyordu. Diliyle dudaklarını ıslattı ve kısa bir an için ne yaptığımızı unuttum, çünkü beni öpmek üzere olduğunu zannettim.

"Tatlım," diye yavaşça nefes verdi ve eridim.

İstem dışı olarak bacaklarımı birleştirdim, tam ortalarında bir ağrı duymuştum. Ağzımdan minicik, neredeyse duyulmayacak kadar küçük bir ses çıktı. İşte buydu. Yapacaktı.

Ama yapmadı.

Onun yerine Jay geri çekilip bana kurnazca gülümse-di. "Nasıldım?"

İçkimin son yudumunu kafaya dikerek kendime toparlanmak için süre tanıdım. "Şey, evet. İyiydin. Pek konuşmadın gerçi."

“Genelde konuşmama gerek olmaz,” diye ukalaca cevap verdi.

“Eh, biz fanilerin öyle bir lüksü olmuyor.”

“Bazen de şöyle girerim: ‘Buradan sonra ne yapacağını biliyor musun? Hayır mı? Ne garip, çünkü ben biliyorum.’”

Kahkaha attım. “Dalga geçiyorsun! İşe yarıyor mu?”

Başıyla onayladı. “Hı hı. Sihir gibi.”

“Bence kısaca ‘Ben Burger King olayım, sen McDonalds’ desen bile olur. İstedğim gibi ve ‘İşte bunu seviyorsun,’ diye devam edersin, yine de kazanırsın.”

Jay bar tezgâhına bir şaplak attı. “Çok iyiydi! Bu esprileri kendin mi buluyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun? Ve *hayır*, o kadar da ezik değilim.”

Suratına baktığımda çenesini eline yaslamıştı. Saçları hafifçe alnına düşmüş, beni seyrediyordu. Daha iştah açıcı görünmezdi.

“Sandığından daha çekici birisin Matilda. Seni aşağı çeken zihnindeki o dogmalar.”

Tamam. Bu alıntının ilk yarısını altın rengi harflerle bastırıp sonsuza dek evimin baş köşesine asabilir miyim lütfen? Her zamanki gibi tek bulabildiğim cevap hiç de hanım hanımcık görünmeyen, burnumdan soluma sesiydi.

Jay başını iki yana salladı ve o sırada siyah deri ceketli, motorcu botlu bir adam pub’a girdi. Jay’e baş selamı verip tek başına bir masaya oturdu.

“Bir dakika sonra dönerim,” dedi Jay. Beni yalnız bırakıp adama doğru yürüdü. El sıkıştılar ve Jay iç cebinden küçük, incecik bir paket çıkardı. Adama uzatmasıyla adam da karşılığında ona A4 boyutunda bir zarf verdi. Sonra oturup bir dakika konuştular, tekrar tokalaştılar ve adam gitti. Jay tekrar yanımdaki yerini aldı.

"Neydi bu şimdi?"

"Bir köpekle ilgili bir adam."

"Hımmm."

"Hımmm," diye taklidimi yaptı Jay.

"Davanla mı ilgili?"

"Bu akşam pek bir meraklıyız."

"Tamam, soru sormayı kesiyorum."

Jay ayağa kalkarken taburesi yere sürttü. "Bitirdin mi? Bence kalkma vakti."

"Evet, bitti."

Pub'dan çıkıp konuşmadan arabayla eve gittik ama aramızda rahat bir sessizlik vardı. Bir günü birlikte geçirdikten sonra Jay'i daha iyi tanıyormuş gibi oldum. Eh, hakkında elle tutulur gerçekleri bildiğim söylenemezdi ama artık yanında o kadar diken üstünde değildim, daha rahattım.

Ertesi gün iş çok yavaş geçti. Babam defalarca odasından çıkıp randevu listesini kontrol etti. En son baktığı dört seferden bu yana hâlâ boştu.

"Yeni iş çıkar," diye güvence vermeye çalıştım ama hiç teselli olmadı.

Uzun bir öğle arasına çıkıp parkta oturdum ve sandviçimi yedim. Jay'in yardımıyla kendime yeni bir dikiş makinesi almayı başarmamdan bu yana para biriktirmek zorunda değildim ve yemeğimi yanımda getirmektense sandviççiden hoş bir şeyler alabiliyordum. Gerçi ofisteki randevu sayımızdaki düşüşe bakılırsa, çok geçmeden yine tasarruflu olmaya geri döneceğe benziyordum.

İşleri canlandırmanın bir yolu olmalı, diye düşündüm içimden.

Ofise geri dönünce internette reklam vermeyi ve babamın yeni bir şube açmasının yollarını araştırdım. Bir

iki fikir bulduğum internet sitesini kaydedip o günlük bilgisayarımı kapattım.

Otobüs durağına yürürken kaldırımda garip bir yazı dikkatimi çekti. Tebeşirimsi bir maddeyle çizilmiş benziyordu. Kocaman kırmızı bir kalp ve içinde altı rakamı vardı. Altının boş deliğinin içinde bir QR kodu yer alıyordu. Aklıma anında Jay'in gazetede çıkan resmi geldi, orada da elinde kupa altılı tutuyordu. Ayrıca tam da o kartı cep telefonumun mucizevi bir şekilde kaybolup yeniden ortaya çıktığı gün dosyaların üstüne bırakmıştı.

Telefonumu çantamdan çıkarıp şifreyi tarayıp bakalım ne olacak diye bekledim. Modern bir internet sitesi açıldı, sırf siyah ve elektrik mavisiydi. Arka planda bir sahnede duran bir adamın görüntüsü seçiliyordu. Seyirciye sırtı dönüktü, kollarını bir kartal gibi iki yana açmıştı. Bir saniye baktıktan sonra Jay olduğunu anladım. Üstsüzdü. Onu daha önce üstü çıplak görmemiştim hiç. Dövmeleri sanki canlı gibi hareket ediyordu. Resmin altında birkaç satır yer alıyordu.

*26 Temmuz, akşam sekiz.
The Paint Cellar,
Temple Bar,
Dublin 2.*

Hepsi buydu. Tek sayfa. Başka bilgi yoktu. Eve dönüp gizemli internet sitesi hakkında Jay'i sorguya çekme hevesiyle hemen otobüse koştum. O tarihte ve o mekânda ne olacaktı?

Heyecandan her yerim titriyordu.

Eve gidince Jay'i mutfakta Jessie'yle otururken buldum. Eski bir moleskin deftere hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Jessie ise son derece havalı kulaklıklarla müzik dinliyor, ritme kafa sallıyordu. Fakat en çok dikkatimi çeken pencerenin önüne yerleştirilmiş, içinde iki güzel beyaz kumru olan kafesti.

"Aman Tanrım, çok tatlılar," diye sevinçle bağırıp daha yakından bakmaya gittim.

Jay kalemını elinden bırakıp yanıma yürüdü. "Sev-din mi kızlarımı?" diye mırıldanarak elini omzuma ko-yuverdi.

"Çok sevdim. Senin mi?"

"Hı hı. Jessie'nin evinde duruyorlardı."

"İsimleri ne?"

"Bu Ellen," dedi Jay soldakini gösterip. "Bu tarafta-ki de Portia. Fark etmediysen belirteyim, adlarını Jessie koydu. Komik buluyor."

“Ah. Ama nasıl ayırt ediyorsun? İkisi de birbirinin aynısı bence.”

“Kişilikleri farklı. Ellen daha konuşkan. Portia daha uyuşuk.”

“Anladım,” diye karşılık verip heyecanla ekledim. “Artık burada mı kalacaklar?”

“Aynen öyle.” Jay yüzünü bana yaklaştırıp gülümsedi.

“Çok mutluyum! Kedim öldüğünden beri evcil hayvanım olmamıştı.”

Jay omzumu ovuşturmaya başladı. Arkadaş canlısı jesti bende arkadaşlıktan öte bir tepki yarattı. Elini kumaşın altına sokup tenime dokunmasını istedim. Bir iki dakika kuşları seyrettikten sonra onunla asıl konuşmak istediğim konuyu hatırladım ve telefonumu çıkardım. İnternet sitesini açıp ona gösterdim.

“Eee, bu ne?”

Jay geri çekilip sırtarak kirli sakalını sıvazladı. “Ah, gördün mü? Küçük Watson’ımın bu gizemi çözmek isteyeceğini tahmin etmeliydim.”

Benim küçük Watson’ım. Evet, sanırım kulağımı okşadı.

“O halde beni sürüncemede bırakma,” diye teşvik ettim.

Jessie kulaklığını çıkardı. “Selam Matilda,” diyerek baş selamı verdi. Ben de hemen ona merhaba deyip tekrar Jay’e döndüm.

“Cuma günü bir gösterim var. Senin gördüğün aslında bir ilandı. Jessie ile bütün sabah şehrin dört bir yanına tebeşirle kazıdık.”

Akşam yemeğinde ne var diye bakmak için buzdolabını açtım. Ne şaşırtıcıdır ki ağzına kadar yiyecekler doluydu. Jay alışverişi gitmişti herhalde. Çok iyi birisi.

“Gerçekten de harika bir fikir ama sence etkili olacak mı? Çoğu kişi sokak sanatı zannedebilir.”

“Ah, yarayacak,” dedi Jay. “İnsanlar muğlak ve gizemli şeylere bayılır. Sırf meraktan izlemeye giderler. Gerçi hayranlarım, sembolü görür görmez benim olduğumu anlayacaktır.”

“Sen yaparsan gelirler,” dedi Jessie, koltuğa Buda gibi bağdaş kurarak. Hafiften kafayı çekmiş bir duruşu vardı ama sanırım genel hali buydu.

“Tamam.” Jay kahkaha attı.

“Sembol ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Ah, işte *o zaman* çok anlatmış olurum.”

“Amma ketumsun,” diye takıldım dolaptan tavuk ve sebze çıkarırken. “Yasak ilişki yaşayan yaramaz bir evli adam gibisin.”

Jay elimden bir havuç kapıp kocaman ısırıldı. Suratıma baka baka çiğneyip yuttu. Göz kırparak, “Aldatan bir tip değilim ama kesinlikle yaramaz olabilirim,” dedi.

Eh, ona ne şüphe. Kafamı başka tarafa çevirip her an eve dönecek olan babam da dahil herkese yetecek kadar tavuk sote yapmaya başladım.

“Eee,” diye devam ettim, “ben de davetli miyim bu gösteriye? Yoksa benim gibileri almayacağınız kadar özel bir toplantı mı?”

“Tabii ki hayır Watson! Benim şeref misafirim olacaksın,” diye bağırdı Jay göğsünü şişirerek.

Kahkaha atıp başımı iki yana salladım ve şakayla karışık cevap verdim. “Bak Jay, biliyorum. Emma Watson’a çok benziyorum ama sürekli belirtmek zorunda değilsin.”

Tavuklu yemeğin altını kısıp kapağını kapattım. Arkamı döndüğümde Jay tam dibimdeydi ve uzun uzun suratımı süzdü. “Hayır, sen daha çok Scarlett

Johansson'un esmerisin," diye mırıldanarak beni tepeden tırnağa inceledi.

Oflayıp pufladım. "Yüzünde bir bozukluk olan halinin."

Jay elini kaldırıp derimdeki yara izinin bulunduğu noktadan suratımın yan tarafını ve boynumu avucunun içine aldı. Sıcak dokunuşu karşısında nefes alışım kesikleşti. Tanrım, birisi bana böyle dokunmayalı ne kadar uzun zaman olmuş? Hatta birisi bana hiç böyle dokundu mu? Ciddi bir edayla bakışlarını bana indirdi, başparmağı ileri geri sürtünerek mırıldandı. "Çünkü bu seni *hiiiç* çekici kılmıyor."

Kinayeli konuştuğunu anlamak için dâhi olmama gerek yok. Vay anasını! Son yirmi dört saattir ikinci kez çekiciliğimden dem vurdu. Umutlanmaya başlamalı mıyım?

Jessie ufak bir kusma sesi çıkararak o ânı mahvetmeyi başardı. "Iyyy, ikiniz bir oda bulun," dedi ve kulaklığını tekrar takti.

Jay elimden tutup beni arka bahçeye çıkardı, güneş sıcacık parlıyordu. "Sırf senin için bir sihir numarası yaptım. Sanırım son halini aldı."

"Benim için mi? Ciddi misin?" diye zevkle sordum. Bana bej rengi, küçük bir tavuk yumurtasına benzeyen bir şey verip avucuma koydu.

Jay başını salladı. "İzle şimdi." Elini bir kez üstünden geçirdi ve yumurta içinde minicik bir civciv varmış gibi çatlamaya başladı. Jay elini bir kez daha havada üstünden geçirince yumurta tamamen çatlayıp açıldı. Beş tane üstü beyaz benekli, şahane, siyah-kırmızı kelebek kabuğun içinden patlayarak çıkıp kanat çırpınca şaşırdım ve nefesim kesildi. Etrafımda uçuştlar ve bir tanesi omzuma konunca kalbim hop etti.

“Vay canına!” diye fısıldadım. Deli gibi gülüyor ve kırırdamamak için kendimi zorluyordum. Bir başka kelebek elime konarak beni gıdıklayıp güldürdü.

Jay’e baktığımda gözleri güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Dudaklarını hafifçe kıvrımış, tepkimi izliyordu. Nasıl becerdiğini sormayacaktım bile. Büyüsüne kilitlendim ve ânı bozmak istemedim.

“Olağanüstüydü,” dedim kelebekler nihayet uçuşup kaybolunca.

Jay bir adım yaklaşıp çenemi başparmağıyla işaretparmağının arasına aldı. “Şu gözlere bak, hayret içinde. Tepkilerine bayılıyorum. Hiçbir zaman sahip olmadığım çocukluğumu yeniden ele geçirebileceğimi hissediyorum.”

Yürekten gelen sözleri karşısında duygusallaşıp boğazım düğümlendi. Ona sarılmak istedim ama yapamazdım. Çok fazla olurdu.

Tam o esnada babamın kapıdan girdiğini duyup geriye doğru sendeledim ve mutfağa koştum. Jay de takip etti. Mutfaka girdiğimde babam Jessie’ye selam veriyor, kız da kendini Jay’in arkadaşı olarak tanıtıyordu. Herkese bir tabak yemek koydum ve havadan sudan sohbet ederek sofraya oturduk.

Akşam yemeğinden sonra babam müsaademizle odasına çekildi. Kitap kulübünde bu ay tartıştıkları kitabını okuyacaktı. Jay de bize oturma odasında film izlemeyi önerdi. Jay DVD seçerken ben de iş kıyafetlerimi çıkarmaya gittim.

Aşağı indiğimde, iki sene önce ilk çıktığında satın aldığım *Uzaklara Gidelim* adlı bir romantik komedi seçmişlerdi. Konusunu pek iyi hatırlamıyordum ama bebek bekleyen bir çiftle ilgili olduğu aklımdaydı. Bu ikisine göre garip bir seçimdi ama yine de ayak uydurdum.

Jessie tekli koltuğa kurulmuştu, o yüzden ben de aramızda güvenli bir mesafe bırakarak koltukta Jay'ın yanına geçtim. Jay oynatma düğmesine basarken bir yastık alıp kucağıma koydum. Film sessiz bir gece sahnesiyle başlarken yerime kurulup gevşedim. Maalesef, ilk sahnenin seks sahnesi olduğunu anlamamla beraber gevşemem sona erdi. Tam ayrıntı vermek gerekirse, adamın kadına oral seks yapma sahnesiydi. Anında yanaklarım kızardı, aslında sahnenin komik olması gerekiyordu.

"Ah, şuna bak ya," diyerek ekranı işaret etti Jessie. "Tamamen yanlış yapıyor. Benden birkaç tüyo alması gerek. Ben yalama uzmanıyım."

Jay ona tek kaşını kaldırıp sırtıttı, kolunu koltuğun bir ucunda benim arkama yaslamıştı. "Senden iyi olduğumu iddia ediyorum," dedi alçak, meydan okuyan bir sesle.

Jessie dışından homurdandı. "Bahse girelim mi? Kesin kazanırım."

Tanrım, bu konuşma sona erebilir mi lütfen?

"Tamam, nasıl oynayacağız peki? Bize bir jüri gerek," dedi Jay kahkaha atarak. Şaka yaptığını umut ediyordum.

Jessie bana doğru kaşını indirip kaldırdı. "Bu pozisyonu ister misin Matilda?"

Resmen öksürükten boğulmak üzereydim. "Sanırım geri çevireceğim."

"Korktun mu?" diye sordu Jay. Gaddarca sırtıtarak başını bana çevirdi.

Savunmacı bir tavır takındım. "Korkmadım. Ayrıca, jüri olmak için deneyim gerekir."

Of Tanrım, az önce bunu söylemiş miydim? Dilimin kemiği yok muydu?

"Ne?" diye patladı Jessie tükürerek, resmen koltuğundan fırlamıştı. Birdenbire bu ikisiyle film izlemeyi kabul ettiğime pişman oldum. "Lütfen şaka yapıyorum de!"

Suratım o kadar kızardı ki domates olsam yerişdi. "Söylememişim farz edin," diye mırıldandım.

"Aman Tanrım, dalga geçmiyorsun hem de?" diye devam etti.

Jay'e bakma hatasını yaptım. Bakışlarından alev çıkıyordu. Bluzumun alt kenarıyla oynayarak iç geçirdim. "Hayır. Benim şimdiye kadar sadece bir erkek arkadaşım oldu ve o da o kategoride bencildi diyelim."

"Hıyar," dedi Jay.

"Evet, öyleydi. O yüzden hayır, o malum eylemi deneyim etmedim."

"Bu çok gülünç tatlım. Bütün kızların buna ihtiyacı vardır. Bir çeşit geçit törenidir," dedi Jessie bana en ufak bir utanma arlanma olmadan.

Odadan çıkmaya yeltendim ama Jay bileğimden tutup beni tekrar yerime oturttu ve ciddi ciddi bana doğru döndü. Bakışlarını Jessie'ye çevirip keskince uyardı. "Onunla böyle konuşmak zorunda değilsin."

"Çocuk değil ki Jay."

"Senin sevişme arkadaşlarından biri de değil, o yüzden biraz ağzını topla, tamam mı?"

Bileğimi elinden çektim. "Benimle istediği şekilde konuşabilir. Sadece filmi izlese ve benim seks hayatımı ya da sek hayatım olmayışını tartışmasak diyorum."

Jay elini havaya kaldırdı. "Tamam. İzleyelim öyleyse."

İki dakika allak bullak bakıp olayların gidişatını yakaladık. Sonuç olarak, o rahatsız edici sahne bir yana, eğlenceli filmmiş. Film biter bitmez Jessie kalktı ve ben de odama gittim. Ertesi sabahki iş kıyafetlerimi hazırlarken Jay'in sesinin odasından geldiğini duyabiliyordum. Sanki volta atıyordu. Bir dakika sonra odamın kapısı tıklatıldı.

"Gir," diye seslendim ve Jay içeri adımını attı fakat kapıyı arkasından açık bıraktı. Ah evet, bir de üstünün çıplak olduğunu belirtmiş miydim? Üstsüzdü! Gözlerim dövmelelerinde dolaştı, tam kalbinin üstüne çizilmiş bir tanesine hayran kaldım. Kübist bir resme benziyordu, farklı renk üçgenlerle dolu bir kutu gibiydi. Göğsünün diğer tarafındaysa capcanlı bir kırmızı ve tebeşirimsi beyazla çizilmiş kupa altılısı vardı. Birisi bu temaya kesinlikle takmıştı. Kartın üstünde bir alıntı yazıyordu: *Elin-den geleni ardına koyma, çünkü ben öyle yapacağım.*

*Monte Cristo Kontu'*ndan değil miydi bu cümle?

"Daha önceki konuşmadan dolayı özür dilerim. Seni o şekilde utandırmamalıydık."

"Olsun."

Kararsızca olduğu noktada dikildi, sonra odadan çıkacakmış gibi döndü. Onun yerine kapıyı kapatıp dibi-me kadar girdi. Katladığım gömleği elimden alıp yatağa koydu. Sonra da parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Ellerimizi kaldırıp göğsünün tam ortasına koyuşunu transa geçmişçesine izledim. Başını yana kırdı.

"Rahatsız hissetmene sebep olmuyorum, değil mi?"

"Şey, hayır," diye yalan söyledim ve ilk kez yalanımı yakalayamadı.

Jay uzun bir nefes verdi. "Söylediklerini aklımdan çıkaramıyorum."

"Hangisini?"

"Bir erkeğin sana o işi hiç yapmamış olmasını."

Sözlerini duyunca gözlerim kocaman açıldı ama gülüp geçtim. "Çok zavallıca, değil mi?"

"Benim yapmama izin vermelisin. Sana tüm yaygaranın sebebini gösteririm." Şeytani bir gülüşle güldü.

Elimi elinden çekip odanın diğer ucuna yürüdüm.

Pencereye dönük durdum. Sevinçten havaya mı uçsam, hakaretin daniskasını duymuş gibi mi olsam karar veremediğimden suratına bakamadım. "Uygunsuz davranıyorsun."

"Tatlım."

Of, bana böyle deme Jason. Bana bunu dediğin zaman eriyorum.

Önüme bakınca ellerimin titrediğini gördüm. Tanrım, benim neyim vardı? Jay hayatımda tanıdığım en çekici erkekti. Bunu istemem lazımdı. İstiyordum zaten. Sadece ödüm bokuma karışıyordu.

Odada hareket ettiğini, tam arkama adım attığını duydum. Vücudundan yükselen sıcaklık resmen beni kavurdu. Daha birbirimize dokunmuyorduk bile. Konuşmaya başladığımda sesim çok kısık çıktı.

"Sence biraz garip olmaz mıydı? Erkek arkadaşım değilsin Jay."

"Sana bunu yapmak için erkek arkadaşın olmak zorunda değilim Matilda." Adım dilinden bir okşama gibi düştü. *Of, Tanrım!*

"Benden hoşlanıyor musun?" diye sorduğumda ne kadar güvensiz görüldüğümün farkındaydım.

"Tabii ki senden hoşlanıyorum. Seninle vakit geçirmek çok zevkli."

Hayal kırıklığına uğrayarak, "Arkadaşlık anlamında kastetmedim," diye başımı dik tuttum. Benden arkadaşça hoşlanan birisi, hayatım boyunca beklediğim o destansı aşk olamazdı.

Jay elini koluma koyup başını omzuma yasladı ve nefesi enseme ısıttı. "Hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı.

Bir dakika geçti ve o sıcaklık kayboldu. Arkamı dönünce kapıyı arkasından kapattığını gördüm.

Haftanın devamı gayet çabuk geçti. Jay' i sadece kahvaltıda ya da akşam yemeğinde gördüm. Diğer zamanlarda çoğunlukla *Temple Bar*'daki mekânda şovuna hazırlandı. Bir daha cinsel konulardan konuşulmadı ve hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım.

Yine de en hayırlısı buydu bence. Muhtemelen o akşam Jay' in azgınlığı tutmuştu ve ben çevresindeki tek kadındım. Ertesi sabah gerisin geri arkadaş alanına geri yollanacaktım ve ben kırık kalbimi tamir etmeye çalışırken Jay eski hayatına geri dönecekti. Uzun vadede duygularımı korumak için bir gecelik zevkten feragat ettim.

Perşembe günü öğle yemeğinde Michelle'le buluştum, benimle Jay' in gösterisine gelmek ister mi diye sordum. Coşkulu bir "evet"le karşılık verdi.

O akşam eve dönünce uzun zaman sonra ilk kez online tanışma sitesine girdim. Jay bizim eve taşındığından beri mesajlarımı obsesifçe kontrol etmeyi kesmiştim sanırım. Ne komik.

Farklı heriflerden yaklaşık beş özel mesaj gelmişti. İçlerinden sadece biri düzgün birine benziyordu. Adı Owen'dı, simsiyah saçlı ve mavi gözlüydü. Hoş bir kombinasyon. Yine de onu rüyalarımın yıldızı altın-kahve saçlar ve ela gözlerle kıyaslamamak elimde değildi. Owen şehir merkezinde bir restoranda, hem de benim bayağı sevdiğim bir yerde şefti, o yüzden kesinlikle artı puan aldı. Benden iki yaş büyüktü ve merkezde oturuyordu. Gözümü karartıp ve Jay'e karşı duyduğum aptal âşıklığı bir kenara atmaya karar verip Owen'ın mesajına cevap yolladım.

Selam Owen,

Bana mesaj attığın için teşekkürler. Sizin restoranı çok SEVERİM! Ne tesadüf ki sık sık oraya yemeğe gelirim. Her neyse, sorunun cevabı evet, seninle görüşmek isterim. Hangi gün ve saat uygun olduğunu haber ver. Matilda.

İşte. Kısa ve tatlı. Tam doktorun tavsiyesi. Gönder düğmesine basarken yüreğim ağzımda attı. Daha önce hiç internetten birileriyle tanışmadım. Çok düşündüm, kendime, "Haftaya kesin yapıyorum," dedim hep. Sonunda o kadar çok erteledim ki gözümde büyüdü ve bu aşılmaz psikolojik bariyere dönüştü.

Şimdiyse korkularımınla yüzleşmeye karar verdim, yoksa günlerimi Jay'e uzaktan hayran olarak geçirecektim ve benim için bile fazlasıyla zavallı bir yaklaşımdı bu.

Ertesi akşam, Jay'in gösterisine giderken özene bezen mor bandaj elbise ve topuklu ayakkabı giydim. Saçlarımı dalgalı yapıp yandan tutturarak tek omzumdan aşağı saldım. Owen hâlâ mesajıma cevap yazmamıştı ve

itiraf ediyorum, biraz içim içimi yiyordu. Kendime muhtemelen meşgul olduğumu söyleyip durdum. Ne de olsa şef olarak çalışmak son derece stresliydi.

Her neyse, belki bu akşam ilginç birileriyle tanışırdım.

Boy aynasında görünüşümü inceliyor, pırlanta küpe takmaya hazırlanıyordum ki Jay kapımda bitti. Bir dakika beni seyretti ve ben de ona aynadan baktım.

“Küpe takma,” dedi.

“Neden?”

Gözünde hınzır bir kıvılcım çaktı. “Takma işte.”

“Garip bir rica ama tamam. Hoş olmuştun bu arada.”

Siyah gömlek ve pantolon giymişti. Karanlık ve gizemli. Doğrusu, şeytanın seksi versiyonu gibi görünüyordu.

“Sen daha hoşsun,” cevabını verdi ve iltifatı nefesimi kesti. “Mekâna bazı eşyaları götürmek için erken çıkmam gerek. Sen ve Michelle önce bir şeyler içmeye gideceksiniz, değil mi?”

“Evet. Geçen haftaki bara. Senin şova yakın sayılır, oradan yürüyerek geliriz.”

Jay ıslık çaldı. “O ayakkabılarla mı? Hiç sanmıyorum.”

Kahkahayı patlattım. “Sanırım bu bir şarkı sözü. Michelle ve ben bir keresinde Capel Street’te bir drag queen izlemeye gitmiştik ve herif onu söylemişti.”

Jay bana iyimserlikle bakıp cebine elini soktu. “Taksi tutun. Al biraz nakit.”

Parayı şifoniyerimin üstüne koydu ama almaya niyetim yoktu. Jay’ın gözleri vücudumu tepeden tırnağa taradıktan sonra bana, “Görüşürüz,” diyerek aynen geldiği hızla kapımın önünden kayboldu.

Michelle’le içki içmek her zamanki gibi çok renkliydi. Bana bütün kaçamaklarını ve geçen haftaki adamı anlattı, sonunda Michelle’i yatağa bağlamış. Sanıldığı kadar

seksi değilmiş, çünkü bileklerindeki bağlar gevseyip durmuş. Sonra da adam esaret fantezisini beceremeyince öksürük nöbetine girmiş.

Beyaz şarabım elimde kakhahalarla güldüm ve bir içki daha içtikten sonra Jay'in gösterisinin yolunu tuttuk. Bir konuda haklıydı. Topuklularla oraya yrmemeliydim. Evde kıyafetimi seçerken mekâna giden parke taşlı yolu hesaba katmamıştım. Yarına kalmaz, ayağımdaki su toplamış noktaları iyileştirme çalışmalarına başlarım diye tahmin ettim.

şaşırtıcı bir şekilde, yandaki sokağa kadar uzayan bir kuyruk vardı dışarıda. Jay'in topu topu beş gündür reklamını yaptığı bir şeye göre hiç beklemediğim, şahane bir çıkıştı. Jay, Michelle ve benim adımı konuk listesine yazdırdığını söylemişti, o yüzden içeri girmek için sırada beklemek zorunda değildik. Michelle o düzgün kuyruğun önünden yürüyüp doğruca giriş kapısına giderken zevkten dört kseydi. Koruma görevlisi isimlerimizi listeden bulup bizi içeri aldı.

Ceketlerimizi vestiyere bırakır bırakmaz kısa, mor saçlı, güzel bir kız yanımıza geldi.

"Merhaba, siz Matilda mısınız?"

"Evet."

"Harika. Benimle gelin. Bay Fields n sırada oturmazı istiyor."

"Ah," dedim şaşırarak. "Neden acaba?"

Kız omuz silkti. "Bilmiyorum. Ben emirlere uyarım."

Mekân yerin altındaydı ve çıplak tuğla duvarlar ren-garenk spreyci boyayla boyanmıştı. Salonun bir tarafı karanlıktı, buraya ateş ve iblisler resmedilmışti. Diğer tarafıysa aydınlıktı ve meleklerle sslenilmışti. Ayrıca eski moda kadife sinema koltuklarıyla doluydu. Hayatımda

girdiğim her yerden daha havalı bir ortamdı. Hatta buradaki tiplerin bazıları bile gerçek olamayacak kadar havalıydı. Dövmeli, piercingli, sıra dışı giyimlilerdi. Arada sıradan görünüşlü insanlar da vardı, o yüzden kendimi sırtıyor gibi hissetmedim. Mor saçlı kız, bardan ne alırsız diye sorunca evet, ikimiz de yine şarap istedik.

“Vay anasını, ciddi ciddi VIP muamelesi görüyoruz bu gece,” diye keyiflendi Michelle, elleriyle koltuğunun iki kadife kolçağını okşadı.

“Farkındayım. Bir illüzyonistle ev arkadaşı olmanın avantajları işte. Kim derdi ki?”

Michelle gözünde hınzır bir ışık çakarak sordu. “Başka avantajlardan da faydalaniyor musun?”

“Biraz daha açman gerek,” derken mor saçlı kız içkilerimizi getirip aynı aceleyle bara geri döndü.

“Biraz daha açarsak, karşı cinsle ilişki bakımından,” diye düzeltti.

“Tabii ki hayır!” diye biraz fazla savunmaya geçerek resmen tükürdüm.

“Ah ama çok isterdin. Seni tanıyorum Matilda ve ondan hoşlandığını biliyorum. Alnında yazıyor resmen. Neden el atmıyorsun? Geçen hafta sırf bu yüzden geri adım attım, anladın herhalde.”

Gerçekten mi? Bu yüzden mi çekilmişti? Sandığımdan da iyi bir dostmuş. İç geçirerek çenemi yumruğumun üstüne koydum. “Öyle demekle olmuyor işte. Ya ona doğru bir hamle yaparsam ve o da şey, ‘Rica etsem çekilir misin?’ derse? Utançtan yerin dibine girerdim ve yine de onunla aynı evde yaşama çilesini çekmek zorunda kalırdım. Çok riskli.”

“Hayat riskli. Her neyse, ben öyle diyeceğinden şüpheliyim ayrıca. Daha çok, ‘Ah evet, devam et,’ der gibi duruyor.”

Michelle'e kahkaha attım ve bana gülümsedi. Her ne kadar konuyu o açsa da sonunda muhakkak bana kendimi iyi hissettirmeyi beceriyordu. En azından açtığı hasarı onarmayı biliyordu.

Biraz daha şarap içtik ve mekân dolmaya başladı. Yani tek boş koltuk kalmadı demek isterim. Hatta yer bulamayıp barda dikilen bir grup bile vardı. Birisi omzuma dokununca ödüm patladı ve arkamı dönünce Jessie'yi yere çömelmiş buldum.

"Gelip bir merhaba demek istedim," diyerek gülümsedi.

"Merhaba Jessie, bu arkadaşım Michelle."

Jessie, Michelle'i alıcı gözüyle süzüp baş selamı verdi. "Selam."

"Merhaba," diye sıırttı Michelle de.

Jessie tıpkı Jay gibi simsiyah giyinmişti ve acaba gösteriye dahil mi olacak diye merak ettim. Sormaya fırsat kalmadan, "Gitmem gerek," deyip kulise doğru koştu.

Birdenbire içerideki bütün ışıklar söndü ve zifiri karanlıkta kaldık. Ne oluyordu yahu? O kadar karanlıktı ki kendi elimi suratımın dibine getirsem göremiyordum. Kalbim hıphızlı attı ve havayı sanki elektrik doldurdu. İronik mi? Heyecandan göğsüm şişti. Her nedense, elektrik arızası çıktı zannettim.

Kolonlardan müthiş bir şarkı çılmaya başlayınca anında tanıdım: Eminem'den *Till I Collapse*. Ne? Ben de rapçi bir dönemden geçtim. Işıklar hâlâ yanmamıştı ama. Şarkı biraz ilerledikten sonra sahneye spot ışıkları düşüp Jay'i yerden aydınlatarak havadan yukarı yükseliyormuş gibi gösterdi. Sert ritimden derim karıncalandı. Jay'in daha önce giydiği siyah gömleği gitmiş, yerine askılı siyah atlet gelmişti. Kaslı kolları ve dövmeleleri uluor-

ta meydandaydı. Parlak bir kelepçe takılmış bileklerini önünde tutuyordu.

Dudağımda hafif bir tebessüm belirdi. Una Harris'in yazısına inceden bir gönderme miydi? Sanırım.

Seyirciler alkış kıyamet patladı, hatta kulakları sağır eden gürültüden, milletin Jay'in büyük hayranı olduğuna kanaat getirdim, çünkü henüz bir şey yapmamıştı. Jay herkese gülücükler saçıp sahnenin kenarına yürüdü. Beni fark ederek göz kırptı. Vay canına, tüylerim diken dikendi. Ortamdaki tek ışığın spottan gelmesi, Jay'in neler yapacağına dair beklentiyi iyice artırıyordu.

Jay "bir saniye, izninizle" diyen bir hareketle ellerini yukarı kaldırdı, sonra cebine sokup bir anahtar çıkararak herkesin göreceği şekilde havada salladı. Anahtar kelepçeleri açacaktı. Jay anahtarı havaya fırlattı, ağzını açtı ve hop diye anahtarı aldı. Ademelması yukarı çıkıp inerek anahtarı bütün halinde yuttu.

Sahnenin bir kenarından diğerine yürüyerek tekrar kelepçeli ellerini seyirciye doğru kaldırdı. Şimdi ellerini ayırmaya çalışıyordu fakat kelepçeler izin vermiyordu. Kollarını kıvrıp döndürdü, yine bir şey olmadı. Neyin peşindeydi acaba?

Bir noktada arkasını dönüp ellerini açmış halde tekrar öne dönmesini bekledim ama yapmadı. Tam aksine, ellerini çekiştirmeye devam etti ve bir şey olmaya başladı. Kelepçeleri bir arada tutan zincir ufanıp kuma dönüştü ve uzun bir çizgi şeklinde sahneye döküldü. Birkaç saniye sonra Jay kelepçeleri ikiye kırdı. Millet çığlık çığlığa alkışladı.

Sıradaki numarada pantolonunun belinden bir bıçak çıkardı. Göğsüne getirip kumaşı kesti ve keskinliğini gösterircesine bir delik açtı. Ardından, göz açıp kapayıncaya

kadar bıçağı çevirdi. Bıçak dümdüz havaya uçup gerisin geri yere düşerek Jay'ın ayağının üstünden girdi. Aynı anda nefesler tutuldu. Jay yüzünde şaşkın bir ifadeyle bacağına kaldırdı. Eğilip bakarak bıçağın ayakkabısının içinden geçtiğini gördü. Ayakkabının topuğundan bıçağın sivri ucu çıkıyordu. Jay eğilip bıçağı tertemiz halde yerinden çıkarırken yüzünü tek buruşturan ben değilim. En ön sırada oturuyordum, ona çok yakındım ve numarası son derece gerçek görünüyordu. Ama olamazdı işte, çünkü bıçakta kan yoktu ve Jay tekrar sol bacağına kaldırdığında ayakkabısının tabanı tertemizdi.

Daha fazla alkış koştuk.

Sıradaki numarada cebinden küçük bir tabanca çıkıp kafasına dayadı. Kulaklarıma kan sıçradığını hissederek yüzümü buruşturdum. Geçmişteki travmalarım, beni böyle bir sahne karşısında panik olmaya programlamıştı ve sahici olmadığını bilsem de her yerim diken diken oldu. Jay tetiği çekip şiddetli bir patlama sesi çıkarırken kafasının diğer tarafından konfetiler fışkırdı. Bense koltuğun ucunda oturuyordum. Kalbim duracak gibiydi, gözlerimi sıkıca kapattım. Tabancalar benim için her zaman çok kötü bir görüntüydü, oyuncak bile olsa.

Alkış sesi, en az sahte tabancanın patlaması kadar kulağımı sağır etti.

Jay tabancayı alıp iki eliyle kapattı. Ellerini açtığında tabanca yok olup avucundan bir kuş uçtu. Bir kumru. Evcil kumrularından biriydi! Bir şekilde, bir savaş simgesinin barış simgesine dönüştüğünü görmek içime su serpti. Beynimi rahatlattı, travmayı yumuşattı. Kumru Jay'ın etrafında uçup omzuna kondu. Jay kuşu alarak ellerini tabanca tutar gibi öne uzattı. Eliyle kuşun üstünde çarpı çizdi ve kuş ikilendi. Vay anasını.

İkisi de eline tünemiş oturuyordu şu anda. Jay kollarını havaya kaldırdı ve kuşlar seyircilerin üstünden mekânın arka tarafına doğru uçtular. Jay ellerini hızlı hızlı ovuşturunca dumanlar çıkmaya başladı, derken avuçlarından kocaman alevler yükseldi. Kalabalık çıldırdıkça alevler daha da yükseliyordu. Hatta oturduğum yerden sıcaklığını hissedebiliyordum, o yüzden gerçek olduklarını anladım. Tam bu olurken Jay'ın arkasındaki çıplak duvara iki kocaman şeytan boynuzu görüntüsü vurdu. Jay'ın kafasından çıkıyorlarmış gibi görünüyordu.

Ateşle barut.

Evet. Az önce onu seksi bir şeytana benzetirken haklıymışım.

Derken Jay boynundaki siyah askıya uzanıp yüzüne o korkunç Jason maskelerinden birini takıp suratını sakladı. Arkalarda oturan birkaç kişi yüksek sesle tezahürat yaptılar. Ah, anladım. Tam adı Jason'dı ya.

Jay uzun bir süre hareketsiz ve kolları iki yana açık, öylece dikildi. Ardından mucizevi bir biçimde vücudu altmış santim kadar havaya yükselmeye başladı. Elleriy-le hızlı bir jest yapınca sahnedeki perdeler hızla hareket ederek müthiş bir rüzgâr çıkmış gibi havalandılar. Jay kenara yerleştirilmiş bir sandalyeyi işaret etti ve sandalye uçmaya başladı. Sahnenin diğer tarafına çarptı. Arkamda oturan bir kadın hayret içinde çığlık attı.

Jay'ın hâlâ havada uçtuğunu söylemiş miydim? Hem telekinetikti hem havada uçuyordu. İşte sihir numarası diye buna denirdi. Yerden kuru buz dumanı yükselmeye başladı, tozlu kokusu burnuma girdi.

Jay bir saniye havada öylece durup sonra tekrar sahneye indi. Alkışlar dinince uzanıp maskeyi tekrar kafasından çıkardı ama yüzü belirdiğinde karşımızdaki Jay

değildi. Jessie'ydi. Hemen hemen aynı boylarda, aynı dövmeiydi ama cüssesi aynı değildi. Ve kesinlikle Jay *değildi*.

Peki Jay nereye kaybolmuştu?

Spot ışıkları sahnede duran Jessie'nin üstünden seyircilere, oradan da salonun arka tarafına doğru dolaştı. Bütün gözler ışığı takip etti ve ışık, salonun arka tarafında, iki elinde Ellen ve Portia'yı, iki beyaz kumrusunu tutan Jay'in üstünde son buldu.

Jay seyirciye el salladı ve ardından spot ışığı tamamen sönerek bizi yeniden zifiri karanlıkta bıraktı. Bir saniye sonra tekrar yanarak sahnenin sağ köşesinde, Jay'in kumrusuz bir şekilde dikildiği noktayı aydınlattı. Tamam, peki nasıl o kadar hızlı geri döndü? Cidden imkânsızdı.

Beynim allak bullaktı.

Şarkı sona ermişti ve izleyicilerin tezahüratları iyice çığırından çıkmıştı. Sesler dinince Jay eğilip bileklerine baktı, kırık kelepçeler hâlâ yerindeydi.

"Biliyor musunuz," diye seyirciye döndü, "bunlar elimi acıtmaya başladı. Anahtar sizde var mı?"

"Yuttun ya," diye bağırdı birisi arkalardan.

Jay afallamış gibi başını kaşıdı. “Ah, evet. Öyleydi, değil mi? Kahretsin ya, yanlış yapmışım. Peki kimsede olmadığından emin misiniz?” Bakışları bana dönünce irkildim. O ana dek kendimi kalabalığın arasında, oturduğum koltukta görünmez sanıyordum ama Jay’in bakışı bile tüm ışıkları üstüme çevirmişti adeta.

“Hey, sen! Morlu!” diye bilmiş bir gülüşle seslendi. “Sende anahtar var mı?”

Başımı hayır anlamında salladım. İçimden, kalabalıkta beni seçmesinin hesabını sorarım diye düşünürken bir şingirti duydum. Yüzümün kenarına uzandım ve ansızın kulak mememde bir ağırlık hissettim. Elimle yoklayınca nesne avucuma düştü. Ah, lanet olsun. Kelepçelerin anahtarı olamazdı. Jay yutmuştu ya da en azından öyle görünmüştü. Kulağıma takılmış olması imkânsızdı. Olamazdı işte.

Spot ışığı ve mekândaki tüm gözler üstüme çevrildi. Anahtarın kulağımdaki halka küpeden sallandığını hissettim. Jay sahneden inip bana doğru yürüdü. Anahtarı kaldırıp herkese göstermemle millet alkışlamaya başladı. Jay önümde durup kelepçeli ellerini tuttu. Eğilip sordu. “Bu şerefi bana lütfeder misiniz?”

Nefesi bir fısıltı gibi tenime değdi ve güçlkle yutkunarak sol bileğinden başlayıp kelepçeyi açtım. Aşağı doğru düşerken diğerini açmaya başladım. Jay yaklaşmış yanağıma ufak bir öpücük kondurarak, “Teşekkürler Watson,” dedi. Muzip gülüşü hâlâ yerindeydi.

“Bana küpe takma dedin. Baştan planlamıştın,” diye fısıldayarak cevap verdim.

“Öyle mi?” diye sordu arkasını dönüp hop diye sahneye çıkmadan önce.

Michelle’e bir bakış atınca ağzının kulaklarına vardığını gördüm.

“Tamam,” dedi Jay sahnenin ortasına yürüyüp. “Herhalde hepiniz son zamanlarda basında benimle ilgili bir şeyler okudunuz.”

“*The Daily Post*’a sığayım!” diye bağırdı sarhoş bir adam barın oradan.

Jay kıkırdadı. “Evet, hepsine sığayım.”

“Bana da istediğini yapabilirsin Jay!” diye seslendi coşkulu bir kadın.

Seyircilerle olumlu da olsa, soru cevap olayına girmenin özelliği buydu. Birisi yaptı mı, hepsi başlardı.

Jay kadının arkadaşlarıyla birlikte oturduğu yere doğru baktı. Hiçbir şey demedi, sadece gülümseyip flörtöz bir şekilde göz kırptı. İçimden şöyle oldum: *O benim flörtöz göz kırpmışım*. Kıskançlık o pis başını çıkardıysa da yerine soktum onu. İçerideki insanların yarısının Jay’e aynı teklifi sunmak istediğini tahmin edebiliyordum. Kıskanmam kaç yazardı.

Jay boğazını temizleyip devam etti. “Ama cidden, saf-satalara inanmadığınız, bana güvendiğiniz ve bu akşam geldiğiniz için her birinize tek tek teşekkür etmek istiyorum.”

Teşvik edici bağırışlar ve alkışlar oldu. Jay bekleyip devam etti. “O halde gösterinin sıradaki bölümüne geçmeliyim. Bana her hafta on sayfalık eğlenceli nutuk attığı e-mailleri yazma nezaketini gösteren Bay Jerry Burke’ün deyişiyle, tanrısal süper zihin okuma yeteneklerimi kullanarak biraz aklınızı alacağım.”

Kahkahalar oldu ve acaba Jerry Burke diye birisi gerçekten var mı diye merak ettim. Eğer varsa, Jay kafadan kontakları kendine çekiyor diyecektim.

“Tamam, üç gönüllüye ihtiyacım var ve sevgili asistanım Jessie benim için seçecek.” Jessie sahnenin kenarından

inip seyircilere doğru yürüdü. Sıraların arasında dolaşıp iki kadın ve bir adam seçti. Üçünü sahneye çıkardıktan sonra, Jay her biriyle selamlaşıp ellerine beyaz bir kâğıt, bir zarf ve CD kalemı verdi. Kadınlardan birine en sevdiği müzik grubunun adını, diğerine en sevdiği kitabın adını ve adama en sevdiği tablonun adını yazmasını söyledi.

“İsimleri yazdıktan sonra kartlarınızı zarflara koyup zarfın ağzını yapıştırmanızı rica ediyorum,” dedi Jay. Sahnenin bir köşesine gidip elinde küçük, metal bir kutuyla geri döndü. Tepesinde dar bir aralık vardı ve seyirciler zarfları kutuya attılar. Jay kutuyu sahnenin kenarına taşıyıp yere koydu.

“Kutuyu hepinizin görebileceği yerde bırakacağım. Gösteri boyunca kimse kutuya dokunamayacak, o yüzden içinde yazanları okumam mümkün değil. Ancak gecenin sonunda o zarflardan ne çıkacağını çözmüş olacağıma söz veriyorum. Anlaştık mı?” diyerek elini uzattı ve üçüyle de tokalaştı.

Seyirciler yerine geri döndü ve Jay başka numaralarla devam etti. Birincisinde bir adamı sahneye çıkarıp hipnotize ederek görünmezlik gücüne sahip olduğuna ve sonucuna katlanmaksızın istediğini yapabileceğine inandırdı. Adam doğruca bara yürüyüp kendine bedava içki hazırladı ve kasadan para aldı.

Jay onu hipnozundan uyandırıp teşekkür ettikten sonra adam yerine döndü. Bence ne yaptığını hatırlıyordu, çünkü biraz mahcup bir hali vardı. Jay sahnenin bir tarafına yürüyüp daha önce zarf numarasında gönüllü olan kadına seslendi. Adı Rhona’ydı.

“Hey Rhona,” dedi Jay. “Şu anda cömertliğim tuttu ve sana bir hediye vermek istiyorum. Çantana bakabilir misin? İçinde daha önce olmayan ve şimdi konmuş bir şey var mı acaba?”

Rhona heyecan ve gerilimle kırmızı deri çantasını karıştırdı. Bir saniye sonra içinden kahverengi bir zarf çıkardı. "Açayım mı?" diye sordu utanarak.

"Rahatına bak," dedi Jay, sahnenin kenarına oturup gayet rahat bir tavırla çenesini eline koydu. "Bize içinde ne olduğunu göster."

Boynumu uzatıp kadının gösterdiği iki bilete baktım. "Kings of Leon konserine bilet," diye sevindi kadın.

"Karta yazıp kutuya attığın grup mu?" diye sorup bahsi geçen kutuyu işaret etti.

"Evet," diye mutlu mutlu cevap verdi kadın. "Şahane! Vay be, teşekkürler."

Jay ayağa kalktı. "Ne demek. Tamam. Biri gitti, kaldı iki. Biliyor musunuz, burası çok sıcak oldu. Şunu çıkaracağım galiba." Üstündeki yeleği çıkardı ve ısıklardan resmen kıyamet koptu. Bazıları da tam yanımda oturan Michelle'den yükseldi. Arkadaşımı şöyle bir süzdüm ve bana "ne var" der gibi bakıp ağzı kulaklarında sırttı.

Tanrım. Gömleksiz haliyle Jay'den daha harika görünen birisi daha olamazdı. Jay seyirciye arkasını dönmüştü ve ilk başta sırf dövmeleeri zannettim ama değildi. Derisinin üstüne Edward Munch'ın *Çılgılık* tablosunun kopyası boyanmıştı. Alkışlarla ısıklar birbirine karıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Jay oyuncu bir edayla. "Yoksa sırtımda bir şey mi var?"

Gönüllü olarak sahneye çıkan adam ayağa kalktı. "En sevdiğim tabloyu, karta adını yazdığım resmi sırtına çizdirmişsin." Adam inanamıyordu, çenesi yere düşmek üzereydi.

"İkisi gitti o zaman," dedi Jay ve ikinci sırada oturan sonuncu gönüllüye, Becky denen kadına baktı. "Sırada sen varsın Becky, o yüzden gözünü dört aç."

Kadın kıkırdadı ve Jay sahnenin diğer yanına zıplayarak sıradaki numarasını hazırladı.

Biliyorum, bariz soruyu soracağım ama nasıl yapabiliyordu? O resmi gösteriden önce sırtına boyaması lazımdı, yani seyircilere o sorular sorulmadan önce cevabı bilmek zorundaydı. Ya bir şekilde o tabloyu yazmasını adamın kafasına sokmuştu ya da gerçekten çatlak hayranı Jerry Burke'ün iddia ettiği üzere tanrısal zihin okuma yeteneğine sahipti.

Anlaşılan, sonuncu seyircinin en sevdiği kitabı tahmin etmek büyük finaldi. Jay bir an sahneden kayboldu ve şimdi kafasını kaşıya kaşıya geri dönüyordu. Esasınca, her şey tam da istediği gibi giderken bu şekilde akıllı karışmış gibi yaptığını öğrenmiştim artık. Sanırım diğer insanlar bilmiyordu, çünkü onlar benim kadar Jay'i incelememişti ki eminim Jay bunu duysa huzursuz olurdu.

"Hay aksi Becky," dedi Jay. "Seninkini hâlâ çözemedim, değil mi?"

Becky hayır anlamında başını salladı. Biraz hüsrana uğramıştı sanki. Belki de Rhona ve konser bileti gibi bir hediye bekliyordu. Jay pantolonunun arka cebinden küçük bir kitap çıkarıp havaya kaldırdı. "*Çavdar Tarlasında Çocuklar* değil, değil mi?"

Becky kaşlarını çattı. "Şey, hayır. Onu yazmadım."

Jay kitabı kenara fırlatıp dudaklarını ısırды. "*Yüzüklerin Efendisi*?"

İçerisi sus pus oldu ve Becky tekrar hayır anlamında kafasını sallayıp içkisinden bir yudum içti.

"Hey, bardağına bir şey düşmüş galiba Becky. Görebiliyor musun?" diye işaret ederek sordu Jay.

Becky bardağa gözlerini kısarak bakıp içinden bir buz küpü çıkardı. Tam arkamdaki sırada oturuyordu ve sanki buzun içinde bir şey donmuştu.

“Aman Tanrım!” diye nefes verdi Becky.

“Kırıp açar mısın lütfen Becks?” diye büyük bir özgüvenle sordu Jay.

Jerry Burke bir konuda haklıydı. Jay hakikaten tanrısalı ve bahsettiğimiz tanrı İskandinav mitolojisindeki numaracı Loki’ydi.

Becky buzu kırınca içinden katlanmış bir kâğıt çıktı.

Kadın kâğıdı açıp nefessiz kaldı. “Yokyer’in ilk sayfası. En sevdiğim kitap!” İçerisi alkıştan yıkıldı ve Jay sahnedan inip katıldığı için Becky’ye teşekkür etti. Kızın elini tutup bir saniye dudaklarını değdirip öptü. Becky kızardı. Jay tam bir çapkındı. Zihnimin bir köşesinde, bana düşkünlüğü olabilir, diye düşünmeye başlamıştım ama şimdi bütün kadınlara karşı aynı tavrı sergilediğini gördüm.

Flörtöz.

Jay tekrar sahneye döndü, yürüdü ve yeniden yerine dönüp eğilerek selam verdi. Alkışlar kesilmiyordu. Jay doğrulduğunda gülümsedi ve vücudu titreşerek gözden kaybolmaya başladı. Nasıl yani? Görüntüsü yansıma mıydı? Ardından kulisten aynı Jay dışarı yürüyüp az önce projekte edilen Jay’in yaptığı selamı yaptı. Herkesle birlikte ayağa kalkıp alkışlarken bağırış çağırıştan kulaklarım sağır oldu.

Hayatımda gördüğüm en güzel gösteriydi galiba.

Mekânın ışıkları yandı ve insanlar eşyalarını toplamaya, yavaş yavaş ayrılmaya ya da bardan son bir içki almaya başladılar.

“Müthişti,” dedi Michelle. “Bütün hilelerin sırrını çözmeye çalışmaktan beynim acıdı. Sanırım pes ediyorum. Adam dâhi.”

Kollarımı ovuşturup tüylerimin diken diken oluşundan kurtulmaya çalıştım, üstelik hava soğuk değildi. Jay

sahneden karizma ve seksapel yayıyordu. Gösteri sona erinceyse insan bir boşluk duyuyordu.

“Evet, kesinlikle bizlerden farklı düşünüyor,” dedim. Tam o sırada Jessie yanımızda bitti.

“Selam. Gösteriyi beğendiniz mi?” diye sordu nefes nefese.

“Tabii ki! Hayatımda böyle bir şey görmedim,” diye heyecanlandım ve Jessie bir yandan benim, bir yandan Michelle’in koluna girdi.

“Benimle gelin hanımlar. Kuliste ufak bir after-party yapıyoruz ve ikiniz de davetlisiniz.”

Jessie barın arkasındaki görevli kapısından bizi geçirip kısa bir koridora ve ardından kırmızı kadife sandalyeli, cam sehpalı bir VIP odasına soktu. Jay odanın diğer kenarında durmuş, Gotik giyimli bir avuç yeniyetmeye imza dağıtıyordu. İçeride onlardan başka, bir masaya oturup canlı canlı sohbet ederek içkisini içen iki adam ve bizden yaşça büyük bir kadın vardı. Jessie gibi siyah giymişlerdi, o yüzden onların da Jay'in kulis görevlileri olduğunu tahmin ettim.

"Ah, hadi ama! Jay o korkunç maskeyi takınca nasıl yer değiştirdiğinizi anlatın," diye ısrar etti Michelle, Jessie'den sırları ifşa etmesini bekleyerek.

"Ne var biliyor musun?" Jessie kıkırdadı. "Göt herif bana gizlilik sözleşmesi imzalattı, o yüzden istesem de söyleyemem bebek."

Michelle dudak büktü ve Jessie bir içki ister mi diye sordu. Arkadaşım hoşlandığımdan biraz daha fingerdek

bir tavırla, "Evet," dedi. Michelle harika bir arkadaş ama iltifat eden herkese kuyruk sallar, kız erkek fark etmez. Keşke Jessie de bunu görebilecek kadar akıllı olsaydı.

Jay son imzasını verirken göz göze geldik ve bir korruma yeniyetmeleri odadan çıkardı. Jay hâlâ üstsüzdü, gösterinin teriyle bana doğru yaklaştı.

"Seninle konuşmam lazım," diyerek göğsünü parmağım la dürttüm. Yemin ederim ki tatlı, çıplak tenine dokunmak için bahane aramıyordum.

Jay bana hoşuna giden bir bakış atıp kıkırdadı. "Nedenmiş?"

"Çünkü beni gösterinin bir parçası yaptın ve bana haber vermedin! İlgileri çekmekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

Şimdiyse yüzünde imalı, eğlendiğini gösteren bir ifade gizliydi. "Hoşuna gitti."

Kollarımı göğsümde birleştirip, "Gitmedi," dedim kararlılıkla.

Jay bana bir adım yaklaşıp başıma dikildiğinde şahane kokuyordu. Şahane kokmasından nefret ediyordum. Çenemi tutup gözlerini içine bakmam için kaldırdığında sesi alçacak çıktı. "Hem de bayıldın."

Hemen elinden kurtuldum. "Her neyse. Ben bir içki alacağım."

"Rahatına bak," diyerek içkilerle dolu masadaki şarap şişesini görüp doldurmaya başlarken beni takip etti. Ben de herkesle birlikte masaya oturunca Jay elinde viskisiyle yanıma yerleşti. Hâlâ gidip elini yüzünü yıkamamış ya da gömlek giymemişti. Beni öldürmeye mi çalışıyordu?

Jessie benimle Michelle'i diğerleriyle tanıştırdı. Ses ve ışıkçı Ger, sahne koordinatörü Ricky, dekor ve kostümden sorumlu Sharon. Sohbet benim etrafımda dönerken Jay'in çaktırmadan sokulduğunu hissettim.

Bir süre Sharon'la konuştum, kostüm işine giriş hikâyesi ilgimi çekti. Doğrusu onu biraz kışkırdım. Hayallerimin işini yapıyordu. Jay fazla karmaşık giysi seçimleri yapmasa da belki daha janjanlı kıyafetler giyse tam hayallerimin işi olurdu. Örneğin John Barrowman'ın kostümcüsü işinden istifa etseydi, o konumu kapmak için bir böbreğimi satardım.

"Bana hâlâ kızgın mısın Watson?" diye sordu bir süre sonra.

Gözlerimi devirip peltek peltek, "Hayır. Sanırım kalbimde seni affetmeyi başarabilirim," dedim.

"Sarhoş musun?"

Başparmağımla işaretparmağımla birbirine yaklaştırdım. "Azıcık."

Jay kıkırdadı. "O zaman sana göz kulak olayım, hı?"

Cevap vermedim. Veremezdim. Aramızda bir sessizlik oldu ve bozdu. "Onca numarayı nasıl yaptığını bir türlü anlamıyorum. Yani ellerinden nasıl ateş çıkardın?"

Jay başını bana doğru kırdı. "Teorini duymak isterim."

Çenemi ovuşturdum. "Tahminimce vücudunun bir yerinden tüpler geçiyordu, içinde daha hafif bir sıvı vardı ve sonra bir yere çakıp ateşledin. Ama alevler o kadar büyüktü ki muhakkak daha güçlü bir şey olmalıydı."

Jay gözlerinin iki yanını kırışarak bana gülümsedi. "Sırrım nedir biliyor musun?" diye fısıldadı ve dikildim. Ciddi ciddi bir numarayı açıklayacak sanmıştım.

"Bildiğimiz bilime feci takıgım. Çoğu insan sadece finaldeki sonucu önemser. Her şeyin nasıl çalıştığını umursamazlar. Laptopları o görevleri nasıl yerine getiriyor ya da buzdolabı yiyecekleri nasıl soğuk tutabiliyor, kafa yormazlar. Sadece çalışan bir bilgisayar ve taze gıda isterler... Mesela avuçlarımdan ateş çıkarmak istersem

sondan başa doğru giderim. Ya da bazen de ilginç bir bilgi hakkında bir yazı okurum ve bunu kullanabileceğim bir fikir üretirim.”

“Hiç de bahsettiğin kadar basit olduğunu düşünmüyorum. Çoğu insan sondan başa düşünse bile senin yaptığını yapamazdı. Mesela ben yapamazdım, biliyorum.”

“Eh, ben de üstüme cuk oturan bir elbise çizip dikişmem, o yüzden eşitiz,” deyip kadeh tokuşturdu.

İltifatından mutluluk duyup kollarımı göğsümde kavuşturdum. Dikiş diktiğimi bilen pek azdı, çünkü tek başıma yaptığım bir uğraştı, o yüzden çabalarımın takdir edilmesi hoşuma gitti. Annem hayatta olsaydı, bana öğrettiği bu beceriyi sürdürdüğüm için gurur duyardı diye hayal ettim.

“Eee, anlatsana daha. Gerçekleri bilmek istiyorum.”

“Eh,” dedi Jay elimi kaldırıp ters çevirerek. Kolumun iç kısmındaki damarların üstünde parmağını gezdirmeye başlayınca titrememi çaktırmamaya çalıştım. “Sana 90.000 kilometre uzunluğunda olduğunu söylesem, teknik olarak doğruyu söylemiş olurdum, çünkü vücudunun içindeki damarların toplam uzunluğu bu kadar.”

Ağzımı büzüştürdüm. “Gerçekten mi? Öyle şeyler deme. İçim bir tuhaf oldu. Çok damar varmış.”

Bakışları ağzıma doğru kaydı ve başparmağını dudaklarımın üstüne koydu. “Bir insanla tokalaştığında onunla öpüştüğünden daha çok mikrop alışverişi yaparsın,” diye mırıldandı.

“Ah,” diye fısıldayıp bir kez daha onun beni öpeceğini sandığım çılgın bir an yaşadım. Her zamanki gibi öpmedi. Jessie hep birlikte soyunmalı poker oynamamızı önerince dikkatinin dağılması hoşuna gitmiş gibiydi.

“Ha! Bu oyunu ikinizle hayatta oynamam,” deyip Jay’le ikisini gösterdim. “İkinizin nasıl kâğıt karıştırdığını gördüm. Hızınız beni korkutur.”

“Doğru,” diye cevap verdi Jessie, Michelle’e doğru sırtıp. “Parmaklarım yıldırım gibidir.”

Sarhoş olduğum için ellerinden küçük küçük kıvılcımlar çıktığını hayal ederek kendi kendime kıkırdamaya başladım. Hemen sustum ama, “kendi içimden yaptığım espriye kendim gülerim” gibisinden ucube bir duruma düşmek istemedim.

Jay omzuyla beni dürtükledi. “Benim iskambil destesi karıştırdığımı nerede gördün?”

“İzlediğim videolarda, unuttun mu?”

Bu cevap Jay’in çok hoşuna gitmişti. “Doğru söyle. Her gece yatmadan önce onları izliyorsun, değil mi?”

“Hayır! Sadece bir kere izledim.”

“Yalancı. Numaralarımı seyretmeye bayılırsın. Senin küçük pornoların gibi. Eminim videolarımı yatakta izlemekten büyük zevk alıyorsundur.”

Sertçe ittim onu. “Beni utandırmaya çalışıyorsun ama sökmez.”

“Söktü bile.” Kahkahalarla gülen Jay’e gözlerimi kıstım. Çabucak kımıldanıp Michelle’in yanına oturdum çünkü Jay’le haşır neşir olma işkencesine bu gecelik yeterince katlandığıma kanaat getirdim.

Minik parti devam etti ve çok geçmeden kaç içki içtiğimin sayısını unuttum. Bangır bangır müzik çalıyordu ve odanın ortasında Michelle ile dans ediyordum. Kıç sallamak için hazırlanmış bir şarkıda vals yapıyorduk. Sarhoş beynim bu espriyi sevmişti. Topuklularımızı çoktan yere fırlatmış, etrafta yalınayak geziniyorduk. Michelle beni yönlendiriyordu. Belden aşağı, başım yere çarpana kadar

eğdi. Ben kafamı ovuştururken beni tekrar hızla yukarı kaldırıp kahkahalar atarak özür diledi. Gerçi acıyı hissedemeyecek kadar sarhoştum, bu da bir artıydı.

“Kahretsin, pardon!” diye deli gibi kıkırdadı.

“Buraya kadar bayım!” Şakacıktan sinirlenmiş gibi bağırdım. “Artık sizin partneriniz olmak istemiyorum.”

“Ah ama kotilyona çok az kaldı,” diye surat astı Michelle.

“Seni şaşkın, sadece iki kişi kotilyon olmaz ki. Deli misin?”

Bir Jane Austen romanından fırlamışız gibi yapmacık İngiliz aksanı takındığımızı da belirtmek isterim.

“İkiniz gerçekten garipsiniz. Farkındasınız, değil mi?” dedi Jessie birasını elinde tutarken. Jay gecenin büyük kısmı boyunca aynı yerde oturdu, elinde aynı içkiyi tutup bizi gülümseyerek seyretti. Eğleniyor muydu, yoksa sadece halimize mi gülüyordu, kestiremiyordum ama. En azından sonunda üstüne bir gömlek giymeye karar vermişti. Kulis çalışanlarının geri kalanı eve gitmiş, geriye dördümüz kalmıştık.

“Bence artık gecenin sonuna geldik,” diyerek ayağa kalkıp eşyalarımı topladı. “Jessie, sen ve Michelle taksi tutun, tamam mı? Araba kullanamayacak kadar sarhoşsunuz. Ben Matilda ile ilgilenirim.”

O sarhoş haliyle seksi konuşmaya çalışarak ama öksürüğe tutulmuş gibi ses çıkararak, “Matilda, onunla ilgilenmene *bayılırdı* zaten Jay,” dedi Michelle. Ben surat asınca kahkaha atacağım diye neredeyse boğulacaktı.

Jay onu duymazlıktan gelip bana ceketimi giydirdi, çantamı omzuma astı. Sonra ayakkabılarımı tutup tek diz üstüne çökerek bana giydirmeye çalıştı, ayağıma değen sıcak eliyle birlikte aklıma “alı al moru mor” deyişi

geldi. Evet, işte bana kendimi böyle hissettiriyordu. Sürekli kımıldandım, çakırkeyif kahkahalar atıp Jay'ın işini zorlaştırdım.

Nihayet beni kapıya götürüp mekânın hemen dışına park edilmiş arabasına bindirdi. Beni yolcu koltuğuna oturtup kemerimi taktı. Parmak boğumlarının hafiften göğüs dekolteme sürttüğünü hisseder gibi oldumsa da bunun keyfini çıkaracak kafada değildim.

Hay şarabın içine edeyim!

Uzun zamandır olmadığım kadar sarhoştum. Sanırım en son bu kadar kafayı çektiğimde on sekizinci yaş günümü kutluyordum. Gecenin yarısını Michelle'in koltuğunda yüzüstü geçirmiş, oraya nasıl geldiğimi hatırlayamamıştım. Aslında hayır, hatırlıyordum. Bir şişe ucuz votka beni o hale getirmişti.

Eve varınca Jay arabadan inmeme yardım etti, elini belime doladı ve birlikte kapıya yürüdük. Anahtarıyla kapıyı açıp bizi içeri soktu, giriş merdivenlerinden çıktım ve tırabzanlara tutunarak ayakkabıları ayağımdan fırlattım.

"Aptal, sivri, işkence şeyleri!" diye söylendim. Kafam bir dünyaydı.

İlk basamağa sarsakça adım atarken Jay bana gülüyordu. "Hey, dur da sana yardım edeyim küfelik şey," deyip kolunu belime sardı. O kadar güzel bir duyguydu ki başımı omzuna koydum. Bana bir ayağımı diğerinin önüne attırmanın çok uzun süreceğini fark etmiş olmalıydı ki beni düğün gecesindeki bir gelin misali kucağına alıp yukarı taşıdı.

"Oley!" diye çığlık atıp kol kaslarını sıktım yukarı çıkarken. "Çok güçlüsün Dedektif Holmes."

"Çok etkilendin bakıyorum."

“Eh... Sen etkileyicisin zaten.”

“Ah, öyle mi? Nerem etkileyici?”

Gözlerimi yumup başımı iki yana salladım. “Şey, yani... *Her şeyin.*”

Odama vardık. Jay beni yere koymadan dirseğiyle karpıyı iterek yatağa kadar taşıdı. Sonra beni yavaşça şilteye doğru indirdi. Bir noktada kollarım boynuna sarıldı ve bırakmadılar. Tam aksine, Jay’i beraberimde yatağa çektim ve tam üstüme düşünce histerik kahkahalar atmaya başladım.

“Ha! Düştün işte,” dedim dışımdan.

Jay eliyle ağzımı kapatıp gülmemek için zor durarak göğsünü şişirdi. “Sessiz ol tatlım. Babanı uyandıracaksın.”

Bir cevap veremedim. Hatta eli ağzıma değince hızla ayıldım. Gözlerim dudaklarımın üstündeki parmaklara odaklandı. Jay de fark ederek hemen elini çekti. Aramızdaki yakınlıktan, benim yatağımda yatışımızdan nefesim kesikleşti. Halim Jay’in dikkatini çekince ellerini kollarıma indirip kollarımı boynumdan çekmeye çalıştı. Daha önce söylediği sözler, tokalaşmak ve öpüşmek arasındaki mikrop alışverişi farkından bahsedışı aklıma geldi. Şu anda biraz öpüşme mikrobu takas etmek istiyordum. Gerçekten, sahiden mikroplar beni hiç rahatsız etmezdi.

“Bırakman lazım Matilda,” dedi kibarca.

“Gitmeni istemiyorum,” diye fısıldadım.

Gülümseyerek başını salladı. “Çok içtin. Biraz uyu. Yarın sabah görüşürüz.”

Tam odadan çıkmak üzereydi ki kaplan gibi atlayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Temas sonucunda tüm bünyemde havai fişekler, elektrik ve patlayıcı titreşimler ateşlendi. Dudakları sıcacık, yumuşacık ve mü-

kemmeldi. İşte o zaman bedeninin nasıl kaskatı kesildiğini fark ettim. İnlemeyle homurdanma arasında bir ses çıkarıp benden uzaklaştı. Dudaklarını alnıma götürüp yumuşacık bir buse kondurdu ve gitti.

Bedenim, beynimin deneyim ettiği küçük düşme hissinden kurtulmak istercesine anında uykuya daldı.

Uyandığımda saat yediyi biraz geçiyordu ve ağzım kupkuruydu. Topu topu üç saat filan uyumuş olmalıydım. Iyyy, neden akşamdan kalmayken uyku insana haram olurdu? Gözlerim yaralıydı sanki, kaslarım ağrıyordu. Yataktan çıkmaya hiç niyetim yoktu, dolayısıyla iyice yorgana gömülüp yastığa başımı soktum. Maalesef tekrar uyuyamayacak kadar susamıştım, o yüzden aşağı inip su almaya karar verdim.

Tam yataktan çıkarken dün gece olanlar aklıma geldi. Jay'i öpmeye çalışmıştım, oysa platonik âşıkmişim gibi alnımdan öpüp odayı terk etmişti. Alından öpmenin ne anlama geldiğini öğrenmeye yetecek kadar romantik komedi izlemiştim.

Utancımı atma dürtüsüyle aniden saçımı tepede topuz yapıp spor kıyafetlerimi giydim ve bisiklete binmeye karar verdim. Çok şükür Jay hâlâ uyuyordu, o yüzden ona rastlamadan suyum alıp arka bahçedeki kulübeden bisikletimi çıkarabildim.

Dışarı çıktığımda çok hoş bir temmuz sabahıyla karşılaştım. Kuşlar ötüyor, güneş parlıyordu. Sıcak bir gün olacağı belliydi ve şimdiden kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Herkes sarhoşken rezil hareketler yapardı. Bir anlam yüklemek lüzumsuzdu.

Dümdüz yolda süzülerek hızla pedal çevirdim. Oturduğum mahalle bazen çok güzel olabiliyordu. Tam evimin önünden geçen ve şehrin hemen dışında, arabayla merkeze yirmi dakikalık mesafede bir sahil kasabası olan Howth'a kadar kilometrelerce uzayıp giden bir sahil yolu vardı. Bisikletle oraya kadar gidip geri geldim, eve döndüğümde her yerimden su gibi ter akıyordu.

Eve girince Jay'ın mutfakta mükellef bir kahvaltı pişirdiğini duydum. Ondan kaçma çabasıyla çaktırmadan dışarı sıvışıp yan taraftan dolandım ve bisikletimi bahçe-deki kulübeye bıraktım. Jay beni camdan görmüş olmalıydı çünkü sürgülü kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Matilda, senin için akşamdan kalmalığa en iyi gelen yiyecekleri yapıyorum. Umarım açsındır."

Derin bir nefes alıp kulübenin kapısını kapatarak arkama döndüm. Jay bana doğru geldi, terli bisiklet kılığını ve akşamdan kalma halimi inceledi. Şu anda onun gözüne nasıl göründüğümü merak ettim.

"Günaydın," dedi basitçe.

"Günaydın." Yanından yürüyüp geçtim ama kolu öne fırlayıp yolumu kesti.

"Hey, sorun ne? Sende bir tuhafılık var."

Alnımı silip elimdeki şişeden biraz daha su içtim. "Yorgunum. Az önce otuz kilometre bisiklet sürdüm."

Jay ıslık çaldı. "Bünyenden attın mı bari?"

"Hı?"

“Neyi atmak istiyorsan işte,” diye açıkladı uzanıp parmağını boynumdan aşağı gezdirerek. “Terlemek sana yakışmış,” diye dalgın dalgın mırıldandı.

“Ne demek istediğini anlamadım ama iyi egzersizdi. Kahvaltıdan mı bahsettin? Açlıktan ölüyorum,” diye geveleyip dümdüz mutfığa girdim.

Jay’in önüme koyduğu tabak iştah açıcıydı. Görünce midem guruldadı. “Bir acayip davranıyorsun ve bunu hemen kesmen lazım,” dedi bana kararlı bir sesle.

“Acayip değilim.”

“Ah, evet öylesin. Bir şeyim yokları yemiyorum. Tamam, dün gece beni öpmeye çalıştın. Sarhoştun Watson. Olabilir. Herkes biraz kafayı çekince öpme havasına girer.” Göz kırptı.

“Eh, tamam. Öpme havasına girdiğim için özür dilerim,” diye surat astım ve Jay kahkaha atarak bir sandalye çekip oturdu. O sırada telefonuma bir mesaj geldi. Cebimden çıkarınca meğerse mail geldiğini anladım. Bir de baktım ki Owen’dan. Mesajıma cevap atmış! Yüreğim hop etti. Tahmin ettiğim gibi benden kaçmıyordu.

Yazdıklarını okurken tebessüm ettim. Bugün öğle yemeğinde buluşmak istiyordu. Vay anasını. Çabucak. Ama zaten, elimdeki Jay durumu da göz önüne alınırsa, bu dikkatimi dağıtmanın en iyi yoluydu muhtemelen.

“Neye sırtıyorsun öyle pişmiş kelle gibi?” diye sordu Jay ağzındakini çiğneyerek.

Owen’a hemen cevap atıp geleceğimi yazdım ve telefonu tekrar cebime soktum. Bunu yaparken de kendime dışarıdan bakıyormuş gibi bir deneyim içindeydim. Tanımadığım birisiyle buluşmayı kabul ettiğime inanmıyordum. “Şey, az önce bir çıkma teklifine evet dedim de,” diye titrekçe cevap verdim. “Bugün.”

Jay bir süre ağzını açmayarak yemeğini yerken sessizce beni seyretti. "Online çıkan bir şey mi?"

"Hı hı."

"İzin ver de profilini bir kontrol edeyim, sapık filan çıkmasın."

"Eee, sanırım sapık olup olmadığına kendi başıma karar verebilirim. Ayrıca değil. Restoran şefi."

"Aman ne büyük nimet. Yine de kontrol etmek istiyorum Matilda. Sonuçta adamı tanımıyoruz. Güvenli değil. Hatta düşündüm de, senin eskortun olayım mı?"

Bu teklifine kahkaha attım. "Tabii. Hatta babamdan da rica ederiz, cümbür cemaat dışarı çıkmış oluruz," diye alaycı alaycı karşılık verdim. "Bana eskortluk etmeyeceksin ama istersen numaramı vereyim, bir terslik olursa seni ararım. Gerçi halka açık bir yerde görüşeceğiz, o yüzden adam garipse kolayca sıvışabilirim." Daha düne kadar Jay'in de benim için bir yabancı olduğu gerçeğinin altını çizmedim ama. Hatta onun hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyordum.

"İyi, telefonunu ver," diyerek elini öne uzattı. Cihazı ona vermemle kendininkini çıkardı. Numarasını kaydederken ben de kahvaltımı yemeye devam ettim. Biraz fazla uzun sürdü gerçi. Yüzünde bilmiş bir ifade görünce telefonumu karıştırdığını anladım.

"Hemen geri veriyorsun Jay," diyerek masanın karşı tarafına uzandım. Telefonumu çekmeye çalıştım ama dokunamayacağına yere kaçırdı.

"Bu herif tam bir geri zekâlı Watson. Seninle iş toplantısı ayarlamaya çalışıyor gibi konuşmuş."

Telefonumu geri almaya kararlı bir hareketle yerimden fırladım. Yakaladım ama Jay geri çekti, kolunu savurunca havaya uçup kucağına düştüm. "Geri ver Jay.

Haddin olmadan burnunu sokuyorsun!" diye sinirlenerek yalvardım. Mesajlarımı okumasından gerçekten hiç hoşlanmadım. İlk başta komikti ama artık bana gülüyor gibime geliyordu.

Jay kaşlarını çatarak telefonu bana uzattı ve kucağından ayağa kalktım.

"Aslına bakarsan, bana mesaj atan manyaklara nazaran onu oldukça kibar buldum," diye burnumu çektim. Akşamdan kalmalığım yüzünden fazlasıyla duygusal dım zaten. "Ayrıca sırf bizimiz, başkalarıyla tanışmakta zorlanıyor diye diğeriyle dalga geçebilir diye bir kural yok."

Jay masada öne doğru uzanıp elimi tuttu. "Hey, şaka yapıyordum." Başparmağıyla bileğimin iç kısmını okşayınca elimi geri çektim. Dokunuşu bana çok geldi.

"Her neyse. Gıcık davrandın ve farkındasın."

"Öyle bir niyetim yoktu ama yine de özür dilerim. Tanrım! Çok şirinsin, değil mi?" Sesi alçacıktı, karnımın derinlerinde bir yerlerdeki tellere basıyordu.

"Sahte iltifatlarla beni avutmaya çalışmayı kes."

"Şirinsin Matilda. Hakikaten çok şirinsin. Şimdi bir saniye geri dönebilir miyiz? Kim demiş, senin gibi yeni insanlarla tanışmakta zorlanmıyorum diye?"

Gözlerimi devirdim. "Ah, yapma ama. Bahse girerim, hayatında bir kere bile bir boşluk dönemi olmamıştır."

"Sırf kadınlar bana yaklaşıyor diye, her seferinde onların üstüne atladığımı varsayamazsın. Herkes kafaca anlaştığı biriyle tanışmakta zorlanır. Mesleğimden anlamadıysan söyleyeyim, çok normal biri değilim ben."

Nasıl da içini döktüğüne şaşırp suratına baktım. Jay şimdi ciddileşmişti. Bir garip hissettim. Gidip ona sarılmak, barışmak istedim ama cesaretim yoktu. Onun ye-

rine kol saatime bakıp hazırlanmam gerekiyormuş gibi yaptım.

“Tamam, şey, senin için kolay olduğunu ima ettiğim için üzgünüm Jay. Kahvaltı için teşekkürler. Ben duşa gidiyorum.”

Odadan çıktığımda gözlerini üstümde hissedebiliyordum.

Randevuya ne giyeceğimi seçmek tahminimden de zordu. Tavsiye almak için Michelle’i aramaya çalıştım ama telefonu doğruca telesekretere bağlandı. Herhalde dün geceki uykusuzluğu atmaya çalışıyordu. O yüzden kendi başıma kalmıştım. İşte tam da böyle zamanlarda erkek olmayan bir ebeveyn ihtiyacı duyuyordum.

Dizimin üstünde biten, pilili, pastel mavi bir etek ve boğaza kadar düğmeli, kısa kollu, beyaz bir bluzda karar kıldım. Son derece ellili yıllar kolejli kız görüntüsüydü ve lacivert beyaz botlarla görünüşümü tamamladım. Saçıma fön çekip uçlarından kıvırdım ve tepeden atkuyruğu yaptım. Güzel görüldüğümünden emindim. Umarım Owen da beğenirdi.

Aşağı indiğimde babam ve Jay oturma odasında muhabbet ediyordu. İçeri adım atmamla sohbetleri sona erdi.

“Nereye yavrum?” diye sordu babam gülerek. Koltukta bacak bacak üstüne atmış bir halde arkasına yaslanmıştı.

Kolumu kaşıyarak gergince cevap verdim. “Randevum var.”

“Randevu mu? Ah, harika. Çok güzel olmuşsun.”

Hafifçe sırttım. “Sağ ol baba.”

Tüm bu zaman boyunca Jay bana sessizce bakıyordu. Çantamı omzuma asıp çıkmaya hazırlandım.

“Seni geçireyim,” dedi o sırada Jay, sonra yerinden fırlayıp beni takip etti. Kapıya kadar yürüyüp dışarı adımımı atana kadar ona dönmedim. Elini omzuma koyup bana bakarak yüzümü inceledi bir süre.

“Gergin olma. Geri zekâlı şef, ona gününü ayırdığın için şanslı. Kendine bunu söyle. Kafanda tekrar edip dur. Orada bir yerlerde saklanan, gülmeyi hiç kesmemiş o gülen dolu Matilda ol,” dedi bana hafiften gergin bir sesle.

Derin bir nefes aldım ve sözleri beni gerçekten de rahatlattı. Bunu halledebilirdim sanki. “Denerim. Teşekkürler Jay.”

“Bir şey değil,” dedikten sonra elini bluzumun üstünde gezdirip takıldı. “Şu kıyafete bakın hele! Ne kadar da meleksi... İnsanın baştan çıkarıp bozası geliyor.”

Ağzım açık kalarak baktım suratına. Jay öne eğilip yanağıma tüy gibi yumuşacık bir öpücük kondurdu. Otobüs durağına doğru yürüyüp giderken elimi öptüğü yere koydum. Tanrım, şu anda Owen’la değil de onunla yemeğe çıkmak için neler vermezdim. Hoş, Owen’da bir sorun yoktu. Eminim Jay’in deyişiyle geri zekâlı değildi. Sadece aynı çatı altında yaşadığım adama kıyasla bütün erkekler gölgede kalıyordu işte.

Stil sahibi bir bistro olan restorana vardığımda dışarıda beş dakika tereddüt ettim. Kalbim küt küt çarpıyor, ellerim titriyordu. Derin nefesler alıp verdim. Jay’den bir moral konuşmasına daha ihtiyacım vardı. Ama burada değildi ve er ya da geç içeri girmek zorundaydım. Son anda tırsıp geri dönmeyi kendime yediremeyecektim.

Nihayet içeri girdiğimde Owen dışarıda, terasta iki kişilik bir masada oturuyordu. Ona doğru yürürken ve bakışlarını kaldırıp bana baktığında attığım her adım bir kilometreydi sanki. Masaya ulaşınca Owen ayağa kalka-

rak yanağımdan öptü. Jay'in öpücüğü gibi içimde kelekler uçuurmması bende hayal kırıklığı yarattı.

"Sen Matilda'sın," dedi.

"Evet, öyleyim," dedim salak gibi.

Gülümsedi. "Ben Owen."

Son derece kibarca sandalyemi tutup çekti ve oturdum. Masada bir menü duruyordu, ellerim boşta kalmasın diye aldım. Bir garson elinde içecek dolu bir tepsiyle yanıımızdan geçerken neden gelmeden önce bir iki kadeh yuvarlamadım diye pişman oldum. Çakırkeyif olsam gerginliğim daha az çakılırdı. Gerçi resmen sarhoş görünmek de pek hoş olmazdı.

"Eh, şef sensin. Ne sipariş etmemi önerirsin?" diye sordum olgun ve kendinden emin konuşmaya çalışarak. Sesim kendi kulağıma bile bir tuhaf geldi.

Owen gülümsedi. "Şey, burada çalışmıyorum ama tavuk menüsü güzele benziyor."

"Tavuk severim. Gerçi işlenmiş, sahte cinsi değil. Tadı lastik gibi oluyor."

Az önce bunu dedim mi? Hay sıçtığımın dilini eşek arısı soksun.

Tam bir felaket olmadı gerçi çünkü Owen da aynı fikirde olduğunu gösteren bir ses çıkardı. "Evet, onlar better. Gerçek tavuk olduğuna inanamıyor insan."

Bu lafına güldüm. "Aman Tanrım, ne olabilir ki? Yoksa bize baharat ve uhu mu yediriyorlar?"

Owen eğilip fısıldadı. "Her şey olabilir. Ama burada konuşmayalım. Yerin kulağı vardır."

Bu kez daha da çok güldüm. Sahiden iyi gidiyordu. Şaşırmak diye buna denirdi. Bir süre ikimiz de işimizi anlattık, ben ona terzilikten bahsettim. İlgisini çekmiş gibi uyanık durdu, bu da iyiye işaretti. Çoğunlukla

Michelle'le barda tanıştığımız heriflerle konuşurken tıkanırdım. Kendimden bahsedince bakışları donup kalırdı. Üstelik de yüzüme değil, göğsüme bakarak donardı.

Yemeğimiz geldikten hemen sonra telefonuma bir mesaj düştü. Duymazlıktan gelmeye karar verdim ama Owen önemli bir şey olabilir diyerek cevap vermem için ısrar etti. Ama değildi. Jay'dendi.

Sherlock Holmes hizmetinizde: Watson, çim biçme makinesi nerede?

Evet, adını telefonuma bu şekilde kaydetmişti. Hemen basit bir "Jay" yazıp düzelttim.

Matilda: Bahçedeki kulübede. Ne için isteyeceğini sormayacağım bile. Not: Adını böyle kaydedemem koca inek.

Jay: Şu anda kulübedeyim. Bulamıyorum. Çimleri biçmek istiyorum, ne olacak? Ya adı aynı tutarsın ya da sonucuna katlanırsın.

Matilda: Neden bu şekilde beni rahatsız ediyorsun? Babama soramaz mısın? Sonuçların bana vız gelir tırıs gider.

Jay: Baban dışarı çıktı. Vız gelir tırıs gider ha? Bu küstahlığından dolayı dayacağı hak ettin.

Ne diyeceğimi bilemedim ve kızarmaya başladım. Parmağım ekranın üstünde kalakaldı, zekice bir cevap düşünürken bir mesaj daha geldi.

Jay: Randevun nasıl gidiyor diye sormayı unuttum?

Matilda: Sen böyle kaba bir şekilde araya girmeseydin daha iyi giderdi!

Jay: Kısacası iyi gidiyor. Adam centilmen mi? Öyle olsa iyi olur. Oraya gelip hıncımı almak istemem.

Bilmişçe sırtarak telefonu tekrar çantama tıktırdım ve Owen'ı çok fazla yalnız bıraktığıma kanaat getirdim. Yemeye ve sohbete kaldığımız yerden devam ettik. Telefonum birkaç kez daha öttü. Sonunda kapattım. Jay ne istiyorsa bekleyebilirdi. Owen cep telefonuma aldırmaışım-dan biraz afallamış gibiydi. Harika, şimdi de beni arkadaşlarının mesajlarını sallamayan kaltağın teki sanıyordu.

Görüşmemiz sona erince Owen beni otobüs durağına bıraktı. Yakında oturduğu için restorana yürüyerek gelmiş. *Bir ara yine yapalım*, diye sessizce teklif etti ve onaylayarak gülümsedim. Sonra birbirimize numaralarımızı verdik. Otobüsüm gelince de öpücük ya da sarılmak için bana doğru yaklaştı. Telaş yapıp gerileyerek anında otobüse bindim ve salak gibi el sallayarak veda etmiş oldum.

Tanrım, çok feciydi. Sanırım bu abidevi hamleyle, randevunun yarı-başarısının içine limon sıkmıştım. Bakalım arayacak mı diye beklemekten başka çare yoktu.

Otobüste giderken nihayet Jay'in mesajlarını kontrol etmeye karar verdim.

Jay: Yapma Watson ya. Beni böyle havada bırakma.

Jay: Hâlâ bekliyorum...

Jay: Herif memelerine dokunmaya çalışmasa iyi olur.

Jay: Tamam, istenmediğim yerde durmam.

Jay: Şaka şaka, herkes beni ister ;-)

Eve döndüğümde çimler filan biçilmemişti, o yüzden Jay ya yalan söylemiş ya da makineyi bulamamıştı. Bulamaması ihtimaline bir tarafımla gülerdim, çünkü dev gibi turuncu bir aletti. Sinir oldum ve doğruca odasına çıkıp ona iki çift laf etmeye hazırlandım. Kapıyı tıklatma zahmetine girmeden doğrudan içeri daldım.

Tıklatsam daha iyiymiş ama.

Karşımda üstsüz bir Jay, yatağına iki seksen uzanmış, uyuyordu. Bense olduğum yerde, münasiplik sınırlarından daha uzun bir süre onu seyrettim. Kaslı kolunun tekini kafasının üstüne koymuştu, diğeri gövdesinde duruyordu ve eli kalça kemiğinin V şeklindeki bölgesine düşmüştü. Sırf bakınca bile içim titredi, dövme ve kastan yapılma bir sanat eseriymiş.

Safi pornografiydi.

Kapıyı kapatıp yatağın kenarına yürüdüm. Yavaşça nefes alıyordum. Gözlerim onu resmen kana kana içiyordu. Telefonu tam yanında, yastıktaydı. Demek ki bana bu haldeyken mesajlar yazdı diye düşündüm. Yarı çıplak ve uykulu.

Çim biçme makinesi tam bir palavraydı ama neden? Randevumda bana rahat vermek mi istemedi, yoksa evde sıkıldığından geyik mi yapıyordu?

Bakışlarım göğsünün bir tarafındaki kübist görünüşlü dövmeyle kaydı. En sevdiğim çizim buydu ve çok büyüktü. Pürüzsüz derisinde capcanlı göze batıyordu ve içimden birden oraya dokunmak geldi. Göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Elimi uzattım, tam parmak uçlarım derisiyle buluştuğu anda Jay elini kıpırdatıp bileğimi yakaladı. Şaşırp suratına döndüm. Gözleri hâlâ kapalı ve ifadesi gevşekti ama dudakları kıvrıldı.

“Ne yapıyorsun Matilda?” diye sordu buğulu, uyku mahmuru bir sesle.

Dilimi yutmuştum. Jay bileğimi bırakmadı. Gözlerini açtı.

“Sana bir soru sordum tatlım.”

İşte gene. O “tatlım” deyişi bir gün beni kalpten götürecekti. Bileğimi elinden çekmeye çalıştıysam da sımsıkı

tutuyordu. Hatta çekiyor, beni öne eğip o nefis bedenine doğru yaklaşıtıyordu. Nefesimi içime çektim.

“Seninle konuşmaya gelmişim. Aptal mesajlarınla neredeyse randevumun içine edecektin,” dedim ama sesimde öfke yoktu. Hem de hiç.

“Ne komik, konuşmaya gelmişe benzemiyordun hiç. Daha çok uykumda bana dokunmaya ve beni yoklamaya gelmiş gibiydin.”

Surat astım. “Seni yoklamıyordum. Sadece seni dürtüp uyandıracaktım.”

Jay ukalaca sırtıttı. “Ah, öyle miydi? Gel o zaman, iki çift laf edelim.”

Yıldırım hızıyla bileğimden tutup beni yatakta yanına çekti. Yüzümü ondan diğer tarafa döndüreceğim şekilde beni hareket ettirdi ve kolunu belime dolayarak kaşık pozisyonunda yatmamızı sağladı. Kaşık! Az önce o merdivenleri çıkarken bunun olacağı aklımın ucundan geçmezdi.

Kalp atışlarım hızlandı, nefesim de öyle. Kulaklarımın içinde nabzımı duyuyordum.

“Devam et. Bana haddimi bildir hadi,” dedi Jay nefesi kulağıma fısıldarken.

“İnsanlar birbiriyle iki çift lafı böyle etmez Jay,” diye bildim sessizce.

“Öyle mi? Ama benim birisine iki çift lafım varken en sevdiğim pozisyon budur.”

“Bana bilerek mesaj attın. Biliyorum. Canın sıkıldığı için başıma ekşimeye çalıştın.”

“Benim hakkımda bilmen gereken bir şey, benim canım hiç sıkılmaz,” diye mırıldandı. “Can sıkıntısı ihtimali güzeldir ama benim şu lanet beynim hiç durmaz.”

“O zaman neden yaptın?”

“Dedim ya, çim biçme makinesini arıyordum.”

“Çimler biçilmemiş.”

“Yorulдум, uyumaya karar verdim. Sen de yorgunsundur. Dün gece pek uyumadın. Hadi, birlikte biraz kestirelim.”

“Seninle kestirmem. Hâlâ kıyafetlerim üstümde. Ayakkabılarımı bile çıkaramadım.”

Bu ayrıntıya neden bu kadar takılmıştım bilmiyordum ama aklım kaldı işte. Belki de sert göğsünün sırtıma yaslanışma odaklanmamak içindi.

Jay derin bir nefes verdi. “Birkaç parça çıkar o zaman tatlım. Şikâyet etmem.”

“Neden seninle kestireyim ki?” diye yumuşacık konuşarak sordum. “Tam yan odada gayet şahane bir yatağım var.”

“Çünkü dip dibe uyumak en iyi uyuma şeklidir ve bunu tek başına yapamazsın. *Arkadaşım Canavar* filmini hiç duymadın mı?”

“Dip dibe uyumak değil bu. Kaşık pozisyonu. Ayrıca bilmen için söylüyorum, dip dibe uyumak için ikiden fazla kişi gerekir.”

“Var mısın iddiasına?” diye sordu Jay, sonra bizi yavaşça yuvarladı ve üstüne uzanmış oldum. Vücudum tam onunkinin üstünde dümdüz yatıyordu ve alev alıp patlama tehlikesi altındaydım. Elle çizilmiş her bir vücut hattını, her bir sert kasını hissedebiliyordum.

“Şimdi dip dibeyiz işte. Hadi uyu.”

“Bu şekilde uyuyamam.”

“Benimle iddialaşıp durma. Kaybedersin.”

Bacaklarını benimkilerin arasına sokup ayağıyla ayakkabılarımı çıkardı. “Artık ayakkabıların da çıktı. Artık uyuyabilirsin kesinlikle.”

Uzun bir sessizlik oldu.

"Jay," diye fısıldadım.

"Evet tatlım?" diye fısıldayarak sordu, eli sırtımı okşayarak. Başımı boynunun girintisine gömüp gözlerimi kapadım. Daha fazla itiraz etmenin manası yoktu. Hayatım boyunca başıma gelen en iyi şeylerden biri olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Artı, gerçekten çok yorgundum.

"Sanırım dip dibe uyumayı seviyorum."

Cevaben kıkırdamasıyla göğsünün titreşmesi bana ninni gibi geldi.

Uyandığımda Jay'in üstünden kayıp düşmüş ve yan tarafına sarılmış vaziyetteydim. Yüzüm hâlâ boynundaydı, onun suratı da saçlarımdaydı. Ah evet, bacağına ata biner gibi sarılmıştım. Birbirine kenetlenmiş vücutlarımıza bakınca *sabah sertliğini* fark etmemle gözlerim yuvalarından fırladı.

Bakmadan duramıyordum. İşte şimdi Jay'in şeyi büyük mü, küçük mü sorunun cevabını almıştım. Ayrıntılara girmeyeceğim ama olumlu cevap olduğunu belirttim. Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim: bir parça ter, bir parça parfüm ve sadece o olan bir şey. Kokusunun üstüme sinmesine bayılıyordum.

Kim derdi ki sonunda hayatımın ilk internet randevusuna gideceğim ve eve dönüp başka bir adamın yanında uyuyacağım? Bu şekilde ifade edince oldukça maceraperest geliyordu kulağa.

Jay inledi. "Kımıldanmayı kes Matilda."

Eliyle kolumu yakalayıp kıpırdamamı engelledi. Elin-
den çıkan sıcaklıkla eriyecektim.

“Gitmeliyim.”

Jay gözlerini açıp kaşlarını çattı. “Neden?”

“Çünkü bu durum biraz garip.”

“Garip değil. Bağ kuruyoruz işte. Birçok hayvan bağ
kurmak için birlikte uyur. Hiç *Discovery Channel* izlemez
misin?”

“Biz hayvan değiliz.”

Bana şeytani bir gülüş çaktı. “Kendi adına konuş.”

Suratını tekrar saçıma gömüp derin bir nefes aldı. Beni
mi kokluyordu? Güzel mi kokuyordum, kötü mü? Sabah
duş almıştım, o yüzden fena kokmuyordum herhalde.
Jay dizini bacaklarımın arasına soktu ve sürtünme karşı-
sında nefesim kesildi. Bu hareket içimde bir şeyi, tam iki
bacağımın ortasındaki bir şeyi uyandırdı ve ne olduğunu
anlamak için biyoloji dersinden en yüksek notu almış öğ-
renci olmak zorunda değildik. Jay gözlerini hızla benim-
kilerle buluşturup yoğun bir bakış attı ve dizini bir kez
daha oynattı. Keskin bir zevk duyup bacaklarımı tuttum.
Jay aynı hareketi bir daha yapınca inledim. Ağzı hafifçe
açık kalarak bana baktı ve bu sesi yutar gibi dinledi.

Daha önce yaptığı gibi beni tutup yataкта yuvarladı
fakat bu kez o benim üstümde yatıyordu. Bacaklarının
üst kısmını kullanıp bacaklarımı hafifçe aralayarak orta-
sına yerleşti. Gözlerimiz birbirine kenetlenirken kendini
yavaşça öne doğru itirdi, eşofmanının içindeki semsert
organı mahrem bölgeye bastırıyordu.

Sırayla sağ ve sol gözüme baktı. “Evet, cidden bir so-
run olacak.” O kadar alçak sesle söylemişti ki sanki kendi
kendine konuşuyordu.

Sesim nefes gibi, hava gibi çıkarak, “Jay,” dedim.

Elleriyle yüzümün iki yanını avuçlarının içine alıp kalçalarını bir kez daha öne doğru getirdi. "Matilda."

Artık bir ritim tutturmuştu, çıldırıyordu. Büyük kollarını tutarken, daha önce onu bahçede egzersiz yaparkenki düşüncelerimi görüşlerimi anımsadım. Hiçbir aleti olmadan, sırf bedeniyle hapishane sporcuları gibi bir sürü hareket yapmayı beceriyordu. Acaba o vücudun başka ne hünerleri vardı diye merak ettim.

Dudaklarımı yaladım. Bu ne anlama geliyordu? Bana oral yapmayı teklif ettiği akşamki gibi yine azgınlığı mı tutmuştu? Yoksa bunu gerçekten istiyor muydu?

Jay inleyip öne doğru eğilerek az önce yaladığım alt dudağımı ağzına alarak sertçe ısırdı. Acımadı ama. Mükemmel bir histi. Elektrikliydi. Beni öpmesini istiyordum, hem de çok fena. Derken ön kapı gürültülü bir şekilde açılıp kapandı ve babamın alametifarikası adımları holde duyuldu.

Jay heykel gibi kaskatı olup dudağımı bırakarak geri çekildi.

Babam, "Matilda? Evde misin?" diye seslenince nefes nefese kaldım.

Babam alt kattayken yaptığım hareketten utanç duyarak, "Şimdi cidden gitmem lazım," diye fısıldadım. Şahane ve kısacık bir süre bir rüyada kaybolmuşum adeta. Babamın kapıyı çarpmasıyla uyanmış ve Jay'in azgın tuzağına düştüğüm için kendimi salak gibi hissetmiştim.

Jay sırtüstü uzanınca ayağa kalktım, ayakkabılarımı giyip kapıya koştum.

Tam çıkacakken son kez dönüp Jay'e baktım. Kapkara bakışlarıyla beni seyrederek, göğsü inip kalkarak yatakta öylece yatıyordu. Uyarılmış cinselliği hâlâ eşofmanın altından bariz bir şekilde görülüyordu.

Büyük bir gayretle dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve babama seslendim. “Evet, evdeyim.”

Ertesi sabah her zamankinden farklıydı. Jay ortalıkta yoktu ve taşındığı ilk günden beri her sabah olduğu gibi kahvaltım hazır değildi. Hatta odasının önünden geçerken yatağını toplamış olduğunu ve evde olmadığını anladım. Erkenden çıkmıştı demek ki.

Babam masada oturmuş, kızarmış ekmek yiyerek kahvesini içiyor ve her zamanki gibi gazete okuyordu. Bir yoğurt ve meyve alıp yanına oturdum. Okuduğu gazetenin *The Daily Post* olduğunu anlayınca kınayarak dışlarını cıkladım.

“Jay görse okumana hiç sevinmezdi,” diyerek yoğurdumu açtım.

Babam gazetenin üstünden bana bakış attı. “Gazeteyi veren Jay zaten. Una Harris onunla ilgili yeni bir yazı yazmış.”

Bunu duyunca dikildim. “Sahi mi? Ne diyor?”

Babam gazeteyi elinden bırakıp görebilmem için yazının olduğu sayfayı açtı. Tam karşımda, bir sayfalık haberde Jay sahnenin ortasında, geçen geceki gösterisinde Jason maskesi takmış halde duruyordu.

“Harris ismini gizleyerek Jay’in gösterisini izlemeye gitmiş,” diye açıkladı babam. “Tatsız yorumlar yazmış. Bence Jay’in ona karşı bir hamlede bulunmamasından iyice güç almış. Jay cidden dava dosyasını işleme geçirmeli artık. Kadın iki sene önce bir futbolcunun ünlü olmadan önce torbacılık yaptığını ifşa ederek sporcunun kariyerini yok etti. Sanırım aynı hikâyenin başarısını Jay’e de uygulamaya çalışıyor. Kadın tam bir pitbull.”

Babamı süzdüm. "Jay'i seviyorsun, değil mi?"

"İyi bir insan olduğu belli. İçgüdülerime güvenirim," dedi babam kısaca ve buna şaşırdım, çünkü ben de aynı içgüdülere sahiptim.

Makaleyi okudum ve bu kez Bayan Harris'in sözlerine çok sinir oldum. Muhtemelen artık Jay'i tanıdığım içindi ve ben arkadaşlarıma laf edilmesinden hiç hoşlanmazdım. Mekânın nasıl manyak hayranlarla dolu olduğundan ve Jay'in bir cemaat lideri gibi takipçileri olduğundan bahsediyordu. Gözlerimi devirdim.

Aynı zamanda Jay'in, sahnedeki yerinden büyük bir şevkle "Sıçayım *Daily Post*'a!" diye bağırarak ona ve çalıştığı gazeteye nasıl hakaret ettiğinden dem vuruyordu. Kadını iki kaşık suda boğabilirdim. Öyle *olmamıştı* ki. Öyle bağırان seyircilerden biriydi. Jay'e karşı beş yüz kelimelik hariçten gazelini okumayı bitirince gazeteyi önümden ittim. Bu kadının sorunu neydi? Jay bu gazabı hak edecek ne yapmıştı?

Hiçbir şey.

Kadın dişini ete geçirmiş, bırakmak istemeyen bir kurttu sanki. Kahvaltımı yemeye devam ederken babam, "Bu davayı almayı düşünmeye başladım," dedi sessizce. Şaşırdım. "Cidden?"

Babam başıyla onayladı. "İlk başta istemedim ama hakkında daha fazla bilgi edindikçe kazanabileceğimize daha çok inanmaya başladım, hatta çok iyi kazanırdık. Son bir yıldır işler biraz kesat. Bunun gibi profili yüksek bir davayı kazanmak bize taze kan getirebilir."

"Getirebilir. Ama uğraşmak istediğinden emin misin?"

Babam gülümsedi. "Hâlâ ayaktayım yavrum. Ama Jay'e bir şey deme şimdilik. Birkaç gün daha düşünmeye ihtiyacım var."

“Benden laf çıkmaz.”

O akşam işten döndüğümde birisinin mutfakta dikiş makinemin karşısındaki duvara pahalı bir *şezlong* tipi koltuk koyduğunu gördüm. Koyu renk ahşaptan yapılmış, çok lüks bir kumaşla kaplı ve mordu.

Jay’in kumruları kafeslerinden bana şakıdılar.

“Merhaba kızlar,” diye onlara selam verdim. “Nasıl-sınız?”

“Ellen ve Portia’yla mı konuşuyorsun?” diye sordu odaya giren Jay eğlenerek.

Gülümseyerek arkamı döndüm. “Evet. Ne olmuş?”

Jay kafese doğru yürüdü, Portia’yı parmağına oturtup çıkardı. “Ne tesadüf, çünkü ben de konuşurum. Sırlarımı yalnızca bu kızlar bilir.”

“Ah. Çok sırrın var, değil mi?”

Cevaben içimi bir hoş eden bir gülüş fırlattı. Dün aramızda olanları mı düşünüyordu? Şahsen benim aklımdaydı ama konuyu açmaya hiç niyetim yoktu.

“Eee, Owen’la buluşmanın nasıl geçtiğini bir türlü soramadım?” diye gayet rahat bir tonlamayla sorup Portia’nın yumuşak tüylerini okşadı. Sanırım Jay’in dünden bahsetmeye niyeti yoktu.

Yutkundum. “Benim garipliğime rağmen harika geçti. Hatta bir ara tekrar buluşmak istiyor.”

Jay’in kaşlarını çatması beni gafil avladı. “Peki *sen* onunla tekrar görüşmek istiyor musun?” diye sordu ciddileşerek.

“Tabii. Çok şekerdi.”

Galiba çenesi seğirdi. “Şeker. Yani buna mı razı olacaksın Matilda? Sadece şeker?”

“Bir şeye razı olduğum yok. Daha çok erken. Belki de hayatımın tek aşkı odur ama onu tanımak için zamana

ihtiyacım var.” Neden böyle dediğimi hiç bilmiyordum. Zihnimin bir köşesinde, Owen’ın hayatımın aşkı olmayacağına bilincindeydim ama sinsi bir yanımla Jay’i uyuz etmek istiyordu. Konudan pek hoşnut değil gibiydi, bu da tam aksine beni acayip eğlendiriyordu. Jay, Portia’yı tekrar kafesine koyup bana doğru ilerleyerek beni tezgâha bastırdı.

“O hayatının aşkı filan değil tatlım,” dedi gözleri dönerek. Vay anasını, böyle bir tepki beklemiyordum. Tamam, acilen konu değişmeli. Güçlkle yutkundum.

“Babam gazetede yeni yazıyı gösterdi. Harris’in gösterini izlemeye gelme cüretini gösterdiğine inanmıyorum.”

Az önceki gerginliğin bir kısmı kaybolunca Jay benden biraz uzaklaşıp omuz silkti. “Orada olduğunu biliyordum.”

“Bir dakika. Ne?”

“Orada olduğunu biliyordum. Salak mıyım ben? Ayrıca kadın çok göze batan bir tip. Nal gibi kocaman, botoslu dudakları var. Ama o yazıyı yazmasına sevindim. Ne kadar karalayıcı yazarsa, o kadar batıyor.”

Elimi kalçama koyup başımı kırdım. “Kadının senin hakkında yazmasını istedin yani?”

“Hı hı. Bu şekilde dava mahkemelik olunca elimde bir sürü silah olacak. Yazdığı hakaret dolu her bir yalan, aleyhinde delil olarak kullanılabilir.”

Gözlerindeki bakış karşısında durup düşündüm ve acaba belli ettiğinden fazlası mı var diye merak ettim.

“Onu tanıyor musun? Eskiden filan?”

“Yoo.”

“Ah. Eh, sana kancayı takıp karalamaya çalışması bana garip geliyor işte.”

“Belki de bir gece onu reddettim ve kuyruk acısını çıkarmaya çalışıyor,” diye dalga geçti.

Buzdolabını açıp akşam yemeği hazırlamak için malzemeleri dolaptan çıkarmaya başladım, Jay de volta atıyordu. Tam sebzeleri yıkamak için ayırıyordum ki vücudunun sıcaklığını arkamda hissettim. Ellerini iki yanımda tezgâha koyup beni sıkıştırdı.

“Bugün özellikle çok güzel görünüyorsun Watson,” dedi neşeli bir sesle. “Yemekte ne var?”

“Fırında tavuk.”

“Nefis,” diye mırıldanırken ağzı boynuma çok yakındı sanki. Tüm vücudum kaskatı kesildi.

Kollarının hapsinden kurtulmak için hareket edip, “Yeni mobilya nereden çıktı?” diye sordum.

Jay çenesini kaşıdı. “Hımm, şunu diyorsun. Evet, sen çalışırken yanında oturabilmek için aldım.”

“Oturmak mı, yayılmak mı?” diye espri yaptım.

Jay sırttı.

“Ne? Müthiş bir espriydi. Yani, böyle arkaya yatan bir koltukta oturmanın ne manası var? Geriye yatırmak ve bunu yaparken çekici görünmek için tasarlanmışlar.”

“Ah, yani arkaya yaslanınca çekici göründüğümü düşünüyorsun. Öğrendiğim iyi oldu.”

Homurdandım. “Aklın fikrin kendinde.”

“Senin aklın fikrin de *bende*,” diye karşılık verdi.

Titreyip kızardım. “Gelmiş geçmiş en iyi cevap mıydı bu, yoksa en kötüsü müydü, karar veremiyorum.”

Jay yüksek sesle kahkaha atıp bana göz kırptı ve yemek pişirmem için beni azat etti.

Aynı akşam daha sonra, ben yakası pırlanta işlemeli, pembe bir kokteyl elbisesi dikerken uzun adımlarla içeri girdi. Saçı başı dağınıktı, tişörtü buruşuktu. Az önce yaktan kalkmış gibiydi. *Şezlong* koltuğuna oturup arkaya

yaslanarak başını ellerine dayarken ben de çalışmaya devam ettim. Tişörtü biraz havaya kalkıp pürüzsüz, kaslı teni ortaya çıktı.

Jay dikiş makinesinin uğultusundan hoşlanır gibi gözlerini kapattı.

“Sen ne...”

“Şşş.” Bir parmağını havaya kaldırdı. “Dikmeye devam et Watson. Konsantre olduğun zaman nefes alışını dinlemeye bayılıyorum. Çok meditatif. Düşünmeme yardımcı oluyor.”

Hizaya geldim. Aynı zamanda kalbim sıkıştı. Nefes alışımı dinlemeye bayılıyordu. Çok... romantikti. Evet, dedim işte. Her zaman aradığım ama hiç bulamadığım o destansı aşkla ilgili tatlı hisler duyuyordum.

Bir saatten uzun bir süre öylece kaldık. Ben elbiseyi diktim, o da havalı koltuğunda arkasına yaslanıp gözleri kapalı durdu ama uyumadı, düşündü ve anladığım kadarıyla nefes alışlarını dinledi. Bir ara babam içeri girip çay yaparken ikimize de garip garip baktı, özellikle Jay’e. Babam dikiş makinemin sesinden nefret ederdi, başını ağrıtırırdı. Dolayısıyla Jay’in, hangi akla hizmet makinenin dibinde oturduğunu anlayamıyordu. Odadan çıkarken sanırım dudaklarında hafif bir tebessüm olduğunu gördüm.

Bir süre sonra Jay doğrulup cebinden bir not defteri çıkararak bir şeyler karalamaya başladı.

“Ne yazıyorsun?”

“Bir saniye sessiz ol tatlım. Yeni bir numara için bir fikir buldum ve unutmadan yazmam lazım.”

“Ah, pardon.”

Ölçtüğüm kumaşı kenara koyup onu seyrettim. Dün birlikte kestirdikten sonra olanları konuşmak istedim ama hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kıyafetlerle sevişme

konusunu gündeme getirmenin bir yolunu bulamadım. Keşke Jay konuyu açsaydı ama lafını bile etmemişti.

Yazmayı bitirince defterini cebine koyup parmaklarını esnetti.

“Eee, neymiş yeni numara?” diye sordum.

“Sana söylemeden önce sözleşme imzalaman lazım Watson. Gidip sırlarımı sinsî Slugworth’a satmana göz yumamam, değil mi?”

“Tamam Bay Wonka.” Kahkaha attım. Anlık bir sessizlik oldu. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Hapishane nasıl bir yer?”

Jay havlar gibi güldü. “Dürüst ol. Hunharca suçlar işledin ve her an gün ışığına çıkmak üzere, o yüzden kodese tıklmaktan korkuyorsun. Haklıyım, değil mi?” Yüzündeki o muzip ifade yine oradaydı işte.

Ellerimi havaya kaldırıp hiç bozuntuya vermeden, “Tamam, enselendim. Aslında gizli bir yeraltı örgütünün uyuşturucu kaçakçısıyım ve torbacılarımdan biri beni gammazladı,” dedim.

Jay biraz daha güldü. “Çok komiksin.” Durup ciddileşti. Bir süre konuşmadan bekledi. “Şiddetin Tanrı olduğu ve sürekli sıradaki kurbanı olmayı beklediğin bir dünyaya kilitlenmek gibi.”

Vay canına. Çok şiirseldi.

“Gerçekten bir adamı öldüresiye dövdün mü? O yüzden mi içeri girdin?”

Jay başını iki yana sallarken gözleri kapkara oldu, resmen o deneyimi anımsıyordu. “Yankesicilikten girmiştim ki ne tesadüftür, illüzyon işleri için mükemmel egzersizdi. İnsanların burunlarının dibinden eşyasını çalman lazım, onlar senin orada olduğunu fark etmeyecek

bile. Sana eskiden yankesicilik yaptığımı söylemiştim, değil mi? Söylemişimdir. Sokaklarda hayatta kalmanın başka yolu yoktur.”

“Söyledin. Ama Una Harris bir adamı dövdüğün için girdiğini yazıyor.”

“Onun kafadan birkaç tahtası eksilmiş.” Yüzünden tatmin dolu bir ifade geçip kayboldu. “Birkaç kere kavga-ya karıştığım için tutuklandım, belki de oradan kaptı. İnsanın hiçbir şeyi olmayınca hayatta kalmak için bir sürü şeyi haklı görüyorsun, insanlara zarar vermeyi bile.”

Yüzündeki ciddi ifadeyi görünce durdum ve neden bilmiyordum ama o anda ona çok acıdım. Boğazımı temizleyip konuşmaya devam ettim.

“O halde Una senin Amerika’daki sicil kayıtlarına ulaştı.”

“Herhalde.”

“Böyle üstünkörü araştırmayla yazılmış bir makalenin nasıl basıldığını aklım almıyor. Patronu yayınlanmasına onay vermeden önce hepsinin doğru olduğundan emin olmak istemez miydi?”

“Doğrudan çok yalan basılıyor zaten Watson. Bunu ikimiz de biliyoruz. Belki de kadının patronu ondan daha yoz.”

“Yoz mu?” diye sordum merakla.

“Tek geçmiş araştırması yapan o değil. Hatta ben muhtemelen onun geçmişi hakkında, onun benim hakkımda bildiklerinden daha fazlasını biliyorumdur.”

Ayağa kalkıp Jay’in yanına gidip oturdum, ciddileşerek sordum. “Onun hakkında ne biliyorsun?”

Jay çenesini kaşdı. “Hımmm, bakalım. Reçeteyle yazılan bazı ilaçlara bağımlı. Ah, bir de estetik cerrahiye. Yasak ilişki yaşadığı için kocası tarafından terk edildi. Chihua-

hua köpeğiyle yalnız yaşıyor. Evdeki hizmetlisini istismar ediyor. Her cuma sabahı manikür yaptırıyor. Her pazar kiliseye gidiyor. Anlarsın ya, ele güne karşı. Son olarak da son on altı yıldır patronuyla yatıp kalkıyor ara sıra."

"Ne? Gazetede ki patronuyla mı?"

"Evet."

"Aman Tanrım!"

"Dediğim gibi, benim de elim armut toplamıyor."

"Evet ama bu bilgileri mahkemede kullanamazsın Jay. Özellikle de gayrimeşru şekilde edindiysen."

Birdenbire aklıma Simon Silver'in seminerinden sonra gittiğimiz barda yanına gidip konuştuğu, o sağlam ayakkabıya benzemeyen adam geldi. Aralarında bir zarf değiş tokuşu olmuştu. Adam özel dedektif falan mıydı?

"Gerek kalacağından şüpheliyim zaten. Bokun kokusu öyle ya da böyle çıkar ve Una Harris de çok fazla bok saklıyor. Er ya da geç kirli çamaşırları ortaya dökülür."

Bir kez daha bana anlatmadıkları olduğunu sezdim. Israr etmedim gerçi, bana düşmezdi.

Yatıştırıcı bir şekilde elimi omzuna koyarak, "Hakkında palavralar attığı için üzgünüm," dedim.

Jay'in bakışları elimin üstüne kayıp bir süre orada kaldı. Sonra uzanıp elini elimin üstüne koydu. "Ayrıca geçmişte çektiklerine de çok üzüldüm. Dünyada yapayalnız kalmama," diye devam ettim.

"Yalnız değildim ki. Öyle olmayı seçtim. O zamanlar deli dayımla kalacağıma sokakta yaşamayı tercih ediyordum. Zaten babam ölmeden önce yeterince manyaklık görmüştüm."

Nadir bir açık yüreklilik anıydı ve daha fazla şey öğrenmek istediğim için fısıldayarak sordum. "Baban da mı deliydi?"

“Aynı şekilde değil. Babam fiziksel şiddet uygulardı. Killian dayımsa tamamen psikolojik sorunluydu. Beynimle oynamayı çok severdi.” Bana bunu söylerken daha genç göründü, sanki ona bakması gereken yetişkinlerin kötü muamelesine maruz kalmış o oğlan çocuğuna dönüşmüştü.

Omzunu sıvazladım, çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum ama onu teskin etmek istiyordum. Uzunca bir süre öylece kalıp susarak pencereden dışarı, karanlık geceye baktık. Jay elimi sıkıp ayağa kalkarak düşünceli sessizliğimizi bozdu. Odadan çıktığında eşyalarımı toplarken, bir zamanlar nasıl bir çocuktu, diye uzun uzun kafa yordum.

Cuma günü öğlen molasından sonra işe geri döndüğümde babamın odasının kapısı kapalıydı ve içeriden sesler geliyordu. Kulağımı tahtaya dayayıp dinleyince Jay'in tanıdık konuşmasını duydum. Tanrım, sesine bayılıyordum. Sanırım her gün bunu duyduğum için diğer aksanlar gözümde bir hiçti.

Neden geldiğini merak ede ede bilgisayarımı tekrar açıp gün bitmeden tamamlamam gereken işleri yapmaya koyuldum. Yaklaşık yarım saat sonra babamın odasının kapısı açıldı ve ikisi tokalaşarak çıktılar. Jay'in yüzünde coşkulu bir ifade vardı, babam da bayağı mutlu görünüyordu.

"Başarılı bir girişimin şerefine," dedi babam neşeli neşeli, Jay'in elini bırakıp ofisine geri dönerken.

"Kazanacağız Hugh, sözlerimi yaz bir kenara," diye seslendi Jay arkasından.

Babam kıkırdarak elini sallayıp gitti.

Yani babam davayı almayı kabul etti mi demek oluyordu bu? Hiç orali olmadan bilgisayarda çalışmaya devam etmeye çalıştığım sırada Jay yaklaşıp masamın ucuna tünedi.

“Bil bakalım ne oldu?” dedi ağzı kulaklarına vararak.

“Babam davayı alıyor?” Gülümsedim.

“Evet! Nereden bildin?” dedi oyuncu ve enerjik bir edayla. “Bence sen müneccim olmalıymışsın Watson. Seni de gösterime dahil etmeliyim.”

“Of, Tanrım... Gerçekten çok sevinçlisin bakıyorum,” diyerek başımı ona doğru salladım, gülmeden duramıyordum.

“Hı hı. Plan tıklar tıklar işliyor yeniden.”

“Plan derken?”

Bir saniye durup cevap verdi. “Una Harris’e yanlış sihirbaza çomak soktuğunu gösterme planı.”

“İllüzyonist denmesini tercih ediyorsun sanıyordum,” diye kahkaha attım.

“Evet ama sihirbaz kelimesinin cümleyi daha seksi yaptığını hissettim.”

“Öyle diyorsan.”

Çalışmaya devam ettim ama Jay gitmedi. Onun yerine cebinden telefonunu çıkarıp ekrana basmaya başladı. Şöyle bir yandan bakınca canlı ruh haline rağmen gözlerinin yorgun baktığı dikkatimi çekti. Bazen gecenin ortasında uyanıp odasında volta attığını duyuyordum. Gerçi bunu ona söylemedim.

“İşten kaçta çıkıyorsun John?”

“John mu?”

“John Watson işte Matilda. Sen de leb demeden leblebiyi anla artık.”

Başımı iki yana salladım. “Beş buçukta. Niye ki?”

“Benimle bir yere gelmeni istiyorum. Herkesin çok eğleneceğine söz veriyorum.”

“Peki bu eğlence nerede yaşanacak?”

Jay cevap vermek yerine telefonunu önüne attı. Zaman, mekân ve tarih yazan bir twit yazıyordu. Tarih ve saat bugüne aitti ve mekân da şehir merkezinde çok bilinen bir buluşma noktasıydı.

“Twitter hesabın olduğunu bilmiyordum,” dedim profilini göstererek. Yüz binden fazla takipçisi olduğunu okuyunca da çenem yerlere düştü. “Vay anasını Jay, sen bayağı popülersin.”

“Şaşırmış gibisin. Alınmalı mıyım?” diye takıldı.

“Hayır tabii ki. Sadece hiç beklemiyordum, o kadar. Ne anlama geliyor bu twit?”

Telefonu elimden alıp cebine geri soktu. “Performans yaptığım mekânlara girmeye yaşı tutmayan bir sürü yeteniyetme hayranım var, o yüzden onlar için arada bir böyle dış mekân buluşmaları düzenliyorum.”

Daha da çok gülümsedim. “Öyle mi yapıyorsun? Duyduğum en tatlı şeylerden biri.”

“Eh, o çocuklar benim için çok kıymetli. Onlara bakınca o yaştaki halimi görüyorum. Ben de onlara bir şey vermek istiyorum, anlıyor musun?”

Her an bu adamdan daha da çok hoşlandığımı hissederek suratına bakakaldım.

“Eee, gelecek misin?” diye bastırdı. “Jessie de orada olacak. YouTube’a koymak için videoya çekecek.”

“Evet, gelirim,” dedim hevesle.

“Harika, beş buçukta seni alırım.” Masanın üstünden eğilip saçlarımı karıştırdı ve gitti.

İşlerimi bitirince kendime biraz çekidüzen verdim, arkada burarak topladığım saçlarımı açtım ve topuklularımı

değiştirip her daim çantamda taşıdığım babetleri giydim. Gösteri eğer dışarıda olacaksa, uzun süre ayakta dikileceğimizi tahmin ettim.

"Tık tık tık," diye Jessie'nin seslendiğini duyunca hızlıca rujumu sürüp banyodan çıktım. Dışarı adım atınca Jessie'nin elinde küçük bir kamera tuttuğunu gördüm. Jay da yanında duruyor, objektifin alacağı açının dışında kalıyordu.

"Hu huuu, ateşli bayan çıkıyor mu?" diye ıslık çaldı Jessie ve kızararak başımı iki yana salladım. Jay durmadan bir zarı havaya atıp kolaylıkla tutuyordu.

"Beni filme çekmeyi kes," dedim sıkılğan bir şekilde.

Çantamı omzuma asıp hâlâ ofisinde olan babama veda ettim. Dar merdivenlerden aşağı inip sokağa çıktık ama Jessie hâlâ filme çekiyordu.

"Yemin ederim, eğer YouTube'daki videoda kendimi görürsem sana dava açarım," diye onu uyardım. "Hukuk bürosunda çalıştığımı hatırlatırım."

"Ah, yapma ya. Yeniyetme oğlan nüfusunun ilgisini çekmek için göze hitap eden hoş görüntülere ihtiyacımız var," diye espri yaptı Jessie. "Bütün gün Jay'in kaknem suratına bakmak istemediklerinden eminim."

Jay'in suratı kaknemle uzaktan yakından alakalı değildi ama bunu hayatta itiraf etmezdim.

Yüzünde ukala bir ifadeyle yürümeye devam ederken, "Evet Watson. Bunu yapman lazım. Kariyerime yardım eder," diye onayladı Jay. Kolunu omzuma atıp hafifçe sıktı, sonra arkasını dönüp Jessie'ye baktı. "Biraz kık çekimi yapmayı ihmal etme. Matilda online ilgiyi hak edecek güzellikte bir arka tampona sahip."

Dirseğimle onu dürttüm ve kakhaha attı. "Kıçımı çekersen, yemin ederim ki gerçekten dava açarım."

Jay bana kaşlarını kaldırınca hafifçe gülümsemeden duramadım. Sonra iyice abartıp elini belimden aşağı kaydırarak popomun üstüne koydu. Sertçe bir sıkınca nefesim kesildi. Anında elini oradan çektim.

Yüzündeki cazibeli gülüşe ve bunu yaptıktan sonra bile onu cazibeli bulmama gıcık olarak, “Sakın yapma bir daha,” diye uyardım. Jessie de arkamızdan takip ederken kahkahadan kırılıyordu.

“Ah, hadi ama. Sinirlenme,” dedi Jay beni sakinleştirmeye çalışarak. “Senin kışından bahsediyorduk tatlım. Kendime hâkim olamadım.”

“Herif popo adamı, ne yapsın?” diye lafa girip onaylayarak başını salladı Jessie.

İkisine de surat astım ama sinirim fazla uzun sürmedi.

Birkaç dakika sonra, Jay’in hayranlarının beklediği buluşma noktasına geldik ve çenemi kapalı tutmakta zorlandım. En az yüz kişi, belki daha fazlası vardı.

Yaklaşırken Jay iki parmağını ağzına sokup yüksek sesli bir ıslık çalınca bütün kafalar ona doğru çevrildi ve herkes alkışlamaya başladı. Jay yakındaki bir işyerinin duvarının tepesine çıkarak herkese teatral bir sahne selamı verdi.

Filme çeken Jessie’yle birlikte kenarda dikildim. Gerçi tek çeken o değildi. Çocukların yarısı telefonlarını çıkarmış, filme alıyordu.

“Geldiğiniz için teşekkürler millet!” dedi Jay yukarıdan, yüksek bir sesle. Ne garip... Akustik gayet iyiydi, o yüzden bas bas bağırması gerekmedi. “Fiyakalı bir şey görmek ister misiniz?” diye sordu ofisteyken oynadığı zarı çıkarıp.

Başparmağıyla işaretparmağının ortasında tuttuğu zarı marifetli bir edayla havaya fırlattı. Hepimiz zarın

yükselip inişini seyrettik ve keşke gözlerimi kırpıştırmasaydım dedim, çünkü bir yerde zar birken iki oldu. Kalabalık yüksek sesle alkışladı, ısıklar çalındı ve Jay iki zarı alıp aynı şekilde fırlattı. Havada yeniden çoğalıp dört oldular ve Jay zarlarla jonglör gibi oynamaya başladı. Zarlar çoğalıp duruyor, havada bir daire şeklinde dönüyordu. Jay'ın elleri yıldırım kadar hızlıydı. Çok geçmeden on tanesini aynı anda döndürür oldu ve nasıl becerdiğini anlayamadım. Kolunun manşetinden zar çıkardığını ya da ceplerinden aldığını görmedim. Resmen zarlar yoktan var oldu.

Artık tutamayacak kadar çok zarı olunca kalabalıkta rastgele insanlara doğru atmaya başladı teker teker. Onlarca yeniyetme, en sevdikleri illüzyonistten bir hatıra almak isteyerek zarları yakalamak için atladı. Jay bir deste iskambil kâğıdı çıkarıp Sarah denen gönüllü bir kızın üstünde bir sürü numara yapmaya başladı. Kız seçildiği için hem sevinçliydi hem utanıyordu. Jay kâğıtları karıştırıp yapacaklarını ayrıntılarıyla anlatarak kalabalığın arasında dolaştı.

Alanı çevreleyen, ön cephesinde iki büyük cam kapısı olan işyerlerinden birinin girişine yakındı. Sürgülü kapılar açılıp iş kıyafeti giymiş üç kadın binadan çıktı. Jay konuşurken geri geri yürüyordu ve camlar üstüne doğru kapanınca gözden kayboldu. Kapılar tekrar açılıp birkaç çalışan daha dışarı çıkarken Jay yeniden belirdi, sanki kaybolup yeniden belirmemişçesine hâlâ anlatmaya devam ediyordu.

Dört bir yanımdaki ergenler delirdi, alkış kıyamet bağıyorlardı. O sırada binadan takım elbiseli birkaç adam çıkarken Jay yanlışlıkla onlara çarptı. Her şey çok hızlı oldu. Jay özür dileyip birisinin omzunu sıvazladı ve nasıl

yakaladım bilmiyorum ama galiba eli yarım saniye için adamın cebine girip çıktı gibime geldi. Öylesine çabuktu ki olup olmadığından emin değildim.

Adamlar yollarına devam etti ama olay içime bir kurt düşürdü. Jay'ın omzunu sıvazladığı adamı bir yerden gözüm ısıırıyordu ve onu nerede gördüğümü hatırlamak için hafızamı zorladım. Sonra kafama dank etti. Jay'ın kumarhanede gözünü diktığı ve Jessie'nin yapma diye onu uyardığı adamdı bu.

Burada neler oluyordu?

Binaya tekrar bakınca hangi işyerine ev sahipliği yaptığını görüp içimi bir huzursuzluk kapladı. Hayır. İşyeri değil, gazete binasıydı. *The Daily Post* binasıydı.

Tesadüf olduğunu düşünmek isterdim, fakat Jay hakkında bir parça bilgiye sahip olduysam, tam aksine inanırdım. Bu ayrıntıyı gözden kaçırmayacak kadar zekidir. Neden dava açmak istediği mekânın dışında gösteri yap-sın ki?

Bugün kullandığı kâğıtlar düzenli bir iskambil des-tesi değil, tarot kartlarıydı. Daha önce tarot kartlarıyla numara yapıldığını gördüğümü hiç sanmıyordum. Gö-nüllü olan kız Sarah bir kart seçti. Jay ona bir kalem ve-rip kartın arkasına adını yazıp imzalamasını, kartı yırtıp parçaları çantasına koymasını söyledi. Kız hemen yaptı.

"Kartını tahmin edeceğim ama ne olduğunu sana söy-lemeyeceğim," dedi Jay. "Sana göstereceğim."

Birkaç saniyeliğine herkes sustu. Şehrin insan ve tra-fik gürültüsü üstümüzden akıp geçti.

"Tamam, kart sokakta bir yerde. Görebilen var mı?"

Herkes heyecanlandı. Kartı bulmak için etrafta koşuş-turdular fakat içimden bir ses, fiziksel kartı aramaları ge-reksiz, diyordu. Etrafa göz gezdirip bulmaya çalıştığım

sırada Jessie beni dürtükleyip gazete binasını başıyla gösterdi. Dördüncü katın penceresinde, kırmızı tebeşirle boyanmış bir kart çizimi görölüyordu.

Tarot kartları hakkında hiçbir fikrim olmasa da bu görüntüyü nerede görsem tanırdım. Hukuk alanında çalışan herkes sağ elinde kılıcı, sol elinde terazisiyle duran adalet sembolünü tanırdı.

Vay anasını!

Daha önce bu binanın içinde ne var diye anlamaya çalışırken dikkatlice baktığımda pencerede bu resmi görmemiştim. Kesin dikkatimi çekerdı, gözden kaçırılmayacak kadar parlak bir kırmızıydı çünkü.

Nihayet yeniyetmelerden biri resmi fark edip, "Bakın!" diye bağırdı. Sarah şok içinde kalarak elini ağzına götürdü, tek kelime edemedi fakat arkadaşları çığlık çığlığa bağırışıp sevindiler. Jay duvarın kenarına tünemiş, çenesini eline dayamış, hayranlarına sevgiyle bakıyordu. Gözlerinin içi parlayarak tepkilerinin, heyecan ve sevinçlerinin tadını çıkardı. Bakışlarında, bana bizim bahçede anlattığı gibi, elinden alınan çocukluğunu yeniden yaşadığını gördüm.

"Doğru mu çıktı?" diye sordu Sarah'ya. "Seçtiğin kart adalet miydi?"

Kız küçük dilini yuttuğundan sadece başıyla onaylayabildi. Kalabalık alkışlamaya başlayıp nasıl yaptığını öğrenmek için bağırışırken dördüncü katın penceresi açıldı ve bir kadın kafasını dışarı uzattı.

Etrafına bakıp resmin nereden geldiğini ve penceresinde nasıl belirdiğini anlamaya çalıştı. Sonra aşağı eğildi ve Jay'i göz hapsine alıp birkaç saniye kalakaldı. Öfkeli yüz ifadesi belirdiğinde tanıdım onu. Una Harris'ti.

Lanet olsun!

Jay ne halt ettiğini sanıyordu? Yani, kim dava açmayı planladığı kadının penceresine adalet sembolünü koyardı? Filmlerde karakterlerin, düşmanlarına kancayı taktıklarını belli etmelerini hep salakça bulmuştumdur. Yani iyice kaşınmaya gerek var mıydı?

Harris tekrar odasına dönünce derin bir nefes verdim. Belki de olay burada kapanırdı ve kadın Jay'in bariz tehdidine karşı harekete geçmezdi. Ancak birkaç dakika sonra, Jay insanlara imza dağıtırken kadın binanın ön kapısından sert adımlarla çıktı. Kollarını göğsünde birleştirmişti ve yanında gömlekli kravatlı sıska bir adam vardı.

"O pisliğin penceremden hemen temizlenmesini istiyorum!" diye tiz bir sesle talep etti.

Jay gayet rahat bir tavırla başını yana kırarak baktı ona, yüzünde anlık bir tatmin belirdiyse de hemen yok oldu. Elini havaya kaldırıp pencereyi gösterdi. "Olmuş bilin Bayan Harris."

Harris topuğunun üstünde dönünce bir iskelenin üstüne oturmuş, camdaki resmi silen bir temizlikçi gördü. Jessie ile kahkahalar attık. Jay sahiden de her ayrıntıyı düşünüyordu.

"Çok akıllı geçiniyorsun," dedi Harris. "Ama bu alanı hemen boşaltmazsan yetkilileri çağıracağım."

"Burası halka açık bir buluşma noktası Una. Sana Una diyebilir miyim? Elini kirli çamaşırlarıma soktun ya, sanki artık birbirimize ismen hitap etmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Hayır, bana hiçbir şey diyemezsin," diye tükürdü Harris. "Ve gitmen gerektiğini söyledim."

"Burada olmamız yasalara aykırı değil."

"Toplumsal huzurunu bozuyorsun ve pencereme graffiti yaptın."

“Ve temizlendi. Bak, camların ayna gibi oldu artık. Hatta sana iyilik yaptım.”

“Taciz bu!”

Jay kadına eğlenerek baktı. “Kızdın mı Una? Pek anlayamıyorum. Yüzün bugünlerde pek hareket etmiyor da.”

Jay’in, kadının botoks düşkünlüğünden dem vurması milleti kopardı.

Sanırım Una sonunda bir yere varamayacağını anladı, özellikle Jay’in hayranları etraftayken. Onunla birlikte dışarı çıkan adam kolunu çekiştirip sessizce boş vermesini istedi.

“Bu yaptığın yanına kalmayacak!” diye burnundan soludu Una, sonra arkadaşının koluna girip uzun adımlarla içeri yürüdü.

Jay o sırada karanlık bir ifadeyle bıyık altından bir yorum yaptı ama duymadım. Una gittikten sonra hayranlarına imza dağıtmaya devam etti. İki dakika sonra durup kafasını kaşıdı ve tekrar Sarah’ı aradı.

“Selam Sarah. Bak ne diyeceğim. Doğru kartı bulduğumu kanıtlamak için insanlara kartını göstermedin. Yırttın, biliyorum ama parçaları çıkarır mısın?”

Kız kartın parçalarını sokuşturduğu çantasının cebini yoklayıp eli boş çıktı.

“Ben... Bulamıyorum ki,” dedi her gözü dikkatlice arayarak.

Jay kendi cebinden dikkatlice bir şey çıkardı. “Bir saniye, bu ne?” Katlanmış bir kâğıttı. Jay kartı açıp eliyle düzeltti, sonra herkesin göreceği şekilde kaldırdı. Adalet sembolü olan tarot kartıydı. Jay kartı çevirince Sarah’nın imzası arkada çıktı.

“Olamaz,” diye nefes verdi kız.

“Olur.” Jay sırtarak kıza kartı uzattı. “Senin elyazın mı?”

“Evet,” diye devam etti kız, titrek bir elle karta uzanırken. “Nasıl... Ah, biliyorum, bana söylemezsin ama inanılmaz bir şey. Bu kartı yırtmıştım. Yırttığımдан eminim.”

Bir sürü çocuk sorular sorarak ve imzalatacak bir şeyler uzatarak Jay’in başına üşüştü. Yarım saat sonra iki güvenlik görevlisi yaklaştı.

“Buradan ayrılmanız gerekiyor,” diye Jay’e hayranlarının kafasının üstünden seslendi içlerinden biri. “Gürültüyle ilgili şikâyet aldık.”

Jay çapkın bir gülüşle, “Zaten tam bitiriyorduk,” diye cevap verip kalabalığa döndü. “Tamam millet, gitme vaktim geldi.” Omzundaki sırt çantasını indirip içinden uzun bir siyah çarşaf çıkardı. “Fakat gitmeden önce son bir numara yapabilmem için hepinizin biraz geri çekilmesini istiyorum.” Herkes yolu açınca Jay’in etrafında birkaç metrelik boşluk oluştu. Jay yine sırtını duvara vermiş, dikiliyordu ve görevliler durup izlemeye başladı. Jay’i oradan kovmaktan çok ne yapacağını görmekle daha çok ilgililerdi.

Uzun çarşaf meğerse bir pelerindi ve Jay son derece cakalı bir hareketle vücuduna sarıverdi. Bir noktada pelerin her yerini kapladı ve Jay gözden kayboldu. Sonra pelerin yere düştü. Jay sırta kadem basmıştı.

Jessie kamerasını Jay'in büyük finalini alkışlayan kalabalığa çevirdi. Sonra da kapattı.

"Tamam, nasıl?" diyerek allak bullak bir halde kafamı salladım. Bugünlerde bunu çok sık yaşıyordum sanki.

Jessie kahkaha attı. "Jay'in bugün yaptıkları arasında muhtemelen en basit numaraydı. Yine de şu hallerine bak. Bence bazıları onun gerçekten sihir yaptığına inanıyor."

"Basit mi? Az önce ortadan kayboldu. Bunun nesi basit?"

"Nerede durduğuna bak Matilda," dedi Jessie dümdüz bir suratla.

"Duvardaydı."

Bana kafam basmıyormuş gibi bir bakış fırlattı. "Evet, pelerinle havalı birkaç hamle yaptı etti, diğer tarafa atlayana kadar kendini sakladı. Bunu çözmek için dâhi olmaya gerek yok."

Avucumla alnıma bir şaplak attım. "Nasıl akıl edemedim?"

"Jay cakalı piçtir. Çoğu insan kendini o fiyakaya kaptırmaktan hileyi çıkamaz. Hadi gel, bizi bekliyordur."

Jessie yürümeye başlayınca takip ettim. "Hey, sırlarını ifşa etmemen için sözleşme imzaladığını sanıyordum?"

"Sana bunu söylememe bir şey demez. Çocuk oyuncuğu. Daha karmaşık olanları anlatsam benim billurları unufak ederdi herhalde."

Kızların billurları olmadığını belirtmekten geri durdum. Gerçi bu kuralı değiştirecek bir kız varsa, o da Jessie olurdu. Sokakta yan yana yürüyüp Jay'i gayet rahat bir tavırla binanın duvarına yaslanmış, yüzünde kocaman bir gülüşle sigara içerken bulduk. Yanına ulaşmamla kollarını boynuma doladı.

"Eee, nasıl buldun?"

"Şahaneydi," dedim utangaçça.

Jessie burnundan kahkaha attı. "Şimdi anladım neden Matilda'yı yanında istediğini. Egonu okşuyor."

"Tek okşadığı o değil," diyerek arsızca göz kırptı Jay.

"Aman Tanrım, öyle bir şey demedin!" Jessie'ye baktım. "Yalan söylüyor. Yalan söylüyorum desene."

"Niye durup dururken yalan söyleyip yalan söyledim diyeyim ki?" diye dalga geçti Jay, iyice ağzı kulaklarına vararak. Tanrım, bazen ondan nefret ediyordum.

"Iyyy, sen onu dinleme. Aramızda hiçbir okşama geçmedi."

Jay'in derinden kıkırdamasıyla titredim ve az önce söylediğim şeyin *teknik açıdan* doğru olmadığını düşündüm. Her neyse. "Tamam, bu meseleyi açıklığa kavuşturduğumuza göre, kim akşam yemeğinde pankek ister?"

“Bir,” dedi Jessie. “Şu anda Avrupa’dasın. Pankek değil, krep. İki, tuzlu cinsten bahsetmiyorsak eğer, kim akşam yemeğinde krep yer ki?”

“Ben de pankek diyorum,” diye lafa girdim. “İkisi de kullanılıyor. Artı, yemek niyetine tatlı yemeye bayılırım.”

Jay ensemden yakalayıp şefkatle sıktı. Neye uğradığımı şaşırdım çünkü çok özel bir bölgeye dokunmuştu. İstem dışı titredim.

“Gördün mü? Watson benimle aynı fikirde. Pankek o zaman.”

Elini koyduğu yerle ilgili tepki vermemek için kendimi kastım ama omurgamdan aşağı bütün tüylerim diken dikendi. Başparmağı derimde gezinerek içimi ürpertti.

Yakındaki bir krep kafesine gidip içeri girdik ve cam kenarında bir masa seçtik. Gayet kayda değer bir sevinçle fıstık ezmeli ve Nutellalı krep sipariş ettim ve Jay bu çocuksu neşemden o kadar etkilendi ki o da aynısını söyledi. Jessie akşam yemeğinde tatlı fikrime katılmayarak klasik pastırmalı domatesli krep aldı.

“Tamam,” dedim yemekler servis edildikten ve yarısını mideme indirdikten sonra. Hepsini bitirmeden önce arada nefes almam lazımdı. “Bir numaranın sırrını açıklarsan sana gerçekten, gerçekten, gerçekten sonsuza dek minnettar kalırım. Sadece birini, tek sorduğum o.”

Jay peçetesiyle ağzını silip sırtıkanca baktı. “Sonsuza dek minnettar derken tam olarak neyi kastediyorsun?”

Jessie kötü bir şey bekleyen bir ses çıkardı. “Hayır hayatım. Öyle yapmak istemezsin. Bu herife borçluysan, elini verdin mi kolunu kurtaramazsın.”

“Tamam, belki sonsuza dek minnet borcum olmaz. Biraz fazla kaptırmış olabilirim kendimi. Bana bir hileni açıklarsan, sana karşılığında bir şey borçlu olurum. Sen

karar verebilirsin ama mantıklı olsun, arabayı yıkamak filan gibi mesela.”

Jay öne eğilip parmaklarını sırayla masaya vurdu. “Arabamı üstsüz yıkar mısın?” diye sordu çatlak bir sesle.

Yanaklarını kızardı, Jessie çılgınlar gibi gülüyordu. “Ah, bence harika bir fikir.”

“Tamam, teklifimi düzeltelim. Sana borçlu olurum ama cinsellik içeremez.”

“Üstsüz olmak cinsellik değil ki,” dedi Jay. “Üstsüz olmak doğallık.”

“Katılıyorum,” diye ekledi Jessie.

“Sutyensiz desek?” diye devam etti Jay.

Tanrım, bu ikisi var ya. Nereden bulaştım ki?

“Tamam. Teklifimi geri çekiyorum,” diye oflayıp arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Hey, bir dakika! Cinsellik içermeyen teklifi kabul etmem demedim ki. Şöyle yapalım. Sana bir numaramın sırrını açıklayayım, sen de Vegas’ta bir sonraki gösterimde benimle çalışmaya gel?”

Uzun bir bakış fırlattım. “Şey, bu nasıl borç ödemek olacak? Bedava tatil.”

“İş tatili,” diye düzeltti Jay.

“Tamam, bedava tatil tehdidini yinelemene gerek yok,” diyerek kocaman sırttım.

“Anlaştık.” Elimini uzatıp tokalaştım, Jay elimi çok sıkı.

“Anlaştık tatlım. Şimdi hangi numaranın sırrını öğrenmek istiyorsun.”

“Aman Tanrım,” dedi Jessie. “Bir ilk yaşanıyor. Ben noktalı yeri imzalayana kadar bana bir sırrını bile söylememiştin.”

“Matilda reddedemeyeceğim bir teklif sundu.”

“Tabii ki.”

Aralarındaki atışmaya aldırmadan hangi numaranın sırrını öğrenmek istediğimi düşündüm. O kadar çok vardı ki. "Pekâlâ, sanırım en çok bilmek istediğim, adalet kartını Una Harris'in penceresine nasıl boyadığın. Daha önce orada değildi kesinlikle ve senin uzanamayacağını kadar yüksekteydi."

Jay çenesini ovuşturup kafede etrafına bakındı. "Ah, şimdi. Bu en basit numaralardan biri, sevgili Watson-cığım. Sanırım açıklamak için birkaç yardımcı dekora ihtiyacım var." Sandalyesinden kalkıp servis tezgâhına yürüdü ve çalışan adamla biraz konuştu. Ardından bir pul biberlik ve sıkılabilir plastik şişede bal getirdi. Iyyy, krepe bunları koymayı düşünmüyor umarım?

Jessie biraz meymenetsiz bir tavırla masayı boşaltmak için tabaklarımızı kenara çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seyret."

Jay bal şişesini açıp hızlı hareketlerle masaya döktü. Dikkatli bakınca havalı bir elyazısıyla adımı yazdığını gördüm. Çok hoştu ama hâlâ anlamıyordum. Sonra pul biberin kapağını açıp eline döktü ve kırmızı baharatı balın üstüne saçtı. Son olarak eğilip hızla üfledi. Arta kalan biberler uçup dağılınca geriye balın üstüne yapışanlar kaldı. Ve adım kırmızı harflerle masada yazıyordu.

"Tamam, çok hoş," dedim. Kafamın içini kemiren bir fikir oluşmaya başlıyordu.

"Temelde böyle yaptım işte ama yardım aldığımı itiraf ediyorum. Sharon'la tanışmıştın hatırlarsın, gösterimde kostüm sorumlusu?"

Başımınla onayladım.

"Eh, aynı zamanda harika bir ressam ve sıra dışı karışık medya teknikleriyle çalışıyor. Bu sabah erken saat-

lerde, Harris'in penceresini temizlediğini gördüğünüz adama para verip bizi iskeleye çıkarttırdım. Sharon yıkanabilir uhuyla pencereye adalet kartının ana hatlarını çizdi, cidden gözünü kısıp bakmadığın sürece görünmezdi. Harris'in ofisinin penceresi yandaki binayla belli bir açıdaydı, o yüzden Harris'in tam karşısındaki odaya girmek için biraz rüşvet yedirdik. Ben kalabalığın dikkatini çekerken Sharon da tebeşir tozuyla hazır bekliyordu. Bir borudan üfleyerek resmi ortaya çıkardı. Arta kalan tozlar rüzgârdan iki saniyede uçuşunca insanlar bir daha cama doğru baktığında görüntü oradaydı."

Ah. Acayip havalıydı! Aslında böyle açıklanınca çok pratik ve kolaydı. Ama biliyor musunuz, sanırım öğrenmemeyi yeğlerdim. Gizem de heyecanın parçası. Eh, en azından arabasını üstsüz yıkamayı kabul etmemiştim.

"Mutlu musun?" diye sordu Jay.

"Kesinlikle çok akıllıca. Böyle ayrıntılar nereden aklına geliyor bilmiyorum. Çok sinsice."

Jay sırttı. "Teveccühünüz."

"Peki ama neden Una Harris'in penceresi? Resmen bilerek kaşınmak değil mi?"

"Hey, yeterince mesafemi korudum. Kadın ayaklarıyla kariyerimi çiğnerken yere post gibi serilip ölü numarası yapacağımı sanmasın."

"Bence dava dosyası açılınca mesajı alacaktır," dedim ve aklıma üzüntülü bir düşünce geldi. Eğer babam gerçekten Jay'i temsil edecekse, o zaman Jay muhtemelen bizim evden taşınacaktı. Bunu tamamen unutmuştum.

"Hoşuna gitmeyen bir şey düşündün. Neymiş Watson?"

Aklımı nasıl bu kadar net okuyabildiğine şaşırarak bakışlarımı kaldırıp ona baktım. "Ah, hiç. Öylesine."

“Nasıl öylesine?”

Önüme bakarak parmağımı bardağın kenarında gezdirdim. “Eh, eğer kolları sıvar da başlarsanız, o zaman bizim evden taşınmak zorunda kalacaksınız ve sana alışmıştım,” diye sessizce itiraf ettim.

Jay elimi tutup kocaman avucunun ortasına aldı. “Hey, artık kankayız, değil mi? Yine her dakika etrafta olacağım. Hatta benden bıkacaksınız. Ayrıca taşınacak yeni bir yer bulana kadar daha birkaç hafta sizinleyim.”

Utanarak öksürdüm. “Tamam.”

“Ben senin kankanım sanıyordum,” diye dalga geçti Jessie.

“Öylesin. İnsanın iki kankası olamaz mı?” diye cevap verdi Jay.

Elimi birkaç saniye daha tutup serbest bıraktı. “Eh, şuna bakın. Başta taşınmamı istemiyordun, şimdi de çıkmamı istemiyorsun.”

“Hemen kendini bir şey sanma,” diye cevap verip gözlerimi kısarak bakarken gülmemeye çalıştım.

Ertesi sabah babama eşyalarını hazırlamada yardım etmek için erkenden kalktım. İki ayda bir, arkadaşı Marcus’la birlikte kırsal kesimde golf gezisine çıkarlardı. Çoğunlukla evde yalnız kalmaktan hoşlanmazdım ama Jay burada olacağı için pek moralim bozuk değildi. Hatta onunla baş başa kalmayı iple çekiyordum. Ne? Benim de bir vajinam var ve adam Jay Fields, dolayısıyla bir şey yaşanmasa da heyecanlanmaya hakkım var.

Babam yola çıktıktan sonra şehre inip kumaşçıdan depolamak üzere çeşitli kumaşlar almaya gittim, hafta

sonunu elbise dikerek geçirmeyi planlıyordum. Hatta iki yeni sipariş bile almıştım.

Eve döndüğümde Jay' i bahçede vücut çalışırken buldum. Bir süre ona bulaşmadım, sonra yiyecek bir şey ister mi diye sormaya gittim. Cesurca davranmıştım çünkü Jay terli ve yarı çıplakken alı al moru mor olmamak çok zordu. Tam kapıdan çıkacakken Jay içeri girdi ve çarpıştık. Elindeki enerji içeceği üstüme döküldü. Soğuk içecek üstüme çarpınca yüksek sesle nefesim kesildi.

"Ah, çok affedersin!"

Jay hemen gidip kâğıt havlu getirerek bluzumu kurulamaya yardım etmeye koyuldu. Mendillerle ıslaklığa dokunurken nutkum tutularak kalakaldım. Olan şeyin gerçekten olduğuna inanmadığım gerçeküstü anlardan biriydi benim için. Özellikle de dökülen sıvılar daha çok göğüs bölgeme denk geldiği ve dolayısıyla Jay memelerime dokunduğu için.

Başparmağı yanlılıkla ince sutyenimin altından meme ucuma sürtününce nefes alışım hızlandı ve Jay' in eli dondu. Geçen her saniye ebediyet kadar uzundu. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakma hatasını yaptım. Jay resmen... aç görünüyordu. Eli tekrar hareket ettiğinde bu kez hafifçe dokunmadı. Resmen okşadı ve ağzımdan hapis kalmış bir inilti çıkıverdi. Kâğıt havlu elinden düştü. Jay hâlâ göz temasını sürdürerek beni adamakıllı yokladı. Cüreti karşısında erimemiş olsaydım, muhtemelen bu kadar münasebetsiz davrandığı için ona tokat atardım. Bakışlarında bir soru gizliydi.

Acaba biz...

Eliyle göğsümü avuçlamasıyla sessiz, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir şekilde iç geçirdim. Gözlerimi kapadım.

"Matilda." Jay alçak ve çıtırtılı bir sesle konuştu.

"Hııı?"

"Bana bak."

Yüzüne baktım. Jay diğer elini getirip öbür göğsümü her saniyenin tadını çıkarır gibi yavaşça, dikkatlice okşadı. İki eli aynı anda aşağı doğru hareket edip iki meme ucumdan birer çimdik aldılar. Yüksek sesle inledim, Jay'ın suratı tepemde duruyordu ve ağzı çıkardığım sesi yutar gibi açtı.

Sonra konuştu. "Bluzun mahvoldu. Hadi çıkaralım tatlım."

Bluzu başımdan yukarı doğru sıyırırken ona engel olmadım. Dün elini o işadaminin ceketine sokuşunu hatırlamam için en garip zamandı. Herhangi bir şey aldığını görmemiştim ama bu demek değildi ki almamıştı. Artık Jay'ın beni kana kana içen gözleri karşısında sutyenimle duruyordum. Göğsüm inip kalktı ama soru kafamı kurcalıyor, sorulmak için çıldırıyordu.

"Jay?"

"Efendim Matilda?" diye dudaklarını uzattı ve ben bir adım geri atınca bir adım yaklaştı. Sırtım duvara değince durdu, çıplak göğsü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Dün o adamdan ne çaldın?"

Jay kaşlarını çatıp başını yana doğru kırdı. "Hangi adamdan?"

"Gazete binasından çıkarken çarpıştığın adamdan. Elini adamın cebine soktuğunu gördüm. Onu kumarhaneden hatırladım. O akşam gözlerini ondan ayıramamıştım."

Jay bıyık altından bir nefes verip eliyle yüzümü okşayarak fısıldadı. "Bunu görmemen gerekiyordu."

“Ama gördüm. O yüzden ne aldığını söyle.”

“Gerçekten benim küçük Watson’ımsın, değil mi? Bu bebek mavisi gözlerden hiçbir şey kaçmıyor,” dediğinde sanki iltifatıyla dikkatimi dağıtmaya çalışır gibiydi.

“Jay, ne aldığını bilmek istiyorum. Onlara karşı dava açmaya hazırlanırken gazetede çalışan insanlardan bir şey çalamazsın. En ufak bir ayrıntı mahkemede aleyhine kullanılabilir.”

“Ya sana hiç kimse öğrenemez desem?”

“Ben yine de bilmek isterdim. Yalandan hoşlanmıyorum.”

“Bu yalan değil. Bu bir sır. Şimdilik tutmak istediğim bir sır ama sana bir gün söylerim.”

Dudaklarımı büzdüm ve birden derime yapışan enerji içeceğine sinir oldum. Kaşlarımı çatarak üstümünden çıkardığı bluzu kaptığım gibi yana adım atıp kapıdan dışarı çıktım.

“Duşa girip üstümdeki şu pis şeyi yıkamam lazım,” diye mırıldandım.

“Matilda.”

“Sorun değil. Sırrını kendine saklayabilirsin Jay. Sadece, bunu yaptığın sürece sana tamamen güvenmemi bekleme.”

Odayı terk ettiğimde Jay’in yüzünde garip bir ifade, hayal kırıklığıyla kırgınlık karışımı bir bakış vardı.

Yukarı çıkıp banyonun kapısını güzelce kapattıktan sonra kilitleyip derin bir nefes verdim. Kendimi toparlar toparlamaz küveti doldurdum. Olanlardan sonra Jay'in banyo yaparken içeri dalmayacağına güvenmiyordum. Hâlâ bu kadar ketum olduğu için ona gıcıkım ama aynı zamanda başladığımız hareketi sonlandırdığıma pişman oldum. Bugünlerde hava gibi, nefes gibi ihtiyacım vardı dokunuşuna ama ihtiyacım olanı nadiren elde edebiliyordum.

Küvet dolunca soyunup içine girdim, ılık su sinirlerimi yatıştırdı. Sanki her bir kasım gerilmişti.

Uzunca bir süre gözlerim kapalı durup Jay'in ellerinin üstümdeki hissini unutmaya çalıştım. O kadar beklenmedikti ki hâlâ bana dokunduğunu hissedebiliyordum ve tenim acıyordu. Anında ıslandım. Çok uzun zamandır bir erkekle birlikte olmamıştım, hatta en son seferki bir erkek değil, bir çocuktü. Eski erkek arkadaşım (ve gelmiş

geçmiş tek erkek arkadaşım) benimle aynı yaşıydı. İki-miz de ne yaptığımızdan bihaberdik zaten.

Jay ile öyle olduğunu hayal edemiyordum. Gerçi ben-den topu topu dört yaş büyüktü ama çok daha tecrübeli duruyordu. Bana tahayyül edemeyeceğim şeyler öğrete-bileceğini hissettim. Zihnimde çimenlerde şınav çekişi-ni, kaslarının hareketini, esnekliğini, üstünden akan teri canlandırdım.

İşte böyle anlarda keşke bir vibratörüm olsaydı diyor-dum. Tanrım, Jay hayatıma girene kadar sanki libidom bile yoktu. Şimdiyse beynim hayal kırıklığı ve cinsel dü-şüncelerle fokurdayan bir kazandı.

Bana oral yapmayı teklif ettiği gece aklıma geldi. Muhtemelen her konuda olduğu gibi bu eylemi de canla başla yapardı. Düşününce bile tenim karıncalandı, suyun içinde meme uçlarım sertleşti. Ellerim masumca karnı-mın üstündeydi fakat erotik düşünceler zihnimi sarar-ken tenimi okşamaya başladım ve Jay'ın yaptığını hayal edip sesli olarak nefes vermeye başladım.

Parmaklarım hassas tenimin üstünde yavaşça dans ederek aşağı doğru ilerlerken bacaklarım aralandı, aşağı-sı dokunulmak için yanıp tutuşuyordu. Bir saniye sonra birisi kapıyı tıklatınca yerimden fırladım.

“Tatlım, konuşabilir miyiz?” Jay’in gür sesiydi. Du-yunca inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kal-dım. Kendimi cüretkâr hissederek klitorisimi buldum ve yavaşça okşamaya başladım. Yani kapı kilitliydi sonuçta. Jay nereden bilecekti? Heyecanım yükseldi.

Sonunda sessizce cevap verdim. “Müsait değilim.”

Vücudunun kapıya sürterek aşağı kaydığını ve kıcının yere değip oturduğunu duydum. “Burada oturup bekle-rim. Seninle kavgaya etmeyi sevmiyorum Watson. Kanka olmamız lazım, unuttun mu?”

“Ben... Ben yıkanıyorum Jay. Sonra konuşuruz,” diye bildim normal konuşmaya çalışarak ama nefesim kesik kesikti. Jay kapının diğer tarafında dururken kendime dokunmamalıyım ama elimde değildi. Uzanıp bir göğsümü avucumun içine alarak meme ucumu sıkıp tüm bedenimi titrettim.

Jay’ın uzun zamandır sessiz durduğu dikkatimi çekti. Ben ses çıkarmamıştım, değil mi? Yok, çıkarmadığımı biliyordum. O kadar da pervasız değildim.

“Banyo nasıl gidiyor?” diye sordu Jay. Sesi daha alçak ve farklıydı.

“Sonra konuşuruz dedim ya. Gidebilir misin?” diye kurbağa gibi bir sesle konuştum ve parmaklarımı içime sokmadan duramadım.

Jay sesinde bir tebessümle devam etti. “Orada ne yapıyorsun bebeğim?”

“Hiçbir şey,” diye cevap verdim hızlıca.

“Tamam, sen hiçbir şey yapmaya devam et. Ben de sen iş üstündeyken burada otururum. Burası meğer ne kadar rahatmış.”

Piç. Ona yine git demek istedim ama gitmeyeceğini biliyordum. Gelmek üzereydim, hani artık duramayacağınız kadar çok zevke geline noktadaydım. Hani insan boşalmak üzereyken birkaç çılgınca saniye, bir duyan olup olmadığını umursamaz ya. Ne yaptığınızı bilseler diye düşünmezsiniz. Utanmak çok, çok uzaklarda kalmıştır ya.

Ayağımı küvetin kenarına dayayıp elimi klitorisime hızlı hızlı sürterken mememi bir daha sıktım. Boşalmanın eşiğindeydim ama Jay’ın sesiyle ritmim bozuldu.

“Kendini iyi hissediyor musun?” diye sordu sessiz, okşar gibi bir sesle.

Ağızımdan minik bir inilti çıktı, durduramadım ve tüm bedenim zevkle titreyerek boşaldım.

"Evet," diye yavaşça cevap verdim yükseldiğim yerden inerek.

Kapı tokmağı çevrilince yüreğim ağızıma geldi. Kilitlediğimi hatırlayıp nefesimi düzeltmeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Hâlâ kapalı kapının ardında dururken, "İçeri girmek istiyorum," diye mırıldandı Jay.

"Banyodayım. Çıplağım!"

"Aynen," diye cevap verdi. Tam şu anda onu göremesem de yüzündeki ukala yüz ifadesini tahmin edebiliyordum. Kilitte garip bir sürtünme sesi oldu ve Jay neyin peşinde diye merak ettim. Kapının tokmağı tekrar dönüp kapı açılınca küvetten dışarı fırlayarak kapıyı kapalı tutmak için üstüne abandım.

Vücudumla yaslanarak üstümü kapatmak için bir havluya uzandım.

Havluyu vücuduma sararken, "Kilidi mi kırdın?" diye nefesim kesildi.

"Birçok yeteneğimden bir diğeri."

"Çizgiyi aşıyorsun ama."

Jay'ın ses tonu kapkaraydı, hatta neredeyse beni azarlıyordu. "Ah, demek şimdi aramızda bir çizgi var. Az önce mastürbasyon yapışını dinlememe izin verdin tatlım."

Tamam, o böyle ifade edince onunla tartışmak biraz zordu. Yine de ilk tepkim her şeyi inkâr etmekte. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama kapıdan uzak durup beni rahat bırakman lazım."

Kapıyı ufacak aralayıp ciddi olduğumu göstermek için başımı uzattım. Maalesef göz göze geldiğimiz anda eridim. Jay beni görünce nefesini tutup aradan elini uzatarak çeneme dokundu.

“Lanet olsun! Kendine bir bakar mısın?” diye inledi.

Beni tek lokmada yutup mideye indirecekmiş gibi bakışına o kadar kapıldım ki kapıyı tutmayı unuttum. Jay rahatlıkla kapıyı arkaya itip üstüme saldırdı, beni kucağına kaldırıp bacaklarımı beline dolayarak odama taşıdı. Yatağa yerleştirip kendisi de üstüme doğru yaklaştı.

“Bu nasıl bir baştan çıkariş?” diye fısıldadı, sanki kendini azarlıyordu. “Buna nasıl direnirim?”

Ağzının ağzıma değip dudaklarıma sertçe yapışmasını, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim öpüşünü beklemiyordum. Tenim ısındı, ateşim çıktı. Dili içeri girerken ağzının içine inledim. Dillerimiz birbirine karışıp girip çıktı. Bacaklarım aralandı ve Jay üstüme abanınca ereksiyonu cinsel organıma sürttü. İçim bomboştu, onu içime almak için sancılar çekiyordum.

Jay beni öperken, ağzıyla bana sahip olurken mırıldanıyordu. Çıkardığı ses karnımın derinliklerinde yankılandı. Bir saniye sonra öpüşmemizi kesip geri çekilince öne doğru bakıp feci bir küfür etti. Bakışını takip etmemle havlunun açıldığını ve karşısında tastamam anadan üryan kaldığımı fark ettim.

Jay boynuma eğildi. Beni yalıyor, emiyor, sırtımdan aşağısını titretiyordu. Sırf bu hisle bile tekrar boşalabilirdim.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı tenime doğru ve kalbim durdu. Daha önce kimse bana güzel olduğumu söylememişti. Hoş dendiğini duymuştum (babamdan) ama güzel? Peh. Zaten Jay’in vücudumu öpüp her bir gözenegi mi canlandırdığı bu âna kadar kendimi hiç güzel hissetmemiştim ki.

“Yatak başına tutun,” dedi inleyerek.

“N-ne?” O kadar kapılmışım ki kekeliyordum.

Jay boğazını temizleyip alevli gözlerini bana kenetledi. Tarif etmek yerine bileklerimi tek eliyle tuttu, kollarımı kaldırıp parmaklarımı yatağımın başındaki tahta parmaklıklara doladı.

Ah. Şimdi anladım.

"Sıkı tut," dedi vücudumdan aşağı doğru öpücükler kondururken. "Bana dokunursan, içine girmeyeceğime söz veremem."

Omurgamdan aşağı zevk verici ürpertiler dolaşıyordu. Jay bunu dememeliydi çünkü şimdi ona dokunmak *istiyordum*. Bakalım ne olacaktı.

Pervasız davrandığımın farkındaydım. Jay benden sır saklıyordu, evet ama gerçek şu ki tam şu anda umurumda bile değildi. Dokunuşuyla beynim çok uzak diyarlara uzun, upuzun bir tatile çıkmıştı. Jay'ı, sakladığı sırrı öğrenmek istediğimden daha fazla istiyordum.

Artık alt karnıma inmişti ve neyin peşinde olduğunu anladım. Kaygılarım ayyuka çıkıp beni gerdi. Daha önce bunu yaşamamıştım hiç, ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Hoşuma gidecek miydi?

Jay bacaklarımın ortasına ulaşınca durdu, burnunu bana sürtüp derin bir nefes aldı. Dirseklerinin üstünde doğruldu, gözlerinin içi parlayarak baktı.

Karnımı okşayarak, "Rahatla," dedi nazikçe.

"Affedersin. Gerildim."

"Hiç gerilme. Çok hoşuna gidecek. Hatta bence bayılacaksın." Bana şeytani bir gülüş çakıp başını eğdi. Dili büyük bir şevkle zangır zangır titreyen organımla buluştu. Dokunuşuyla çılgılık attım. Sonra dilini bana sürtmeye başladı. Islak, yumuşak ve resmen cennet gibiydi. Tüm bedenim eriyordu.

"J-Jason..." dedim sestemden çok hava çıkararak.

İnleyerek klitorisimi emdi. Benden daha çok zevk alıyor gibi yaptığı işe düşküncü ve bu da beni müthiş tahrik etti. Yatağı bırakıp omuzlarını sıkmak istedim ama hareket ettiğimi görüp bana hayır diyen hararetle bir bakış fırlattı. Klitorisimden başlayarak aşağıya indi. Dili içime girip girip çıkıyor, benimle oynuyordu. Bu noktada, içime sokmak istediği her yeri kabulümdü artık. Onun içimde olmayışı beni çıldırtıyordu ve daha ne kaçırdığımdan bile haberim yoktu.

Bu şekilde dilini sokup çıkardı, sanki gerçekten beni diliyle beceriyordu. Sel olup aktım, her şeyi bırakıp inledim. Seks yaparken ses çıkarma konusunda her zaman çok utangaçtım ama Jay'in yanında kendimi tutmam söz konusu değildi. Kendimi tanıyamayacak kadar seksten delirmeme, muhtaç bir insana dönüşecek kadar beynimi yitirmeme sebep oluyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum, tekrar klitorisime döndü. Dilini tahmin edemeyeceğim kadar hızlı oynatıyordu. Tanrım, bunun bitmesini hiç istemiyordum. Bana hayatında gördüğü en seksi şeymişim gibi bakıyordu. Aramızda yaşananların onun için seksten öte olmasını istiyordum. Kaşımadan duramadığı bir yaradan öte.

"Tam şu anda manyak seksi görünüyorsun. Ağzımın içine boşal," dedi nefesi kesilerek. Elleriyle kalçamı tutup kaldırdı. Yatakta dizüstü durup vücudumu belli bir açıda havaya kaldırması ve bir yandan da dilinin hâlâ klitorisimdeki işine devam etmesi beni çok şaşırttı. Bu açıyla her şey daha güzel, daha yoğundu. Bunu yapmak aklımın ucundan geçmezdi.

Büyük elleri kalçama ve karnıma yayıldı, vücuduma ateş değiyordu sanki.

"Bana bak," dedi hava almak için yüzünü kaldırıp.

Gözlerimiz kenetlendi. İçim düğümlendi, sımsıkı ve yoğun hisler içindeydim. Tam o sırada Jay klitorisimi dişlerinin arasına alınca ne kadar şahane bir his duyduğuma şok oldum. Aynı anda hem inledim hem bağurdım. Sonra da boşaldım. Uzun ve yoğunlu. Jay emmeye devam ederek her bir sarsıntının hakkını verdi.

Zevkim dinerken yavaşça inledim ve Jay bana sarıldı. Yüzünü boynuma gömüp kulağımın arkasına burnunu sürttü.

"Vay be," diye nefes verdim, nihayet konuşabilecek kadar gücümü toplamıştım.

Jay'ın sevgi dolu, sessiz gülüşü karnımı titreştirdi. "Şimdi neden bu kadar abartıldığını anladın mı?" diye sordu ipeksi bir sesle.

"Hı hı."

Burnunu kulak mememe doğru getirdi. "İyi."

Uzun bir süre böyle kaldık. Jay'ın kollarında çırlıçiplak yattığım ve çıplak, sıcak göğsünü tenime bastırdığını hissettiğim garip bir noktadaydık. Cildinin sıcaklığına bayıldım, beni yalayıp yutan gözlerine hayran oldum.

Zaman, gümüş bir kaşıktan damlayan yoğun karamel gibi yavaş aktı. Maalesef kapının yüksek sesle üç kez tıklatılmasıyla bu şahane anın büyüğü bozuldu. Gürültüyle irkildiğimde tam uykuya dalmama ramak kalmıştı. Saa-te bakıp Michelle'in, "Bugün uğrarım," dediğini hatırladım.

Kıpırdamaya çalışmamla Jay kollarıyla beni daha da sıkıca tuttu.

"Boş ver," dedi gözleri kapalı ve uykulu bir sesle.

"Açmam lazım. Michelle geldi. Evde olduğumu biliyor. Evdeyim demiştim ona."

"Öf."

Paylaştığımız bu ufak anın bozulmasına sinir oluşuna güldüm. “Zaten duş alman lazım. Hâlâ terlisin.”

Üstümdeyken gözlerinde kıvılcımlar çaktı. “Bunu çok seviyorsun ama.”

Utangaçça gülümsemek dışında bir cevap veremedim.

Dudaklarıma yumuşacık, tatlı bir öpücük kondurup üstümden yana yuvarlanarak ayağa kalktı. “Duş öyleyse,” diyerek odadan çıktı. Ben de hemen üstüme bir eşofman ve tişört geçirip Michelle’e kapıyı açmak için aşağı koştum. Artık sabırsızlanarak zili çalmaya başlamıştı. Kapıyı açtığımda saçlarım hâlâ ıslaktı.

“Pardon, yıkanıyordum,” dedim içeri girerken.

Bana bakıp kakhaha attı. “Yıkanmak için garip bir saat ama herkesin bir düzeni var. Hadi verandada oturalım. Hava çok güzel.”

Bize birkaç sandviç yapıp sürahiyi portakal suyuyla doldurdum ve hepsini Michelle’in yayıldığı verandaya çıkardım. Küçük, kalkık memelerini belli eden sarı bir askılı giymişti, muhtemelen biraz bronzlaşmayı umuyordu. Ilık güneş ayaklarıma değince yalınayak dolaştığımı, günün olaylarının akışından hâlâ sersem gibi gezdiğimi fark ettim.

“Eee, ne var ne yok?” diye sordu Michelle bir sandviç alıp minicik ısırarak.

Ah... Bir şeyler var, evet. Jay hâlâ üst katta olduğu için konuyu açmak istediğimden emin değildim ama.

“Ne olsun işte, aynı. Sen?”

Michelle omuz silkti. “İşyerinde sıkıcı bir haftaydı. Ah ama dün ofisten çıkarken Michael Fassbender’a rastladım, böylece güne biraz renk geldi.”

“Gerçekten mi? Yanında kim vardı?” diye sordum merakla. Michelle gündelik hayatında ünlü insanları görmek

gibi garip bir şansa sahipti. Tuhaftı. Bir keresinde süpermarkette Gabriel Byrne ile aynı kuyrukta beklemişti.

“Adamın biri. En azından ben Michael Fassbender olduğunu tahmin ettim. Belki de ona çok benzer biriydi.”

Bu lafın üstüne Jay bahçeye adımını attı. Saçları ıslaktı ve üstünü değiştirmişti. Bir sandalye çekip otururken Michelle onu süzdü. “Zihnimi okuyorsun Watson. Açlıktan ölüyordum,” diyerek bir sandviç kaptı ve kıtlıktan çıkmış gibi ısırıldı. Ağzını seyrederken az önce nerede olduğunu düşünüyordum. Bana attığı hararetli bakışla, aklımdan geçenleri çok iyi anladığını gösterdi.

“Ah tabii, rahatına bak,” dedim alaycı alaycı. Şimdi onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyordum.

“Bakarım, sen merak etme,” diye cevap vererek bana manalı bir bakış attı.

Michelle’e döndüğümde dudaklarında bir tebessümle ikimizi izlediğini gördüm.

“Yani ikiniz de,” kol saatine baktı, “gün ortasında, saat ikide duş aldınız.”

Ne ima ettiğini çakmamış ayağına yatıp kaşlarımı çat-tım. “Ne var ki? Ben banyo yaptım. Jay duş aldı. Kendine ait banyosu var. Ayrıca kişisel hijyen alışkanlığımız seni neden bu kadar endişelendirdi?”

Jay pişmiş kelle gibi sırtıyordu ama bana bakmıyor, sandviç tabağımızı boşaltmaya odaklanıyordu. Neden sırtıttığını biliyordum. Michelle’in yorumuna karşı fazla savunmaya geçerek tepki vermiştim.

“Tamam,” diyerek meyve suyundan bir yudum aldı Michelle. “Sadece bir gözlem yaptım.” Durup kucağındaki kırıntıları silkeledi ve sordu. “Eee, Jessie bugün geliyor mu?”

Şimdiyse meraka kapılma sırası bendeydi. Ne olduğunu bilmiyordum ama ses tonunda bir değişiklik vardı. Sanki gayet sıradan sormak için fazla kasılmıştı. Jay'e döndüm.

"Geliyor mu?"

Hayır anlamında başını salladı ama eli masanın altında çaktırmadan bacağımanın üstüne geldi. Çok hafiften nefesim kesildi ama Michelle'in fark etmesini istemediğimden pek üstünde durmadım. "Bildiğim kadarıyla hayır tatlım."

Sesi her zamankinden daha yılışık, daha aymazdı. Kadınların boşalmasını sağladıktan sonra konuşması böyle mi oluyordu? Halinden çok memnun gibiydi.

"Ah, çok yazık. Geçen hafta gösteriden sonra çok eğlenmiştik," dedi Michelle.

Jay tek kaşını kaldırıp Michelle'e bir saniye yoğun bir ifadeyle baktı. "İlginç."

"Ne?" diye daha dik oturup sordu Michelle.

Ah... Jay onu mu okuyordu?

"Jessie'den bahsederken gözbebeklerin büyüdü," diye gayet sıradan bir tavırla açıkladı Jay. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Gözbebeklerim büyümedi," dedi Michelle nadir yaşanan bir utanıp sıkılma hissiyle. Hatta onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Boynunu kaşdı.

"Büyüdüler. Koskocaman oldular şekerim." Jay dirseğine dayandı. "Cinsel olarak uyarıldın demektir. Jessie'den hoşlanıyorsun, değil mi?"

Jay'i yandan dürttüm. "Kızı rahat bırak Jay."

"Arkadaşça sohbet ediyoruz Matilda," diye cevap verdi Jay, elini bacağımanın daha üst kısmına çıkarıp sertçe sıkarak. Elini alıp yerinden kaldırmamak için yumruğumu sıktım.

“İkiniz bir tuhafısınız,” diye yorum yaptı Michelle bir sandviç daha alırken. “Neler oluyor?”

Michelle’in sorusu karşısında biraz savunmaya geçtim gene. “Biz mi tuhafız?” diye cevap verdim kahkaha atarak. “Bir kızın adı geçince gözbebekleri irileşen sensin. Deneysel günlerin üniversite yıllarında kaldı sanıyordum.”

Michelle iç geçirip arkasına yaslandı. “Her neyse. Bir yanımda her zaman kızlardan hoşlanacak bence. Yani vajinanın yüzde onu deniz tarağı seviyorsa, diğer yüzde doksanı güzel bir sosisten hoşlanıyor.”

Kahkaham resmen boğazıma takıldı. Michelle beni susturmasını nasıl da iyi bilirdi. “Bunu dediğine inanmıyorum.”

“Jessie geçen hafta seni evine götürdü, değil mi?” diye tahmin yürüttü Jay.

Michelle çekingence baktı. “Olabilir.”

“Ne?!” Yapmacık bir aşağılanmış tavırla lafını kestim. “İkinizin arasında bir şey oldu ve bana söylemedin mi? Teessüf ederim!”

“Ah. Sakin ol Jemima. Fazla bir şey olmadı. Biraz... Elleştik işte. Hepsi bu. Hoşuma gitti gerçi. İkinci raunda hayır demem.”

“Jess heteroseksüelleri kendi tarafına çevirmeyi sever,” dedi Jay bana. “Öyle bir huyu var.”

“Eh, beni bir geceliğine çevirebilir,” dedi Michelle dudaklarını yalayarak.

“Kıza ümit verme,” diye kaşlarımı çattım. Jessie heteroları döndürmeyi seviyor olabilir ama Michelle de fareyle oynayıp sonra canlı canlı yemeye bayılırdı.

“Aman canım!” Michelle elini sallayarak endişelerimi boş verdi. “Uğraşsam da o kadına umut veremem. Tam

bir azgın. Muhtemelen her gece yatağına başka kız atıyordur.”

“Sen de ondan geri kalmazsın,” dedi Jay cep telefonunu çıkarıp. “Lafı gelmişken, işte arıyor.” Telefonu açıp konuşmak için yürüyüp gitti.

“Ondan bahsettiğimi ona söyleme,” diye fısıldayarak bağırdı Michelle.

Jay kısaca kafa sallayıp ciddiyle telefonda konuşmaya başladı. Konu ne acaba, diye merak ettim. Daha fazla kafa yormama gerek kalmadan Michelle bileğime yapıştı ve beni masada öne doğru çekti.

“Tamam, seninle Bay Sihirli Eller arasında neler olduğunu hemen öğrenmek istiyorum, hem de en ince detayına kadar.”

Jay ile aramda olanları Michelle'e anlatmamaya karar vererek kendimi bile şaşırttım. Şöyle bir mantık yürütmüştüm: Olur da bugün yaşananlar Jay için sırf götürme muhabbetiyse, sonra yerin dibine girmek istemiyordum. Michelle destansı aşkı aradığımı biliyordu ve yeni bulduğum libidomun ipini koparmasına göz yumduğum için beni yargılamasını istemedim.

Zihnimin bir köşesinde, beni yargılamayacağını biliyordum ama itiraf edelim ki seksten bahsetmek rezillikti. Her zaman yatak maceralarını paylaşan Michelle'di, tam tersi hiç olmazdı. Kısaca ifade etmek gerekirse, başka insanların seksten bahsedişini dinlemekte gayet rahattım ama *benim* seksten bahsetmem, bambaşka bir rahatsız alana girişti. Rekorlar kitabına girecek kadar uzun süren bir kuraklığın ardından Jay'in aklımı başımdan almayı başarmasının ne kadar olağanüstü olduğunu anlatmaya nereden başlayacağımı bilemezdim.

“Bir şey olduğu yok. Jay sadece kur yapıyor. Herkesle flört eder o,” cevabıyla başımdan savmaya çalıştım.

“Hayır, yapmıyor. Tanıştığımızdan beri bana yan gözle bile bakmadı ve muhtemelen şu dünyada başka kadın kalmamış gibi tüm bakışlarını sana sakladığı için böyle.”

“Ah, kapa çeneni. Çok fazla anlam yüklüyorsun.”

“Hayır ama sen hâlâ uyanıp da balığa gitmeyi reddediyorsan, o zaman seni dürtecek değilim.”

“Sana hiç beş kelimeyle anlatılacak bir şeyi anlatmak için yirmi kelime kullandığını söyleyen olmuş muydu? Pazarlama bölümünde size tam tersini öğretiyorlar sanıyordum.”

“Ah, şimdi de tırnaklar çıktı. Kızımız ne zaman savunmaya geçse içindeki cadaloz ortaya çıkar.”

“Kızımız kendisinden üçüncü bir şahısmış gibi bahsedilmesinden hiç hoşlanmıyor yalnız.”

“Kızımız tam da bunu yaptı.”

“Kızımız derdini anlatmaya çalışıyordu.”

“Kızımızın derdi anlatıldı.”

Bir saniye birbirimize bakıp koptuk.

“Tanrım, seni çok seviyorum Matilda ama yemin ederim tanıdığım en nevrotik kızsın.”

“Bu unvanı seve seve taşıyım.”

Bir dakika sonra Jay geri dönüp bize bir süre dışarı çıkacağını, sonra geri geleceğini söyledi. Gitmeden önce manalı manalı omzumu hafifçe sıktı. Michelle ve ben günün geri kalanını film izleyerek geçirdik ve ardından, Michelle eve dönünce dikiş makinemin başına geçtim.

Bu gecelik bu kadar yeter dedüğimde saat ondu. Jay’ın hâlâ geri dönmediğini fark edip kaşlarımı çattım. Telefonun ekranına bakarak onu arayıp iyi olup olmadığını sorsam mı diye arada kaldım. Sonunda aramamaya ka-

rar verdim. Sonuçta koskoca adamdı. Arayıp onu kontrol etmeme ihtiyacı yoktu.

Yatağa yatıp evde yalnızken çoğu zaman olduğu gibi bir o yana bir bu yana döndüm. Çocukken uyurken birisi beni gelip kaçırarak, siyahlı adamlar tarafından uzaklara götürüleceğim diye kâbus görürdüm. Ha bire babamı uyandırır, o gelip de bana rüya olduğunu söyleyerek beni yatıştırana kadar avazım çıktığı kadar bağıırdım. Senele içinde o kâbuslar azaldı. Babamın buna sevindiğini biliyordum. Hiçbir zaman ifade etmese de kâbusların, annemin öldürüldüğü gece yaşananlardan dolayı olduğundan endişelendiğini biliyordum. Kâbuslarımdaki adamlar annemi vuran adamların aynısı oluyordu hep.

Kısa bir süre sonra Jay'in eve geldiğini duydum. Yurkarı çıktı, odamın kapısına doğru yürüdüğünü hissedip nefesimi tuttum. Başka ne yapacağımı bilmediğimden uyuyor numarasına yattım. Kapım açıldı ve ev o kadar sessizdi ki eşikte dikildiğini, nefes alışını, beni uzun uzun seyredişini duydum. Ümitlenerek nefesimi tuttum.

İçeri girmeyi mi düşünüyordu?

Girmedi. Onun yerine kapımı kapatıp kendi odasına girdi. Neydi bu şimdi? Bir süre kendi odasında dolandı, geceleri duymaya alıştığım üzere volta attı. Volta atışının sesi garip bir şekilde beni yatıştırdı ve ninni gibi gelen bu sesle uykuya daldığımı hissettim.

Saatler sonra uyandım. Hâlâ karanlıktı ve başucumdaki şifoniyerin üzerinde duran alarına bakınca sabahın üçü olduğunu gördüm. Kalbim küt küt atıyordu ve beni uyandıran sesleri tekrar duyana kadar sebebini anlayamadım. Jay'in odasından gürültülü, acı dolu sesler geliyordu. Hemen yataktan fırlayıp bir yerine bir şey oldu korkusuyla onun odasına koştum. Yanına vardığımda

yaralı değildi ama. Cenin pozisyonunda kıvrılmış, göğsünü tutuyordu.

Bu kadar iri bir adamın bu kadar ufak göründüğünü daha önce hiç görmemiştim.

Loş ışık veren lambayı açıp yanına gittim. Hâlâ uyuyordu. Kötü bir rüya görüyordu. Bu akşam ilk yattığımda kendi kâbus deneyimlerimi düşünmüş olmam garipti. Jay boxer şort giymişti, üstü çıplaktı ve teninde ince bir ter tabakası vardı. Tepesinde dikildim. Onu uyandırırsam mı, kendi haline mi bıraksam emin olamadım. Yetişkin bir insandı ama tam o anda bir çocuğa benziyordu.

Teredditle elimi omzuna koyup fısıldadım "Jay, uyan. Jay, kâbus görüyorsun."

Jay sarsılarak gözlerini açtı. Ona dokunan elimi sertçe, acıyla yakaladı.

"Jay." Yüzümü buruşturdum. "Bırak beni. Benim, Matilda."

Adımı duyunca aniden yerinden fırladı. Elimi bırakmak yerine daha çok çekti ama artık nazıkçe tutuyordu. Beni yatakta yanına çekip yorganı üstümüze örtterek kollarını ve bacaklarını bana sardı. Tutsak edilmişim ama umurumda değildi.

"Matilda," diye fısıldadı Jay.

Öyle bir söyleyişi vardı ki uyanık mı, yoksa hâlâ rüya mı görüyor diye merak ettim. Kolları bana sıcacık ve huzurla dolanırken dudaklarını enseme bastırdı.

"Yanımda kal," diye mırıldandı.

Kokusunu içime çektim. Kendimi bir Jay baloncuğuna hapsedilmiş ve muhtemelen istesem de çıkamayacakmış gibi hissettim. Nefes alışışı bir süre sonra düzene girdi ve Jay tekrar derin uykuya daldı. Çok geçmeden ben de daldım.

Tekrar uyandığımdaya yatakta yalnızdım ve sabah olmuştı. Alt katta tavanın cızırdadığını duydum, pastırma kokusuyla ağzım sulandı. Kalkıp banyoya girdim ve hemen mutfağın yolunu tuttum.

Masaya oturup kendime meyve suyu koyarken, "Günaydın uykucu," dedi Jay gülerek.

"Günaydın," diye suratına bakmadan cevap verdim.

Yaklaşp tabağıma pastırma dilimleri koydu. "Eee," diye ukalaca başladı, "dün gece gizlice yatağıma girdin demek. Güzel bir sürprizdi."

Kalbim yerinden fırladı. "Ne?"

"Kollarımda güzel bir kadınla uyandım. Güne başlamak için hoş bir yol, özellikle yatağı yalnız girdikten sonra." Göz kırptı.

"Hatırlamıyorsun," dedim durumu fark ederek ve bana ikinci kez güzel dediğı için de kendi kendime sevindim. Bu, bende her an alışkanlık yapabiliirdi.

Jay karşımdaki sandalyeye oturup kaşlarını çattı. "Neyi hatırlamıyorum tatlım?"

"Senin kâbus gördüğünü duyduğum için uyandım. Çok kötü gibiydi, o yüzden seni sakinleştirmek için yanıma geldim. Sonra da sen beni yatağına çektin ve bırakmadın. Seninle olmam uykuya dalmanı kolaylaştırdı, ben de yanında kaldım."

Jay yataktan çıkma, şahane dağınık saçlarını kaşıdı. İlk kez utanmış gibi bir hale büründü. "Ah evet. Bazen huzursuz uyku uyuyorum. Bu bir sorun."

"Uykusuzluk mu çekiyorsun?"

"Öyle de denebilir. Özünde beynim bir türlü kapanmadığı için iyi bir gece uykusu çekemiyorum. Haftalar sürüyor, sonra yorgunluktan tam bir gün sızıyorum. Sonra aynı döngü yeniden başlıyor."

“Çok kötü bir şey. İlaç almayı denedin mi?”

“Denemediğim yöntem kalmadı. Hiçbirisi yüzde yüz çözüm olmuyor. Uyku hapı kullanırsam hep uyuşuk oluyorum ama uyuyamıyorum. Yani yine uyanık kalıyorum ama ilaç içmesem, olacağımdan çok daha yorgun oluyorum. Çoğu zaman işe yarayan bir tekniğim var.”

“Ne tekniği?”

“Kafamda listeler oluşturup üstünden geçerek volta atıyorum. Başardığım her şey ve başarmayı planladığım her şey. Listesini çıkarmak çoğu gece beni gevşetip uyumama yardımcı oluyor. Sorun şu ki, bir şeyi tamamlamamışsam, listeyi sıralarken bile içimi kemiriyor, her şeyi mahvedip uykumu kaçırıyor.”

Ah, demek voltanın sırrı buymuş. Uyuyabilmek için böyle bir şey yapmaya ihtiyaç duyması biraz düşündürücü. Yine de eleştirmek istemem, o yüzden içini rahatlattım.

“Ah, evet. Anladım. Biliyor musun, çok iyi bir teknik. Bir yerlerde, uykuya dalmadan önce o gün içinde yaptıklarımızı kafamızda yeniden canlandırmamız gerektiğini okumuştum. İnsana her şey temizlenip toplanmış hissi veriyormuş.”

Jay bana uzun uzun bakınca biraz huylanıp utandım. “Sen yanımdayken daha iyi uyuyorum,” dedi alçak bir sesle.

Ciddiyetini hafifletmeye çalışıp tenimdeki karıncalanmayı görmezlikten gelmeye çalıştım. “Dip dibeyken mi? Artık kocaman oldun.”

Dudakları kıvrıldı. “Dip dibe olmak zorunda değil. Hoşlandığım bir sürü pozisyon var. Göstermemi ister misin?”

Pozisyon kelimesini söylerken ses tonu düştü ve bana pişirdiği tuzlu, çıtır pastırmayı çiğnemeye odaklandım. “Uygulamalı gösteriye gerek yok.”

Jay kıkırdadı, bir dakika sessiz kalıp yemeğimizi yedik.

“Daha sonra bir planın var mı?” diye sordu. “Seni bir yere götürmek istiyorum.”

“Pek sayılmaz. Bugün biraz dikiş dikeceğim, sonra kuş gibi özgürüm. Beni nereye götürmek istiyorsun?”

“Sürpriz.”

“Hımmm, *pozisyonlara* düşkün olduğun kadar sinir bozucu sırlara da düşkün olduğunu düşünmeye başlıyorum Bay Fields,” diye takıldım.

“Evet ama şaşırdığın zaman nefesin kesilince çıkan o sesleri sevmek benim suçum değil,” diye gözlerinde bir meydan okumayla gevşekçe cevap verdi.

Kızarmış ekmek dilimimi ona doğru tuttum. “Bu sabah formundasın.”

“Formumu beğenmene sevindim.”

“Sevinirsin tabii, seni *tavus kuşu*.”

Havlar gibi kahkaha atarak koptu. “Tavuskuşu mu?”

“Ne? Yorgunum. Yorgunken zekice cevaplar veremiyorum.”

“Biliyor musun, tavuskuşu derken dudaklarının hareketine bayıldım.”

Ağzım şaşkınlıkla O şeklinde açılarak ona bakakaldım. Konuşma yetimi geri kazanınca dümdüz bir sesle, “Sus,” diyebildim.

“Kahvaltını bitir de sana biraz enerji verelim yorgun Tilly,” diyerek bana şefkatle baktı.

Çatalıma bir pastırma parçası sapladım. “Bana Tilly deme.”

Jay gülerek ellerini havaya kaldırdı. “Tamam. Tilly adından hoşlanmıyorsun. Notumu alıyorum.”

Jay’le yapmaktan zevk aldığım bir şey varsa o da arabasına binmekti... Onunla birlikte. Aklına müstehcen şeyler gelenler hemen unutsun lütfen. Jay bana yemek yememi salık verdi, evden çıkmadan önce de bagaja büyük bir çanta koydu. Beni yemeğe çıkaracak sanmıştım ama çantayı görünce afalladım. Beni nereye götürdüğü ya da oraya gidince yapacaklarımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu artık.

Koltuğumla oynayıp rüzgâr saçıma vurarak eserken rahat etmek için arkaya yatırdım ve penceremi açtım. Jay şehrin George döneminden kalma bir bölgesine arabayı park edip inmeme yardım ettikten sonra bagajdan çantayı çıkardı.

“İçinde silah yok, değil mi?” diye şaka yaptım Jay beni yola doğru götürürken.

Jay kaçamakça gülümsedi. “I-ıh.”

Küçük bir parka doğru yaklaştık, giriş kapısının dışındaydık ufak bir kuyruk olmuştu. Jay elimi tuttu, parmaklarımız kenetlenerek sıraya girdik.

“Bana ne olduğunu söylemezsen önümüzde duran insanlara soracağım,” diye ısrar ettim.

“Yap da sonucuna katlan,” diye beni uyardı.

Somurtarak planını ifşa etmeye karar verene dek bilmemeye razı oldum. Kuyruk yavaş yavaş ilerledi ve parka açılan kapılara ulaştığımızda içeriyi görmek için boynumu uzatıp baktım. Pek bir şey seçemedim ama ağaçlara minik minik ışıklar asılmıştı. Büyülü bir ortama benziyordu.

Jay girişteki kıza iki bilet verdi, kız da elimize kırmızı bir damga vurdu. Jay beni içeri çekti ve minik ışıklarla bezeli ağaçların arasından geçirip insanların battaniye serip piknik yapmak üzere yerleştiği bir çimenliğe götürdü. Kocaman bir projeksiyon ekranı açık alandan görülecek şekilde duruyordu ve o zaman kafama dank etti. Açık hava sineması! Hayatımda hiç açık hava sinemasına gelmemiştim. Ne kadar harika!

"Jay," diye duygulanarak fısıldadım.

Hafifçe bana doğru döndüyse de yürümeye devam etti, yerleşmek için güzel bir nokta aradı.

"Efendim?"

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Çok sevdim."

Şefkatle gülümsedi. "Film henüz başlamadı."

"Hangi film?"

Jay bana iç titreten bir bakış fırlattı. "*Piyano*."

Verdiği cevapla deli gibi kızardım. O filmde ne kadar keyif aldığımı söylediğimi unutmamış. Beni iyice utandırmak yerine çantadan polar battaniye çıkarıp parkın arka tarafına yakın bir yerde çimenlere serdi. Gökyüzü kararmaya başlıyordu, geceyle gündüz arasında bir yerdeydi ve feci bir romans hissiyle göğsüm daraldı. Jay hepsini planlamıştı. Benim için. *Bizim* için.

Şey, evet. Boğazıma bir şey takıldı da, öksürükten. Duygulandığımdan değil valla.

Jay oturmamı işaret ederek çantadan plastik yemek kapları, içinde bir şişe şarap olan bir soğutucu çıkarmaya başladı. Hımm, niyeti beni sarhoş etmek mi? Yiyecek olarak sandviç çeşitleri, cips ve soslar vardı. Mükemmel piknik menüsü.

"Çok güzel," diyerek meraklı meraklı gülümsedim. "Bunların hepsini sen mi planladın?"

Jay bana hiç de beklediğim şekilde bakmadı. Her nedense suçluluk içinde ve neredeyse üzgün gibi bir hali vardı. Hızla çark etmesi beni çok şaşırttı. Boynunu kaşıyarak cevap verdi. "Hı hı, senin için hoşuna gidecek bir şey yapmak istedim." Bana sandviçlerle dolu bir kâğıt tabak uzattı. "Al bakalım, ye."

"Teşekkürler," diyerek onu süzmeye devam ettim. Birdenbire üstüne bir gariplik çökmüştü ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Hava tamamen kararınca film başladı ve Jay beni bacaklarının ortasına çekip sırtımı göğsüne yasladı. Yakınlığımız aklıma dünü getirdi. Ağzıyla bana yaptıklarını ve bunların ne kadar şahane hissettirdiğini hatırladım. Parmak uçlarını kolumda aşağı yukarı gezdirince tenimin soğuktan ürperdiğini fark etti.

"Hava soğuyor. Yanımda bir battaniye daha getirdim," deyip çantadan çıkardığı örtüyle ikimizi de örttü. Nefesinin enseme gıdıkladığını hissederek ona sokuldum. Filmin ilerleyen dakikalarında plastik bardaklara şarap koydu. Gitgide bağlandığım adamla birlikte en sevdiğim filmi izlediğim bu anın tadını çıkararak şarabımı içtim.

İçkiyi bitirmemle Jay bardağı elimden alıp kenara koydu, kollarını karnıma dolayıp beni sımsıkı tuttu. Ona tarif ettiğim sahne yaklaşıncı gözlerimi kapadım. Jay beni bu kadar sıkı tutarken izlemenin yoğunluğunu kaldıramadım.

Bu gece onu istiyordum. Tam burada, yıldızların altında benimle sevişmesini istiyordum. Havanın soğukluğu ya da onu ne kadar kısa zamandır tanımam umurunda değildi.

Filmin sonlarına doğru yüzümü ona doğru çevirdim ve dudakları tam oradaydı. Cesurca öne eğilip onu öptüm ama geri çekildi. Öpmemden mi kaçtı, yoksa kaza mı oldu kestiremedim. Jay burnunu şakağıma getirip sürttü. Züğürt tesellisi gibi gelse de dokunuşuna açıldım.

Film sona ererken Jay uzunca iç geçirdi. Etrafımızdaki insanlar toparlanıp kalksa da biz olduğumuz yerde kaldık.

"Zor kısım bu," dedi Jay alçak sesle.

Dönüp yüzüne adamakıllı baktım. "Zor kısım derken?"

"Evet." Dudakları benimkilerden iki santim uzaktaydı ve gözleri duygu doluydu. "Sana daha fazla dokunmaktan kendimi alıkoyduğum kısım. Her yerine dokunmaktan."

Jay'e uzun uzun baktıktan sonra cılız bir sesle yanıt verdim. "İstiyorsan bana dokunabilirsin."

Jay acı çekiyor gibiydi ama sebebini anlayamıyordum. "Senden bir şey rica etsem, benim için soru sormadan yapar mısın? Sadece şu anda böyle olması gerektiğini kabul eder misin?"

İçimde kötü bir şey geleceğine dair bir his sıkıştı. "Derim."

"Bana dokunmaman, film izlerken yaptığın gibi beni öpmemen gerek. Biliyorum, yakın zamanda aramızda geçenlerden sonra ikiyüzlüce bir tavır bu ama henüz açıklayamam sana. Arkadaşım olmana ihtiyacım var Mattilda, benimle vakit geçirmene. Ama lütfen, sana olan arzumdaki yanıp tutuşuyormuş gibi görünsem de, ben seni zorlasam da daha fazlası için ısrar etme; çünkü edersen bencillik edip sana sahip olmak zorunda kalabilirim." Çok alçak bir sesle devam etti. "Ve beni mahvedersin."

Onu mahvederim? Ne ironikti ki asıl o şu anda beni mahvedip yıkıyordu?

“Beni istemiyor musun?”

Hemen cevap vermedi. Ardından şöyle dedi. “Tam ters istikamette koşuyor olman lazım tatlım.”

Sırrını çözmeye çalışarak onu inceledim. Sonunda durumu kavradım. Beni kibarca reddetmeye çalışıyordu. Kötülerle karışık iyi şeyler de söylediği için kendimi o kadar reddedilmiş hissetmiyordum ama kabul edelim ki asıl amaç buydu. Geri çevirme.

Dün birlikte oluşumuz onun açısından yanlış bir hareketti. Sadece bir ihtiyacını tatmin ediyordu, hepsi bu. Ben de hemen havaya girdim sanırım. Dişimi sıkıp güçlü durdum, akmak isteyen gözyaşlarına gözlerimi kırpıttım.

“Yani arkadaş kalmak istiyorsun?” Gözyaşlarım boğazımın dibindeydi ve Jay’in sesimden duymaması imkânsızdı.

Elimi tutup kuvvetlice sıktı. “En yakın arkadaşım olmanı istiyorum.”

Kendimi hazırlayıp, “Tamam, anladım. Darbeyi yumuşatmaya çalışmana gerek yok,” dedim.

Şimdi elimi acıtırmasına sıkıyordu. “En yakın arkadaşım olmanı istiyorum tatlım. Darbeyi yumuşattığım yok. Gerçek bu işte.”

Sessizce durmak istiyordum ama nafiyleydi. Ağız ishalini önlemem mümkün değildi. “Yoksa...” Durup derin bir nefes alarak gözyaşlarımı bastırdım. “Bende bir problem mi var?”

“Tanrım Watson, hayır! Sen mükemmelsin.” Beni kollarına çekip o kadar sıkı sardı ki ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Mükemmel değildim. Yalan söyledi. Mükemmel olsaydım bu konuşma yaşanmazdı işte. Bedeninin bana sa-

rılmasından ne kadar hoşlandığıma gıcık oldum, sonra da öfkelen dim. Hızlıca çekilip ayağa kalktım.

“Kim bir kızı böyle bir filme getirip sonra da onunla olmak istemediğini söyler ki? Çok boktan bir adammış-sın Jay!”

“Yapamam.” O da ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Göğsü benimkine sürtünüp tamamen mahrem alanımı doldurunca durdu.

“Ne?” diye tersleyerek sordum.

“Yapamam. Olmaz, olamaz.”

“Anlamsız konuşuyorsun.”

“Günün birinde anlayacaksın.”

“Of! Tanrı aşkına! Bir kereliğine açık sözlü olamaz mısın? Yok. Düşündüm de, boş ver. Ben eve gidiyorum.”

Bunu deyip arkamı döndüm ve sert adımlarla ondan uzaklaştım ama bana yetişt i, sertçe dirseğimden çekip beni durdurdu. “Gecenin bu saatinde eve tek başına gidemezsin,” diye kulağıma hırladı.

“Sıkıysa durdur!” Dirseğimi hızla elinden çekip koşmaya başladım. Utanç ve kırgınlığım o kadar artmıştı ki yüzünü bile görmek istemiyordum. Bu kadar çok arzu ettiğim ama beni istemeyen bir insana bakmak istemiyordum.

Bir dakika sonra ayaklarım yerden kesildi, Jay beni belimden tutup havaya kaldırarak omzuna atmıştı.

“Jay! İndir beni!” diye çığlık atıp kıpırdandım. Arabasına ulaş ıp beni arka koltuğa oturtana kadar kucağından indirmed i. Tam dışarı çıkacakken kapıyı kapatıp üstüme kilitledi. Açmaya çalış ıp kapı kolunu zorlamam işe yaramadı.

“Senin güvenliğ in için,” dediğini duydum ve parka geri döndü.

Of Tanrım, daha fazla sinirlenemezdim. Beni arabasına kilitlemişti. Bir dakika sonra öfkem dinerek yerini kalp kırıklığına bıraktı ama. Kendimi iğrenç hissediyordum. Owen'ın hâlâ aramadığını kafaya takmak için en kötü zamandı, Jay'in reddetmesinin üstüne tuz biber ekiyordu adeta. Cidden, bende ne bozukluk vardı da erkekler beni istemiyordu?

Belki de fazlasıyla sıkıcıydım? Tamam, kendime acıma duygularıma veda ediyorum.

Çok geçmeden Jay geri döndü, şoför koltuğuna yerleşip topladığı çantayı arka koltuğa attı. Ağzını bıçak açmıyordu.

Benimle konuşmamasından, beni istememesinden daha çok nefret ediyordum.

Gözlerimden yaşlar sızmaya başladı, daha fazla tutamıyordum. Kolumun manşetiyle yavaşça silip burnumu çekmemeye, Jay'e ağladığımı belli etmemeye çalıştım. Sonunda bir önemi kalmadı çünkü dikiz aynasından bakıp hırlar gibi nefes verdi.

"Tatlım, ağlama lütfen."

Burnumu çektim. "Bana tatlım deme. Senin tatlın filan değilim. *Arkadaşımım*." Bu kelimeye elimden geldiğince husumet yükledim.

Dudaklarında minik bir tebessüm belirdi ve onu dövmek geldi içimden. "Gerçekten mi? Sen hiç benim arkadaşımış gibi söylemedin. Sanki benden nefret ediyormuş gibiydin."

Onunla göz göze gelmemle içimde bir şey söndü. Aramızda muhteşem bir şeyler olduğunu zannetmek benim hatamdı. Daha önce onun gibi birisiyle hiç tanışmamıştım. Beni çok çabuk etkisi altına almıştı. Bence diğer erkeklere olan ilgimi tamamen yok etmişti. Ne kadar acıklı bir durum!

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Üzülecek bir şey yok Watson,” dedi Jay köşeyi dönerken direksiyonu çevirerek.

“Var. Öfke nöbetine kapılıp çocuk gibi davranmamalıydım. Ben sadece senden gerçekten hoşlanıyorum ve duygularımı incittin. Atlatırım. Arkadaşınım.” Durup ekledim. “Arkadaşın olmaya söz veriyorum.” Çünkü kendimi bok gibi hissetmeme sebep olsa da Jay’in içinde çaresiz bir yanı olduğunu, birbirimizin hayatına gireli çok az bir zaman geçmesine rağmen bana her şeyden çok arkadaş olarak ihtiyaç duyan biri olduğunu hissediyordum. Garipti ama sanki onu ezelden beri tanıyordum. Babamla benim hayatıma cuk oturmuştu, sanki başından beri oradaydı.

Bana şaşırtıcı bir bakış fırlattı. Hem kendinden nefret ediyor gibiydi hem de bana karşı sevgi doluydu ama olamazdı böyle bir şey. Kafam karıştı.

“Teşekkürler tatlım,” dedi uzun bir sessizlikten sonra. “Senin gibi bir dosta ihtiyacım var.”

Bölüm 20

İki gün geçti. Babam golf tatilinden yenilenmiş bir halde geri döndü, buna çok mutlu oldum. Fakat Jay ile aramızda elle tutulur bir hava vardı ve bu beni hiç mutlu etmedi. Kendimi onun karşısında çıplak hissediyordum. Önceden, gamsız davranıp onunla hiç ilgilenmiyormuş gibi yapabiliyordum ama artık ondan hoşlandığımı biliyordu ve utançtan yerin dibine girsem daha iyiydi. Okulda platonik âşık olduğu çocuğun kim olduğu ortaya çıkan bir kız gibi hissettim kendimi.

Keşke aramızda hiçbir şey olmasaydı, çünkü ne kaçırdığımı bilmek beterdi.

Eve kız getireceği günü bekliyordum artık. Öyle yarsa kaldırabilir miydim bilemiyordum. Babama yeni bir yere taşınma işini hallettiğini ama iki haftadan önce oraya geçemeyeceğini söylediğine kulak misafiri oldum. Ciğerlerim daralıyordu. Elimde kalan topu topu buydu. İki hafta sonra gitmiş olacaktı. Arada sırada onu göreceğimi biliyordum ama aynı şey olmayacaktı.

Çoğu akşam babamla ikisi çalışma odasına kapanıp Jay'in davasının ayrıntılarını konuşuyorlardı. Babam işin çoğunu üstlendiğinden Will ve ben de diğer davalara koşturabiliyorduk. Tüm bunların tek iyi yanı, babamın hayatının yepyeni bir tempo kazanmasıydı. Yirmi yaş gençleşmişti adeta. Annem hunharca elimizden alınmadan önceki hali gibiydi. Eskiden olduğu gibi bir adam olmuştu yine.

İşte bu yüzden kalbimi kırmış olsa da Jay'e ve hayatımıza girmesine minnettardım. Babamı uzun zamandır bu kadar hayat dolu görmemiştim.

Hafta sonuna doğru Jessie'den mesaj aldım, şöyle diyordu:

Selam şekerim! Bu hafta sonu evde doğum günü partisi veriyorum, sen de davetlisin. Sarışın arkadaşını da getirebilirsin. ;-) Not: Sana söz verdiğim üzere internet arkadaşlık sitelerinin listesini yazdım. Cumartesi görüşürüz!

Kendi doğum günü partisini düzenlemesi fikrine gü-lümsedim. Sonra kaşlarımı çattım, Jay de orada olacaktı. Kalabalık bir ortam olacaktı ve kızlar Jay'in üstünde başında olacaktı, gerçi davetlilerin çoğu karşı takım oyuncusu olacaktı ya neyse.

Düşününce kaygılandım. Gerçekten gitmek istiyordum çünkü Jessie'yi seviyordum. Onunla arkadaş kalmak istiyordum. Ama Jay yanında birisini getirirse ya da oradan birilerini tavlarsa, fazla kalbi kırık görünmememi sağlayacak bir çözüm bulmalıydım.

Hiçbirine gerçekten kayıt olmayı düşünmeden Jessie'nin yolladığı randevu sitelerinde şöyle bir gezindim. Şu anda romans arayışımın yaşattığı düş kırıklığı

içindeydim. Yine de aklıma bir fikir getirdi. Ben de yanımda birisini getirirsem, Jay'e hayatıma devam ettiğimi kanıtlayabilirdim. Beni reddetmesi radarımda yanıp sönen bir ışıktı sadece, der gibi.

Owen benimle temasa geçmeye çalışmamıştı ama temkinli davranmayı boş vermeye karar verip ona bir mesaj atarak benimle partiye gelmek ister mi diye sordum. Hemen cevabı geldi.

Owen: Selam Matilda! Seninle gelmeyi çok isterim. Kusura bakma, daha önce aramadım. İstemediğimden değil, sadece benden hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamamıştım. Ama temasa geçmene çok sevindim. Partiyi iple çekiyorum.

Cevabıyla içim sızladı çünkü aslında onu kullanıyordum. Ama ondan hoşlanmıştım. Ne kadar olduğundan emin değildim sadece. Karakteri düzgün, iyi birisiydi ve bu da bir başlangıçtı.

Cumartesi öğleden sonra Michelle partiye hazırlanmak için bizim eve geldi. Jessie'yi tekrar göreceği için aşırı sevinçliydi, dolayısıyla aralarında geçenleri öğrenme merakım iyice kabardı. Ben de ona sordum.

"Şöyle diyeyim: Kadın ne yaptığını çok iyi biliyor, üstelik *aşağı mahalleden* bahsediyorum," diye şuh bir sesle cevap verdi.

Kahkahadan kırıldım. "Az önce *The Simpsons* alıntısı mı yaptın?"

Omuz silkerek güldü. "Olabilir."

"Demek Michelle Malone'un aşk hayatında yeni bir dönem başladı? Artık erkek yok, sırf kadın."

"Et yok, sadece balık." Michelle kıkırdadı. "Bitmiştir Matilda. Jessie erkek olsa yeriymiş, anlatabiliyor mu-

yum? Erkeklerden hoşlanıyorum ve bazen bazı kızlar erkek gibi davranıyor. İşleri ilginç kılıyor. Abartılacak bir şey yok.”

“Sanırım.”

Kapımız tıklatıldı ve ardından Jay, “Girebilir miyim? Kızlar müsait misiniz, namüsait mi? Umarım ikincisidir,” dedi.

“Beynim namüsait, sayılıyorsa eğer,” dedi Michelle.

Sesini duyunca yerimden sıçradım. “Gir,” diye cevap verirken ne istiyor diye merak ettim.

Başını kapıdan içeri uzattı. “Jessie’nin partisine mi?” diye sordu.

Gözleriyle beni tepeden tırnağa süzünce kaskatı keşildi. Acaba üstümdeki elbiseden dolayı mı diye merak ettim. Dekoltemi çevreleyen, kalp şeklinde yakalı, vücudumu saran, kırmızı bir elbise giymiştim. Bana hitap etmesine rağmen bana bakmamaya çalışıyor gibiydi, ister istemez kendi çapımda bir zafer kazanmış gibi oluyordum. Reddedişin bir tarafına girsin! Şahane görünebildim ve beni olduğum gibi istememesi umurumda değildi. Vücudumu beğendiğini biliyordum, o yüzden ilk tanıştığımızdan beri o dokunuşlarını hissetmiştim.

“Evet,” diye cevap verdim onun kadar mesafeli konuşmaya çalışarak.

“Bırakmamı ister misiniz?”

“Çok iyi olur,” diye dudaklarını uzattı Michelle. Jay başını sallayıp geldiği hızla gitti.

“Hayır demeliydin. Owen’a seni taksiyle alırsız demiştim. Şimdi Jay’e bizi oraya götürecek ve onu da alacağız.”

Michelle beni süzdü. “Eee, neden sorun olsun ki?”

Kolumu kaşıdım. “Öyle işte.”

“Of, Tanrı aşkına! Lütfen bana aranızda neler olduğunu anlatır mısınız? Neden bu kadar ketum olduğunu anlamıyorum. Birbirimize her şeyi anlatırız halbuki.”

İç geçirdim. “Genelde anlatacak bir şeyim olmadığı için öyleydi.”

“Ama artık var, dökül hemen.”

Michelle’e bir saniye bakıp ondan sakladığım için kendimi kötü hissettim ve sonunda teslim oldum. Ona baştan sona her şeyi anlattım. Jay’in bana parkta arkadaş olmak istediğini söylediği kısma gelince Michelle tuvalet masamda oturduğu yerden kalkıp bağırdı. “Hıyara bak!”

“Sakin ol. Hemen umutlandığım için asıl hıyar benim.”

Elindeki saç fırçasını bana doğru tuttu. “Sen kesinlikle hıyar değilsin Matilda. Şu anda onu gebertebilirim. Tanrım, seni ne kadar tatlı biri olduğuna ikna etmek için bin dereden su getirdim. Herif kalkıp bütün emeklerimi zıyan ediyor.”

Öfkeli çıkışına rağmen ona gülümsedim. “Sence ben tatlı mıyım? Ah Michelle, hiç bilmiyordum böyle düşündüğünü.”

“Kapa çeneni, ukalalık taslamayı kes. Kinaye gölgesine saklanma alışkanlığına rağmen sen tanıdığım en tatlı insansın.”

Yanına gidip ona sarıldım. “Bu akşam ağzından bal damlıyor. Yoksa Jessie’nin lezbiyenliği üstüne mi yapıştı? Çünkü şahsen bana kara sevdalı olabileceğini düşünüyorum.”

Beni hafifçe itti. “Sus be!”

Gülerek bir adım geri attım ve makyajımın son rötuşlarına geçtim. Yarım saat sonra ikimiz de Jay’in arabasındaydık. Ben yolcu koltuğundaydım, Michelle de arka-

daydı. Jay, Jessie'nin evine doğru yola koyulurken, "Şey, sakıncası yoksa önce birini almamız lazım." dedim.

"Tabii ki tatlım. Bir arkadaşını daha mı çağırdın? Aman Jessie'den uzak tutmaya özen göster. Başka kan-kalarının ahlakını bozmasını istemeyiz," diyerek dikiz aynasından Michelle'e göz kırptı.

Michelle ona gözlerini kısıp oyuncu bir edayla dil çıkardı.

Kıpırdandım. "Sayılır. Owen'ı davet ettim."

Jay duyunca çenesini sıktı ve eli direksiyonu daha sıkı tuttu. Harika. Hoşuna gitmeyeceğine dair içimde garip bir his vardı zaten. Başından beri Owen konusunda bir garipti.

"Geri zekâlı şefi çağırdın!" dedi alçak ve feci bir sesle.

"Evet," diye cevap verdim. "Sakıncası var mı?"

Cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı ve sonra kelimeleri kerpetenle ağzından alıyormuşum gibi, "Hayır. Sorun değil," dedi.

Daha fazla çıtımız çıkmadan Owen'ı almaya gittik. Owen apartmanın önünde, elinde küçük bir sepetle bizi bekliyordu. Arabadan indim ve gelip bana sarılınca şaşırdım.

Ayrılırken, "Selam. Nasılsın?" dedim kibarca.

"Çok iyiyim. Çok güzel olmuştun. Al," diyerek sepeti elime tutuşturdu. "Restoranımızı sevdiğini biliyorum, o yüzden sana ev yapımı ekmeklerimizden getirmek istedim."

Jestine gülümsedim. "Vay be. Teşekkürler. Çok nazıksın," diyerek sepeti aldım. İçimi kemiren bir hayal kırıklığı duydum gerçi, bana güzel dediğinde Jay'in söyleyişinin etkisini yaratmamıştı. Destansı değildi. Sadece hoştu.

"Hoş" bana yetecek mi acaba?

Owen, Michelle'in yanına arka koltuğa geçerken ben de Jay'in yanındaki yolcu koltuğuna geri döndüm. Herkesi birbiriyle tanıştırdım. Michelle'in her zamanki sıcaklığıyla davranmasına minnettardım, çünkü Jay'in selamı buzdandı. Kucağımdaki ekmek sepetine bakış atınca tekrar çenesi seğirdi.

Jessie'nin evine ulaşınca Jay arabayı park ederken Michelle, Owen'ı girişe doğru götürdü. Buraya daha önce geldiğini az kalsın unutuyordum. Galiba Jay'le iki çift laf etmemiz gerektiğini hissedip bilerek yapmıştı.

Ekmek sepetini göstererek, "Bunu burada bırakabilir miyim?" diye sorarken Jay de torpido gözünden küçük bir hediye paketi çıkardı. Jessie'ye ne alacağımı bilemediğimden *One4All* hediye çeki almış ve bir kart hazırlamıştım.

"Kızlara çiçek verme âdetine ne oldu?" diye sinir olarak yapıştırdı.

"Bence çok şeker. Ekmek severim. Her neyse, seni rahatsız eden nedir?" diye sordum. Söylenmeyen sözlerimi aktararak suratına baktım.

Beni sadece arkadaş olarak istedin, o zaman biriyle çıkmamı neden umursuyorsun?

Sepeti elimden alıp arka koltuğa koydu. Sanki sakinleşmeye çalışıyordu. Tanrım, amma karmaşık bir adamdı. Psikolojisini hiç anlamıyordum.

"Ekmek seversin," dedi kendi lafımı tekrar edip bana çok uzun bakarak. Neden bilmiyordum ama gözlerimi kaçıramadım. Sonunda Jay dimdik bakma yarışımızı sona erdirdi.

"Kusura bakma. İyi davranmaya çalışırım," dedi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

İçeri girip asansörle en üst kata çıktık. Meğer Jessie

çatı katında oturuyormuş. Evi hiç tahmin ettiğim gibi bir yer değildi. Bir kere devasaydı. Oturma odası ve mutfak açık plandı ve odanın bir kenarı yerden tavana sırf camdı. Mobilyalar modern ve şıktı. Duvarlar bir sürü hip, değişik tabloyla doluydu. Ayrıca bir sürü nü de vardı, hepsi kadındı.

“Şahane bir yermiş,” dedim yanımda dikilen Jay’e. Belime yumuşacık dokunan elinin farkındaydım. “Kumarhaneden aldığı maaşla buranın masraflarını nasıl karşılıyor?”

“Arada bir poker oynar. Çoğu zaman benden iyi kazanır. Kazançlarıyla burayı satın aldı. Bir ara Jessie’nin evi yoktu. Ailesi onu sokağa atmıştı, o yüzden kendine ait bir yere sahip olması onun için büyük bir şey.”

“Ah,” dedim, açık sözlülüğüne şaşırıırken bir yandan da Jay’in poker oynayan halini hayal etmeye çalışıyordum. Zihnimdeki görüntü bana neden çekici geldi emin değildim ama gelmişti işte. “Senin de bir dönem evin yoktu. Senin için de büyük bir şey mi?”

Jay manalı manalı baktı. “Her şeyden önemli. Ama benim için ev sadece dört duvar ve çatıdan ibaret değil, insanlarla ilgili. Gerçek ailem öldü, o yüzden kendi ailemi oluşturmalıyım.”

Söyleyiş şekli boğazıma düğümlendi. Kendi ailesini oluşturmuş muydu peki? Garip bir hisle göğsüm sıkıştı, çünkü sırf arkadaş olarak bile olsa, o ailenin parçası olmayı her şeyden çok isterdim.

Jessie üstünde her zamanki kot ve bol tişörtüyle, bir parti şapkası ve üstünde 94 yazan kocaman bir rozetle yanıma gelince o an bozuldu.

“Doğum günün kutlu olsun Jess,” dedi Jay. Getirdiği hediyeyi verip kıza sımsıkı sarıldı.

“Evet,” diye ekleyerek kartımı uzatıp sıırttım. “Mutlu yıllar. Bu kadar yaşlı olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Estetik cerrahlar bugünlerde mucizeler yaratıyor,” diye göz kırparak cevap verdi. “İkinizin yeniden konuşmasına sevindim.” Jay’in omzunu hafifçe sıvazladı ve yeni gelen misafirleri karşılamaya gitti.

Jay’e döndüm. “Ona olanları mı anlattın?”

Jay tek kaşını kaldırıp bana meydan okurcasına baktı. “Sanki sen Michelle’e anlatmadın.”

Neden bilmiyorum ama benimle tartışıyor olsa da o anki ifadesini çok çekici buldum. Çok alaycı ve seksiyydi.

Bir saniye ağzımı açmayıp sonra homurdandım. “İyi, peki.” Jay’in yanından uzaklaşıp cam kenarındaki Michelle ve Owen’a katıldım, bayağı iyi anlaşıyorlardı. Hepimiz içkilerimizi alıp binayı bir yandan bir yana dolaşan kocaman balkona oturduk. Jessie’nin kendine ait diyebileceğı bir yere sahip olma azmine hayranlık duydum.

Ben küçükken, annem vefat etmeden önce, şehir dışındaki şahane bir arazideki eski bir evde oturuyorduk. Annem orada büyümüştü, çok sevgi ve emek verilmiş bir evdi. Şimdiki evimizi de severim ama o eski yerin ayrı büyüğü vardı. Özeldi. Şehir hayatına yakındı ama kırsal kesimin dinginliğini taşıyordu.

Evimizdi.

Uğursuzluk gelip çatana kadar dünyanın en mutlu mekânıydı. Birdenbire kara bir bulut gelip güneşin önünü kapatmıştı adeta. Eskiden komşularımız vardı. İki oğullarıyla hemen hemen her gün oyun oynardım. Biri si benim yaşımdaydı, diğeri biraz daha büyüktü. Görünüşlerini artık hatırlayamıyordum. Bulanık bir anıydılar. Daha çocuktum ama en son takıntım annelikti, o yüzden onlar benim çocuğummuş gibi yapar, onlara bakardım.

Yiyecek hazırlayıp oyuncaklar verirdim.

Biraz gariptim.

Her neyse, lafı uzatmayayım. Bir gece evlerinde yan-
gın çıktı ve aile kurtulamadı. Sadece büyük oğulları ha-
yatta kaldı. Sonra o da herhalde bir akrabasıyla ya da
koruyucu ailenin yanında yaşamak için uzaklara gitti. O
kadar uzun zaman önceydi ki anımsayamıyordum.

Ardından o kara bulut bizim evin üstüne çörekledi.
Hırsızlar evimize girip annemi öldürdü, babamı dövdü
ve bende asla kurtulamadığım o yara izini bıraktılar. Çok
geçmeden babam evi sattı. Hatta artık yerinde yeller esi-
yor. Bir zamanlar rüyalarımın evinin bulunduğu yerde
şimdi beş yıldızlı bir otel yükseliyor.

Birisi elime dokundu. "Matilda, iyi misin?" diye endi-
şeyle sordu Owen.

"Ah, evet. İyiyim. Dalmışım."

İlgi dolu gözlerle gülümsedi. "Gerçekten mi? Nerelere
daldın?"

Birdenbire onunla ilgili hayaller kurduğumu sandığı-
nı fark ettim. Hımmm, ne cevap versem ki?

"Eski anılar işte."

Yüksek bir alkışlama sesiyle lafımız kesilince evin içi-
ne doğru baktım ve Jay etrafı misafirlerle çevrili vaziyet-
te karmaşık iskambil numaraları sergiliyordu. Işık gibiy-
di, insanları çevresine çekiyordu. Onlara eğilerek selam
verdi ve gidip bir bira aldı. Bir şekilde göz göze geldik.
Bakışlarımız kilitlendi ve Jay, Owen'ın elimde duran eli-
ne baktı. Birasından içti. Ben de bakışlarımı kaçırdım.

Michelle yirmili yaşlardaki sarışın bir adamın ilgisi-
ni toplamıştı. Jessie'nin balkon koltuklarında oturmuş,
adamla flört ediyordu. Owen'a başımı sallayınca yanları-
na doğru gittik ve çok yakınımıza oturdu. Bir dakika sonra

Jay'in balkona adım atmasıyla varlığını hissettim, tam önümdeki koltuğa geçti.

Michelle sarışın adamın söylediği bir şeye yüksek sesle kahkaha atınca ses çıkarmasına sevindim. Jay'in sessizliğinin gerilimini örttü. Sorunu neydi yahu?

"Hey, az önce içeride kartlarla numaralar yapıyordun," dedi Owen ona. "Hobi mi?"

Jay yüzünde hiçbir ifade olmadan ona yandan bakış fırlattı. "Yok, hobi değil. Mesleğim."

"Ah, vay canına! Gerçekten mi? Harika. Çok iş yapıyor musun?"

Jay omuz silkti. "Biraz."

Owen sonunda Jay'in onunla sohbet etmek istemediğini çakıp tekrar ilgisini bana yöneltti. "Biliyor musun Matilda, elbiseni çok beğendim. Bu gece ne kadar müthiş görüldüğünü söylemiş miydin?"

Jay gökyüzüne doğru gözlerini devirip başını iki yana salladı ve birasını kafaya dikti.

"Teşekkürler. Kendim diktim," diye sessizce cevap verdim.

"Sahi mi? Çok beğendim. Biliyor musun, benimle yeniden görüşmek istemene çok sevindim. Umudumu yitirmeye başlıyordum."

Jay sabrı taşmış gibi uzun bir nefes verip bıyık altından mırıldandı. "Onu arayabilirdin."

Anında gözlerim ona çevrildi. "Bu neydi?"

Jay bana masumca baktı. "Hiç. Bir şey mi dedim?"

"Evet," diye yapıştırdım. "Bence dedin."

"Eh, bence yanılıyorsun." Tepkim hoşuna gitmiş gibi, beni kızdırıyormuş gibi gözlerinde bir kıvılcım çıktı.

Onu duymazlıktan gelmeye karar verip dikkatimi Owen'a çevirdim. Atışmamızdan kafası karışmış vaziyette bir Jay'e, bir bana bakıyordu. Onunla sohbet etmeye,

onu daha yakından tanımaya çalıştım ama Jay başından sonuna kadar dibimizde oturup atmosferi bozacak sesler çıkardı. Owen bana tenis oynamayı sevdiğini söyleyince Jay homurdandı. Antik Yunan'a ilgi duyduğunu açıklayınca Jay kendi kendine sessizce kıkırdamaya başladı.

Sonunda ona o kadar sinir oldum ki metali yere sürüp gıcırdatarak yerimden fırladım. Son derece kaba davranıyordu ve Owen da farkındaydı ama çaktırmamaya çalışıyordu.

"Tam bir uyuz gibi davranıyorsun!" diye yapıştırıp Owen'ı elinden tuttuğum gibi başka tarafa götürdüm. Bu çıkışıma karşılık Jay'in tepkisi şok olmak ya da vicdan azabı değildi. Tatmindi. Benim sinirlenmemi istemişti. Apartmanın ana bölümünden yatak odalarına giden köşeyi dönünce durup elimi Owen'm omzuna koydum ve derinden özür diledim.

"Onun adına özür dilerim. Galiba sarhoş." Jay'de sarhoşluktan en ufak bir eser yoktu ama berbat davranışları için tek bulabildiğim bahane buydu. Owen'm yanakları kıpkırmızı oldu.

"Sorun değil. Galiba ben yavaştan kalkıyorum zaten," dedi. "Yarın iş var."

"Gitmek zorunda değilsin."

"Yok, gideyim. Seni ararım. Yine bir şeyler yaparız. İkimiz."

Ona gülümsedim. "Evet, tamam. Çok isterim." Yarım ağızla güldüm gerçi, çünkü içimden bir ses Owen'ın beni yakın ya da uzak gelecekte bir daha aramayacağını söylüyordu. Jay yüzünden.

Öne doğru eğilip isteksizce yanağıma bir öpücük kondurdu, kısaca sarılıp evden ayrıldı. Bense öfkemi yatıştırmaya çalışarak orada durdum. İçimden sert adımlarla

geri dönüp Jay'e iki çift laf etmek geldi. Hatta sanırım aynen öyle yapacaktım.

Dairenin içinde uzun adımlarla ilerleyip tekrar balkona çıkınca Jay'i bıraktığım yerde buldum. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, elinde birasıyla sigara içiyordu. Bir iki adım önünde durup kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi incecik çizgi gibi kıсарak ona baktım.

"Geri zekâlı şef hemen gitti mi?" diye sordu otuz iki dişle sırtarak ve tembelce dumanını üfleyerek. Şu aptal, yakışıklı suratına bir tokat atıp o ifadeyi silmek istiyordum.

"Evet, sayende. Neyin peşindeydin? Çok kötüydün. Hiç böyle yapmazsın normalde."

Jay birasından bir yudum daha içip omuz silkti. Tepkisizliği tepemin tasını attırdı.

"Adamın duygularını incittin, oysaki sana karşı gayet iyiydi. Bu yanından hoşlanmıyorum Jay. İçine cin mi kaçtı?"

Bana şahane profilini bahşederek bakışlarını kaçırdı. Tanrım, bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Durumuma bir parça bile yardımını dokunmuyordu. Jay şişeyi masaya koyup sigarasını söndürdü, sonra öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. Kafasını kaldırıp bana baktığında gözleri kapkaraydı, hatta neredeyse öfkeliydi. "Ondan hoşlanmadım."

"Sana bir şey yapmadı ki."

Jay neşesiz bir kahkaha patlattı. "Ah, keşke yapsaydı."

Uzun bir süre bakışarak gözlerimizle dövüştük.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Michelle. Sarışın adamla sohbete devam ettikleri noktadan yanımıza yürüdü, muhtemelen Jay ile aramızdaki gerilimi dağıtmaya gelmişti.

Dik dik bakışmamızı nihayet bozarak, "Owen eve döndü," dedim.

"Ah. Dert etme. Yorgundu herhalde."

"Hayır. Jay tam bir göt gibi davrandı!" diye yapıştı-
rıp gözümü Jay'e dikmeye devam ettim. "İşte o yüzden
gitti."

Bunu deyip topuğumun üstünde döndüm ve ayakla-
rımı vura vura içeri girdim. Michelle'in arkamdan, sus-
pus kesilmiş Jay'e hiç huyu olmayarak bir güzel giydirdi-
ğini duydum. Jessie'nin iki tane hoş esmer güzeliyle shot
hazırladığı mutfağın yolunu tuttum.

"Hey Matilda, ister misin?" diye sorup bana koyu
renk içkiyle dolu bardağı uzattı. Tek kelime etmeden
elinden alıp kafaya diktim. Kimyasallar ve meyanköku
tadındaydı, bomba gibiydi. Yine de Jessie bana bir tane
daha verince son damlasına kadar yuvarladım.

"Votkanız var mı?" diye sormamla bana ufak bir şişe
uzattı. Elinden alıp portakal suyu buldum ve bir bardağa
ikisinden koydum.

"İyi misin canım?" diye endişeyle sordu Jessie.

"Jay götün teki!"

Kahkaha attı. "Evet. O adamı kendi kanımdan biri
gibi severim ama zorlukları vardır. Ben alttan alıyorum,
çünkü yüzde biri öyle. Diğer yüzde doksan dokuzunun
tadından yenmez."

Ne kadar doğrudu. Şu anda ona tahammül edemi-
yordum ama aynı zamanda hayatımda tanıdığım en iyi
insandı. Onunla kavga etmekten nefret ediyordum ama
Owen'ın yanındaki davranışlarını göz ardı edemezdim.
Jay insanlara böyle davranamayacağını öğrenmek zo-
rundaydı.

O sırada Michelle yanımda peydahlanıp saçımı okşadı. "Geceni mahvetmesine izin verme hayatım. Hadi gel, şu çatık kaşlarını dansla yok edeceğiz."

Kendimi toplayıp gülümseyerek beni sürüklemesine ses çıkarmadım. Michelle beni dans pisti olarak tasarlanmış boş alana götürdü. Jessie'nin arkadaşlarından biri bir köşede DJ'lik yapıyordu, içerisi yüksek ritimli müzikle doluydu. Gözlerimi kapayıp kendimi ritme bıraktım, tempolu dans etmeye başladım. Bir süre sonra Michelle'in sohbet ettiği adam ve bir arkadaşı bize katıldı. Grupça dans etmeye başladık ama çok geçmeden Michelle adamla çift olunca arkadaşı da beni gözüne kestirdi.

Çoğunlukla böyle durumlarda dansı arkadaşlık çerçevesinde tutmanın bir yolunu bulurdum. Bu gece değil ama. Bu gece Jay'e duyduğum kara sevdayı kesinkes yok etmeye kararlıyım. Dans ettiğim adam uzun boylu, esmerdi. Ellerini kalçama koyup eğilerek kulağıma fısıldadı.

"Ben Stuart."

"Matilda," diye cevap vermemle güldü.

Dans etmeye devam ederken müziğin sesi de yükseliyordu sanki. Bir süre sonra elleri kalçamdan ayrıldı. Sanki her yerimde geziyorlardı. Sırtımda aşağı yukarı dolaşiyor, popoma sürtüyordu. Tenimin altında bir kaşıntı hissi vardı sanki. Kendime yalan söyleyip bundan hoşlanıyormuş, gibi yapamazdım. Aslında nefret ediyordum. Ellerini hemen üstümden çekmesini istedim.

Hiçbir zaman sırf kafama estiğinden, erkeklerin bana istediğini yapmasına gamsızca izin veren bir kız olmamışımdır. En gamsız halimde bile, adamdan hoşlanmıyorsam içimde daha ileri gitmeme engel olan kaskatı bir düğüm hissederim.

Dans ederken o kaskatı düğümü taşıdığım için kendime küfrettim. Her şeyi rezil ediyordu.

Stuart'a kibarca ellerini çekmesini söylememe gerek kalmadı, çünkü birdenbire o eller üstümden koparıldı.

Yumruğun inişini gördüğümde kimin attığının farkında değildim. Sonra kollardaki tanıdık dövmeleler dikkatimi çekti ve Jay olduğunu anladım. Aman Tanrım!

“O lanet ellerini üstünden çek!” diye burnundan soluyarak Stuart’ın gömleğini avucunun içinde sıkıttı.

“Ne oluyor lan! Dans ediyorduk!”

“Evet, dansınız umurumda değil,” dedi Jay tükürür gibi.

Tam o sırada Jessie havalı adımlarla yaklaşp bir kolunu Jay’in omzuna atarak suratına doğru David Bowie’nin “John, I’m Only Dancing” şarkısını söylemeye başladı. Jay bunu duyduğu saniye öfkesi dağıldı ve neredeyse güldü. Gerçi çenesi hâlâ kasılıydı. Stuart’ın tişörtünü bıraktı, o da geri çekilerek Jay’e deliymiş gibi baktı.

“Manyaksın sen!” diye mırıldanarak gömleğini düzeltti.

Jay dişlerini göstererek güldü. “Öyle derler.”

Beynim az önce yaşananları algılayamıyordu, yanaklarım kıpkırmızıydı. Yoksa Jay, Stuart'ın dans ederken beni ellemesine göz yumarak kendimi hayal kırıklığına uğrattığımı mı düşünüyordu?

Topuğumun üstünde dönüp aceleyle kaçarak tekrar yatak odalarına giden koridora çıktım. Bir an yalnız kalmaya ihtiyaç duyup bir kapıyı açarak girdim. İçerisi hemen hemen boştu, sadece bir yatak ve birkaç mobilya vardı. Jessie'nin misafir yatak odasıydı herhalde. Şöyle bir iç geçirip yatağa cup diye atladım ve ellerimle yüzümü kapattım.

Bu gece baştan sona felaketti.

Derin derin nefes alarak sakinleşmeye, rezillik hissimi yok etmeye çalıştım. Suratımı çarşafa doğru bastırınca tanıdık bir koku burnuma çarptı. Jay kokuyordu burası. Bir ara gece burada kalmış olmalıydı, o yüzden o kokuyordu. Onca oda dururken girecek başka oda bulamamıştım. Jay'i kafamdan atmaya çalışıyordum ama bir şekilde, uğraşmadan solucan gibi beynime giriveriyordu.

Dakikalar geçti ve biraz fazla keyif yapmadığımı söylersem yalan olurdu. Gizliden gizliye Jay'in kokusunun tadını çıkararak onunla aynı yatakta uyumanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Tanrım, ne komik bir tiptim.

Tekrar ellerimi yüzüme götürdüm ve o sırada kapının son derece, neredeyse duyamayacağım kadar sessizce açılıp kapandığını duydum. İçimden bir ses o olduğunu anladı, altıncı hissim beni varlığına karşı uyandırdı.

Yavaşça ellerimi yüzümden çekip yatağın ayak ucunda, yüzünde mahzun bir ifadeyle dikildiğini görünce yüreğim küt küt atmaya başladı. Vücudumun üst kısmı yatakta dümdüz yatıyor, bacaklarımsa aşağı doğru sarkıyordu.

“Şu anda seni görmek istemiyorum,” diye gözlerim dolarak fısıldadım.

Jay başını yana kırdı, bakışları ateşli bir şekilde vücudumda dolaştıktan sonra tekrar yüzüme döndü. “Neden?”

Hemen doğrulup oturdum ve hiddetle el kol hareketleri yapmaya başladım. “Sebepsiz yere Stuart’a yumruk attın! O neydi öyle? Öfke kontrolü sorunun mu var?”

Jay’ın çenesi seğirdi. Evet, kesinlikle mutlu olmadığını gösteren bu işarete aşınaydım artık.

“Ah, demek adı Stuart’mış, ha? Yanında getirdiğin çocuk ayrılalı beş dakika olmadan başkasıyla takıldın? Çok klas hareket Watson!”

“Dalga mı geçiyorsun ya? Ben mi klas değilim? Bütün bunları Owen’a karşı aksi hareketlerinle sen başlattın, o yüzden sakın benim hatamış gibi davranmayalım.”

“Ondan hoşlanmadığımı söylemiştim sana. Stuart denen heriften de hoşlanmadım ayrıca. Kimin seni elleyeceği konusunda daha seçici olmalısın.”

Sözleriyle yataktan fırladım. Jay de şaşırdı çünkü bir adım geri attı. Üstüne üstüne yürüyüp dimdik baktım ve işaretparmağımla göğsünü dürtüm.

“Sana ne Jason! Sadece arkadaşın olmamı istemiştin, unuttun mu?”

Jay ona doğrulttuğum parmağı hızla tutup göğsüne bastırdı. Elinin sıcaklığından öfkem dağıldı. Kısaca nefes verdim. Şimdi Jay maksatlı bir şekilde hareket etmeye başladı, beni odanın diğer tarafındaki duvara doğru itiyordu.

“Umurumda ama!” dedi sertçe. Kısık ve neredeyse tehditkâr bir sesle konuşmuştu. Böyle bir sesin hâlâ içimi ürpertmesi beni allak bullak ediyordu. İyi anlamda. “Arkadaşlar, arkadaşlarını önemser.”

İçimde bir şey söndü. “Hayır” demesine ihtiyaç duyarak, “evet” dememesi için dualar ederek, “Hepsi bu, öyle mi? Arkadaşının arkasını kollayan bir arkadaş?” diye sordum.

“Evet,” diye mırıldandı, sonra bıyık altından küfretti. “Hayır! Lanet olsun! Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.”

“Ne?”

Bana söylemedi, sadece eriyip yerde bir su birikintisine dönüşeceğimi sanana kadar gözlerimin içine derin derin baktı. “Owen’la çıkmanı istemiyorum.”

“Neden?”

“Stuart gibi götlerle dans etmeni de istemiyorum!”

Dudaklarımı yaladım ve bakışları bu harekete odaklandı. Vücudunu benimkine bastırırken bacaklarımın üst kısmında, sertleşen organını hissettim. Uyarılmasıyla tahrik oldum. Karnımın içinde baloncuklar patladı.

“Neden?” diye sordum tekrar fısıldayarak.

Başımın iki yanına dayadığı ellerini hüsranla duvara vurdu. Yerimden fırladım ve dudağım titredi. Acı verici derecede yavaşça yüzünü bana doğru eğip bulanık, sahiplenici, mideme taklalar attıran bir sesle cevap verdi. “Çünkü sen benimsin.”

Nefesim kesildi.

Dudaklarını sertçe ve delirmiş gibi dudaklarıma getirdi. Tutkusunu her yanımda hissettim. Öpmesine iniltiyle karşılık vermemle dili maksatlı bir şekilde ağzımın içine girip benimkini okşadı, bana sahip çıktı. Elleri yüzümü iki yandan avuçlayarak başparmakları boğazımdaki boşluğu okşadı. Sinir uçlarımı havaya dikip bacaklarımın aşağısına kadar hissetmemi sağladı.

Neler olduğundan tam emin olamıyordum ama kafamı toplayacak halde değildim. Artık her şeyi bedenim

komuta ediyordu. Beynimse bizi buraya, bu âna getiren olayları unutmıştu. Ve gerçekten hiç umurumda değildi. Temkinli yanımın itiraz edeceği kadar çok istiyordum onu.

Öpücüğü beni o kadar şaşırtmıştı ki avuçlarımı arkamdaki duvara yaslayarak ona dokunmaya korktum. Ona dokununca sanki bana onun olduğumu söylediği rüyadan uyanacağım diye korktum.

Bir keresinde hayali arkadaşları olan insanların hiçbir zaman onlarla temas etmeye çalışmadığını okumuştum. Beynin bilinçaltındaki bir bölümü, büyüü bozmaktan korkuyordu. Jay'le de durum aynıydı. Hayatıma öyle bir giriyordu ki gerçek olduğuna inanamıyordum. Bu kadar inanılmaz birisi ancak benim hayal ürünümlü olabilirdi.

Ama değildi.

Bacaklarımın üstüne sertçe bastıran ereksiyonu da bunun kanıtıydı.

Cesurca omuzlarını yakalayıp o bariyeri aştım. Son-
suza dek böyle öpüşebilirdim. Sadece savaşan dillerimi-
zi ve çılgınlar gibi, kesik soluk alışlarımı duyduğum bu
odada kalabilirdim.

Jay dudaklarımın her bir santimini işgal etti. Onları ısırdı ve ateşli sözler fısıldadı. Sesi huşu içindeydi. Baş-
parmağıyla boynumu okşamaya başladı. O kadar erotik-
ti ki daha aşağılara inmese de boşalabilirdim.

İçimden sert bir zevk çılgılığı çıktı ve Jay ağzını çenem-
den boynuma indirip parmaklarının olduğu bölgeye ge-
tirdi. Burnunu sürttü, masaj yaptı. Emdi. Patlamak üzere
olduğumu hissettim.

“Tanrım, sana ihtiyacım var!” diye inledi. “Beni şu
anda durdurmazsan, seni becereceğim tatlım.”

Boynumdan kulak mememe kadar bir çizgi şeklinde
yaladı. Derimi ağzına alıp emdi, dili gidip geliyordu.

"Jay." Adını inleyerek söyledim ve göğsünden onaylayan bir inilti yükseldi. "Evet. Lütfen."

Devam etmesi için teşvik ettikçe Jay de tatminle inledi.

Eli elbisemin altından içeri girip bacağımdan uyluklarıma doğru tırmandı. Bacaklarımın tam ortasını sertçe avuçlayınca inledim. Yüzünü göğsüme doğru indirip göğüs çatalımın üstünde fısıldayarak dudaklarını oynattı. Memelerimin üstlerine hasret dolu, coşkulu öpücükler kondurdu.

Tekrar dudaklarıma dönüp onları ısırpı yalarken diğer eliyle göğsümü mıncıklıyordu. Meme ucumu bulup kumaşın ütünden sertçe ısırdı ve bağırdım. Tam anlamıyla nefesim kesilmiş vaziyetteydim. Birdenbire beni kaldırıncı bacaklarım içgüdüsel bir hareketle beline dolandı. Jay beni yatağa taşıyıp yatırdıktan sonra kapıya yürüdü ve kilitledi.

"Kimsenin bizi bölmemesini istemiyorum," dedi tehlikeli derecede seksi bir sesle.

Resmen nefes nefeseydim. Kendini benim üstümde tutabilmek için eliyle yatak başından destek alarak gelip bacaklarımın arasına yerleşti.

"Bu çarşaflar sen kokuyor," dedim kendimi tutamayıp. Sözlerim onu şaşırttı. "Hoşuna gitti mi?"

Cevaben sadece başımla onayladım.

"Eskiden burada oturuyordum. Jessie evinde tek kalmak istediğine karar verene kadar yani. Burası benim odamdı."

"Ah," diye nefes verdim.

Uzun süre gözlerimiz kenetlenerek baktık. Jay bir parmağını ağızıma götürüp nazikçe alt dudağımı okşadı. Parmağının teki hafifçe aradan girince parmağını emdim. Jay küfretti.

“Şu dudaklar... Nasıl yumuşak. Nasıl mükemmel.”
Yanaklarım ısındı.

“Senin uyarılmış halinden daha şahane bir manzara görmedim hayatımda, tatlım. Bunu biliyor muydun?”

Gözlerimi kaçırdım ama çenemi ellerinin arasına alıp beni ona bakmaya zorladı.

“Beni istiyor musun?” diye sorup yutkundum.

“Evet,” dedim neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Gözlerim iki gözlerini taradı, yüreğim küt küt atıyordu. Elini ağzımdan boynuma getirerek beni kavradı. Büyükle eli resmen bütün enseme avuçladı. Altında eriyip jöleye dönüştüm. Jay aşağı eğilerek yine haşin bir hareketle dudaklarıma yapıştı. Diliyle bana sahip oldu. Hızlı hızlı soluk alarak göğüslerimiz inip kalktı. Öpüşmeyi sonlandırıp burnumla kulağının alt kısmını okşadım, sonunda ondan istediğim şeyi dile getirme cesaretini topladım.

“Seviş benimle,” diye fısıldadım. Duygularım boğazıma takılıyordu. “Seni içimde istiyorum.”

Jay geri çekilip gözlerime baktı ve yemin ederim ki ruhumu görmeye çalışıyordu. “Bunu yaparsak benimsin. Geri dönüşü yok.”

Coşkuyla, “Seninim,” diyerek öne uzanıp kot pantolonunu geren semsert cinsel organını tuttum. Jay titredi. Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdim. Jay ise tepemde hızlı hızlı nefes alıp veriyor, kımıldamadan, kontrolünü kaybetmesine ramak kalmış vaziyette duruyordu.

Kontrolünü kaybetmesini istiyordum.

Elimi kotunun içine sokunca sıcak, sert, ipeksi teninin hissiyle karşılaştım ve inledim. Elimini aşağı yukarı gezdirip ne kadar büyük olduğunun ve ona dokunuşumla inlelişinin keyfini çıkardım. İç çamaşırımın lastiğini tutup

kalçamın iki yanından o kadar sertçe çekerek indirdi ki cart diye bir ses duydum. Ayakkabılarım zaten bir yerlerde kaybolmuştu çünkü külodum çıplak ayaklarımın altından rahatça aşağı sıyrıldı ve Jay tarafından kenara fırlatıldı. Jay'in erkekliği önüme sertçe değince ürperdim. Ten teneydik.

"Ah, lanet olsun!" diye mırıldanarak dudağını ısırdı. Erkekliğini eline alıp tam içime girişteki ıslaklıkla oynayıp üstünde gezdirdi.

"Ne oldu?" diye sordum nefessiz kalarak.

"Kondom getirmeyi unuttum."

"Ah."

"Sadece seni yalarım o zaman," diye önerdi. Çoktan aşağı doğru yol almaya başlamıştı ki omuzlarını tuttum.

"Hayır, sorun değil. Yani bir hastalığım yok. Merak etmene gerek yok. Ergenlik yıllarımdan beri de hap kullanıyorum."

"Tanrım, bana böyle bir teklifle gelme tatlım. Kabul edebilirim," dedi gözlerini benden ayırmadan.

"Lütfen kabul et Jay."

Tek kaşını kaldırdı. "Bana o kadar çok güveniyorsun?"

Başımla onayladım. "Temizsin, değil mi?"

"Tabii ki."

"O zaman sana güveniyorum."

"Oh be!"

Elbisemin geri kalanını başımın üstünden sıyırdı, sonra bir çırpıda sutyenimden kurtuldu. Çıplak memelerime bakarak göz ziyafeti çektikten sonra eğilip meme uçlarımı emdi. "Merhaba kızlar," diye dudaklarında hınzır bir tebessümle göğüslerimle konuştu. "Sizi özledim."

Oh, Tanrım!

Memelerimle konuşan bir erkeğin beni bu kadar tah-

rik edeceğini hiç tahmin etmezdim ama Jay böyle yapınca gerçekten, *gerçekten* çok uyarıldım. Dikkatini göğüslerime o kadar uzun süre verdi ki neredeyse beni becermesi için ona yalvaracaktım. Jay kotunu ve boxerını çıkarıp gömleğini başının üstünden sıyrıp attı. Tekrar bana baktığında ifadesi çok ciddiydi. Eli bacaklarımın arasına kaydı ve iki parmağı içime girdi. Bu tatlı istilayla sırtımı yay gibi gerdim.

“Tanrım!”

Dudağımı ısırdım. “Bir sorun mu var?”

“Çok ıslaksın ve of, müthiş bir his.”

Bakışlarındaki kara deliği görünce bütün tüylerim diken diken ürperdim.

“Bana gerçeği söyle. Daha önce bir erkek senin gelmeni sağladı mı?”

Altında çırlıçıplak yatmama rağmen kızarıp bozarmam çok saçmaydı. Jay suratıma bakıyordu. “Ah, biliyordum. Ben ilktim. Buna *bayıldım*.”

Parmaklarını çekince bomboş kaldığımı hissettim. Sadece bir saniye sürdü ama çünkü Jay pozisyonunu ayarlayarak gözlerimin içine baktı ve yavaşça içime girdi. Elini hissetmekle alakası yoktu. Jay kocaman ve kalındı. Kadınlığımın duvarları organının etrafında sıkıca kapandı. Elleriyle yüzümü avuçlayıp içimi doldurdu ve tamamen içime girdikten sonra hareketsiz kaldı.

“Lanet olsun ya.” Bana uzun uzun baktı. “Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. *Bu* hayatımda hissettiğim en güzel şey.”

Bunlar da bana hayatımda söylenen en güzel sözlerdi. Ağlayabilirdim. İçimde bir sürü duygu kabarıyordu. Jay’in bana bakışı, şu anda yaşadığımız şeyin tahminimden çok daha büyük olduğunu gösteriyordu. Her hare-

keti, her dokunuşu ayınseldi. Kendimi onun için sadece bir eğlencelik zannetmişim. Yalnızca vücudumu beğeniyor sanıyordum. Ama hepsi bu olamazdı. Beynim sebebini bir türlü kavrayamıyordu ama sanki eski evime dönmüşüm.

Kalçalarını bir kere hareket ettirmesiyle tüm vücuduma zevk yayılarak titredim. Jay bir kez daha yapınca üst koluna yapıştım.

“Güzel mi?”

“Hı hı.”

“Daha mı istiyorsun?”

“Lütfen.”

Kalçalarını bir daha oynattı ama bu sefer daha hızlı ve birden fazla kez. İçime girip çıkarken nefesi hızlandı. İkimiz de çıldırıyorduk.

“Jason...” diye inledim.

Parmağıyla dudağımı okşadı. “Adımı söylemene bayır-
lıyorum, özellikle de ben içindeyken.”

Gözlerinin içinde, dokunuşunun içinde kayboldum. Dışarıdan müzik ve parti sesleri geliyordu ama farkında bile değildim. Burada sadece ikimizdik. Kalbim sızlıyordu. Sahnede olduğu gibi birden buharlaşıp yok olmaya-
cağını bilmem gerekiyordu. Uzun sürmeyecek kadar iyi bir andı.

“Lütfen benden tekrar kaçma. Dayanamam,” diye fı-
sıldadım ama beni duyduğundan emin değildim. Jay ar-
tık içime girip çıkarak kendini kaybetmişti, o kadar hızlı
gidip geliyordu ki yatak sallanıyordu. Yüzü çok ciddiye-
di. Kasıldığını, daha önce hiç hissetmediğim bir şeye doğru
yükseldiğini hissettim. Tam hayatımın en yoğun orgazmı
bir dalga gibi bana çarparken Jay’ın hareketleri yavaşladı.

“Geliyor musun?” derken sesi çatlayarak bana baktı.

“Evet,” diye nefes verdim. “Galiba. Bilmiyorum.”

“Tanrım. Hissediyorum zaten. İnanılmaz.” Kısa ve kesik cümleler kurdu. Sonra bir baktım, o da boşalarak içime aktı. Beni uzun ve yoğun bir şekilde öptü. Üstüme düşerek ağırlığı hoşça bedenime yüklendi.

“İnanılmazdı,” diye mırıldandı nefes nefese, dudakları saçlarımin içindeydi. Eli bacaklarımin arasına doğru inip klitorisimi buldu ve tembelce, yavaş yavaş okşadı. Her tarafıma sıvılar bulaşmıştı ama Jay hiç oralı değildi.

Kahkaha attım. “Tanrım, nasıl temizleneceğiz? Her yerimiz battı. Partideki herkes çakacak.”

“Eee, ne olmuş? Boş ver hepsini.”

Yuvarlanarak üstümden indi. Yatağa yaslandı ve yan tarafına sokularak elimi dövmeleminin üstünde, özellikle kupa altılısında gezdirdim.

“Bunun anlamını söylesene,” diye fısıldadım.

“Altı kalp. Dünya üzerinde en çok değer verdiğim altı kişi,” diye cevapladı tereddüt etmeden. Çoğu zaman olduğu gibi sırlarını açıklamaktan kaçmasını bekliyordum.

“Bazıları artık bu dünyada değil ama,” diye kederlenerek ekledi.

Ben de o altının içinde var mıyım diye merak edip, “Ah,” diye nefes verdim. Olamazdım. Beni tanımadan çok uzun zaman önce yaptırmıştı bu dövme. Kafama dank edince üzüldüm. O altı kişiden biri olmayı her şeyden çok isterdim.

“Sadece altı kişiye mi yer var?” diye sordum.

Cevap vermedi, sadece beni inceledi. Bunu yapmasından nefret ediyordum çünkü bir daha sormaya cesaretim olmuyordu.

“Uykulu görünüyorsun. Yorgunken şahane oluyor-sun.”

“Öyle mi?”

“Evet. Hem de manyak şahanesin.” Eğilip yanağımın kenarını öptü, sonra geri çekildi. Yataktan kalkıp iç çamasırı giymeden kotunu altına geçirip gömleğine uzandı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Üstümüzü başımızı temizlememiz için bir şeyler bulacağım. Merak etme. Bir dakika sonra dönerim.”

Odadan çıktı ve tavana bakarak uzandım. Az önce Jay’le seks yaptım. Bedenim bunun gerçek olduğunu biliyor, beynimse bu fikre alışamıyordu. Seksin böyle olabileceği aklımın ucundan geçmezdi. O kadar yoğundu ki adama adını unuttururdu.

Kapı açıldı ve şaşırarak yorganı üstüme çektim. Ama gelen Jay’di, elinde ıslak bez vardı.

“Gel buraya.” Parmağını bana doğru kıvırdı ve yatağın kenarına, tutunduğu yere emekledim. Seksi gözleriyle buluştum.

Bacaklarımı araladım ve elindeki bezle beni temizledi. Nasıl yaptığını, ne kadar dikkatli ve sevgi dolu hareket ettiğini görünce içim gitti. Tuhaf bir hareketti, yine de yüreğimi ısıtıyordu. İlgisini vücuduma çevirmişken o telaş verici âşık olma hissi üstüme çöktü. Hiç şaşırmadım. Jessie’nin dediği gibi zor bir kişiliği olsa da Jay’e âşık olmak o kadar kolaydı ki.

Beni açık hava sinemasına götürdükten sonra neden bizi durdurduğunu sormak istedim ama yapamadım. Bana vereceği cevaptan çok korktum. Bu anda kalmak istiyordum. Sözlerini kafamda tekrar tekrar duymak ve bunların gerçeğim olmasını istiyordum.

Çünkü sen benimsin.

Çok akıllıca olmayabilirdi ama kendimi salıp onun olmak hayatım boyunca istediğim tek şeydi sanki. Kıyafetlerimi aramaya koyuldum ama Jay beni durdurdu. Kendisi alıp beni giydirdi. Külodumu yukarı çekti, sut-

yenimi taktı.

"Bu gece sırf kırmızı giymeye karar verdin, hı?" diye sordu gırtlaktan bir sesle, elbisemle uyumlu iç çamaşırı takımımı kastederek.

"Hoşuna gitti mi?"

Gözlerini dantele dikip sıırttı. "Evet."

"Güzel."

"Niyetin bu muydu?"

"Olabilir."

Gülüşü beni titretiyordu. "Dışarı çıkıp tekrar partiye katılmak benim için işkence ama Jessie'nin pastasını kesmek istiyorum. Yardım eder misin?"

"Tabii," diye cevap verip ayağa kalkarak elbisemi düzelttim.

Jessie'ye pastasını sunduktan ve misafirler dağılmaya başladıktan sonra Jessie ve Michelle'i koltukta buldum. Jessie, Michelle'in kulağına baştan çıkarıcı sözler fısıldıyordu. Şu anda ne dediğini bilmeyi gerçekten çok istiyordum. Yaklaştığını gördükleri saniye Jessie dümdüz sordu. "Sen ve Jay arasında ne bok oluyor?"

Doğrulup bir tutam saçı kulağımın arkasına atarak durdum. "Hiç."

Michelle kıkırdayarak parmağını bana doğru salladı. "Makyajın resmen yok olmuş ve saç modelin değişmiş. Hiçten çok daha fazlasının olduğunu düşünüyorum Matilda."

"Tamam anne."

"Ah, kızardı," dedi Jessie. "Böyle bir kızarma tek şeyin belirtisi olabilir."

"Güzel bir düdükleme," dedi Michelle.

"Jay tıkanan boruları açmış," diye ekledi Jessie.

Yüzümü buruşturdum. "Uf, Tanrım! Biraz susabilir

misiniz? İki deyişten de nefret ederim. Boru döşeme sistemine benzer bir vücudum olduğunu düşünmeye karşıyım, teşekkürler.”

“Ama ikiniz... Anlarsın ya,” dedi Jessie, başparmağıyla işaretparmağını birleştirip bir halka çizdi ve diğer elinin parmağını halkaya sokup çıkardı.

“Tamam Danny Zuko. Tatlı görsel gösteri için teşekkürler,” dedim dümdüz bir ifadeyle.

Michelle’le ikisi koptular.

“Hangi görsel gösteriden bahsediyoruz?” Jay’in bugulu sesini arkamda duydum ve beni çekip kucağına oturttu. Tamam, artık tıkanan boruların açıldığı tamamen barizdi. Öyle olmasa kucağına oturmazdım.

Ne? Boru imgesi kafama takıldı işte.

“Bildığımız deliğe giren parmak işte,” diye açıkladı Jessie gülme krizi geçirerek. Cidden, söylediğim şeyin *o kadar* komik olduğunu düşünmüyordum. Belki de söylemiş şeklimden dolayıydı.

“Ah, artık ağzına alma fikrinin ağızına gitmediğine karar verdin yani?” diye sordu Jay onu kızdırarak. Tek bana takılmadıklarına sevindim.

“Yoo,” diye heyecanlandı Jessie. “Delik dediğim ağız değil, vajina.”

“Muhabetimiz bu mu gerçekten ya? Hepimizin on üç yaşında oğlanlar olduğunu unutmuşum,” dedim neredeyse kendi kendime konuşur gibi.

Jay kalçama masaj yaparak beni iyice kendine çekti. Şakağımdan öpüp sordu. “Gitmek mi istiyorsun?”

“Nereye?”

“Eve.”

“Babam evde.”

“Sessiz oluruz.”

Tek kaşımı kaldırdım. Jay kıkırdadı. "Tamam, peki. Şahane bir arabam var."

İçimden bir kahkaha koptu. "Bu ne demek şimdi?"

"Anladın sen."

Eli boynumdaydı, başparmağı tekrar boğazıma masaj yapıyordu. Cidden, bana insanların içinde müstehcen olmadan yapabileceği en erotik hareket buydu herhalde. Gözlerimi yavaşça kapattım. Ağır bir nefes verdim ve başımı yana, omzuna doğru düşürdüm.

"Biraz yorgunum," dedim. "Beni eve götürsen iyi olur."

Jay şefkatli bir sesle cevap verdi. "Tamam tatlım. Seni eve götürürüm."

Ayağa kalkmama yardım etmesiyle iyi geceler dileyip asansörle aşağı indik. Arabasının yolcu koltuğuna yerleşmemle uyuyakaldım.

Bir süre sonra uyandım. Araba yolun kenarına park edilmişti ve Jay dışarıda volta atarak telefonda birisiyle konuşuyordu. Etrafıma bakındım. Tek ışık arabanın farından geliyordu. Neredeydik de etrafta hiç sokak lambası yoktu? Ev yolunda olmadığımız kesindi. Rüya görüyordum herhalde. Bunu düşünerek tekrar uykuya daldım.

Ertesi sabah, gün ortasına kadar uyumuşum. Kendi yatağımdaydım ve iç çamaşırıyla idim. Jay'in beni arabadan odama kadar taşıdığını, sonra keyifle elbisemi çıkardığını hayal edince gülümsedim. Uzun saatler süren uykumdan sonra çok dinlenmişim. Jay'in yanımda kalmaması biraz hayal kırıklığı yarattı ama babam evde olduğu içindi muhtemelen.

Jay'le birlikte olmamız konusunu babama nasıl açacağımı bilmiyordum ama daha çok erkendi. Belki de aramızda tam olarak neler döndüğüne karar vermeden önce, bir süre durumun yeniliğinin tadını çıkarırdık.

Kalkıp duşa girerken Jay'in bir hafta sonra taşınmasını nasıl kaldıracağımı düşünüyordum. Kahvaltılarını ya da kahvaltıda benimle flört etmesini özleyecektim. Odamın duvarının diğer tarafında uyuduğunu hayal edip içim bir hoş olmayacaktı.

Keşke kalabilmesinin bir yolu olsaydı.

Duştan çıkıp giyinince saçıma f6n çektim. Tam aşağı inmek üzeydim ki Jay'ın odasının 6nnden geçtim. Kapısı açıktı. İçeri bakınca Jay'ın kitaplarını açmış, etrafına sayısız sayfa ve kâğıt saçılmış vaziyette yere kurulduğunu g6rdm. Odaanın diğerk tarafında bir deste iskambil kâğıdı, rakamlı yüzleri yukarı bakacak şekilde düzgünce dizilmişti ve üstlerine keçeli kalemle alelade sayılar yazılmıştı.

Enteresan, enteresan... Jay'e ne yaptığını sorma zahmetine girmedim çünkü bana s6ylemeyeceğini biliyordum. Yanındaki ekmek sepetini fark edince, ki gayet güzelce içinden alıp alıp yiyordu, kollarımı g6ğsmde bağladım.

"Owen'ın bana verdiğı ekmek sepeti mi o?" diye inanamayarak sordum.

Bakışları bana doğru kaydı, alıcı g6zyle vücudumda dolaşıp suratımda durdu. "Hı hı. Arabamda unutmuşsun. Yemeyenin malını yerler. İster misin? Çok güzelmiş."

"İnanılmaz bir insansın," diyerek başımı iki yana salladım ama gülümsüyordum.

"Dün gece de 6yle demiştin," diye ekledi.

"Demedim."

"Belki demedin ama ikimiz de 6yle düşündüğünü biliyoruz. Hadi ama nazlanma tatlım. Gel buraya." Kollarını bana açınca dayanamayıp ona doğru gittim. Yere eğilmemle beni kendine çekip sımsıkı sarıldı.

"Günaydın. İyi uyudun mu?" diye sordu yumuşacak.

"Evet."

Elini bluzumun altına sokup karnımı ve belimi okşadı. İçim ürperdi ve titredim. Jay otlu ekmeğı ağzıma getirince tereddütle bir ısırık aldım.

"Vay canına. Gerçekten güzelmiş. Owen'a üzüldüm," diye kaşlarımı çattım.

Jay dudaklarını incecik bir çizgi gibi birleştirdi. "Neden üzülüyorsun? Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hoşlandığımı söylenemez. İyi birisi. Bu şekilde kullanılmayı hak etmedi."

Jay tek kaşını kaldırdı. "Kullanılmayı derken?"

Of Tanrım, ağzımdan öyle mi çıktı? Yüzüm kıpkırmızı oldu. Saklamam imkânsızdı çünkü neredeyse kucağındaydım. Jay başparmağıyla yanağıma okşarken bakışlarımı öne indirdim.

"Benimle oyun mu oynuyordun?" diye fısıldadı ağzını yaklaştırıp.

"Beni reddettin. Yanında birisini getirirsin diye partiye tek başıma katılmak istemedim. Seni başkasıyla görsem çok berbat hissederdim," diye zorlanarak itiraf ettim.

"Ben kimseyle çıkmam. Seni kendimden uzağı ittiğim için de üzgünüm. Baktan bir karardı."

Dudağıma ısırıp başka tarafa baktım. "Neden beni ittin?"

Jay biraz geri çekilip elini saçında gezdirdi. "Ah."

Yüzünü görünce geri adım attım. "Hayır, dur. Söylemek zorunda değilsin. Eğer cevap kötüyse söylememeni yeğlerim. Biliyorum, muhtemelen son zamanlarda sana yavru köpek gibi acıklı bakıyorum. Senden hoşlanmamak benim için çok zor. Herhangi bir kızın senden hoşlanmaması da çok zordur eminim."

Jay güldü. "Durma, devam et. Bu konuşma hoşuma gitti."

Göğsüne hafifçe vurdum.

"Cidden ama, seni istememekle alakası yoktu," diye devam etti derin ve gür bir sesle. "Sana o kadar çok kaptılmıştım ki kendimi unutuyordum. şu aralar başımda bir sürü iş var, biliyorsundur zaten. Dava tüm vaktimi

alıyor ve senin yanındayken bütün dikkatimi sana vermek istiyorum.”

Gömleğinin yakasını çekiştirdim, dudaklarımda kocaman bir tebessüm oldu. “Durma, devam et. Bu konuşma hoşuma gitti.”

Bana sokulup yumuşacık, ıslak bir öpücük kondurdu. “Kendini çok zeki sanıyorsun.”

Hiçbir şey demedim, sadece onu öptüm. Jay bir dakika sonra öpüşmeyi kesip konuşmaya devam etti.

“Sanırım söylemeye çalıştığım şey, seninle olmak istiyorum Matilda. Hem de nasıl istiyorum. Yani her şeyimle varım, anlıyor musun?” Durup boynunu kaşıdı. “Of ya, çok saçma konuşuyorum.”

Yüreğim pırpır atıyordu. Gergin olduğunda bu kadar şirinleşeceğini tahmin edemezdim. “Doğru söylüyorsun. Devam et.”

“Yani temelde bir sonraki sözümle muhtemelen kendimle çelişeceğim ama ağırdan almak istiyorum. Sana romantizm yaşatmak istiyorum Watson.” Kocaman sırttı ve bacaklarımı birleştirdim. “Bir erkekte hak ettiğin her şeyi sana vermek istiyorum.”

“Kulağıma çok hoş geliyor ama az önce kimseyle çıkmadığını söyledin. Dün geceye yavaş demeye bin şahit ister ayrıca.”

“Dün gece kıskançlığın dibine vurmuştum ve iddiamı tehlikeye atmaktan nefret ederim. Normalde kimseyle çıkmam ama seninle çıkacağım. Sen istisnasın.” Beni kucağında hoplatmasıyla kakhaha attım.

“O zaman teklifini kabul ediyorum Jason,” diye duyurdum elimi ona uzatarak. Tokalaştık.

Kalçalarımı sıkıp ata biner gibi üstüne oturttu beni. “Evet, edersin.”

Öpüşmeye başladık. Gerçekten çok yavaştı. Dili benimkine karışarak günün bu saatine hiç uymayacak düşünceleri kafama soktu. Babamın evdeki ofisinden çıkıp merdivenlere doğru yürüdüğünü duyunca resmen Jay'ın kucağından fırlayıp odanın diğer ucuna kaçtım. Soluğu Jay'ın müzik koleksiyonunun bulunduğu rafın yanında aldım ve babam Jay'e merhaba diye seslenip aşağı indi. Kızının kaçamak ve yosma hallerini ruhu bile duymamıştı. Evet, yosma kelimesini yeniden kullanıma sokuyorum, bir sakıncası mı vardı?

"Senin moruğa benden bahsetmeye hazır değilsin, hı?" diye sordu Jay sırtarak.

Kızara bozara başımı iki yana salladım ve dikkatimi CD'lerine çevirip öpüşmenin etkisinden kurtulmaya, hormonlarımı sakinleştirmeye çalıştım. Jay'ın, Eminem'in külliyatına sahip olduğunu fark edince gülümsedim. Bir ortak noktamız vardı. Jay de bir rap döneminden geçmiş olmalıydı.

Jay yaklaşip yanıma oturarak beni kucağına çekerken, "Eminem'i seviyorsun," dedim.

"2000 yılında öfkeli bir gençtim. Tabii ki Eminem se-verdim. Hâlâ severim. Adam bir dâhi."

"Katılıyorum. Eskiden albümlerini alıp gizli gizli dinlerdim çünkü babam ebeveynlere uyarı etiketi olan hiçbir şeyi almama izin vermezdi. En sevdiğin şarkı hangisi?"

Jay eliyle bacağımın iç kısmını okşayarak düşüne düşünene ağzını açmadan gırtlaktan mırıldanmaya başladı. Nefesini ensemde hissedip ürperdim, sonra Jay son derece alçak ve buğulu bir sesle *Hailie's Song*'un nakaratını söylemeye başladı.

Of, Tanrım.

Eğer o öpüşmeden hormonlarım azdı sandıysam, Jay'ın bana şarkı söylemesinin etkisini bilmiyormuşum. Ses tonunda beni aşırı derecede çeken bir şey vardı. Kalbim durdu diyebilirim.

Sanki tüm dünyanın yükü sırtındaymış gibi şarkıyı söylemeye devam ederek kalbimi çaldı. Bitirince boynumu öptü ve derin bir iç çektim.

"Kızıyla ilgili şarkısıydı, değil mi?"

"Evet. En sevdiğim. Bana seni hatırlatıyor aslında."

"Öyle mi?" diye sordum. Bana karşı babacan duygular mı besliyordu? "Peki, şey."

"Duygu olarak Matilda, duygu. Sana bakınca zihnim açılıyor. Çoğu zaman beynimde bir fırtına kopuyor, derken sen içeri giriyorsun ve odaklanabiliyorum."

"Jay," diye nefes verdim.

"Evet?"

"Benimle yeniden seviş."

Kıkırdadı. "Baban alt katta."

"Biliyorum ama... Tanrım, babam evdeyken bana böyle şeyler söyleme. Lütfen ileriki zamanlar için notunu al."

Bana bir selam çaktı. "Alınmıştır."

"Gitmem gerek."

"Neden?"

"Çünkü hâlâ benimle sevişmeni istiyorum ve babam aşağıda."

Ayağa kalkmaya yeltendiğimde Jay inleyerek popomu mıncıkladı. "Hadi git o zaman Watson. Beni yiyip yutmadan önce çek git. Bu geceki dikiş randevumuz hâlâ geçerli mi?"

"Yani senin *şezlongunda* yayılıp elbise dikmemi izlemen mi? Çok garip olduğunu eklemek zorundayım ama tamam. Geçerli."

Jay'in gülüşü kapıdan çıkana kadar beni takip etti.

O gece yatakta deli dana gibi dönüp durdum. Elbiselerin üstünde çalışırken bana ateşli ateşli bakan Jay'in yanında cinsel hüsrarla dolu iki saat geçirdikten sonra uyku tutmadı bir türlü. Yatakla ilgili başka eylemlere hazırdım gerçi. Mesele de buydu.

Jay'in ağırdan alma fikrine katılıyordum. Acaba artık seks olmayacak mıydı?

Odanın dışında bir tahta gıcirtısı duydum ve kapı açıldı. Jay tişört ve pijama altıyla eşikte belirdi. Tek kelime etmeden yatakta yanıma sıvıştı, kalçamdan tutup beni kendine çekerek sırtımı önüne yasladı.

O yanağını boynuma dayarken, "Uyuyamadın mı?" diye sordum yumuşakça.

"Hayır. Ama şimdi uyurum," diye cevap verip bana sokuldu. İki dakika sonra nefesi ağırlaşmış uykuya daldı. Ben de çok geçmeden aynısını yaptım.

Ertesi gün ofiste babamın ricası üzerine, Jay'le görüşmelerinde aldığı notları bilgisayara geçiriyordum. Bana çok ilginç geliyordu ama içime bir kurt düştü. Hepsi kâğıt üstünde gayet iyiydi de arada boşluklar, hikâyede bile-rek dışarıda bırakılan ayrıntılar var gibiydi.

Beklenmedik bir ziyaretçiyle birlikte şüphelerim anında havaya uçtu. Öğleden sonraya kadar randevumuz yoktu, o yüzden lobiye kim girdi diye kafamı kaldırıp baktım. Tanımamla kaygılarım ayyuka çıktı.

Una Harris itfaiyeci kırmızısı topuklularla, aynı renk rujuyla ve daracık tiril tiril gri elbisesiyle havalı havalı yürüyerek içeri girdi. Kolunda ünlü marka bir çanta sallanıyordu. Kadına bu kadar uyuz olmasam, yaşı geçkin haliyle hâlâ çekici görüldüğü için ona iltifat bile edebilirdim. Taşıdığı botoks miktarına bakarak gerçek yaşını kestirmek çok gücü.

Boğazımı temizledim. "Yardımcı olabilir miyim?"

Gucci güneş gözlüğünü çıkarıp yeşil gözlerini suratıma çevirdi ve uzun bir süre beni inceledi. Sonra gayet sıradan bir şekilde boynumun yara izi olan tarafını işaret etti. "Bunu hemen düzeltecek çok iyi bir doktor tanıyorum. Numarasını ister misin?" diye sordu gelişigüzel, bir yandan da etrafı tarıyordu.

Sıkılınca boynumu ovuşturdum. "Şey, teşekkürler ama sorun değil. Randevunuz var mıydı?" Olmadığını biliyordum. Tabii ki yoktu. Başka diyecek bir şey bulamadım.

"Yok. Geçiyordum, uğradım. Bu sabah işyerine geldiğimde yazdığım birkaç makaleden ötürü bize dava açıldığını duyunca bayağı üzüldüm de. Neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek istedim. Artık kahkahalarla gülünesi olduğunu anladım tabii. Yani Jay Fields burası gibi süprüntü bir yerin onu temsil etmesiyle kazanacağını mı sanıyor sahiden?"

Ağzım açık kalarak kadına baktım.

"Başta bir an endişelenmiştim. Şimdi zavallı bir espri olduğunu anladım."

Yerimden kalkıp elimi kalçama koydum. "Siz şaka mısınız ya?"

Dudaklarını büzüp kedi gibi gözlerini bana çevirdi tekrar. "Ben her zaman gerçeğimdir canım. Üstüne alın-

ma. Rüyalarının işini yaptığından şüpheliyim.” Kahkaha attığında çıkardığı ses sinirime dokundu.

“Burası babamın bürosu,” dedim çenemi sıkıp.

Kadın ukalaca gülerek gözlerini pörtletti. “Ooo. O zaman üstüne alınma.”

“Çok geç. Buraya bize tepeden bakıp burun kıvırmaya geldiyseniz artık gidebilirsiniz.”

“O yüzden gelmedim. Ben, şey, babanla konuşmak istiyorum. Ne tür bir adamı temsil ettiğinden haberi var mı diye soracaktım.”

“Siz nasıl bir kadınsanız, sizden çok daha iyi bir adamı temsil ediyor.”

Kadının çınlayan kahkahası karşısında yumruğumu sıktım ve normalde hiç yumruğumu sıkmam. Vücudumda bir tane bile şiddet hücresi yoktur. Una Harris’in alaycı gülüşünün insanlarda neler uyandırdığını görmek çok komikti.

“Ah yazık, yoksa ona vurgun musun? Anlıyorum ama, cidden. Jay Fields ayaklı seks sopası ama Tanrı kompleksine sahip, tehlikeli bir tip. Hayranlarının internet sitelerine girip okudun mu hiç? Hepsi yaptıklarının gerçek olduğunu falan sanıyor ve onun kadar büyük bir izleyici kitlesi olan birisi için iyi bir şey değil. Jim Jones ve kurduğu *People’s Temple* tarikatini hatırlamıyor musun? Ah, daha çok küçüksün. Hatırlamazsın sen.”

“Jim Jones’un kim olduğunu biliyorum.”

Kadın manikürlü tırnaklarına baktı. “Eh, o zaman Jay’i takip eden o gençler üstündeki etkisinin ne kadar tehlikeli olduğunu da bilirsin. Eminim onlara kendinizi uçurumdan atın dese atarlar.”

Tanrım, kadın kafayı yemişti. “O bir performans sanatçısı. Kendi dinini kurmaya çalışmıyor.”

“Burada ne halt yediğini sorabilir miyim?” diye öfkeli adımlarla ofise daldı Jay. Yürüyüşü, saldırmaya hazırlanan bir panteri getirdi aklıma.

“Ah... Bay Fields, ne hoş bir sürpriz,” diye dudaklarını uzatıp kırıtarak ona doğru yürüdü kadın. Uzun, sivri tırnağını Jay’in gömleğinden aşağı indirdi. Jay ölçülü bir şekilde geri adım atıp kadının dokunuşundan iğrenirken gözlerinde fırtınalar koptu.

“Çık... dışarı!” diye burnundan soludu Jay. “Burada hiçbir işin yok.”

“Tatlı sekreterle sohbet ediyorduk. Biz kızlar nasılız bilirsin, dedikoduya bayılırız.” Yüzüne yayılan gülümsemeden Jay’in tepkisinden ne kadar hoşlandığı belli oldu. Jay sakinleşmeli ve kadının sinirini bozmasına izin vermemeliydi. Durumu espriyle dağıtmak için çaba gösterdim.

“Evet, Bayan Harris bana estetik cerrahının numarasını veriyordu. Birkaç beden büyütmeyi düşünüyorum. Anlarsın ya, plaj topu boyutunda iki meme yaptırayım.”

Jay’in dudakları seğirdi, bir saniyeliğine bana şefkatle gülümsedi. Maalesef fazla uzun sürmedi.

“Göğüslerini yaptırmana gerek yok,” dedi Una. Tik-sinti dolu bakışı göğsüme, ardından boynuma kaydı. “Sorun şu iğrenç yara izi.” Çayına şeker de aldığını söyler gibi söylüyordu bunu bana. İğnelediğinin bilincinde değildi ama Jay’in bu sözlerle tepkisi tam aksiydi.

Kadına doğru iki adım attı. “Ah, gerçekten artık gitmen lazım Una. Hayatta bir kadına vurmam ama bir kaltağa tokadı yapıştırırım.”

Kadın kafa tutarcasına oflarken büzüşük dudakları açıldı. “Bu bir tehdit mi?”

Jay gözlerini devirdi. “Defol git!”

“Peki,” diye tısladı kadın. “Gidiyorum ama bil ki senin bu küçük davan mahkemeye hiç çıkmayacak. Bay Scott arabuluculuk esnasında sana para teklif edecek ve sen de Bay Fields, kabul edeceksin.”

“Evet, göreceğiz.”

Kadın ofisin kapısını arkasından çat diye kapattı ve tuttuğum nefesimi bıraktım. Jay’le göz göze geldik. Elimde değildi. Kopup kahkahalar attım.

“Az önce ciddi ciddi, ‘Hayatta bir kadına vurmam ama bir kaltağa tokat atarım,’ mı dedin? Aman Tanrım Jason, bir klasiğe imza attın! Yeni kahramanımsın.”

Jay boynunu ovuşturup masamın kenarına tünedi, elimi tutarak göğsüne koydu. Gömleğinin kumaşı üstünden avucumu göğsüne sürttü. “Kusura bakma. O şeytani pençelerinin izini silmek için eline ihtiyacım var. Bunu diyerek onu gıcık etmeye çalışıyordum sadece. Kadınlara el kaldırmam, Una Harris gibi safkan kaltaklara bile. Bu arada ona kulak asma. Hiçbir yerini değiştirmene gerek yok.”

Gözlerindeki samimiyetten nefesim kesildi ama iltifata karşılık veremedim. Fazlasıyla duygulanıyordum. “Buraya geldiğine inanamıyorum. Neyin kafası bu?”

“Dedektiflik işinde iyiysem, bir sürü uyarıcı ve yatıştırıcı madde karışımının kafası,” dedi istifini bozmadan. “Her neyse, boş ver o karıyı. Seni parkta öğle yemeğine çıkarmaya geldim. Bugün gözümüzün pasını temizleyecek.” Hole çıkıp sandviçler ve iki kâğıt bardakta kahve getirmeye gitti.

“Ah, bir kadının kalbine giden yolu çok iyi biliyorsun. İki k: kafein ve karbonhidrat.”

“Evet, evet, bilirim. Hadi o tatlı kıcını kaldır da benimle gel.”

"Yoksa bu da... Hani yapmam dediğin ama benim için istisna yapacağın şeylerden biri mi? Ah, evet. Çıkıyoruz işte. Bu bir randevu mu Jason?" Ona takılmayı çok seviyordum.

Gülümsemeye çok yakın durdu ve elini boynuma götürüp hafifçe sıktı. "Olabilir."

Kolunu uzattı ve girdim. Arabaya binmek yerine parka yürüdük, oturup yemek yemek için temiz bir masa bulduk.

"Bay Scott kim?" diye sordum kahvemi yudumlayarak. "Una Harris, Bay Scott'ın davayı düşürmek için sana para teklif edeceğini söyledi. O kim öyle?"

"Hımm, evet. Brian Scott. Gazetenin sahibi."

"Bu ismi daha önce duymuştum. İrlanda'nın Rupert Murdoch'a cevabı gibi bir tip, değil mi?"

"Gibi, evet."

"Önerebilecekleri ve kabul edeceğin bir para var mı? Meraktan soruyorum."

Jay ağzını incecik bir çizgi haline getirip hemen ve kararlı bir cevap verdi. "Hayır."

"O zaman arabulucuyla uğraşmanın anlamı yok."

"Muhtemelen hayır. Ama tüm süreci uygulamalıyız Watson. Bırak bizi satın alabileceklerine inansınlar. Hani bazen boks karşılaşmalarında ufak, çelimsiz adam kas yığını birisiyle aynı ringe girer ya. Herkes kaslının yeneceğini zanneder ama sonra ufak adam bir kasırğa gibi esip herkesin aklını alır."

Benzetmesine gülümsedim. "Yani sen o ufak adam-sın?"

Kollarını omzuma dolayıp beni bedeninin yan tarafına çekti. "The Daily Post'a kıyasla evet."

Yakınlığıyla eriyerek sandviçimden bir ısırık aldıktan sonra kafamı kaldırıp ona baktım. "Biliyor musun Jay,

senin bir kasırgaya dönüştüğünü görmeyi iple çekiyorum. Bence hepimize sürpriz yapmak senin içinde var."

Jay'in tek cevabı küçücük, kurnaz bir gülüş oldu. Yemeğimizi hoş bir sessizlik içinde tamamladık. Ofise dönüş yolunda yanımızdan geçen iki kadın Jay'i tanıdı.

Biri ukala burnunu dimdik havada tutarak, "O zavallı adama yaptıklarından dolayı yazıklar olsun," diye dilini cıkladı.

"Tutuklanmalıydı," diye ekledi diğeri.

Parmaklarımı onunkilerle kenetleyip başparmağımı bileğinin iç kısmında gezdirdim. "Aldırma sen."

"Aynen."

"Herkes kendi fikrini herkesinkinden önemli sanar, bir durum hakkında hiçbir bilgileri yokken bile."

"Biliyorum."

Kadınlar uzaklaşınca Jay'i ofisimizin yanındaki bir dükkânın girintisine doğru çektim. Gözleri giden kadınların arkasına bir dakikalığına takılsa da sonra bana odaklanıp gözbebekleri büyüdü. Michelle'e bunun cinsel uyarılma belirtisi olduğunu söyleyişini hatırladım. Hımm, öyle olduğunu düşünmek hoşuma gitti.

"Selam," diye fısıldadım.

Parmak ucunu köprücük kemiğimde gezdirdi. "Selam Watson. Naber?"

"İşe geri dönmenden önce bir öpücük alabilir miyim?" diye utanarak sordum dudaklarımı yalayarak.

Sırıtarak bana doğru başını eğdi. "Duruma göre değişir."

"Ya?"

"Akşam yemeğinde ne yapacaksın?"

Acaba en çok ne hoşuna gider diye kafa patlattıktan sonra en bariz erkek yemeğinde karar kıldım. "Biftek."

"İyi cevaptı. Tamam, öpebilirsin. Ama sadece bir kere." Çenemden kulak mememe doğru biz çizgi şeklinde yalayıp nabzımı hızlandırdı. Ardından çenemi tutup dilini ağzıma soktu. Nefesim hızlanarak gömleğini çektim. Dili girip girip çıkıyordu. Gündüz vakti sokak ortasındaki bir öpüşmeye göre biraz fazla müstehcendi ama umurumda değildi. İnlememle beraber diğer eli kalçama yapıştı. Hemencecik geri çekilince dudağım dişlerinin arasında kaldı ve mızımızlandım.

"Ne oldu?"

"Senden öpücük istememeliydim."

"Neden?"

"Çünkü artık odaklanamayacağım ve çok işim var."

Jay kakhaha atarak kolunu belime dolayıp beni içeri, merdivenlere doğru götürdü. "Babam buralarda olabilir, elini çek istersen," dedim sessizce.

"Ben senin küçük kirli sırrın mıyım Watson?" diye hınzır bir tavırla kulağıma fısıldadı.

Ben de en sevdiği cevaplardan birini onda kullandım. "Hoşuna gidiyor."

Yanıtı hazırды. "Evet, öyle."

İçeri girince masama kurulduğum ve Jay ofisten ayrılmadan önce tuvalete girdi. Ceketini masamın kenarında duruyordu, telefonu cebinde titreşince fark ettim. Hiç düşünmeden elimi cebine sokup cihazı çıkardım. Ekranda isimsiz birisinden bir mesaj vardı.

Bu gece. Dokuzda. Her zamanki yerde.

Beynim çok hızlı çalışarak telefonu hızla cebine geri soktum. Ceketini el değmemiş göstermeye çalıştım. Bu mesaj neden bahsediyordu? Mide bulandırıcı bir sonuca vararak bir kadınla görüşeceğine kanaat getirdim. Gece randevusu. Her zamanki yer. Tanrım, Jay benden başkasıyla da mı görüşüyordu?

Kalbim az önce uçuğu o baş döndürücü yükseklerden yere çakıldı anında.

Jay bir saniye sonra banyodan çıktı, ceketini alıp silkinerek sırtına geçirdi. Masaya yaslanarak bana yumuşacık, kuru bir öpücük verdi dudaktan ve, “Yemekte görüşürüz,” dedi. Babam öpücüğü görür mü diye endişe etmek gibi bir derdim bile kalmadı, çünkü kafam mesaja takılmıştı.

Birkaç kez derin nefes alıp kendimi toparladıktan sonra babamın odasına doğru baktım. Dünyadan kopmuş, bilgisayarında var gücüyle tuşlara basıyordu. Öpüştüğümü mü görmüş olamazdı.

İlerleyen birkaç saat boyunca günün işlerini dikkatimi vermeden tamamladım ancak mesaja dair sorularım zihnimin en üstündeydi. Meselenin ne olduğunu öğrenmem şarttı. Jay’in tamamen masum olduğunu ve endişelenecek bir durum olmadığını bilmeliydim. Dolayısıyla başka çarem kalmıyordu.

Jay’i takip etmek zorundaydım.

İşten çıkar çıkmaz otobüse koşup Michelle'i aradım. Jessie'nin cumartesi günü partisinden beri konuşmamıştık.

"Hey, selam yabancı," diye ağzını yaydı hattın diğer ucundan.

"Selam, nasılsın?" diye cevap verdim neşeli görünmeye çalışarak.

"İyiyim. Eh, aslında hâlâ akşamdan kalmalığım sürüyor. Bütün hafta sonunu Jessie'nin evinde geçirdim sonunda. Bak sana söylüyorum, hatun bir kadını nasıl oyalayacağını biliyor. Biliyorum, sarışın adamı gözüme kestirmiştim. Adı Ben miydi neydi? Ama Jay seninle dans ettiği için Stuart'a yumruk attıktan sonra adam arkadaşını alıp taşı tarağı topladı ve gitti, o yüzden oradan bir iş çıkmazdı. Neyse, Jessie'den bu sabah çıktığım için doğrudan işe gittim. İşyerinden birisi saçım için 'yeni sevişmiş saç' dedi. Utançtan yerin dibi nokta kom oldum."

"Michelle."

"Efendim Matilda?"

"Çok eğlenceli bir hikâye ama lütfen bir daha yerin dibi nokta kom deme."

Hattın diğer ucunda yüksek sesli bir kahkaha patlattı. "Tamam. Eee, sen ve Jay'de ne var ne yok? Sakın 'hiç' deme. Yemin ederim bak, 'hiç' dersen bu telefondan yolculuk etmenin bir yolunu bulur, diğer taraftan çıkıp seni gırtlaklarım."

"Bir şeyler oldu ama ağırdan almaya karar verdik. Ondan gerçekten hoşlanıyorum," dedim salyalarım akarak. Duygularıma hâkim olamadım.

"Vay, vay, vay! Hiçbir erkeği beğenmeyen kız sonunda hoşlandığı birini buldu," dedi ukalayla halinden memnun karışımı bir sesle.

"Hiçbir erkeği beğenmedim değil. Onlar benden hoşlanmadı."

"Ah, sus işte. Hiç önemi yok. Artık bütün o kötü çocuklara taş çıkartacak kötü çocuğu buldun ya, geçmiş başarısızlıklar kimin umurunda? Söylemeden geçemeyeceğim, hafif bir kıskançlık duyar gibiyim."

"Jessie seni sevgi sarmalına aldı sanıyordum?"

"Sevgi sarmalı mı? Ay lütfen. İkimizin arasındaki sadece seks. O da biliyor. Ben de biliyorum. İkimiz de böyle olmasından hoşlanıyoruz. Şimdi, Jay ve sana dönelim. Oral olayına girdi mi?"

"Michelle!"

"Ne?"

"Şu anda neredesin?"

"Boots'ta sırada bekliyorum. Şampuan ve saç kremi almam lazımdı. Niye ki?"

"Boots'ta sırada beklerken bu konuşmayı yapmamlısın. O zaman en iyisi, bu tür ayrıntıları konuşmak için karşılıklı görüşmeyi bekleyelim. Şu anda bir konuda tavsiyeni alacaktım."

"Tamam. Meraklandım. Devam et."

Michelle'e söz konusu mesajdan bahsettim. Evet, son birkaç saattir kafamda o kadar büyütmüştüm ki artık büyük harflerle yazılı bir meseleydi. Michelle bir an kafasında evirip çevirdi.

"Tamam, bence onu takip etmemelisin."

"Neden ama? Öğrenmemin başka yolu yok."

"Eee, ona sormaya ne dersin?" diye önerdi ve imalı ses tonuna karşılık vermedim.

"Çünkü o zaman olgun ve yetişkin biri olmam gerekir ve o zaman da telefonuna gizlice baktığımı itiraf etmek zorunda kalırım. Buna hazır değilim. En azından, onu takip edersem emin olabilirim. Eğer bir kadınsa, o zaman tutup, '*Her şey bitti dostum! Elveda!*' diyebilirim. Sonra da kırılan gururumu tamir etmek için içime kapanabilirim. Eğer normal bir buluşmaysa, bir arkadaşıyla buluşup çay ve kek filan yiyecekse onaylayarak başımı sallayarak ve mutlu mesut eve dönerim. Düzen korunur. Jay ise şu anda nasıl fokur fokur kaynadığımdan habersiz kalır."

Michelle inledi. "Of Matilda ya. Lütfen onu takip etme. Sonu gözyaşıyla bitecek."

"Bu yorumların sonunda canım iyice onu takip etmek istiyor. Neden gözyaşı olacağını öğrenmek istiyorum."

"Sözüme güvensen olmaz mı?"

"Seçeneklerimi değerlendireceğim. Otobüsüm geliyor, kapatmam lazım. Sonra konuşuruz."

"Kafaya koymuşsun sen. Belli."

"Hoşça kal!"

Beni daha fazla caydırmaya çalışmadan telefonu kapattım. Yapacağım. Jay'ın bana taktığı lakaba uyup biraz hafiyelik peşinde koşacağım. Eğer bir şey derse, bana o adı takmasaydı o zaman, ne yapalım?

Akşam yemeğinden sonra babam bulaşıkları yıkamayı teklif edince ben de televizyonda biraz dizi izledim. Jay uzun adımlarla içeri girip yanıma, babamın her an içeri girebileceği göz önüne alınırsa fazla yakınıma cup diye oturuverdi. Ayrıca evet, koskoca bir yetişkin olduğumun farkındayım. Sadece Jay o kadar bariz cinsellik kokan bir adam ki eğer babama "birlikteyiz" dersem, *birlikte* seksle ilgili bir şeyler yaptığımızı anlar. Düşününce bile kendimden kaçasım geliyor.

Evet, bu konuda tam bir bebeğim. Aptal, utangaç bir koca bebek.

Jay bir dakika gayet sakin oturup sonra yana eğilerek yüzümü yaladı. Derimi elimle silerek kahkaha attım.

"Bu neydi şimdi?"

"İçimden geldi."

"Tamam."

"Birazdan çıkmam lazım," dedi sesini alçaltarak. "Daha sonra seni ziyarete gelebilir miyim?"

"Dün geceki ziyaretin gibi mi?" diye sordum tek kaşım kalkık, ukala sırtışım hazır vaziyette.

"Onun gibi bir şey. Belki bu sefer biraz daha aktivite olur."

Eh, ne anlama geldiğini anlamak için seks bağımlısı olmaya gerek yoktu. Müjdeli haberdi bu. Eğer ilerleyen saatlerde beni "ziyaret etmek" istiyorsa, muhtemelen bu gizemli randevu bir kadınla buluşma değildi. Jay bir parmağını tembelce kolumda gezdirince tenim ürpermeye başladı.

“O zaman ziyaret edebilirsin belki,” dedim sessizce.

Tam o esnada babam içeri girdi ve Jay hemen geri çekildi. Babam hiçbir şey fark etmeden koltuğuna geçip uzaktan kumandayla kanalları gezmeye başladı. Daha sonra üstüme koyu renk giysiler giyip dedektiflik mace-rama uygun, eski bir el örgüsü bere taktım. Anlarsınız ya, göze çarpmıyordum filan. Tam Jay evden çıkarken kaldırım kenarında taksim bekliyordu. Jay’in hemen arkasından biniverip sürücüyü öndeki arabayı takip etmesini söyledim.

Şoför meraklı çıktı.

“Eh,” diye başladı, “ne kadar gizemli.” Yanlış anladıysam, yavan bir mizahla konuşmuştu.

Burun kıvırdım. “Pek dışarı çıkmıyorsunuz herhalde, değil mi?” Boynumu yana kırıp kontrol panelinde duran kimlik kartına baktım. “Bay Paul Donnelly?”

Beni aynadan süzüp sessizleşti. Kinayeli konuşma savaşını kazandığıma emindim. Yol uzun sürmedi. Jay limana doğru ilerledi, sonunda doksanların sonlarında ki kalkınma dönemi *Celtic Tiger* günlerinden kalma, eski, metruk bir inşaat alanına saptı. On yıl önce ekonomik kriz vurduğunda yarı bitmiş bazı inşaat projeleri ortada kalmış, şehre bir nevi hayalet kasaba görüntüsü katmıştı.

“Burada inebilirim,” diyerek adama parayı uzattım.

Bana endişeli endişeli baktı. “Emin misin? Buralardaki tipler hiç sağlam ayakkabı değildir canım.”

“İyi olurum,” diye adamı rahatlattım. Sonunda parayı alıp biraz homurdandı.

Araçtan iner inmez buz gibi hava yüzüme çarptı. Gündüz havalar çok güzeldi ama geceleri sıcaklık düşüyordu ve denize yakın olduğumuzdan burası iyice beterdı. Gizli gizli bir binanın köşesine koştum ve Jay’in ara-

basını park edip inişini izledim. Karşıdan karşıya geçip başka bir binaya yürürken, kenardan kenardan izbe bir noktaya giderken sessizce peşine takıldım. Diğer binanın ucunda dikilirken gördüm adamları. Yaklaşık dört kişiydiler ama içlerinden sadece biri öne adım atıp Jay'le tokalaştı. Duruşlarından güvenlik görevlisi ya da bir çeşit korumaya benzettığım diğerleri geride durdu.

Esas adam takım elbise giymişti ama beni kandıramazdı. Yakasından pis bir dövme çıkmıştı, kötü karakter olduğu belliydi.

Bunu hiç beklemiyordum. Karanlık bir şeyler seziyordum ama bence daha kötüsü çıkmıştı. Jay'in bulunduğu adamlardaki tehlikeli, hükümlü havayı sezmek işten değildi. Artı mesajın gizemli, isimsiz doğasına bakınca endişelerim iyice artıyordu.

Birkaç çift laf ettiler ama duyamayacak kadar uzaktaydım. Şaibeli mekân seçimine ve görüşmenin genel haline rağmen her şey güzel gidiyordu sanki. Derken sanki konuşma hararetlendi. Konuştuğu adam el kol hareketleri yapmaya başlayınca Jay'in duruşu savunmaya geçerek bir pozisyon takındı.

Korumalar ikiliye doğru yaklaşarak patronları olduğunu tahmin ettiğim adamın etrafını sardı. Jay sakin olun dercesine tek elini havaya kaldırarak ceketinin iç cebine uzandı. Nefesimi tuttum çünkü aynı anda korumalar silahlarını çıkarıverdi. Silah!

Nabzım deli gibi atıyordu.

Jay gözünü bile kırpmadı ve elini cebinden çıkarıp esas adama bir kredi kartı ya da anahtar kart gibi bir şey uzattı. Adam birkaç kelime mırıldanarak aldı ve Jay ile tokalaştılar.

Anlaşılan görüşme sona ermişti. Adamlar arkalarını dönüp Jay'in ters istikametine doğru hareket etti. Jay de

arabasına geri dönmek için arkasını dönünce yüreğim ağzıma geldi, hızlıca koşturup saklanacak bir delik aradım. Hiç düşünmeden terk edilmiş binaya girip tahta kasaların arkasına saklandım. Elimi göğsüme koyarak sakinleşmeye çalıştım.

Yaklaşık beş dakika öyle kalıp Jay'in gittiğinden kesin emin oldum. Burası o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Çömeldiğim yerden doğrulup telefonumu çıkardım. Ekranın ışığıyla yolu aydınlatmayı umuyordum. Işık yanıp telefonu önüme doğru tutmamla Jay'i yüzünde öfkeli bir ifadeyle beni izlerken karşımda uzunca kesik bir çığlık attım.

Enselenmiştim.

Kendime not: Asla bir hilebazı kandırmaya çalışma.

Jay'in bakışları caniceydi ve bir an için kendimi güvende hissetmedim. Sanırım belinde tabanca taşıyan adamlarla haşır neşir olduğu içindi. Yani sandığım gibi bir insan değildi. Jay de silah taşıyor muydu acaba?

"NASIL YANİ LAN? Burada ne işin var Matilda?" Derin, çatlak ve küplere binmiş bir sesle konuştu. Bana doğru birkaç uzun adım atıp beni duvar dibine yasladı ve ellerini başımın iki yanına dayadı.

"Ben, şey... Sana şey sormaya geldim. Hesap makine-mi gördün mü? Kaybettim galiba."

"İsa ve tüm kutsal şeyler aşkına," diye söylendi ve bariz yalanımı anladı diye yüzümü buruşturdum. "Beni mi takip ettin? Buraya geldiğimi nereden anladın?"

Gözlerimi kapatıp titreyerek cevap verdim. "Özür dilerim. Telefonuna gelen mesajı okudum. Özür dilerim. Lütfen bana bir şey yapma."

Jay uzunca bir nefes verdi ve gözlerimi açtım. "Bana öyle bakma. Sana asla bir şey yapmam."

“Bu... Bu iyi.”

“Ama buraya gelerek cidden büyük aptallık ettin ve kızmamış gibi davranmam.”

“Kimdi o adamlar?” diye sordum yutkunarak.

Jay kaşını kaldırdı. “Ah hayır. Çok yanıliyorsun. Soru sormak senin ne haddine?”

“Hükümlü tiplere benziyorlardı, hiç güvenilir değillerdi. Neden öyle tiplerle görüştüğünü anlayamıyorum.”

“Bu dünyanın her tarafında gerekli kötüler vardır Watson. Sana bunu açıklayacak değilim. Hele hele şimdi. Burada olmamalıydın.”

Yürüyüp gitmeye yeltendimse de Jay önümü kesip omzumu tuttu. “Ah, hayır. Hayır.”

“Eve gidiyorum.”

“Evet ama seni ben götürüyorum.” Eli omzumdan boynuma kayarak beni sımsıkı tuttu ve duvardan çekti. Beni terk edilmiş inşaattan sessizce çıkarıp arabasını park ettiği noktaya yürütürken kaygı seviyem roket gibi fırladı.

“Etrafta her türlü pislik var Matilda. Keşler, evsizler. Beyinsizce onların alanına giren masum bir kadına gözünü bile kırpmadan zarar verebilecek tipler. Lanet olsun ya, her şey olabilir!”

Artık arabasına ulaştık. Arkamdan uzanıp arka kapıyı açıp beni içeri sokarken eli hâlâ boynumdaydı. Kapıyı çat diye kapatıp önden yürüdü ve sürücü koltuğuna geçti.

“Aldığın mesajı bugün gördüm ve bana sanki şey gibi geldi... Bir kadınla filan buluşacaksın sandım. O yüzden seni takip ettim. Böyle bir şey çıkacağı aklımın ucundan geçmemişti.” Durdum, korkudan sesim içime kaçmıştı. “Adamlar sana silah doğrulttu Jay.”

Jay dikiz aynasından bir saniye baktığında yumuşamıştı. “Bir kadın mı? Öyle mi sandın?”

Şimdi kendimden utanarak omuz silktim. "Hemen sonuca vardım. Bazen öyle yapıyorum."

"Ben öyle biri değilim."

"Artık öğrendim." *Asıl soru şu Jason, sen nasıl birisin?* Birisi ona tabanca çekince gözünü bile kırpmayan biri misin? Bununla beraber bir yığın yan anlam gelir.

Sorun şu ki o yan anlamlardan hiçbirisi ona karşı olan güçlü hislerimi değiştiremezdi ve en korkutucu olan buydu.

Jay bana uzun uzun bakıp devam etti. "Diğer mesele-ye gelince, sadece bir yanlış anlaşılma oldu. Kimse beni vurmaya kalkmadı. Ayrıca unuttuysan hatırlatırım, senin burada olmaman gerekiyordu." Elleriyle direksiyona bir şaplak atıp yeniden sinirlendi. "Lanet olsun, ya sana bir şey olsaydı? Kendimi hiç affetmezdim." Göz göze gelmemizle içimde bir şey eridi.

"Benim için çok önemlisin Matilda. Tahmininden daha fazla."

Burnumu çekip bakışlarımı kaçırdım, içimde uyardığı duygularla başa çıkamadım. Tek diyebildiğim bir kez daha, "Özür dilerim," ve "Dersimi aldım. Bir daha yapmayacağım," oldu.

Sonra bir baktım ön koltukların arasındaki boşluktan geçip arka koltukta beni sıkıştırıyordu. Niyetinin ne olduğunu kestiremeden büzüştüm, başım cama çarptı. Jay vücuduyla beni kapana kısırdı, bacaklarımı kaldırıp tam ortasına yerleştirdi.

Sıcacık nefesi kulağıma çarparak fısıldadı. "Hayır, bence daha dersini almadın ama alacaksın." Sonra yıldıırım hızıyla beni ters çevirip yatırdı ve yüzüstü kaldırdı. Bariz ereksiyonunu arkama yaslayınca şaşırarak nefesimi tuttum.

Yarı uyarılarak, yarı itiraz ederek, "Jay," diye heyecanlandım.

"Ne var?"

"Arabandayız. Halka açık bir yerdeyiz."

"Halkın ortasında olduğumuz söylenemez ama evet arabamdayız. Aslında seninle arabamda olmak hoşuma gitti."

Parmaklarımı siyah kotumun belinden içeri sokup diğer eliyle şapkamı çıkardı ve saçlarım açıldı. "Şu kıyafetine baksana. Daha şirin olabilir miydin?"

"Her ne yapıyorsan, dur. Öyle bir şey olmayacak. Burada değil," diye karşı çıktım ama istemediğim kadar nefes nefeseydim. Bana hâlâ neler karıştırdığını söylemediğine odaklanmalıydım. Ama bu şekilde beni ele geçirmişken odaklanamıyordum işte.

Kalçamı mıncıklayıp pantolonumu indirdi. Elini belimden aşağı uzatıp bacaklarımın arasına dokununca beynim çalışmayı kesti ve inledim.

"İslak," dedi bir şey kazanmış gibi.

"Hımm," diye mırıldandım.

"Ve yumuşak."

"Jay."

"Ayrıca tatlı."

"Olmaz."

"Ah, hem de nasıl olur."

Ceketimi üstümden çekiştirip çıkardıktan sonra gömleğimi sıyırdı. Omurgamdan aşağı öpücükler kondurup hafif ısırlıklarla oynadı. Bel çukurumu yaladığında soluk soluğaydım.

"Seni yalamamdan hoşlanman çok hoşuma gidiyor," dedi çatlak bir sesle.

"Hı?"

Jay alçak ve gurultulu bir sesle dudaklarını uzatarak konuştu. "O şarkıyı bilmiyor musun?"

"Ne?"

"Boş ver. Arama. Sana karşı hislerim o şarkıdakinin tam tersi."

"Jay, boş konuşuyorsun. Sadece dokun bana."

"Büyük bir zevkle."

Kotum bacaklarımın ortasına kadar inikti ve Jay bir eliyle belime sarılıp beni dört ayak üstüne çekti. Popomu okşayıp hafifçe tokatladı. Ciyakladım ve daha çok okşadı. Bir eli vücudumda, kaburgalarımın doğru ilerleyip tek göğsümü avuçladı. Meme ucumu burunca dudağımı ısırdım.

Arkamda sabırsızca bir hareketlenme oldu ve Jay kemerini çözüp fermuarını açtı. Ardından ipeksi sert etinin popomun yanaklarına sürttüğünü hissettim. Erkekliğini tutup arkama sürttükten sonra aşağı indirip ıslaklığımın içine doğru kaydırdı.

Tam giriş noktasını dürtüp yavaşça içime girerken inledi. "Senin içinde olmak dünyanın en güzel hissi."

Geri çekilip hızla, sertçe ve süratle geri ittirdi. Tüm bedenim zevk patlaması halindeydi. İniltilerim küçücük alanı doldurdu. Jay üstüme doğru eğilip enseme ısırınca nefesimi tuttum. Eliyle ensemden tutup beni kaldırdı. Eliyle göğsümden destek alıp dimdik organına bastırdı beni.

Verdiği zevkle tüm bedenim tükendi. Jay vücudumu istediği gibi hareket ettiriyordu, artık onun malıydım. Kalp atışlarım hızlıydı. Nabzım kulağımda zonkliyordu. O kadar hızlıydı ki erotik iniltilerini bile duyamıyordum. Duygularım boğazıma takıldı ve kabul etmek istemediğim hisler içimde kabardı.

Beni öylesine ele geçirmişti ki tüm dünya gözümden silinmiş, yok olmuştu.

Eliyle hâlâ enseme tutarak diğer parmağını klitorisime uzattı. Bulmasıyla inledim ve daire şeklinde hızlı hızlı hareket ettirdi. Beni iyice boşalma noktasına getirdi.

"Hadi güzelce gel tatlım. Üstüme boşal," diye çatlak sesle fısıldadı dudakları tenimde.

"Ben..." Bir şey diyemedim.

Keskin hatlı göğsü sırtıma yaslanıyor, kalçaları ileri geri oynuyordu. Her yanıma bir ılıklik yayıldı. Alevler içindeydim, dünya yansa umurumda değildi. Orgazma çok yaklaşmıştım. Erkekliğini sıkıyordum.

"Vay canına... Sana sert davranmam hoşuna gitti, öyle mi?"

"Kapa çeneni," diyebildim ve Jay güldü.

Vücudum sarsılarak boşaldım. Zevk çok yoğundu ve her yanıma sardı.

"Vücudun beni deli ediyor," diye inleyerek omzumu ısırdı. Parmakları boynumu sıktı. Jay daha yavaş girip çıkarak başımı ona doğru döndürüp ağzını dudaklarıma dayadı. Dili hemen içeri girip yaladı, okşadı. Ardından Jay'in ılık ılık içime boşaldığını hissettim. Vücudum hareketsiz kaldı. Jay beni üstüne çekip kollarında sımsıkı tuttu, rahatlamasıyla yüzüne tatmin dolu bir parlaklık gelmişti.

Yüzümü omzuna yaslayarak tenine yumuşacık öpücükler kondurdum taparcasına. Koynunda yatmanın keyfine vararak iç geçirdim. Uzun bir süre zifiri karanlığın ortasında öylece kaldık. Burada sokak lambası da yanmıyordu, uzaklardan şehrin ışıkları yansıyor sadece.

Kıpırdanıp kıyafetlerimi arayınca Jay'den derin bir homurtu çıktı.

“Yapma,” diye fısıldadı dudaklarını kulağıma sürterek.

“Bütün gece burada kalamayız,” diye karşı çıktım.

“Olmaz mı?”

“Ben arabada uyumam Jay.”

“Hey, bu araba birkaç eve bedeldir,” diye şaka yapıp beni tutan elini gevşetti. “Ama tamam. Hadi giyin seni küçük baştan çıkarıcı.”

Sutyenimin kopçasını takarken ona gülerek baktım. “Ben mi? Sanırım baştan çıkaran sendin.”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi yaptım? Sen dedektiflik oynayarak o şirin kıyafetleri giymiş, beni buraya kadar takip etme pervasızlığını göstermişsin. Beni sinirlendirip gaza getirdin. Çabucak sevişmeyle kurtulduğuna şanslısın. Seni ertesi sabah yürüyemeyecek hale getirmeyi kafaya koymuştum.”

“Jay!”

Koluna bir şaplak atmamla kahkahası arabayı doldurdu. Giyindik, sonra Jay yeniden ön koltuğa geçti. Ben de arkada kalıp düşündüm. Artık ona karşı o çılgın şehvetimden gözüm dönmemişken kafamı toplayabilirdim.

“Hâlâ bu gecenin ne olduğunu açıklamadın,” diye başladım motoru çalıştırmasıyla. Oyuncu halinden eser kalmadan bana ciddi bir bakış fırlattı. Devam ettim. “Tamam, zaten bazı şeyleri sorgulamadım ama bunu görmezlikten gelemem. Ne yapıyorsun Jay?”

“Bizi eve götürüyorum,” diye gayet sıradan cevap verdi. Tepem attı.

“Onu kastetmediğimi biliyorsun!”

“Neyi kastettin?”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Tamam, sana akıldan geçenleri söylememi mi istiyorsun? Bence hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Dava dosyanı okuyordum ve

biliyor musun? Bence her şey biraz fazla kusursuz, sanki tüm parçalar yerine oturup kutu gibi paketleniyor. Gerçek hayatsa böyle derli toplu değildir. Dağınık ve hüsrana doludur. Her zaman önüne taş koyanlar çıkar.”

“Sence Una Harris’in kariyerimi mahvetmeye çalışması derli toplu mu? Evet Watson, bence de gerçek bir kusursuz senaryo.”

“Hayır, değil tabii ki. Berbat bir şey bence ve kadın iğrenç bir tip. Onunla tanışmış biri olarak tüylerimi diken diken ettiğini söyleyebilirim dürüstçe. Kadında bir gariplik var ve yüzü etten çok plastik cerrahi dolu olduğu için değil. Ama aynı zamanda, kadının yaptığı harekete karşı öfken sorgulanabilir. Sinirlenmiş gibi davranıyorsunuz ama arka planda üstü kapatılan bir zevk alma durumu var. Sanki kadın sana verip veritirsin istiyorsun, bastığı her kelime ekmeğine yağ sürüyor.”

“Haklısın. Öyle. Davanın ekmeğine yağ sürüyor Matilda.”

Minicik bir hareket olmasına rağmen çenesinin seğirdiği gözümünden kaçmadı. Evet, kesinlikle bir tele bastım. Jay arabayı durduğu yerden çıkarıp evin yolunu tuttu. Tek kelime etmedi ve gözümü üstünden ayırmadım.

Eve varmak üzereyken fısıldadım. “Bana güvenmiyor musun?”

Bakışları yoldan ayrılıp benimle buluştu. Uzun bir iç geçirdi. “Sana güveniyorum. Mesele güven değil. Mesele şu ki gerçeği öğrenirsen beni artık istemeyebilirsin ve beni istemezsen yaşayamam.”

Telaşlandım. Jay’in gözleri karanlıkta parlıyordu. Şu anda bana doğruyu söylediğini biliyordum. Hissetmiştim. Garaj yoluna yanaşıp motoru kapattı. Bir süre ikimiz de hiç konuşmadan öylece oturduk.

“Sanırım her türlü kötü huyuna rağmen seni kabul etme kabiliyetimi hafife alıyorsun Jay.”

“Böyle diyemezsin Matilda. Tüm gerçekleri bilmeden diyemezsin.”

“Hiç söyleyecek misin peki?”

“Evet, sana hepsini anlatmayı planlıyorum. Sadece beklemen lazım. Lütfen bekle.”

Upuzun bir süre bakiştık. Beklememi rica ediyordu ve ricasında bir çaresizlik gizliydi. Arzusunu yerine getirmek istedim. Jay’e karşı hislerim o kadar güçlüydü ki ona güvenmek ve doğru zaman geldiğine karar verince anlatmasına müsaade etmek istedim. Dolayısıyla, kısaca başımı sallayarak her şeyi onun dediği şekilde yapmaya hazır olduğumu ona gösterdim. Jay rahat bir nefes verip gevşedi. Bana cevap verme zamanı gelene kadar onu sorguya çekmeyecektim.

Sabırlı bir insan olduğuma inanırım. Aynı zamanda bazı şeylerin beklemeye değdiğine de. Jay kesinlikle onlardan biriydi.

Sonunda dönüp kenetlenen bakışlarımızı sona erdirdiğimde yorgunluk balyoz gibi kafama indi. Bu duygusal çalkantıyla uğraşmaktan suyum sıkılmıştı. İçeri girip odalarımıza çekildik. Nihayet yatağa girince tavana bakıp merak ettim. Acaba onu istemememe sebep olacak kadar kötü ne yapmış olabilirdi?

Ertesi sabah, Michelle işe gitmeden önce benimle kahvaltı etmek için bize geldi. Geçen hafta böyle sözleştiğimizi tamamen unutmuştum. Kapıyı açtığımda Jay daha kalkmamıştı.

Oturup biraz sohbet ettik. Babam içeri girip bir şeyler atıştırdı, sonra erken vakitteki toplantısına yetişmek üzere evden çıktı. Derken Jay uzun adımlarla içeri girdi. Uyku mahmuru ve nefes kesiciydi. Saçları dağınık, tişörtü buruştu. Ayrıca gerçekten de evin içinde boxerla gezmesini yasaklayan bir kural koymalıydık. Bacak kasları manyak derecede göz alıcıydı. Kaslı, uzun, seksi, sağlam ve kuvvetliydi. O bacaklar istila etmek için yapılmıştı ve altını çizeyim, çok iyi istila ediyorlardı.

Michelle, Jay'in içeri girmesiyle bana kaşlarını indirip kaldırdı ve sus dercesine bir bakış attım ona. Daha Jay'le aramda olanları adamakıllı masaya yatırmaya fırsat bulamamıştık ve Michelle çatlamak üzereydi.

Bakışları boynuma odaklanınca inip kalkan kaşları çatıldı.

“O ne?” diye sordu merakla öne eğilip bluzumun yakasını çekerek. “Morluk mu var?” diye devam etti.

Utana sıkıla elimi boynuma götürdüm. Bu sabah hazırlanırken morluk filan görmemiştim ama zaten biraz acele ettiğimden dış görünüşümü incelemeye fırsat olmamıştı. Kendine kahve koyan Jay arkasını dönüp kupaşından bir yudum aldı.

“Bence morluk,” diye teyit etti Michelle. Masadan kalkıp aynaya bakmaya gittim. Aynen dediği gibi, boynumda grimsi küçük bir çürük vardı. Hatta dip dibe üç çürük vardı. Jay’ın dün gece arabasının arka koltuğuna boynumu sıkışı kafamda canlandı. Of Tanrım, hakikaten çok haşindi.

“Evet, haklısın galiba,” diyerek yakamı yukarı çektim. “Hep bir yerlerim morarır, ne zaman olduğunu anlamam.”

“Ya, öyle mi?” dedi Michelle. Gözlerinin içindeki hin kıvılcımdan, çürüğün ne zaman olduğunu çok iyi bildiğimi çaktığını anladım. Jay’e bakış attığımda yüz ifadesi resmen ateşliydi. O da hatırlamıştı.

Kızardım.

Jay fark etmiş olmalıydı çünkü dikkatini Michelle’e odaklayarak imdadıma yetişti. “Duyduğuma göre Jessie’yle yine çantaları tokuşturuyormuşsunuz. Hayırdır?”

Yemin ederim az önce içtiğim portakal suyunu dışarı püskürtecektim.

“Hahaha!” dedi Michelle yüksek sesle. “İyi laftı. Bir yerde kullanırım. Ve evet, tokuşuyoruz. Ufak bir seks ilişkimiz var. Bayağı heyecanlı.”

Jay diğ er taraftan y r y p masada yanımıza oturdu. Yarisı yenmemiş a mamdan gayet doğal bir şekilde bir ısırik aldı. şakacıktan sinirlenmiş gibi bir bakış atınca da bana arsızca g z kırptı. "Seks ilişkisi mi?" diye sordu umursamazca. "Bundan ibaret olduğuna emin misin?"

Michelle dudaklarını b zd . "Evet. Neden sordun ki?"

Omuz silkti. "İ imden bir ses, ondan itiraf etmediğin kadar  ok hoşlandığını s yl yor."

Michelle sabrı taşmış gibi bir bakış fırlattı bana. "Tanrım Matilda, anlatsana ona. Ben kimseye bağlanmam. Ayrıca bağlansam bile bir erkeğe bağlanırım. Jessie  st ne filan alınmasın ama."

"Ah, yani arkadaşımı kullanıyorsun?  ok hoş. Kendinle gurur duymalısn."

Jay'ın ses tonu gıcık olmuş gibiydi ama bir eksiklik vardı. Sanki istediği sonuca ulaşmak i in kızmış numarası yapıyordu. Michelle s nd , bakışları su luluk doldu.

Suskunlaşarak cevap verdi. "Hayır,  yle bir şey yapmıyorum. L tfen Jessie'ye  yle dediğimi s yleme."

"S ylesem ne olur, neden umurunda? Kendin dedin, ona bağlanmadım diye."

"Evet ama sadece... Tamam, bak. Bazen insan kafasında birlikte olmak istediği ideal kişiye kurar ya? Mesela hep kaslı metroseks elleri g z ne kestirirsin. Ama sonra stil ya da iyi g r nmeyle alakası olmayan, inek tipli bir iş arkadaşınla tanışırsın. Bu kişiden romantik ilişki  ıkmaz diye eler, onu hemen arkadaş sınıfına sokarsın. Ama sonra yakından tanıdık a ve zaman ge tik e kişiliği ya da bir şeyleri, ruhu ya da her neyse bir şeyi seni etkilemeye başlar ve yavaş yavaş ona tutulursun. Derken birden bu kişiye karşı hi  beklemediğin,  ok ciddi hisler duyduğunu fark edersin."

“Yani Jessie işyerindeki inek tip mi?” diyerek memnun bir ifadeyle dudağını kıvırdı Jay.

Tüm bunları söylediğine inanamamış gibi Michelle’in gözleri yuvalarından fırladı. “Ne? Hayır. Öyle demek istemedim.”

Jay sadece tek kaşını kaldırmakla yetindi ve Michelle’in işi bitmişti. Sinirine hâkim olamadı.

“Tamam, tamam, Jessie diyelim ki işyerindeki inek. İnek bir tip filan olduğundan değil ya, her neyse. Ama Tanrım, kız o kadar havalı ki beni sürekli güldürüyor. Anladım ki sonunda insan ne dış görünüşe ne cinsiyete bakarak vuruluyor. Bir kişiye bütün olarak âşık oluyoruz. Ruhlarına vuruluyoruz.”

Ah, çok derindi.

Kupamı sertçe masaya çarptım. “Ona kapılıyorsun?”

Michelle inleyerek yüzünü elleriyle kapattı. “Tanrım, ben bunu nasıl itiraf ediyorum şu anda?” Elini indirip Jay’i parmakla gösterdi. “Sen var ya, sinsi herifin tekisin! Bunu sen yaptın. Bir şey sakladığımı anladın.”

Jay kahvesini yudumladı. “İyi de ben sadece sohbet ediyordum. Ne olduğunu anlamadım, seni lezbiyenlikte turist sandım.”

“Çok bilmek istiyorsan, meraklı biseksüeli tercih ederim.”

Jay kahve kupasına doğru güldü. “Bana göre merak-tan ötesi var.”

Michelle bir an için tüm siniriyle ona baktıktan sonra acı çeken bakışlarını bana çevirdi. Ellerimi ellerinin içine aldı. “Of Tanrım! Matilda, bu nasıl oldu? Yıllar yılı dışarı çıkıp bir erkek aradım ve sonunda kalbimi çalan bir kadın oldu. Kafayı yıyorum sanki.”

“İronik gerçekten de,” dedi Jay istifini bozmadan.

Ona susturan bir bakış fırlattıktan sonra Michelle'e döndüm. "Kötü bir şey değil. Hatta bence şahane bir şey. Başka bir insana karşı samimi duygular beslemek harika. Sana da iyi gelmiyor mu? İyi geliyor olmalı. Kadınsa kadın, kime ne?"

Ben bunu derken Jay'in beni dikkatlice izlediğini hissettim ve evet, ona karşı olan hislerimden de bahsediyordum bir bakıma.

Michelle titrercesine iç geçirdi. "Aynı anda hem en harika hem de en berbat şey sanki. Ne anlam vereceğimi bilemiyorum."

Michelle'in ellerini ovuşturup Jay'e döndüm. "Sen Jessie'nin arkadaşısın. Sence Michelle ona duygularını açmalı mı?"

"Tabii. Kesinlikle."

Hımm, en iyi tavsiye olduğundan emin değilim.

Michelle geri çekilip koltuğunda dimdik oturdu. "Hayır, bir süre bekleyeceğim. Aceleye getirmek istemiyorum. Ayrıca, ben hâlâ neler hissettiğimi kavramaya, içimde olan bitenleri anlamaya çalışıyorum." Kol saatine bakış attı. "Of ya. Saate bak. Gitmem lazım."

"Tamam, şey, iş çıkışı buluşup biraz daha konuşalım. Tamam mı?"

"Evet, bence de," dedi Michelle. Ayağa kalkıp yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. "Ararım sonra." Dikkatimi arkasına yaslanarak oturmuş, Ellen ve Portia'nın cam kenarında kafeslerinde ötüşlerini izleyen Jay'e çevirdim.

"Eee," diye iç geçirdim. "İnsanlara doğruyu söyletme konusunda yeteneğin olduğu su götürmez. Ne yazık ki o kabiliyet *bende* yok."

Başını çevirip yüzüme baktı ve dizimi tutarak başparmağıyla okşadı. "Bekleyebilirim demiştin tatlım."

Dün gece ona karşı sabırlı olma kararımı hatırlayarak burnumu çektim. "Evet."

"Eh, o zaman bana vicdan azabı çektirmeye çalışma. Sökmez."

"İyi."

Yakışıklı gözleri beni biraz daha seyredip boynuma doğru indi. Uzanıp yaramın üstünde parmağını gezdirdi. "Özür dilerim. Bazen kendi gücüme hâkim olamıyorum."

"Sorun değil," diye fısıldadım. "Zararı yok."

Aramızda bir dakika göz teması sürdü. Açmamı alıp yemeye devam etmek isteyince göz temasını bozdum ama bir baktım ki yerinde yeller esiyordu. "Aman Tanrım, kahvaltımı bitirmişsin," dedim omzunu dürterek sırtıp.

Onu ittirdiğim elimi tutup vücudumu kendine çekti. Dudaklarımız dip dibe gelince beni öpecek sandım. Onun yerine bakışlarından bir şey geçti ve geri çekilip beni bıraktı.

"Onun yerine sana bir şey yaparım. Ne istersin? Yumurta?"

Neden beni öpmediğini merak ederek onu süzdüm. Aklından hangi düşüncenin geçtiğini gördüğümü merak ettim. "Evet," diye cevap verdim. "Yumurta olur."

Ertesi gün, ofisin yakınındaki parkta, banka oturmuş öğle yemeğini yerken adamın teki gelip yanıma oturdu. Göz ucuyla şöyle bir bakış attım, sanki onu bir yerden tanıyordum ama çıkaramadım.

"Havalar ne kadar güzel, değil mi?" dedi alelade lafa girip.

"Evet, şahane," dedim ve sandviçimi ısırdım. Tanıma-

dığım insanların yanına oturup sohbet etmeye çalışmasından hiç hoşlanmazdım. Tam bunu düşünürken adam saçımdan bir tutama dokunup parmaklarının arasına doladı. İrkilip geri çekildim hemen, dönüp suratına dimdik baktım. Saçım elinden düştü.

Jay'in limanda buluştuğu adamdı. Takım elbiseli, boyunda dövme olan adam. Tanıyınca gözlerim yuvalarından fırladı. Adamın burada oluşu pek tesadüfe benzemiyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sorup banktan kalktım, yemeğimi unutmuştum.

"Beni tanıdın, değil mi tatlım?" dedi adam ağır bir şehirli aksanıyla.

Sorumu tekrar ederken bu kez kekeledim. "N-ne istiyorsunuz?"

"Geçen gece erkek arkadaşını takip ettiğini biliyorum. Beni gördüğünü de biliyorum. Hatalı bir hareketti şekerim. Erkek arkadaşına söyle, artık senin kim olduğunu biliyorum ve eğer yine bana yamuk yapmaya kalkarsa iki elimi yakanda bilsin."

Ağzım açık kalarak adama baktım. Adamsa kolunun altına gazetesini koyup banktan kalktı. Daha fazla konuşmadan yavaşça yürüyüp gitti. O akşam Jay eve dönünce konuşabilmek için onu resmen odama çektim. Gergince konuşarak adamla parktaki karşılaşmamızı anlattım. Beni kaşları çatık izleyip arkasından ana avrat dümdüz gitti.

"Of, lanet olsun!" dedikten sonra küfredip yumruğunu sıktı, çenesi yeniden seğirmeye başladı.

"Sence polisi aramalı mıyız?" diye endişeyle sordum. Ona daha fazla soru sormamayı kabul ettiğimi biliyordum, o yüzden adamın kim olduğunu sorgulamaktan kaçındım.

Jay benden uzaklaşıp odada volta attı. Elini yumuşakça yüzümden gezdirerek beni kendine çekti. Yüz ifadesinde fırtınalar kopuyordu.

“Hayır, sana yaklaşmayacak. Ben hepsini halledeceğim. Merak etmene gerek yok.”

Jay’e bakıp güçlkle yutkunarak kafa salladım.

Haftalar geçerken daha az uyuyordum, üstelik de sebebi belliydi. Her gece yatağa uzanıp yüreğim ağzımda atarak Jay’in bana gelmesini arzuluyordum. Ama gelmiyordu. Hatta benden tamamen kaçıyor. Ayrılık lafı etmemişti ama çok mesafeliydi ve işkence çekiyordum.

Beni artık istemiyor muydu?

Parktaki adamla bir alakası var mıydı?

Sadece akşamları ben dikiş dikip model çizerken yanıma gelip sohbet ederse onunla vakit geçirebiliyordum. Kahvaltı ve akşam yemeklerinde görüşüyorduk ama çoğunlukla babam yanımda oluyordu, o yüzden onlar sayılmazdı. Babam yanımdayken özel mevzuları konuşamıyorduk.

Cuma akşamıydı ve Michelle, Jessie’yle buluşacaktı. Yani her zamanki cuma görüşmemiz iptaldi. Jessie’ye hislerinin derinliğinden hâlâ bahsetmemiş, duruma göre davranmaya karar vermişti. Michelle müsait olmadığından ben de bütün gece oturup model çizme planı yaptım. Yeni bir yazlık elbise modeli üstünde çalışıyordum, yedi beden ve değişik desenlerde dikecektim. Annemin eski dikiş dergilerinden birinde bulmuştum ve kendi yorumumu katacağım için gerçekten heyecanlıydım.

Elbiseler bitince mankene asıp fotoğraflarını çekecek ve Etsy’ye yükleyecektim. Büyük bir projeydi benim için.

Normalde siparişe göre dikeyor ya da sadece bir kişiye özel bir çizim hazırlıyordum.

Gerçi şu geçirdiğim bir haftanın ardından beynimi doldurup oyalayacak bir meşgaleye ihtiyaç duydum. Böylece Jay'ı düşünmeye fırsatım olmayacaktı.

İti an çomağı hazırla demişler. Tasarım defterime kurşunkalemle ölçüler yazarak notlar karalarken Jay odaya girdi. Masanın karşı tarafına oturdu, kâsedan bir elma alıp yemeye başladı. Bakışlarımı kaldırıp baktım ve anında pişman oldum. Gözlerinin içi, hasret olduğunu anladığım bir ihtiyaçla kapkaraydı.

Elmayı çiğnerken çenesi oynadı ve bakışlarımı kaçırdım. O çenenin hareketlerini son derece dayanılmaz buluyordum.

Uzun, gerilim dolu bir dakika geçti. "Ne yapıyorsun?"

"Yeni bir tasarım çiziyorum," diye kasılarak cevap verdim. Bir saniye göz göze gelince dudakları kıvrıldı. Beni komik bulduğu için ona bir tane yapıştırasım geldi.

"Harika. Tasarım hazır olunca, onu benim üstüme uygun biçmek ister misin?"

"Hayır."

"Eh, iyi o zaman." Elmayı hart diye ısırma sesi odayı doldurdu.

Kalemimi defterime koyup iç çektim. "Gidip başka bir yerde yer misin? Yemin ederim, gelmiş geçmiş en gürültücü elma yiyensin."

Bir omzunu kaldırıp omuz silkti. "Burayı seviyorum. Elma yemeyi de seviyorum."

İkinci cümleyi söylerken sesini alçaltışında cinsel bir ima sezdim. Sinirime dokunup tersleyerek konuşmama sebep oldu. "Eminim seviyorsun Jason. Eminim bir sürü değişik elma yemeyi çok seviyorsun."

Aman Tanrım, böyle mi dedim yani? Şuracıkta yatıp öleyim.

“Aslında ben sadece bir elmaya sadığım,” diye karşılık verdi.

Gözlerinin pırıldayıp dans edişi beni güldürdü. Beni bu hale getirmesinden nefret ediyordum. Şu anda muhabbetimiz saçmalaşıyordu. Yine de ucunu bırakmadım.

“Bir elmaya sadık olamazsın. Bir kere yendi mi gider, yenisini bulman gerek.”

“Ah, ben yenisini bulma ihtiyacı olmadan aynı elmayı defalarca yiyebilirim.”

“Belki elman yenmek istemiyor. Belki elman senin elma yiyişinden bıktı.”

Jay öne doğru eğilip tek dirseğini masaya yasladığında gözleri iyice kara oldu. “Tam aksine, benim elmam onu yememi çok seviyor. Hatta elmam şu anda biraz huysuz, çünkü bir süredir onu yemedim.”

Yüzsüzün daniskası! Masanın karşısına uzanıp ona okkalı bir tokat atmak istedim. Onun yerine sakinleşip yüz ifademi nötr bir maskeyle kapattım. Açık hava sinemasındaki sözleri aklıma geldi.

Lütfen sana olan arzumdan yanıp tutuşuyormuş gibi görünsem de, seni zorlasam da daha fazlası için ısrar etme.

Şu anda yaptığı bu muydu, beni zorlamak?

“Elmaların cinsiyetleri ve hisleri olduğunu bilmiyordum.”

“Eh, ne demişler? Bilmemek değil, öğrenmemek ayıp.”

Daha başka bir yorum yapmadım. Tam aksine kalemi mi alıp dikkatimi defterime verdim. Bakmasam da Jay’in yüzündeki komik sırtıtmayı ve dümdüz bana baktığını hissedebiliyordum.

Elbiseyi kaba hatlarıyla çizdim. Bu arada da bakışlarını sıcak bir dokunuş gibi üstümde hissediyordum. Jay elmasını yemeye devam etti ve bu küçük üstü kapalı tartışmamızı kazandığını zannetmesi beni çileden çıkardı.

Bir süre geçtikten sonra Jay tekrar konuştu. "Yarın yeni evime taşınıyorum."

Sözleri beni şaşırttı. Her nasılsa bizim evden taşınacağını unutmayı başarmıştım. Parktaki adam olayına ve Jay'in benden uzak duruşuna daha çok takılmıştım. Göğsüme ani ve çok ağır bir sancı saplandı. Elimi koyup ovarak geçirmeye çalıştım.

"Ah, tamam. Nereye taşınıyorsun?" Yüzüne bakmıyordum çünkü eğer bakarsam güçlü duruşum unufak dağılabilirdi.

"Grand Canal Dock."

"Aaa, çok havalı!" dedim içimdeki acıyı şakayla örtbas etmeye çalışarak. "Google'da da işe girersin artık? Böylece evin işe bir taş atımı uzakta olur. Şeytan imparatorluğunun hizmetkârı olmanın tüm avantajlarından faydalanabilir, burnunun dibindeki nefis akşam yemeği fırsatlarının tadını çıkarırsın."

Jay kahkaha attı. "Biliyor musun, tam da emlakçı gibi konuşun."

Kuru bir gülüş çaktım. "Tahmin ediyorum. Eee, ev partisi verecek misin?"

"Çatı katı dairesi ve evet, pazar günü terasta barbekü yapacağım. Sen ve baban davetlisiniz. Sanırım Jessie de Michelle'i getirecek."

Zihnimin bir köşesinde Jay'in tek göz oda kiralamaktan çatı katı dairesine geçmesini garip buldum. Yani madem paran yetiyordu, niye en baştan orayı tutmadın? Belki de yakın zamanda eline toplu para geçmişti.

Tırnaklarıma baktım. “Eh, çok yoğun sosyal ajandamı kontrol edip sana geri dönerim.”

Verdiğim cevabı komik bulmasını bekliyordum çünkü ikimiz de boş vakitlerimi tek başıma oturup dikiş dikerek geçirdiğimi biliyorduk. Gerçi Jay hayatıma girdi gireli pek tek başıma yapmamıştım. Jay ise tam aksine gözlerini kısıp beni ciddiyetle süzdü.

“Biriyle randevun filan mı var? Owen mı aradı?” Adını anarken cam yutmaya çalışır gibiydi. Bundan bir parça tatmin duyduğumu itiraf ediyorum.

“Hayır, kimseyle randevum yok. Ve evet, aradı. İkinci buluşmamızın senin yüzünden ne kadar felaket geçtiğini düşününce çok şaşırdım. Ne var ki ona şu anda bir ilişkiye başlayacak durumda olmadığımı açıkladım. Çok kibar karşıladı.”

Jay kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslanarak sessiz kaldı. Yoğun, inceleyen bakışları altında utanıp sıkıldım, bu yüzden o gecelik toparlanıp kafayı vurup yatmaya hazırlandım.

“Gitme,” dedi Jay, önünden geçerken uzanıp bileğimi tutarak.

“Yorgunum,” diye cevap verdim yoluma devam edip ve ben odadan çıkarken eli önüne düştü.

Saat gece yarısını geçiyordu. Sağa sola dönüyor, uyuyamıyordum. Terleyip pijamamın altını çıkardım. Babamın yüksek sesli horlaması odadan koridora yayılıyordu. Mışıl mışıl uyuyuşuna özendim. Jay’in yan odada volta atışını duyabiliyordum ama ninni gibi gelmektense artık sinirlerimi zıplatıyordu.

Zihnimin bir köşesinde sinir olmadığımı, kalbimin kırıklığını duyuyordum.

Yarın evden taşınınca onu deli gibi özleyecektim. Ona yapışıp sımsıkı sarılmak, onu bırakmanın benim için ne kadar zor olduğunu ona anlatmak istiyordum.

Çok geçmeden adımları yavaşladı ve sessizlik oldu. Işığsı söndürdüğünü, şiltesi gıcırdayarak yatağa girdiğini duydum. Başucumdaki saatin tik takları beynimi deşiyordu. Odaklandıkça daha da yükseliyordu sesi. Jay taşınana kadar sanki saniyeleri geri sayıyordum.

Cesur olsam şu anda odasına sızar, ona bir hatıra verirdim. Hatta sanırım cesur bir anımdaydım, çünkü vücudum kendi kendine hareket etmeye başladı. Çıt çıkarmadan kapımı açıp koridorda birkaç adımda Jay'in odasına vardım. Kapının menteşeleri hafifçe gıcırdayarak kapkaranlık odadan içeri girdim.

Elimle duvarı yoklaya yoklaya yatağının ayak ucuna ulaştım. Bir hareket oldu ve Jay fısıldadı. "Ne yapıyorsun tatlım?"

"Uyuyamadım."

Artık yatağındaydım, örtüyü aşağı çektim. Jay boğazını temizleyip beni durdurmaya çalışır gibi ellerini omzuma koydu. Gözlerim karanlığa alışırken çıplak göğsünü, karnından boxer şortuna doğru inen incecik tüy çizgisini gördüm. Üstümde sadece bir tişört ve pamuklu külot vardı. Jay beni bakışlarıyla yerken ben de onu mideye indiriyordum.

"Yapmamalısın," diye mırıldansa da gözleri yapıyordu.

Tam tepesinde dizüstü çökerek göğüs kaslarına bir öpücük kondurdum. Dokunuşumla titredi. En son temasımızın üstünden bir hafta geçmişti ve her ne bilinmeyen sebeple benden uzak durmayı başardıysa da benim onu arzuladığım gibi beni arzuladığını biliyordum bir şekilde.

Bacaklarının arasına doğru süzölüp uyluklarımı onunkilere sürterek meme ucunu dişlerimin arasına aldım. Islak ve sıcak dilimi etrafında gezdirdim.

"Lanet olsun!" diye küfretti Jay, eli alnıma gidip saçlarımı arkaya çekerek. Özlemle yanıp tutuşarak bacağına iyice abandım ve bir memesinden diğer memesine öperek geçtim. Mükemmel göğüs ve karın kaslarına doğru ilerledim. Boxerımın lastiğine ulaşınca burnumu sürttüm ve göğsü hızlı hızlı inip kalkmaya başladı. Nefes alışığı deli gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi ve bu sesi çok hoşuma gitti. Ona işkence etmeyi çok seviyordum.

"Tadına bakıyorum," diye fısıldadım. Dilim yavaşça tenini yalamaya başladı. "Seni o kadar özledim ki."

Jay irkildi.

"Evet. Çabuk başlasan iyi olur, yoksa seni becermek zorunda kalacağım."

İnledim çünkü sözleri beni çok heyecanlandırıyordu. Boxerını aşağı çekiştirince muhteşem, sertleşmiş penisi özgür kaldı. Burnumu sürttüm, eliyle yanağımı tuttu ve gözleri bana doğru parladı. Penisinin ucunu öpünce Jay inleyerek küfretti.

"Sen bu dünyaya bana işkence etmeye gelmişsin, artık eminim," diye nefes verdi.

Ağzımı açıp bir santimini ağzıma aldım. Jay eliyle yanağımı sertçe tuttu. Başımı aşağı indirip yavaşça tümünü aldım. Jay'ın vücudu kaskatı kesildi. Ağzından çok hoş, açık saçık laflar dökülürken başımı indirip kaldırdım. Emdim. Dilimi başının etrafında gezdirdim. Özellikle o hareket çok hoşuna gitmişti, o yüzden daha çok yaptım.

Bir elimle uyluğuna sımsıkı yapışıp diğer elimle toplarını avucuma aldım ve ağzımın içinde tuzlu bir sıvı tadı

aldım. Hızımı arttırdım. Jay eliyle beni yoklayarak aşağı uzandı, tişörtümün altından çıplak memelerimi buldu.

Meme ucumu çimdiklemesiyle penisiyle ilgilenen ağzımdan bir inilti çıktı. Jay'den duyduğum en erkeksi ses yarı hırıltı, yarı mırlama şeklinde çıktı. Safi seksti. Ağzımın içine sıcak sıvılar fışkırtarak boşaldı ve son damlasına kadar emip yalamaya devam ettim.

Jay tamamen boşalmca vücudundaki o katılık geri çekildi, tükenmişti. Bana bakışında, başparmağıyla dudakğımı okşayışında bana olan hayranlığı seziliyordu. Tam da kafama koyduğum emeli gerçekleştirdiğimi anladım. Bunu hemencecik unutmazdı.

Jay beni yukarı kaldırıp vücudunun yan tarafına yerleştirdi başımı göğsüne yasladım. Parmaklarımı dövmelerinin üstünde gezdirdim. Hepsini inceledim, sanki bir hikâye anlatıyorlardı ama hikâye benden saklıydı. Keşke bir kibrit çıkıp hepsini aydınlatabilseydim.

Jay'ın nefes alışış düzene girdi, uyudu zannettim ama o sırada eli bacağımdan aşağıya doğru hareket etmeye başladı. Hünerli parmaklarıyla bacaklarımı aralayarak cinsel organımı okşayıp girişı aradı. İki parmağını sertçe ve hızla içime soktu. İnledim.

Ağzını göğsüme götürüp yakaladı, gözleriyse bendeydi. Başparmağını klitorisime bastırıp beni eliyle becerdi. Kenardan kayıp düşecekmiş gibi titriyordum. Zevkten gözlerim kapandı.

Meme ucumu ağzından bırakıp nefes alarak, "Evet, gel bakalım elime tatlım. O titremeleri görmek istiyorum," diye mırıldandı.

Fazla uzun sürmedi. Parmaklarını haşince tek bir itişle ve başparmağını klitorisimde bir döndürüşüyle işim bitti. Orgazmım uzun sürdü. İçimden kaç dalga zevk

yayıldığını sayamadım. Jay parmaklarını hâlâ içimde tutuyor, zevkle sokup çıkarıyordu. Ağzı hafifçe açık kalmıştı. İç geçirdim.

“Öyle hemen tekrar gelemem,” diye açıkladım.

“Gelmen için yapmıyorum ki. Sadece sana dokunmanın zevkini çıkarıyorum.”

Benim minik iniltirim ve onun onaylayan hırlamalarıyla bir dakika geçti.

Ona ne kadar muhtaç konuştuğumdan nefret ederek, “Son bir haftadır neden bu kadar mesafeliydin?” diye sordum.

“Tüm bunlar sona erene kadar senden uzak durmaya çalışıyordum. Parktaki olayı kıl payı atlatmışsın ve seni o şekilde tehlikeye atamam.”

Parmaklarını dışarı çekip tüm dış organımda gezdirince nefesimi tuttum. Jay kolunu dolayıp beni kendine çekti.

“Neler sona erene kadar?”

“Mahkeme. Her şey.”

Bir elimi göğsüne koyup ondan uzaklaştım, bana söylediği şeye çok şaşırmıştım.

Duygulanıp sesim kalınlaşarak, “Mahkeme belki bir yıl sürer. O kadar zaman boyunca benden uzak durmayacaksın herhalde?” dedim. Jay beni tekrar kendine çekmeye çalıştı ama kaçtım. Az önce yanıyordum. Şimdiyse donuyordum. İç çamaşırlarımı bulup giydim.

“Tatlım, yine iki yayılım ateşi arasında kalmanı istemem. Çok tehlikeli. Kendimi beklemeye zorlamam, sana ne kadar değer verdiğimi gösterir.”

Hiddetli el kol hareketleri yaptım. “Eğer durum buysa, o zaman bu gece buraya gelmeme neden ses çıkarmadın?”

“Çünkü sana karşı koymak çok zor. Deniyordum ama içeri girip kendini bana sunarsan hayır demem imkânsız.”

“Pişman mısın?”

“Tabii ki hayır. Lütfen sana bayıldığımı anla ama bizim zamanımız şimdi değil bebeğim. Henüz değil.” Uzanıp elimi avuçlarının arasına alıp bana yakarır gibi baktı.

Yumuşak sözleri azmimi kırsa da kendimi hazırlarcasına güçlkle yutkundum. Gözyaşlarından boğazım düğümleniyordu ama şöyle fısıldadım: “Tamam. Bir daha olmayacak.”

Topuğumun üstünde dönerek ağlamaya başlamadan odayı terk ettim.

“Matilda,” diye arkamdan seslendi zorlanan bir sesle ama dönüp bakmadım.

Ertesi gün, Jay misafir yatak odasından eşyalarını çıkarıp arabasına doldurmakla meşguldü. Birlikte kahvaltı ettik ama birkaç laf, birkaç yoğun bakış dışında dün gece olan bitenden bahsetmedi. Gerçekten de buna sevindim. Şu anda bir parça duygusaldım, o yüzden o konuşmayı kaldırabileceğimden emin değildim. Muhtemelen gözyaşlarına boğulurdum.

Çok geçmeden babamla kapının eşiğinde dikilmiş, Jay'ın arkasından el sallıyorduk. Babam da gitmesine en az benim kadar üzölmüştü ama belli etmemeye çalıştığını anladım.

Bir süreliğine, iki fertli ailemiz üç kişiye çıkmıştı.

Jay bana uzun bir bakış atıp ardından uzun ve sınıksıkı sarılarak ikimizi de şaşırttı. Babam sonrasında bana tuhaf tuhaf baktıysa da görmezlikten gelmeye çalıştım. Bence aramızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu da lafını etmedi. Jay babamın omzunu sıvazlayıp elini

sıktıktan sonra arabasına doğru yollandı. Babam, “Yarın barbeküde görüşürüz,” diye arkasından seslendi.

Gidip gitmeyeceğimden emin değildim. Mahkemesinin gidişatı boyunca Jay’le aynı ortamlarda olmak ama esasında *onunla* olmamak kalbimi paramparça ediyordu.

Sonunda barbeküye gittim ama. En çok da gitmezsem babam bir acayıplık olduğunu sezer diye. Esasında Jay’i bir gün görmemek bana işkence gibi geldiği için gittim. Bir doza daha ihtiyacım vardı. Elimizde bir şişe şarapla Jay’in yeni evine gittik. Bize otomatığı açınca asansörle en üst kata çıktık. Bina tam tahmin ettiğim gibi çok gösteriliydi, ön cephesi cam ve çelikti.

Kapıya varınca Jessie açtı. “Ah... Girin, girin,” diye bizi buyur etti. “Jay dışarıda mangalı yakıyor. Umarım hiçbiriniz vejetaryen değilsinizdir.”

Bu yoruma babam şen bir kahkaha patlattı. Anlaşılan et yememe fikri ona çok komik gelmişti. Jay’in evinin arkadaşlarla dolu olmasını bekliyordum ama içeride bir tek Jessie, Michelle ve gösteri gecesi tanıştığım iki kişi daha vardı. Jessie, Michelle’i dudağından öpünce ve babam şöyle bir bakarken dönüp bir daha bakınca neredeyse gülmekten yerlere yatacaktım.

“Eh,” dedi bıyık altından. “Eh.”

Dirseğimle dürtükledim. “Büyütecek bir şey yok.”

Babam kafa salladı, sanki tek söylenmesi gereken buydu. Tıpkı benim gibi babam da insanların özel hayatlarında neler yaptığıyla ve kararlarıyla ilgilenmezdi. Babam milletin yanına gidip koltuğa otururken ben de etrafı inceledim. Henüz pek mobilya yoktu, birkaç parça eşya konmuştu. Acaba Jay aldığı *şezlong* koltuğu neden yanında getirmemişti diye merak ettim ama getirmemesine içimden sevindim. Gerçi duygusal açıdan benim için iyi olur muydu, olmaz mıydı, şüpheliydim.

Mutfağın yolunu bulup soğuması için şarabı dolaba koydum. Arkamı döndüğümde Jay bir metre ötede duruyordu. Yerimden fırladım.

Jay yandan güldü. "Kendi evin gibi rahat et."

Onu görmek kalbimi kırsa da cesaretimi topladım. "Eh, ev sahibi ortalarda görünmeyince kendi yolumu bulayım dedim."

Bana şimdi kocaman gülüyordu ama yüzünde bir keder gizliydi. "Ya, öyle mi? Çok güzel olmuşsun."

Üstümdeki sade mi sade elbiseye bakıp omuz silktim. Bana doğru yürüyünce nefesim kesildi. Bana dokunmadı gerçi. Tam aksine, arkamdan uzanıp dolabı tekrar açtı ve streç filmle kaplı bir tepsi dolusu burger köftesini çıkardı.

"Yardım etmek ister misin?" diye sordu kararsızca.

"Olur."

Jay rahatlayıp gevşedi. "Harika. Burger ekmeklerini al."

Söylediğini yapıp peşinden terasa çıktım. Çok güzel bir yaz günüydü, nehir manzarası şahaneydi. Jay sırf bu partiye özel satın aldığını ya da belki de evde kendiliğinden olduğunu tahmin ettiğim, son model, şık bir barbeküde etleri pişirmeye başladı. Balkon masasını ve sandalyeleri görünce tabak ve peçeteleri dizmekle oyalandım. İşim bitince arkama döndüm, Jay mangalın yanındaydı. Ama yemek pişirmeye odaklanmamıştı. Bana attığı bakışla midemde kelekler uçuştı.

"Bana öyle bakmayı kes," deyip kaşlarımı çatarak göğsümü sıvazladım. Kalbimi acıtmak, ciğerlerimdeki havayı kesmek artık huy olmuştu.

Jay çekici bir edayla başını yana kırınca durum iyice vahimleşti. "Nasıl?"

"Beni gözünle taciz ediyormuşsun gibi," diye yumurtladım.

Cevaben uzun ve derin bir kahkaha patlattı. Bakışlarındaki sevgiyi kaldıramıyordum. "Tamam, durmaya çalışırım. Fakat dayanamayacak gibi olursan evin banyosu çok güzel. Girip biraz sürtünerek rahatlarsın gene. İşe yarayacaksa ben de kapıdan dinlerim."

İşte yine üstüme geliyordu.

Bir kez yavaşça göz kırptıktan sonra oldukça ustaca bir cevap yapıştırdım. Ustaca derken "bok gibiyi" kastediyorum bu arada. "Gidip *sen* sürtünsene?"

Jay tek kaşını kaldırdı. "Ben sürtünmem tatlım. Otuz bir çekerim."

"Aman Tanrım, kapa çeneni!" Aniden kıkırdayıp duyan oldu mu diye içeri baktım hemen.

"Utandığın zaman o kadar şirin oluyorsun ki."

Sustum. Jay'le konuşmak başıma bela açmaktan başka fayda sağlamıyordu. İç çamaşırı değişimi gerektiren türden bir bela. Evet, dedim işte.

İki dakika sonra Jay herkesi dışarı çağırdı ve yemek servis edildi. Oturup konuştuk, şarap içtik ve genelde hoş olan atmosferi içimize çektik. Hatta eğleniyordum da, gerçi Jay'in içime işleyen bakışlarından özenle kaçınmak zorundaydım. Keşke şunu kesseydi, yoksa birisi farkına varacaktı.

Akşam sona ererken babam için dönme vakti geldi. Ben daha kalkmak istemediğim için Jessie beni eve bırakacağını söyledi. Babam gidince o kasılmam da biraz geçti. En azından Jay'le aramdaki garipliği fark etmeyecekti.

Şarabımı yudumlayıp konuşmaların kulağımdan akıp geçmesini dinleyerek manzarayı seyrettim. Gevşemem kısa ömürlü oldu çünkü bir dakika sonra yanıma bir sandalye çekildi ve Jay hop diye oturuverdi.

“Eee, yeni evimi beğendin mi?”

Başım la onayladım. “Evet, çok güzel. Yeri de harika.”

Birasını kafaya dikip bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu. “Kendini böyle bir yerde yaşarken hayal edebilir misin?”

Sesinde bir parça güvensizlik gizliydi, hiç ona uygun değildi.

“Eminim yaşadım. Gecekond u mahallesi değil ya. Ama sanırım ben hep babamın yanında kalacağım. Tek başına yalnızlık çekerdi,” diye cevapladım düşünmeden. Jay’in yüz ifadesini görünce birden sorusunun arkasındaki anlamın bu olmadığı kafama dank etti. Günün birinde onunla yaş ar mıyım diye soruyordu. Burada. Şu fırtına dinince ve en sonunda içinde tuttuklarını bana nihayet dökünce.

Vay anasını!

Cidden vay!

İşte yine göğsümde o ağrı. Sadece bu sefer iyi anlamdaydı. Yani. Bu adam kalp sağlığını ciddi tehlikeye atıyordu. Her hamlede beni şaşırtmaya devam ediyordu.

“Bir gün elbet babanın yanından taşınmak zorunda kalacaksın Matilda. Anlarsın ya, dünyayı göreceksin. Eminim senin moruk, görev bilinciyle yanında kalmanı istemez.”

“O yüzden kalmıyorum ki. Evde yaşamayı seviyorum. Rahat. Ayrıca babamla benim birbirimizden başka kimsemiz yok.”

Bunu derken bile yalan olduğunun bilincindeyim. Babamla birlikte yaşamak, elimden bırakacağım diye ödü mün koptuğu bir konfor battaniyesiydi. Bazen babamın bana ihtiyacı olduğuna kendimi fazla inandırdığımı düşünüyordum.

Jay elimi tutup yumuşacık sıktı. "Birbirinizden başka kimseniz yok *değil*." Ciddi, coşkulu bir sesle konuştu.

Nefesimi içime çektim. Kalp ağrısı tuttu.

"Yani artık sen de bizim yakınımızsın mı diyorsun?"

"Evet, aynen öyle diyorum," diye mırıldanarak sokuldu. Ciğerlerim şişti.

"Sana sahibiz gibi gelmiyor bana. Dürüst olmam gerekirse, senin neyin olduğum günden güne değişiyor. Karar veremiyorum. Benimle olmak istiyorsun ama olamıyorsun. Ne malum? Her an Las Vegas'ta ya da onun gibi ihtişamlı bir yerde gösteri yapmak üzere çekip Amerika'ya gidebilirsin."

"Ya, öyle mi? Eh, ufak sözleşmemizi hatırlıyorsun herhalde? Bir daha orada gösterim olduğunda benimle geleceğine dair anlaştık, o yüzden doğru değil işte. Bana sahipsin Matilda. Her zaman sahiptin." Durdu ve sesini alçalttı. "Sen benimsin."

Sözleri çok ağırdı, gözlerimi kapadım.

"Seni özledim," diye fısıldadım. "Duvarın diğer tarafında uyumanı, ayak seslerini duymayı özledim."

Jay hüznümlendi. "Daha taşınalı bir gün oldu."

"İşte o yüzden korkunç ya. Seni bu kadar çok özlemeliyim."

"Sonsuza dek sürmeyecek. İnan bana." Başparmağıyla bileğimin iç kısmına daireler çizdi ve eridim.

Uzun bir süre öyle oturduk, gün sona eriyordu ve şehrin gürültüsü duyuluyordu. Jessie beni eve bırakmak üzere yanımıza geldiğinde hava kararmıştı.

"Sorun yok. Ben götürürüm onu," diye lafını kesti Jay.

Jay'e, ardından birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza eğilip baktım ve elimi elinden çektim. "Kalksam iyi olur. Geç oldu, yarın sabah işe gideceğim."

Jay yakaran bakışlarını bana dikti. "Emin misin?"

"Evet," diye nefes vererek cevapladım. "Eminim."

Sımsıkı sarıldık ve giderken bakışıyla beni kapıya kadar takip ettiğini hissettim.

Ara buluculuk bana göre hep çok rahatsız bir süreçtir. İki grup, arada orta yolu bulmak üzere, para alan nötr bir üçüncü şahısla bir araya gelip anlaşmazlıklarına bir çözüm bulmaya çalışır. Çoğunlukla kâra geçmek için erkenden atılan bir adımdır. Eğer bir anlaşmaya varılabilirse, o zaman herkes mahkemeye gitme masrafından kaçınmış olur.

Jay ve Una Harris arasında düzenlenen görüşmenin çalkantılı olacağını daha en başından biliyordum zaten. Artı, Jay'ın gazetenin sunacağı hiçbir teklifi kabul etmeyeceğini de biliyordum. Sadece dansın ve sakladığı o garip sırların bir parçasıydı bu ve hepimiz ayak uydurmak zorundaydık.

Görüşmenin düzenleneceği sabah babam havasındaydı, her zaman kaskatı atılan adımları sekerek gidiyordu. Bu davada çalışmanın her anından keyif alıyordu ve ben-
ce bugün bir sonuca varılacağına dair umutluydu. İyimserliğini yıkmaya dilim varmadı.

Katılmaya meraklı değildim ama babam notlar almak vesaire için yanında bulunmamı istedi. Toplantı odasına erkenden vardık: ben, Will, babam ve Jay. Arabulucu da orada bizi bekliyordu. Adamın adı Jon Snow'du. Şaka yapmıyorum. Adamla tanışırken Jay'le gülüşerek birbirimize baktık. İkimiz de adının önemini biliyorduk. Aklıma Jay'ın bize taşındığı ilk gece geldi. Akşam yemeği yemiştik ve Jay üstümdeki *Game of Thrones* tişörtüyle dalga

geçmişti. Derin bir nostalji sızısı çarptı beni.

Her neyse, Jon Snow denen arabulucunun, televizyondaki Jon Snow'la uzaktan yakından alakası yoktu. Daha da vahimdi işte.

Uzun masaya oturup görüşmeye hazırlanmaya koyulduk. Jay yanımdaki sandalyeye geçti ve oturunca dizimi bulup hafifçe sıktı. Ona *yapma* diye bir bakış attım. O da bana *hayır* diye bir bakış attı.

Una Harris ve maiyeti içeri girdiğinde Jay'in eli hâlâ dizimdeydi. Kadının yanında en az dört avukat vardı. Tipik görünüşlü, tasarımcı giysileri içindeki takım elbiseli adam ve kadınları şöyle bir süzerken gözüme tanıdık bir sima çarptı. Bir o yüze, bir Jay'e baktım. Avukatlardan biri adamın adını telaffuz edince şüphelerim tavana fırladı.

Jay bana ciddi bir açıklama borçluydu.

Harris'in grubunun arasında Brian Scott, *The Daily Post*'un sahibi yer alıyordu. Şaşırtıcı değildi. Muhtemelen geleceğini tahmin etmiştim. Beni afallatan, adamı tanımamdı. Jay'in kumarhanede dik dik baktığı yaşlı adamdı bu. Jay'in sokak gösterisini yaptığı gün *The Daily Post* binasından çıkan, Jay'in cebinden bir şey yürüttüğü adamdı.

Jay dizimi son kez sıkıp bıraktı. Anladığımı anlamıştı. Elbette Bay Scott'ı hatırlayacağımı tahmin etmişti. Her şeyi açıklamaya hazır olmasa da en azından beni uyara-bilirdi.

O zaman ağzım böyle ayran budalasısı gibi açık kalmazdı.

Önümdeki dosyaları alıp düzelterek ciddiyetimi takınmaya çalıştım. Arabulucu gayet resmi bir tanışma faslına girerek görüşmenin gidişatını özetledi. Jay gözlerini

kısıp iki ince çizgi haline getirerek masada tam karşısında oturan Brian'a baktı.

Tanrım!

Bakışla öldürmek mümkün olsaydı Brian Scott'm bağışsakları deşilmiş, bin parçaya doğranmış ve o parçaların her biri okyanusun dibini boylamıştı. Jessie'nin *tabancalı katil* bakışıyla neyi kastettiğini şimdi anlamıştım sonunda. Jay tek kasını oynatmadan ya da tek kelime etmeden insanları huzursuz etmeyi cidden çok iyi beceriyordu.

Adama karşı düşmanlığının hiddetine anlam veremedim. Tamam, gazetenin sahibiydi filan ama Jay'i yerden yere vuran Una'ydı.

Bayan Harris'ten bahsetmişken, kısa bir an göz göze geldik. Neden bana baktığından emin değildim ama çabucak dikkatimi başka tarafa yönlendirdim. Daha önce de dediğim gibi kadın ödümü patlatıyordu. Bugün saçlarını balıksırtı örmüştü, kırmızı rujluydu ve siyah deri elbise giymişti. Dalga geçmiyorum. Toptan ele alınınca görüntüsü *femme fatale* stiliydi. Tam ona göre aslında.

Görüşme devam ederken Brian Scott'ın avukatlarından biri masaya bir teklif sundu. "Basılan makalelerden dolayı kariyerinde sebep olan kayıpları tazmin etmek için Bay Fields'a 25.000 avroluk nakit ödeme yapmaya hazırız. Ayrıca Bayan Harris de Bay Fields hakkındaki suçlamalarını geri alacağı bir yazı, ayrıca resmi bir özür mektubu yazacak. Bunun karşılığında da Bay Fields, Bayan Harris ve basın organına açtığı tüm yasal suçlamaları geri çekecek."

Yanlış anlamadıysam, sanırım Jay dudak bükerek küçümsedi. Öne doğru eğilip dirseklerini masaya yaslayıp avuçlarını birbirine bastırdı.

“Yok, almayayım.”

“Önce bir tartışmalı,” dedi babam.

“Gerek yok. Yirmi beş bini ya da Bayan Harris’in öz-rünü istemiyorum,” diyerek başından savdı Jay. Özür kelimesini sanki iğrenç bir lafmış gibi vurgulamıştı.

Brian Scott avukatına bir şeyler fısıldayınca adam teklifi düzeltti. “Ödemeyi elli bine çıkaracağız ve Bayan Harris, canlı yayında özür dilemek için Radio One’a çıkacak.”

Bunu duyan Una, Brian’a doğru memnuniyetsiz bir bakış fırlatarak kollarını göğsünde bağladı. Radyoda konuşma fikrine sevinmediği açıkça belliydi. Brian ise hiç istifini bozmadı. Şahsen gayet sıradan, kimseyi kırmayan yaşlı bir adama benziyordu ama yüzeyin altında bir meymenetsizlik vardı. Sanki ters düşmek istemeyeceğiniz bir tipe benziyordu.

“Vay canına Brian,” dedi Jay yapmacık, arkadaşça bir sesle. “Bu bokun mahkemeye sıçramasını hiç istemiyorsun, değil mi? Senin gibi bir hıyarın nasıl bu kadar karı-laştığını merak ettim.”

Sanırım odadaki herkes aynı anda nefesini tuttu. Du-dağımı ısırdım ve doğrusu gülmemek için kendimi ka-sıyordum. Tam da en resmi, en profesyonel ortamda bu lafı patlatacak kişi Jay’den başkası olamazdı.

Babam yüksek sesle öksürdü. “Bay Fields, kullandığınız dil hiç uygun değil.” Brian Scott’a uzlaşmacı bir bakış fırlattı. “Müvekkilimin tavrından ötürü özür dilerim.”

“Ben dilemiyorum,” diye Brian’a dayılanarak baktı Jay.

“Özre gerek yok,” dedi Brian babama, elini sallayarak. “Ben nasıl bir çirkefle karşı karşıya olduğumu çok iyi biliyorum.”

Aman Tanrım!

“Ah, şuna bakın.” Jay masada ileri doğru eğilip Brian’ı yakından inceledi. Sonra babama döndü. “Bunun ne anlamı geldiğini biliyor musun Hugh? Üst dudağı hafifçe yukarı kaldırmanın? Tiksintiyi gösterir. Mideni mi bulandırdım Brian? Benden iğreniyor musun?”

Brian, Jay’e bakıp geçerek babama döndü. “Müvekkilimize hâkim olur musunuz Bay Brandon? Duygularına dizgin vuramıyor.”

“Bana iğrenç gelen nedir biliyor musun?” diye devam etti Jay kapkara gözlerle. “Senin gibi yozlaşmış kart pezevenkler!”

Tamam.

“Cidden!” diye bağırdı Una. “Böyle bir tavırla uğraşmak zorunda değiliz.”

“Haklı,” diye araya girdi Jon Snow. “Bay Fields, biraz daha saygılı davranmalısınız. Burası karşılıklı atışma mekânı değil. İki tarafı da tatmin edecek bir sonuca varmaya çalışıyoruz.”

Jay kollarını iki yana düşürüp arkasına yaslandı. Kendimi tutamadan uzanıp masanın altından parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Her şeye rağmen ona destek olduğumu göstermek zorundaydım. Jay de elimi sıktı.

“Brian bana saygı göstermezken, ben neden saygılı olacaktım?” diye sordu Jay gelişigüzel.

Avukatlardan birisi konuştu. “Müvekkilimin yorumundan ötürü özür dilerim. Şimdi tekrar konuya dönersek.”

“Bana çirkef demesinden bahsetmiyorum. Çok da sikkimdiydi. Bana bakışından söz ediyorum.” Elimi bırakıp tekrar öne eğildi, bu kez Una ile konuşuyordu. “Hakkımda çok şey biliyorsun, değil mi Una? Bay Scott’a, benimle

ilgili düşüncelerini nasıl okuduğumu anlatsana?"

"Ah, tabii," dedi Una söz hakkı verilmesine sevine-rek. Başını Brian'a çevirdi. "Bay Fields, dayısı Killian Fields'ın, Amerika'nın ileri gelen davranış bilimci psikologlarından birinin yanında büyüdü. O küçük zekâ oyunlarını orada öğrenmiş."

Son kısmı da hafif bir küçümsemeyle belirtmişti.

"Ah," dedi Brian. Kısacık bir an diken üstünde gibi olduysa da hemen toparlanıp yüzündeki boş ifadeyi yerleştirdi. "Ah, çok ilginç. Ama ben mevzuya dönmek istiyorum. Akşama kadar bekleyemem."

"Ah, isterseniz hemen kalkın gidin. Teklifinizle ilgilenmediğime karar verdim. Mahkemede görüşürüz," dedi Jay kollarını göğsünde bağlayıp. Sanırım ayrıca elinin dirsekle buluştuğu yerden orta parmağını da çaktırmadan gösteriyordu.

Brian, Jay'e uzun uzun baktı. Jay de bir an bile bakışları değişmeden ona baktı. Una içeri girdiğinden beri Jay kadına en ufak bir ilgi bile göstermemişti ve kafamda bir taş yerine oturdu. Jay'in asıl hedefi, hakkında yazdığı o iğrenç cümlelere rağmen Una değildi bence.

Gerçek hedefi Brian Scott'tı ve nedenini hiç bilmiyordum.

Una yerinden kalkıp Brian'ın koluna girdi. "Hadi gel, bu komedi sahnesinde daha fazla vakit kaybetmeyelim." Brian onu başıyla onaylayıp yan yana kapıya doğru yürüdüler.

Jay çıkmalarını izlerken haşın bir kahkaha attı. "Evet, yolunuz açık olsun. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş, bir çöp torbası ve çöp kutusu."

Jay bunu dediğinde elimle ağzımı kapattım, yoksa patlayacaktım; çünkü Una'nın elbisesi gerçekten de çöp

torbasına benziyordu. En acıklısıysa, muhtemelen bir aylık maaşımdan fazlasını ödemişti buna.

Babam Jay'e kınayarak bakıyordu ve Will yerinde kazık gibi oturuyordu. İkisi de Jay'in davranışlarından hiç memnun değildi bence. Şimdi onları uyarmadığım için kendimi kötü hissediyordum, çünkü başından tahmin etmiştim.

Sessizce odadan çıktık, Jay arkamda yürüyordu. Sokağa varınca sordu. "Eee, öğle yemeği isteyen? Ben ısmarlıyorum."

"Hayır," dedi babam. "Şu anda pek iştahım yok. Ama teklifin için teşekkürler."

"Ben de," dedi Will ve yan yana ofise doğru yürümeye başladılar. Buraya fazla uzak değildi. Bense etrafımızda trafik gürültüleriyle sokağın ortasında Jay'le bir başıma kaldım.

"Eh, halimden memnun değiller," diye yorum yaptı Jay.

"Hayır." Sırıtmamı tutmaya çalıştım. Gülmek istemeliydim ama Jay'in Una ve Brian'a verip veriştirmesi çok komikti. Yani muhtemelen o ikisi hayatlarında kim-seden böyle laflar duymamışlardı. Herhalde ömürlerinin yarısı kışlarını yalatmakla geçiyordu.

Jay ellerini ceplerine soktu. "Eee, sen benimle yemeğe gelecek misin Watson? Hadi ama, beni ortada bırakma."

Suratına bakmamla artık dayanamadım. Kahkahalar yükseliyordu ve kendimi daha fazla tutamayacaktım. Elimi karnuma götürüp koptum.

Jay sırtıttı. "Ne? Neye gülüyorsun?"

"Sadece," diyebildim gülme krizimin arasında, "Brian'a karılaştığını söyleyince adamın suratı çok fenaydı. Hiç beklemiyordu."

Jay kolunu omzuma atıp beni sokakta yürüttü. "Aynen, aynen. Ben komik bir pezevengim. Yemeğe gidiyoruz."

Sanırım ama emin değilim, Una Harris ve Brian Scott kaldırımın kenarındaki pahalı arabanın içinde oturuyor, bizim yürüyüp gidişimizi izliyordu. Kafeye ulaşana kadar ancak sakinleştim.

Aylar geçti. Aramıza koyduğu, işkence çektiren birkaç haftalık mesafeden sonra Jay tekrar eve gelip gitmeye başladı. Hemen hemen her akşam uğruyordu, yan yana oturup kendi işimizi yapıyorduk. Jay sıfırdan yeni bir gösteri hazırlıyordu ve anlaşılan bayağı zaman alıyordu bu.

Görünüşe göre sihir ve illüzyon kolay kolay ortaya çıkmıyordu. Neredeyse saplantılı hale gelecek kadar kendini adamak gerekiyordu. Küçük dikiş işlerim büyüdü ve Jay internet sitemi kurmaya yardım etti. Adam tam bir bilgisayar dehası zaten. Aynı zamanda sipariş, kargolama ve postaneye gitme gibi ayak işlerime de yardım ederek içimi eritiyordu.

Birbirimize nadiren dokunuyorduk ama dokunursak havai fişekler patlıyordu. Sessiz sessiz. Hepsi de masumca\$ elini dirseğime koyunca mesela. Kollarımız birbirine çarpınca. Bazen saçımın dağınık atkuyruğunu açıp parmaklarını tellerin arasında gezdiriyordu.

Bir ilişki olması için arada cinselliğin olmasını şart zannederdim hep. Ama esasında durum hiç öyle değilmiş. Jay'le, seks yaptığımız zamanda olmadığım kadar yakınlaştığımı hissediyordum. Hoş, o seks yaptığımız dönem de kısa sürmüştü ya, neyse.

Yine de hasretiyle yanıp tutuşuyordum.

Dokunuşlarının uzayıp bambaşka bir şeye dönüşmesine izin verdiği günü özlemle bekliyordum. Artık iyice zıvanadan çıkan mahkemesinin bitmesini sabırla bekledim.

İrlanda'daki ve İngiltere'deki gazeteler davayı yakın takibe almıştı ve duruşmaya haftalar kala habere ilgi iyice artmıştı. Duruşma tarihi yaklaşırken Jay'de de bir elektrik yükseldiğini hissettim. Her şeyin sona ermesiyle yaşayacağı rahatlamanın umudu.

Duruşmadan bir hafta önce eve geç döndüm. İki saat Michelle'de takılmış, Jessie ve onunla vakit geçirmiştım. Evet. Son birkaç ayda, onların yatak arkadaşlığı da kalıcı bir ilişkiye dönüşmüştü. Herhangi birisi diğerine ilişki lafı etti mi, bilmiyordum ama durumları buydu.

Birlikte çok mutluydular ve büyük bir şaşkınlık içindeydim. Sadece Michelle'in yeniden erkeklerle birlikte olmak istemeye karar vermemesini umuyordum.

Bir ocak gecesi, dışarısı buz gibiydi ve çantamda ev anahtarını arıyordum. Tam yakalamışken eldivenli bir el ağzımın üstüne kapanıp güçlü bir vücut beni duvara doğru itti.

Keskin bir cismin belime battığını hissederek bir erkek sesinin tehdidini duydum. "Çığlık atarsan seni keserim."

Kalbim küt küt atıyordu, bir anda ter içinde kaldım.

Çığlık atmadım. İstesem de atamazdım ki. Tepki veremeyecek kadar şoktaydım.

Ağzımı kapatan el saçımı tutup bir tutamını sertçe çekti. Boğazımdan boğuk bir inilti çıktı ama duyulmayacak kadar alçaktı. Zihnimde, acaba parkta gördüğüm adam sonunda tehdidini gerçekleştirmeye mi geldi diye düşündüm.

"Jay Fields'a bir mesaj ileteceksin," diye devam etti o ses kulaklarımı tırmalayarak.

Başım la onaylamaktan başka bir şey yapamadım.

"Haftaya mahkemeye çıkarsa, tekrar senin peşine düşeceğiz ve bu sefer izimizi bırakacağız."

Biz mi? Bu yüzü olmayan insanın bir ortağı daha mı vardı? Tekrar başımı salladım ve saçımdaki baskı kayboldu. Birkaç saniye olduğum yerde kalıp arkamı dönemedim ama sanırım yürüyüp uzaklaşan botların tıkırtısının yanında topuklu ayakkabı sesi duydum. Yakında bir araba motoru çalışınca nihayet harekete geçtim. Dönüp hızla garaj yolundan dışarı koşunca siyah bir arabanın gazladığını gördüm. Pencere ler siyah değildi ve göz yanılması mı emin olamadım ama sanki Una Harris ön koltuktan bana pis pis sırtarak bakıyordu.

Nasıl yani?

Parkta yanıma yaklaşan adam falan değildi. Ellerim titreye titreye cep telefonumu çıkardım. Hemen Jay'in numarasını çevirdim.

"Watson," diye cevap verdi sıcacık bir sesle.

"Sana ihtiyacım var," dedim korkumu saklamaksızın.

"Evde misin?" diye sordu ciddileşerek.

"Evet."

"On dakikaya geliyorum."

Babamın üst katta uyuduğunu bildiğim için sessizce içeri girdim. Az önce hayatımın en korku dolu deneyimlerinden birini, annemin öldürölmesinden sonraki ikinci dehşetimi yaşamıştım ama en ufak çıt çıkmamıştı. Her şey

çok hızlı olmuştu, fazla konuşulmamıştı ve yüzünü görmediğim adamın bıçağını hâlâ karnımda hissediyordum.

Una Harris kesinlikle görüldüğü gibi bir kadın değildi çünkü az önceki halinden, insanları ödü patlamış görmeye, istediğini elde etmek için onları tehdit etmeye hiç yabancı olmadığı belliydi.

Bacaklarım tutmayarak ön kapıyı kapatıp mutfığa girdim, ışığı yakıp masaya oturdum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama tekrar kapı açıldı ve Jay hızla içeri girdi. Beni orada hayalet görmüş gibi bembeyaz bir suratla otururken görünce hemen önümde diz çöküp ellerimi tuttu.

“Watson, ne oldu?” diye sordu birisini dövmek ister gibi.

“Şey... Eve girerken saldırıya uğradım. Bıçaklı birisiydi.”

Jay’in gözleri kapkara oldu, elimi iyice sıktı. “Ne? Bir yerine bir şey oldu mu? Yüzünü görebildin mi?” Ellerini vücudumda gezdirip yara bere var mı diye kontrol etmeye başladı.

Una Harris’in sadist sırtışı zihnimde canlandı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Tam Jay’e adamın, haftaya duruşmaya çıkarsa bana bir şey yapacağı tehdidini savurduğunu söylemek üzereydim. Ama gözlerinin içine bakınca yapamayacağımı fark ettim. Ona söyleyemedim. Söylersem, haftalardır süren hazırlığı ve çalışması boşa gidecekti. Jay adını temize çıkaramayacak ve belki de kariyerini bir daha asla toparlayamayacaktı.

Yapmayacaktım.

Bir şekilde, Una Harris’in kabadayının tekini bulup bana zarar verme tehdidi savurtmak gibi yollara başvurmasını düşününce, kadının iyice layığını bulmasını istedim.

“Bana zarar vermediler. Sanırım sadece korkutmak istediler.” Durup hemen uydurdum. “Çantamı almaya çalıştılar ama o sırada bir komşumuz arabayla geçince kaçtılar. Şimdi iyiyim.” Jay’e yalan söylemek iğrenç bir histi ama Jay’in de belirttiği gibi dünyanın her yerinde gerekli kötüler vardı.

Jay bana sımsıkı sarıldı. “Tanrım. Tek başına bu kadar geç saatte eve dönme bir daha. Muhakkak yanında birisi olsun. Ya da bana söyle, seni bırakırım.”

Jay beni okuyamayacak kadar telaşlıydı, bu da iyi bir şeydi, çünkü tüm jest ve mimiklerimi incelese yalan söylediğimi çakardı. Başıma bir şey geldi korkusuyla bu hale düştüğünü görünce yüreğim cız etti. Jay her zaman çok uyanıktır. Gözünden bir şey kaçtığını görmedim. Şimdiye dek.

“Evet, ararım. Aklıma gelmedi işte.”

Jay bana sımsıkı sarıldı. “Sakın bir daha olmasın. Sana bir şey olsaydı cinayet işleyebilirdim. Benim aklımı başımda tutan tek insan sensin.”

Sözleri sıcacık bir sarılma gibi her yerimi gevşetti, bense içimden ona karşı dürüst olmamanın sızısından kurtulmaya çalıştım. Uzun bir süre öyle kaldık ve Jay beni odama çıkardı. Hırsızlar geri gelirse diye o gecelik koltukta yatacağını söyledi.

Ertesi sabah babam Jay’i oturma odasında bulunca Jay ona olan biteni anlattı. Babam ille de polisi arayalım diye ısrar etti. Polisi işe katmak istemiyordum, çünkü o zaman yine yalan söylemek zorunda kalacaktım ama kurtuluş yoktu.

Şansıma, birlikte zaman geçirdiğimiz şu birkaç aydır Jay’in kitaplarına dalmıştım. En son beden diliyle ilgili bir kitap okumuştum, o yüzden memurlar eve gelirse onlara nasıl yalan söyleyeceğimin uzmanı olmuştum.

Yine de tehdit aklımdan çıkmıyordu. Jay mahkemeye çıkarsa bana zarar vereceklerini söylemişlerdi. Aklıma arabulucuyla görüşme günü, Jay ile sokak ortasında kahkahalarla gülüşümüz geldi. Una ile Brian bizi seyrediyordu ve kesin bir şey görmüşlerdi. Jay'ın bana değer verdiğini gösteren bir işaret. Yoksa ne diye beni tehdit etmekle uğraşsınlar? Sonuçta ben sadece avukatın sekreteriydim.

İlerleyen birkaç gün boyunca kendimi savunmak için silahlarımı topladım: bir tecavüz alarmı, biber gazı (İrlanda'da tamamen yasadışı) ve bir İsveç çakısı. Aynı zamanda YouTube'da kendini savunma hareketleri videoları izledim bol bol. Gülmeyin. Eğer Una Harris ve kabadayısı bir daha gelirse hazır olacaktım. En önemlisi, asla yalnız kalmamaya özen gösteriyordum.

Yanımda birisi olursa bana bir daha saldırmazlardı. En azından kendimi böyle avutuyordum.

Maalesef tüm bu stresli düşünceler ve kaygılar etkisini gösterdi ve Jay'ın mahkemesinden bir gün önce hayatımın en kötü soğuk algınlığını geçirdim. İnsanların nezle dediği kötü bir üşütmeden bahsetmiyorum. *Gerçek* gripten bahsediyordum. Hani insanın tüm kemiklerini sıızlatan, adını bile hatırlayamayacak kadar kafasını dağıtan ve başkalarının konuşmalarına ateşli sayıklamalar şeklinde cevap verdirten türden bahsediyorum.

Babam benim yerimi dolduracak geçici bir görevli ayarladı çünkü bu halde mahkemeye gelip yardım etmem mümkün değildi. Pek önemsemedim doğrusu. Duruşma dediğiniz şey, çoğunlukla saatler süren sıkıcı konuşmalar ve birkaç dakikalık ilginç bir kısımdan ibaretti. Jay hasta olduğumu duruşma sabahı öğrendi. Battaniyelere sarınmış, en sıcak tutan pijamalarım ile yatakta yatarken ön kapı açılıp kapandı.

Babam bir saat önce evden çıkmıştı, o yüzden içeri giren tek kişi olabilirdi. Jay'ın merdivenleri tırmanan ayak sesleri odama doğru yaklaştı. Önce kapıyı tıklattı.

"İçeri girme," dedim zayıfça. "Hastalığım bulaşıcı ve bu hafta hasta olma lüksün yok."

"Yemişim bunları tatlım," diye cevap verdi Jay, doğrucu içeri girdiği gibi yatağın kenarına oturdu. Elini alınma koyup yüzünde endişeli bir ifadeyle ateşimi ölçtü. "Alev alev yanıyorsun."

"Biliyorum," diye burnumu çektim. "Gitmen lazım. Cidden. Sana geçirirsem kendimi hiç affetmem."

Jay kaşlarını çatıp yapış yapış elimi tuttu. "Bugün orada olmanı gerçekten çok istemiştim. Sen yanımdayken daha cesur hissediyorum."

"Sen tanıdığım en cesur insansın Jay. İyi geçeceğinden eminim. Umarım birkaç güne toparlanırım. Böylece son kararı duyabilirim."

Jay elini saçında gezdirdi ve onu şöyle bir süzdüm. Şık, açık gri bir takım elbiseyle beyaz gömlek giymiş ve mavi kravat takmıştı. Nefes kesici yakışıklılıktaydı.

"Çok iyi olmuşsun," dediğimde gözleri sıcacık baktı.

"Teşekkürler, sen de öyle." Eğilip alınma bir öpücük kondurdu.

Öksürür gibi zayıfça güldüm. "Eminim daha iyi görünmemiştim."

"Sen her zaman harika görünüyorsun Matilda," dedi ve evden çıktı.

Yatak odamda televizyon yoktu ve iki saat kitap okuduktan sonra sıkıldım. Mahkemede neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Haber kanallarında yayınlanacağını tahmin ettim, o yüzden büyük bir gayretle aşağı, oturma odasına taşındım. Koltuğu kendime yatak yapıp uzan-

dım. Bu sıkıntının ardından uzaktan kumandayı bulup televizyonu açmak ve tekrar yerime yatmak da bir yirmi dakika daha sürdü.

Yirmi dört saat haber yayını yapan ana kanalı açıp duruşma haberinin çıkmasını bekledim. Jay'ın babamla birlikte adliyeye gelişini gösteren görüntülerle birlikte muhabir davanın kısa bir özetini geçti. Mahkemeye gelen insanların çoğunun aksine, Jay basından kaçmak yerine kameralara alını açık gülüyordu.

Televizyondaki gülüşüyle bile kalbim kuş olup uçtu. Umudum yükseldi çünkü bunca zaman sonra, şu mahkeme bir sonuçlansın, Jay'le nihayet birlikte olabilecektik.

Arkasından Una ve Brian'ın binaya gelişinin görüntüleri yayınlandı ve sinirim tepeme çıktı. O kaltak beni korkutabileceğini sanıyorsa avucunu yalayacaktı. Jay'ın mahkemeye geldiğini ve tehdidinin boşa çıktığını anladığı anki yüzünü görmek isterdim.

Bütün gün haber kanalının başından ayrılmadım. Michelle öğle arasında uğrayıp bana çorba içirdi. Akşamsa yatağa yattığım gibi kafayı vurup uyudum, ertesi sabaha kadar da gözümü açmadım. Uyandığımda biraz daha iyiydim. Güzelce gerinip yana doğru dönmemele Jay'ın çenesini eline dayamış bir halde oturduğunu görünce çok şaşırdım.

"Selam," diye fısıldadım. "Saat kaç?"

"Yedi buçuk," diye cevap verdi. Üstünde dünden farklı bir takım elbise vardı, lacivert giymişti ve duştan yeni çıkmıştı. Parfümünün kokusu burnuma çarpınca içime çektim.

"Mahkeme nasıl geçti?"

"Olaysız. Bugün daha heyecanlı olacak ama."

"Ya, öyle mi? Neden?"

“Haberleri takip et. Görürsün,” diye gizemli bir cevap verdi.

Başka ayrıntıya girmedim. Onun yerine kalkmama yardım edip bana kahvaltı hazırladı, gerçi sadece kızarmış ekmek yiyip şekerli çay içebildim. Babamla ikisi evden çıkınca boş boş televizyona bakarak koltukta geçireceğim bir günle daha baş başaydım. Jay her ne kadar haberleri takip etmemi salık verdiyse de saatler boyunca manşetleri okumaya dayanamayacaktım, o yüzden bir DVD dizi seti koydum.

İki bölüm sonra haberlere göz atayım dedim ve iki dakika sonra mahkeme haberi çıktı. Sarışın şık haber spike-ri masasında oturup metni okudu.

Jay Fields ve The Daily Post arasındaki davada şok edici bir ayrıntı gün ışığına çıktı. Bugün jüri, Una Harris’in, Amerikalı illüzyonist hakkındaki yazısını yazmak için araştırmalarında yasadışı yöntemler kullandığını öğrendi. Fields’in altyapısına dair ortaya attığı iddiaları destekleyen veri bulunamazken en can alıcı olansa, Bayan Harris’in, Bay Fields’in cep telefonunu ve e-mail hesaplarını ele geçirerek özel hayatı hakkında bilgi edinmeye çalıştığı anlaşıldı.

Bay Fields, Bayan Harris’in yaptıklarına dair deliller sundu ve Bayan Harris’in, Bay Fields’in bir zamanlar Bayan Jessica Hanlan ile birlikte yaşadığı eve dinleme cihazı taktırmaya çalıştığı kanıtlandı.

Tanık kürsüsüne çağırılan Jessica Hanlan, evde temizlik yaparken dinleme cihazını bulduğunu anlattı. Ne bulduğunu ilk başta anlamadığını fakat objenin ne olduğunu tespit etmek için bir profesyonele danıştığını belirtti. Şimdiyse birçokları da The Daily Post gazetesinin güvenilirliğini sorguluyorken, bu tarz davranışlar çalışanları arasında yaygın mı gibi birçok soru kafaları kurcalıyor.

Yargıya varmak üzere altı kadın ile altı erkekten oluşan bir jüri belirlendi ve davanın bu haftanın sonunda sonuca ulaşacağı tahmin ediliyor.

Vay canına. Son aylarda ben sadece Will'in davaları üzerinde çalışıyordum, çünkü babam tüm vaktini bu iftira davasına ayırıyordu, dolayısıyla tüm bu detayları ilk kez duyuyordum. Böylesi bir skandal gazeteyi mahvedebilir, hatta ileride de önlerine başka dava dosyaları gelmesine yol açabilirdi.

Koltukta arkama yaslandım. Keşke bugün orada olabilseydim. Jessie'nin tanık kürsüsüne çıkışını hayal edebiliyordum. Muhtemelen ilgi odağı olmaktan zevk duymuştur.

O akşam babam ve Jay, Çin lokantasından hazır yemekle eve döndüler. Masada oturmuş tavuklu noodle'lı çorbamı höpürdetirken ikisi günün gelişmelerini konuştular. Babamın daimi tebessümünden anladığım kadarıyla gidişat iyiydi. Yemeyi bitirince Jay biraz uzanıp uyuyabilmem için odama çıkmama yardım etti. Alnımdan öpüp dinlenmemi söyledi. Sonra babamla ikisi çalışma odasına kapanıp yarına hazırlanmaya koyuldular.

Bir süre uyuklayıp uyandım, çok çışım gelmişti. Banyoya koşup işimi hallettim. Tam çıkarken babamın çalışma odasının ışığının açık olduğunu ve Jay'le ikisinin hâlâ içeride olduğunu fark ettim. Hatta, sanki bir şey tartışıyorlardı. Nasıl yani?

Kapıya yanaşıp kulak kabarttım.

"Kabul edemem bunu Jason. Benden nasıl böyle bir şeyi saklarsın? Duruşma başlayalı iki gün oldu. İki gün! Bana bundan aylar önce bahsetmeliydin," diyordu babam çıldırmış halde. Daha önce Jay'e tam adıyla hitap ettiğini hiç duymamıştım. Hatta babamı daha önce bu kadar sinirli de duymamıştım.

“Söyleyemezdım işte. Biliyorsun, yapamazdım,” dedi Jay. Babamdan biraz daha sakın gibiydi ama çok az.

“Tabii ki söyleyebilirdin. Sen müvekkilimsin ve kos-koca ulusal gazeteye dava açıyoruz. Bana her şeyi anlatman gerekirdi!”

“Tamam, tamam. Şöyle düşün: Sana her şeyi en baştan anlatsaydım, davayı savunmayı kabul eder miydin?”

“Tabii ki hayır! Tanrı aşkına, az önce bana açıkladıklarının yarısı yasadışı. Geçmişte olan biten umurumda değil. Bu... Bu yani... Ben böyle şeyler yapmam. Ben böyle bir adam değilim.”

“Biliyorum. Benim gibi kafadan kontak değilsin. Geçmiş affediyorsun. Ben yapamıyorum.” Jay sustu ve sesi o kadar duygu yüklüydü ki dinlemeye devam etmekte zorlandım. “Buna ihtiyacım var Hugh. Sen ne düşünürsen düşün, senin de ihtiyacın var. Bunu hak ediyorsun. Çektiğin onca dertten sonra bu zaferi hak ediyorsun.”

Neden söz ediyorlardı Tanrı aşkına?

Uzun bir sessizlik oldu ve galiba babamın sessizce ağladığını duydum. Tanrım. Tam içeri girip her şeye el atacaktım ki babam konuşmaya başladı.

“Buraya gel oğlum,” dedi babam titreyerek.

Bir sessizlik daha oldu ve Jay duygusal bir sesle devam etti. “Bunu sadece kendim için yapmıyorum. Sen ve kızın için de yapıyorum.”

“Tamam,” dedi babam. Hâlâ titrekti, arkasından derin bir iç geçirdi. “Anlıyorum. Anlıyorum. Artık geri çekilemeyecek kadar bu işin içine battım. Anca beraber, kanca beraber. Birlikte bitireceğiz. Başına gelenlere çok üzüldüm oğlum. Bu... Bu tiksiniş insanları mahvedeceğiz, söz.”

Immm, efendim? Kapıyı çok hafifçe itip araladım ve

onlara duyurmadan içeri bakış attım. Gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Babam ve Jay birbirine sarılmıştı.

Ayrıldılar ve yüreğim ağzıma geldi. Hemen çaktırmadan odama geri koşup yatağa girdim. Birkaç dakika sonra Jay'in babamın odasından çıktığını duydum. Odamın kapısı açılınca nefesimi tuttum, gözlerimi iyice yumup uyuyor numarası yaptım. Jay'in orada dikilip beni seyrettiğini hissedebiliyordum. Ardından uzun, yoğun bir nefes verdiğini duydum. Kapımı kapatıp evden çıktım.

Uzunca bir süre öylece uzanarak konuşmalarını kafamda döndürüp durdum.

Gecenin geri kalanında deliksiz bir uyku çektim ve sabahleyin daha iyiydim. Boğazım açılmıştı, kaslarım ağrıımıyordu. Artık başım da dönmüyordu. Bugün duruşmaya katılmaya karar verdim. Duş alıp kısa kollu krem rengi bir bluz ve lacivert kalem etek giydim. Saçım dümdüz fön çektim. Normalden biraz fazla makyaj yaptım, çünkü doğal ten rengim hastalıktan dolayı uçup solmuştu.

Alt kata indiğimde babamı her zamanki sandalyesinde oturmuş, gazete okuyarak kahvesini içerken gördüm. Gözlerinin altında torbalar belirmişti, gece gözüne uyku girmediği belliydi. Jay ile aralarında geçen konuşmayı anımsadım. Her neyle ilgiliyse, babamı bütün gece uyutmadığı ortadaydı.

Bir süredir Jay'in tamamıyla yasal denemeyecek bir şeyler çevirdiğinden şüpheleniyordum zaten. Neden bilmiyordum ama ona güveniyordum. Ne yaptığının bilincinde olduğuna inanmıştım. Babama itiraf etmiş olmalıydı, bana zamanı gelene kadar anlatmadığı her şeyi ona itiraf etmişti bence.

Ama soru sormayacağıma Jay'e söz vermiştim ve sözümü tutmayı severim.

Odaya girip ekmek kızartma makinesine ekmek atarak, "Günaydın," dedim.

"Matilda," diye cevap verdi babam toparlanıp gülümseyerek. "Harika görünüyorsun. Nasıl oldun?"

"Çok daha iyiyim. Geçici sekreteri arayıp bugün ona ihtiyacımız olmayacağını söyledim hatta. Gitmeye hazırım."

Babam kaşlarını çatı. "Emin misin? Bu dava çok... Arap saçma döndü. Oturarak geçirmek istersen karşı çıkamam. Bir sürü beklenmedik ayrıntı açığa çıktı."

"Una Harris'in Jay'in telefonunu ele geçirmesinden mi bahsediyorsun? Haberlerde dinledim."

Babam dudaklarını incecik bir çizgi gibi sıktı. Yüz ifadesi buz gibiydi, gerçi benden dolayı değildi. "Kadının tek yaptığı bu değilmiş hayatım. Yıllardır hırs yaptıklarını ele geçirmek için hiçbir engel tanımamış anlaşılan ve hepsinin kanıtı Jay'in elinde."

Babama bakakaldım. "Nasıl?"

"Çok uğraşmış, ödevini iyi yapmış," cevabıyla yetindi babam. Ses tonunda bir üzgünlük ve şefkat dolu bir his gizliydi. Sanki bir sebepten ötürü Jay'e acıyor, onu anlıyordu.

Ekmeğim makineden fırlayınca irkildim. Babama arkamı dönüp tereyağını buldum. Kahvaltıdan sonra Will eve gelip bizi arabayla alarak adliyeye götürdü ve oraya varınca rıhtımın oraya park etti. Basın mensupları, şekerle üşüşen karıncalar gibi her yerdeydi. Jay içeride tek başına bizi bekliyordu. Beni görünce sevinerek ve gevşeyerek yüzü aydınlandı. Maalesef babamla dün geceki konuşmalarına kulak misafiri olduktan sonra onun hakkında aynısını söyleyemeyecektim.

Gerçeği öğrenmem lazımdı. şu andaysa sanki körebe oyunundaki ebeydim. Sadece umarım açığa çıktığında öğrendiklerimi kabul edip sindirebilirdim.

Babam ve Will'in önünde beni kucaklayıp çok şükür arkadaşça sarılarak, "Watson! İyileşmişsin," dedi. Mahkeme salonuna girince günün dosyalarını düzenleyip geçici sekreterin dağınıklığına sövdüm. Hiçbir şey yerli yerinde değildi ve hatalarını düzeltmem günler sürecekti. Hâkimin gelmesini bekledik, kim bilir ne kadar gecikecekti.

Una ve Brian, yanlarında avukat ekipleriyle içeri girince bakışlarım onlara doğru kaydı. Özellikle babamın onu temsil etmesini rica eden Jay'in aksine, Brian yanına en yüksek mahkemeye çıkan dava vekili avukat almıştı. Orta yaşlı bir adamdı ve onu tanıyordum. Thomas Jenkins. Hukuk alanında çalışan çoğu kişi onu bilirdi, çünkü bu sektörün en yetenekli adamlarından biriydi.

Gözlerimi kısıarak Brian'ı süzdüm. Adamda bir bozukluk, Jay'in ondan nefret etmesine sebep olan, görünüşün altında bir bozukluk olmalıydı.

"İyi misin tatlım?" diye sordu Jay düşüncelerimi bölererek. Brian'a dimdik baktığımı görmüştü kesin.

Ona doğru bir bakış atıp önümdeki kâğıtlara döndüm. "Evet, sadece şu adamda bir bit yeniği var. Son derece normal görüldüğü için çözemiyorum bir türlü."

Jay yüzünde düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "Hiç Hannah Arendt okudun mu?" Bön bön bakmıştım herhalde, çünkü açıklamaya devam etti. "Siyasi teorisyen."

Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır, ben üniversite okumadım Jay. Üniversitede okumayanlar genelde siyasi teorisyenlerin kitaplarını okumaz."

Neden onu terslediğimi bilmiyordum. Muhtemelen Brian'daki bit yeniğini bilip de bana söylemediği içindi.

"Ben de. Ama evet, ne demek istediğini anlıyorum. Her neyse, Adolf Eichmann denen bir Nazi teğmeninin 1960 yılındaki duruşmasıyla ilgili bir kitap yazmıştı. Arendt, Hitler rejimi döneminde Almanya'yı terk etmiş bir Yahudi'ydi ve incelediği adam mahkemede, işlediği tüm iğrençliklerle yüzleşmek zorunda kalmış. Sadece bir canavarın yapabileceği eylemlerle. Ne var ki psikologlar tarafından incelenmiş ve psikopat olmadığına, tamamen normal olduğuna karar verilmiş. Dolayısıyla Arendt, son derece sıradan, gündelik hayatta karşımıza çıkan insanların da çoğunlukla toplumun en mahrumiyet içindeki, zalim fertleri tarafından işlenen suçları işleyebileceğini belirlemiş. Arendt buna 'kötülüğün sıradanlığı' adını vermiş. Brian Scott'a bakınca işte bunu görüyorsun Matilda. Sıradan, vasat, onun yaşındaki herhangi bir işadamlarının birebir kopyası fakat..."

Cümlesini bitirmeyip başka tarafa baktı. Nefesimi tuttum. "Fakat ne Jay?" diye sordum hevesle.

"Hâkim geldi," dedi ve kürsüye dönüp ellerini ovuşturdu. "Parti başlamak üzere."

O sırada babam içeri girip Jay'le acele acele konuştu ve onu daha fazla sorgulama fırsatı bulamadım. Omzumun üstünden bakış atınca Jessie'nin dinleyici sandalyesinde oturduğunu gördüm. Bana neşeli neşeli gülüp el salladı. Ben de ona el sallayıp yerime geçtim.

Neden bilmiyordum ama içimden bir ses, uzun ve ilginç bir gün geçireceğimizi söylüyordu.

Babam kürsüye bir tanık çağırmak üzereydi. Una Harris'in özel asistanı olarak çalışan Emma Feelan diye bir kadın. Hatta onu kadının aleyhinde şahitlik etmeye ikna etmelerine içimden helal olsun dedim. Ayrıca Una'nın haberi yoktu galiba, çünkü Emma Feelan'ın adı söylenince Una'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Kedimsi, yeşil gözlerini çalışanının yüzüne dikerken şok ifadesinin öfkeye dönüştüğünü gördüm. Ya da eski çalışanının mı demeliydim? En azından, bugün bitmeden işine son verileceği belliydi. Kadının yerine geçişini ve kitaba el basarak yemin edişini izledim. Bu kadını tanıdığımı fark edinceyse allak bullak oldum. Kumarhanedeki erkek avcısı sarışındı bu. Jay ile benim, kocasıyla birlikte üçlü ilişkiye girmeleri için ısrar ettiği Jessie'yi elinden kurtarmak zorunda kaldığımız kadın.

NELER OLUYOR BÖYLE?

Kadını kumarhanede ilk gördüğüm günkü mücevherlerden, o yosma özentisi kılıktan eser yoktu. Şimdi saçını düzgünce arkaya yatırmış, saygı uyandıran bir etek ceket takımı giymişti. Anında Jessie'ye başımı çevirdim. Oturduğu yerden bana hınzırca gülüp göz kırpınca ağzımı oynattım. *Ne bok oluyor?*

Bu işte bir bit yeniği vardı, çünkü cidden, sıradan bir tesadüf olduğuna hayatta inanmazdım. Jay'le göz göze gelmeye çalıştımsa da büyük bir ciddiyetle ileri doğru bakıyordu.

Babam başlıca sorularını sormak üzere ayağa kalktı. Alnı açık, başı dikti. Gerçi topalladığı belli oluyordu ve takım elbisesi eprimişti, ucuzdu. Bir saniyeliğine şüphelerimi unuttum. Tam bu anda, çok çile çekmiş ve uzun zaman saçma sapan ufak davalara bakmış babamı, bu ülkenin yıllardır gördüğü en yüksek profilli davasında izlemekten gurur duydum.

Onunla o kadar iftihar ediyordum ki.

"Nerede çalışıyorsunuz Bayan Feelan?" diye sordu babam.

"Son altı yıldır Una Harris'in kişisel asistanıyım," diye cevap verdi Emma ellerini kucağına koyup.

"İşinden mutlu bir çalışan olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Kadın kaşlarını çatı. "Efendim?"

"Yani yaptığınız iş sizi tatmin ediyor mu?"

Emma, Una'ya kısacık bir bakış attı. "Pek sayılmaz." Una'ya dönünce ağzını sımsıkı kapatıp çizgi gibi durduğunu gördüm. Birisi kesinlikle halinden hoşnut değildi.

"İşiniz sizi mutsuz ediyor yani?"

"Bir bakıma, evet."

"Neden mutsuzsunuz?"

Uzunca bir süre geçtikten sonra cevap verdi Emma. Mikrofona doğru güzelce eğilip dilinin ucuna gelen sözleri sonunda sarf etti. "Patronumun bana olan davranışlarından dolayı."

Jüriden mırıltılar gelse de babam devam etti. "Ne tür davranışları kastediyorsunuz?"

"Eh, bazen çok sert olabiliyor. Bazen tehditkâr ve söz-
zel olarak istismarcı. Aynı zamanda benden yapmaktan rahatsızlık duyduğum görevler bekliyor."

"Bu görevlerin ne olduğunu ve neden sizi rahatsız ettiğini açıklayabilir misiniz?"

"Düzenli olarak reçeteli ilaçlarını almamı istiyor. Rahat değilim çünkü iş tanımımda bu yok. Benim görevlerim daha çok idari."

Una mahkemede oturduğu noktadan, herkesin duyabileceği yükseklikte oflayarak sinir olduğunu belli etti. Jay'e baktığımda kollarını önünde kavuşturmuştu, yüzünde bir tebessüm belirtisi gizliydi. Sonra Emma'yı inceledim ve işinde mutsuz olsa da şu anda tanık sandalyesinde oturmak dışında her yerde olmayı yeğlediği aşikârdı. Bir şekilde Jay onu buraya çıkmaya ikna etmişti. Nasılını tahmin edebiliyordum.

Babam masaya doğru yürüyüp birkaç sayfa aldı. Emma'ya uzattı.

"Bu belgeler size tanıdık geliyor mu Bayan Feelan?"

"Evet."

"Daha önce nerede gördünüz?"

"Bayan Harris benden doktorunu düzenli olarak ziyaret edip bu reçeteleri almamı ve eczanede doldurtmamı ister."

"Para alışverişi olur mu?"

"Evet."

“Ne kadar?”

Emma cevap vermeden önce kolunu kaşıdı. “İki yüz ile beş yüz avro arası bir miktar.”

“Sizce sıra dışı bir rakam mı?”

“Evet ama sorgulamak bana düşmez. Bayan Harris’in birçok ayak işini ben yaparım. Çok meşgul bir kadındır.”

“Şüphesiz. Peki aynı zamanda reçetenin içeriğini dolduran eczacıya, ilaçların normal fiyatından yüksek bir miktar para ödediğiniz oluyor muydu?”

“Evet.”

Aman Tanrım! Dinleyiciler arasında bir sürü kişinin nefesi kesildi. Babamın, her ne kadar mevzu alakasız görünse de buradan hangi sonuca yöneldiği ortadaydı.

“Şahsi deneyimlerinize dayanarak, sizce ilaç satın alınca böyle yapmak olağan mıdır?”

“Hayır. Daha önce hiç kendi ilacımın parasını bu şekilde ödemedim.”

“Bayan Harris ile haşır neşir olduğunuz süredeki deneyimlerinize dayanarak, onun adına gidip aldığınız ilaçları gerektiren uzun süreli bir hastalığı olduğunu biliyor muydunuz?”

“Bildiğim kadarıyla yoktu.”

“Peki kişisel görüşünüze dayanarak, Bayan Harris’in bu ilaçları, bağımlı olduğu için yazdırttığını söyler miydiniz?”

“Bilmiyorum. Bazı günler işyerinde olağanüstü derecede siniri bozuk ya da kafası karışık gezerdi ama ben strese bağlıyordum.”

“İtiraz ediyorum,” diye lafını kesti Thomas Jenkins. “Müşterimin hasta olmadığına dair bir kanıt yok ve bu tarz bir soru silsilesi tanığı suçlu çıkarabilir.”

Babam tekrar reçeteleri alıp hâkime uzattı. “Her ay

yazılan ilaç miktarını ilginize sunarım. Bayan Harris ciddi anlamda hasta olsaydı bile, yasalara uyan hiçbir doktor bu dozda ilaç yazmazdı."

"Reddedildi," dedi hâkim.

Babam dikkatini tekrar Emma'ya yöneltti. "Bayan Harris'in isteğini yerine getirmeyi geri çevirdiğiniz oldu mu hiç?"

Emma yutkundu. "Evet. Birkaç kez yapmayacağım dediğimde beni işimden kovmakla tehdit etti. Ayrıca yeni iş bulamayacağımı garanti edeceğini de ekledi."

"Kendinizi nasıl hissettiniz?"

"Nasıl geçineceğimden korktum."

"Son bir soru. Şahsi fikrinize dayanarak, sizce Bayan Harris, aldığı bu ilaçların etkisindeyken adamakıllı bir araştırmacı gazetecilik kotarabilir miydi?"

"Hayır."

"Teşekkürler Bayan Feelan."

Thomas Jenkins çapraz sorguya çekmek için öne çıktı ve Una'nın namını kurtarmak adına Emma'yı başarılı bir şekilde soru yağmuruna tutsa da babamın altını çizdiği mevzu ortadaydı. Una Harris bağımlıydı, işini düzgün yapabilecek durumda değildi ve bu yüzden Jay hakkında yazdıklarının hiçbirisi kâle alınamazdı. Hatta babam bir tıp uzmanını kürsüye çıkarıp Una'nın kullandığı ilaçların onda fiziksel ve zihinsel açıdan ne tür engelleyici etkiler yaratabileceğini kanıtlarıyla açıklattı.

Mahkemeye ara verilince maksatlı bir tavırla ayağa kalktım. Jessie ile konuşmak istiyordum. Dinleyicilerin arasından kalkarken ona yetişip kolundan tutarak resmen yanıma çektim.

"Hey, yavaş Matilda!" diye bağırды. "Kolumu çıkarcaksın."

Onu duruşma salonundan en uzaktaki engelli tuvalet kabinine sokarak, "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum," dedim. İçeri girdik ve çok şükür boştu.

Kolunu bırakıp elimi belime koydum. "Burada neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Erkek avcısı sarışın karı, Una Harris'in asistanıymış Jessie! Jay de sen de hatırlamayacağımı mı sandınız? Aptal değilim."

"Dinle..." diye başladı fakat devam edemeden tuvaletin kapısı açılarak Jay içeri daldı.

"Bizi yalnız bırak Jessie," dedi buyurgan bir sesle.

"Bir şey konuşuyorduk. Ayrıca fark etmediysen burası bayanlar tuvaleti. İçeri girmen yasak," diye tersledim onu.

Jay suratıma bile bakmadı. "Jessie. Git."

Jessie tek kelime etmeden çıkarak beni Jay'le yalnız bıraktı. Birdenbire boğulacak gibi oldum. Jay'in varlığı aramızdaki bütün havayı emmişti sanki. Hem iyi hem kötü anlamda. Bir an konuşmadan bakiştık, sonra Jay gidip kapıyı kilitledi. Bana baktığında gözleri öfkeli iki kara delikti.

"Sakinleşmen lazım Watson."

"Nedenmiş? Önce babamla senin dün gece tartıştığınıza kulak misafiri oldum, şimdi kumarhanedeki sarışın karı Una Harris'in asistanı çıktı? Bununla da kalmayıp tanık koltuğundaydı. Soru sormayacağıma söz verdim, tamam ama olaylar da biraz saçmaladı. Beni böyle meraktan çatlatamazsın."

Jay'in yüz ifadesi değişti. "Babanla benim konuşmamızı mı işittin?"

"Evet," diye sabrım taşarak cevap verdim. "Hoş, hiçbir anlam veremedim ya neyse."

Jay bana doğru hareket edip beni duvara yasladı. Eliyle yanağımı okşayıp boynumu tuttu. "Uyuyorsun sanıyordum tatlım."

Dokunduğu yerler cız ederek yutkundum. "Evet, şey, tek numara yapabilen sen değilsin şu dünyada."

Yüzünde son derece şiddetli bir ciddiyetle gözlerimin içine dimdik baktı. "Ben numara yapmam. Senin yanında asla. Sana doğruyu söylememi mi istiyorsun? Tamam. İşte doğru: Jessie ve ben, Emma Feelan'ı uzun zaman önce gözümüze kestirdik. Jessie kadınla bir şeyler başlattı, birkaç rezil fotoğraf çekti ve ben, kocasıyla üçlü yapmalarını istediği gece yaşananları kameraya aldım. Ondan sonra Jessie, Emma'ya, mahkemede tanıklık etmezse o fotoğrafların ve kamera kaydının yanlış kişilerin eline geçebileceğini *öne sürdü*. Hepsi bu."

"Buna şantaj derler. Yasadışıdır. Herhalde sizin köyde buna zehirli ağacın meyvesi deniyordu."

"Şantajı kanıt olarak kullanmıyoruz. Şantaj yöntemini, hakiki delile ulaşmak için bir ikna yolu olarak kullanıyoruz. Una'nın ilaç kullandığının kanıtı tamamen yasal. Hatta Bayan Feelan bize rahat rahat verdi. İkna tekniğiysen, gerekli bir kötülüktü."

Donuk bir kahkaha patlattım. "İkna tekniği ha? Tamam, madem öyle adlandırıyorsun. Toplamda kaç gerekli kötülüğe imza attın Jay?"

"Birkaç tane."

"Siktir!"

Gülümsedi. "Küfretmene bayılıyorum. Bilgin olsun, manyak tahrik edici."

"Bir de laf cambazlığı mı yapıyorsun? Cidden?" Göğsünü ittim ama kıpırdamadı.

Elimi tutup başparmağını avucumun ortasına sürttü.

“Benden henüz nefret etme. Bana iki gün daha ver. İki gün daha. Söz veriyorum, ondan sonra başka sır kalmayacak. Tamam mı?”

“Bunu nasıl haklı çıkaracaksın? Zavallı kadın şimdi muhtemelen işinden olacak. Umurunda mı senin?”

Bir saniyeliğine ifadesi bir tuhaf oldu. Sorumu duymazlıktan gelip kısaca, “Sadece bekle Matilda. Büyük resmi görmeyi bekle,” cevabını verdi.

Uzun bir süre yüzüne baktım ve gözlerinde samimiyetten başka şey görmedim. Derin bir iç geçirdim. Avucumu okşayan başparmağı beni titretti. Bana uzun zamandır bu kadar yaklaşmamıştı ve büyük, sert gövdesinin her santimiyle beni duvara dayadığını hissettim. “Tamam. Beklerim. Ama inan bana, altından güzel bir şey çıksa iyi olur.”

Jay elini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. “Söz veriyorum, öyle.” Ağzından hızlı hızlı nefes verdi, gözleri benimkilere sırayla bakıyordu. “Şu anda gerçekten seni öpmek istiyorum.”

Ona öpüşmenin akıllıca olmayacağını ifade ettim sessizce. Bu meydan okumayı kabul ettiği cevabını verdi sessizce.

“Lanet olsun ya. Öpeceğim.”

Kaçmaya çalışmama kalmadan dudakları benimkindeydi, dili ağzımın içine giriyordu. Anında güçlü bir inilti çıkarmamla suratımı avuçlarının arasına aldı. Uzun zamandır bunu yaşamamıştım. Öpüşü sanki her yerimdediydi. Bacaklarımın arasında, sertleşen meme uçlarımda, gömleğinin yakasını kavrayan parmaklarımdaydı.

Ellerim kendiliğinden Jay’in gömleğinin düğmelerini çözmeye, içeri girip derisini hissetmeye başladı. Başka zaman olsa bu kadar kolay teslim olmazdım ama buna ihtiyacım vardı. O kadar uzun zamandır ona dokuna-

mamıştım ki. Yakınlaşmıştık fakat aramızda yine de bir duvar duruyordu. Jay ona dokunmamla inleyerek elimi göğsünün üstünde kaydırdı. Kendi eli de bacaklarımın arasına ilerleyip eteğimi kaldırdığı gibi malum bölgemi avuçladı. Yüksek sesle inledim.

Kapının kolu oynayıp diğer taraftan birisi içeri girmeye çalışınca nefes nefese birbirimizden ayrıldık. Jay'den çekilip elimi saçımda gezdirdim. "Biz, şey, iyisi mi ikinci bölümden önce bir şeyler yiyelim."

Bana kapkara, ateşli bir bakış atarak bunun yapmak istediği son şey olduğunu anlattı. Ama ikimiz de sevişebileceğimiz son *yerin* burası olduğunun farkındaydık. "Evet, öyle yapalım," dedi Jay.

Sana yetişirim dedim ve gitmeden kulağıma, "Senin tadına deli oluyorum," diye fısıldayıp dışarı çıktı.

Sözleri ve tenime değen sıcak nefesiyle titredim. Sonra kapıyı arkasından kilitleyip hemen tuvalete girdim ve üstüme başıma çekidüzen verdim. Tekrar geri dönerken bir köşeyi döndüm ve Una Harris'le burun buruna geldim. Her daim kuaför elinden çıkma saç hafiften dağılmıştı ve sanki dudaklarını sertçe ısırmaktan kanatmıştı. Aynı zamanda gözbebekleri de tamamen büyümüştü.

"Kendini benden üstün görerek bakıyor," diye ağzını yaymasıyla burnuma alkol kokusu çarptı. Tahminlerim doğruysa bir şey kullanıyordu *ve* içki içiyordu. Tanrım, rahatlamak için en kötü mekânı seçmişti.

"Sana hiç bakmamayı yeğlerim Una," deyip alnımı dik tuttum.

Bana ağzını büzüp havada parmağını salladı. "Ah, demek geçen gece seni korkutmadı, ha? Korkmalısın ama. Korkmak senin açından akılcıca olurdu." Uzanıp boynumdaki yara izine dokundu. "Nasıl oldu demiştin?"

Dokunuşundan tiksinişip hemen geri çekildim. "Söylediğimi hatırlamıyorum. Şimdi lütfen önümden çekilir misin?"

"Una, yeter," diyen Brian Scott'ın sert sesini duydum. Kadına doğru yürüyüp kolunu yılışıkça beline doladı.

Jessie hemen yanımda bitip sordu. "İyi misin Matilda?" Una'dan tarafa doğru sert bir bakış attı.

"Evet. İyiyim."

"Sen de kimsin?" diye sordu Una yine ağzını yayararak.

"Sana ne!" diye cevap verdi Jessie. Kollarını göğsünde kavuşturup Brian'a meydan okurcasına baktı. "Git şunun üstünü başını temizle. Götü başı dağıtmış."

"Evet," dedi Brian çelik gibi bir sesle. "Öyle yapacağım. Hoşça kalın hanımlar."

Ana avrat dümdüz giden Una'yı çevirip diğer tarafa götürdü. "Bırak be sen de Brian! Kendi başıma yürüyebilirim."

"Karı olay çıkarmaya yer arıyor mübarek," diye mırıldandı Jessie bıyık altından, ben de kahkaha attım.

Günün geri kalanı yavaş geçti, başka bomba haber ortaya çıkmadı. Babam ve Jay'le birlikte adliyeden çıkarken basın başımıza üşüşüp kırk soru sordu. Hepsine de aynı "yorum yok" cevabını aldılar. Hemen Jay'in arabasına kurulduk ve bizi eve götürdü. Dünün aksine Jay yemeğe kalmayarak bizi bırakır bırakmaz gitti.

Ertesi günün duruşması şöyle geçti: Una'nın ikinci asistanı (evet, kadının iki tane özel asistanı varmış) tanık sandalyesinde yerini aldı. Bu seferki erkekti ve aşağı yukarı Emma Feelan'ın dün dediklerinin tam aksini söyleyerek Una'yı bir insanın isteyebileceği en cömert, en mükemmeli patronmuş gibi gösterdi. Sonra babam Una'yı çağırды ve işte o zaman zurnanın zırt dediği yere geldik.

“Bayan Harris, 2004 yılında hükümet delegesi Victor Nugent’ın özel hayatını ifşa eden bir makale yazdınız mı?”

Una gözlerini kısıtı. “Evet, o dönemde politika haberlerine yer veriyordum ve Bay Nugent’ın fahişelerden hizmet aldığını keşfetmiştim.”

“Bu bilgiye nereden ulaştınız?”

“Malumatçılarım var,” diye sipsivri cevap verdi Una. “Bütün gazetecilerin vardır.”

“Müvekkilime yaptığınız gibi onun da telefonuna sızdınız ya da bilgisayarını hacklediniz mi?”

“Konumuzla ne alakası var?” diye itiraz etti Thomas Jenkins. “Buraya geçmişte yazılmış yazıları konuşmaya gelmedik. Bayan Harris’in Bay Fields hakkında yazdıklarını konuşmaya geldik.”

“Sizi temin ederim, sorularımın sonucu konumuzla birebir ilintili,” dedi babam.

“Devam edin,” dedi hâkim elini sallayarak.

“Soruma cevap verebilirsiniz Bayan Harris,” deyip Una’ya döndü babam.

Kadının tek kelimelik cevabı ümüğü sıkılıyormuş gibi çıktı. “Hayır.”

“Bay Nugent, siz haberi yayınladıktan birkaç ay sonra intihar etti. Bunun farkında mısınız?”

“Tabii ki evet.”

“Kendinizi sorumlu görüyor musunuz?”

Una’nın gözleri kısılmaktan çizgi olmuştu. “Hayır.”

“Sizce o yazıyı yazmasanız, Bay Nugent bugün sapa-sağlam ayakta olur muydu?”

“Onu bilemem. Ama Victor Nugent’ın, toplumun ile-ri gelen bir üyesi olarak tanındığını ve yaptıklarının ifşa edilmesi gerektiğine inandığımı söyleyebilirim.”

Gerçekten ya, ne ironikti. Hiç güleceğim yoktu. Una Harris'in, kendisi hakkında ortaya dökülenlerden sonra başkalarının özel hayatındaki bayağılıkları yargılaması. Sanırım herkes kendi hikâyesinin kahramanıydı.

"Peki bunları ifşa etmek için her yola başvurdunuz mu Bayan Harris?"

"Her yola başvurmak derken ne kastettiğinizi anlamıyorum," diye taş gibi bir dille belirtti Una.

"Özel e-posta hesabının şifresini kırdınız mı?"

"Hayır."

"Teşekkürler. Hepsi bu kadar Bayan Harris."

Una tanık sandalyesinden kalkıp yerine geçerken babam bir dosya alıp hâkime uzattı. "Size bu belgede, 2004 yılında Victor Nugent'in şahsi e-posta adresine Una Harris'in evindeki bilgisayarından girildiğinin kanıtlarını sunarım. Aynı zamanda, okunan e-postalar, Bayan Harris'in *The Daily Post*'ta yayınladığı yazıyla beraber ektedir. Gördüğünüz üzere, e-postada yer alan belgeler neredeyse harfiyen makalede kullanılmış."

Sahiden de ağzım açık kalmıştı. Keşke aylardır Will yerine, babamla bu dava üzerinde çalışsaydım diye dileddim, çünkü daha fazla sürprizi kaldıramayacaktım.

Sonraki birkaç gün tam anlamıyla basın çalkalandı. Ülkenin dört bir yanında insanlar *The Daily Post* davası için hop oturup hop kalkıyordu. Her haber kanalı, radyo istasyonu ve gazete bu yayın organının kapatılmasını diliyordu. Una şeytan addedilmişti ve Brian da ona çanak tutan adam durumuna düşmüştü.

Ancak en büyük sürpriz hâlâ gelmemişti. Ortada hiçbir sihir bulunmasa da Jay'in bir kapanış numarası olduğuna inanıyordum. Büyük finali. Ve tartışılmaz bir şekilde, Una Harris ve Brian Scott'ın tabutunun son çivisi çakılacaktı.

Duruşmanın sondan bir önceki günüydü. Bir sonraki gün jüri bir karara varacaktı. Jay'in okkalı bir tazminat kazanacağından emin sayılırdım ama her an her şey olabilirdi. Brian ve Una'nın aleyhlerinde öne sürülen tüm delillere rağmen, avukat ekiplerinin yardımıyla durumu biraz kurtarmışlardı.

Babam bir tanık daha çıkardı. Bu sabah muhabirler bizim evde peydahlanıp babamdan açıklama duymaya çalışmıştı, o yüzden hepimiz adliyeye zamanında yetişeceğiz diye kan ter içinde kalmıştık. Jay ise tam aksine serin duruşundan ödün vermiyordu. En sevdiğim takım elbiseyi giymişti. Açık griler içinde her zamanki kadar yakışıklıydı.

Duruşunda bir huzur vardı, sanki beyninde kopan fırtına dinmeye yakındı.

O nefis profiline hayran olmaya o kadar dalmıştım ki babamın sonuncu tanığı çağırdığını duymadım. Dinleyici

sandalyesindekiler ve jürideki kadınlar ile adamlar şoka girerek nefeslerini tuttu. Brian yerinden kalkıyor, elini gri saçında gezdiriyor ve karmakarışık görünüyordu. Bu arada Una'nın da beti benzi atmış, çileden çıkmasına az kalmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordum yanımda oturan Will'e.

"Dinlemiyor musun?" diye hararetli hararetli fısıldadı. "David Murphy tanık."

"Hı?"

"David Murphy. Jay'in gösterisindeki gönüllü. Una'nın kalp krizi geçirip öldüğünü açıkladığı adam."

"Anlamıyorum."

"Of Matilda. Hugh sana anlatmadı mı?"

"Yok. Jay de o da davayla ilgili ser verip sır vermedi doğrusu," dedim titrekçe. "David Murphy hayatta mı?"

"Evet!" diye heyecanla cevapladı Will.

Nasıl mümkün olabilir anlamıyorum. Yani Una alçak bir kadın olabilirdi de bu kadar salak olacağını tahmin etmezdim. Haberi yaymadan önce adamın vefatına dair kanıt ulaşmıştı herhalde? Ve Jay! Tanrım. Başından beri herkesi oyuncak etti. David'in kalp krizinden bahseden kimseyi düzeltmedi.

Rezillik. Durum çok şahane.

Sinsi, zeki, hilebaz piçin bu numarayı kotardığına inanmıyordum.

Küçük dilimi yuttum.

Nihayet kendimi toparlayıp dananın kuyruğunun koptuğunu anladım. Una ayağa kalkmış, Jay'e avaz avaz bağırıyordu. Jay'se gayet sakin bir şekilde arkasına yaslanmış, tek kaşı kalkık, kinayeli tebessüme benzer bir ifadeyle oturuyordu.

"Akıl almaz bir şey bu. Tanık kürsüsündeki kişi Da-

vid Murphy olamaz. Ölüm belgesi elimdeydi!" Az önce bembeyaz kesilmiş suratı şimdi sinirden domates kırmızıydı. Kadın parmağını Jay'e çevirdi.

Hâkim tokmağını sertçe vurup Una'yı kendine sahip olması için uyardı.

Ustalıkla iki parmağının arasında bozuk para döndürerek, "Emin misin Una?" diye sordu Jay gayet umursamaz bir tavırla. "David Murphy ismi bu ülkede birden fazla var. Belki birisiyle karıştırdın?"

"Karıştırmadım. Gördüm! Sen yaptın bunu. Ölü olmadığını başından beri biliyordun."

"Bayan Harris," dedi hâkim. "Lütfen yerinize oturun."

Ortamin sakinleşmesi bir beş dakika daha sürdü ve babam sorgusuna başladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım öncelikle sizden kim olduğunuzu açıklığa kavuşturmanızı rica ederek başlayacağım?"

David gülümsedi. Bayağı yakışıklıydı. Otuzlarının ortalarında, gür kahverengi saçlıydı. "Ben David Murphy."

"Bay Fields'ın televizyon gösterisinde gönüllü olarak yer alan David Murphy mi?"

"Doğrudur."

"Ve hayattasınız?"

Adam kıkırdadı. "Öyle biliyorum."

Babam bir pasaport, doğum sertifikası ve ehliyet çıkarıp David'e uzattı. "Bu belgeler sizin mi?"

"Benim."

Hâkim, David'in kimliğini kanıtlayan belgeleri görmek istedikten sonra babam sorularına devam etti.

"Bayan Harris'in, öldüğünüz fikrine nereden kapıldığı hakkında bir bilginiz var mı?"

"Hayır. Jay'in gösterisindeki çekimlerden sonra işim gereği Avustralya'ya göç ettim ama memlekete yeni döndüm. Bir süredir buralarda değildim ama ölmedim, sağım."

"Teşekkürler Bay Murphy. Tek sormak istediğim buydu."

Brian ve Una'nın avukatı Thomas Jenkins yavaşça yerinden kalkarken David'i soru yağmuruna tutmaya hazır olduğu belliydi.

"Bay Murphy, müvekkilim yazısmı yayınlamadan önce, sizin kalp krizinden vefat ettiğinizi gösteren birtakım belgeler toplamıştı. Bu belgeler saklandıkları güvenli yerden peş peşe kayboldular. Hatta bilgisayardaki kopyaları, orijinal devlet ve hastane kayıtları bile iz bırakmadan ortadan kayboldu. Bu konuda bir bilginiz var mı?"

David mikrofona eğildi. "Hayır, yok."

Hımm, onun yoksa bile eminim Jay'in vardır. Jay'e göz ucuyla şöyle bir bakış attım. Temkinli bir şekilde ve aynı zamanda huşu içinde gözlerimi kısıtım.

"Bay Fields ölmüş numarası yapmanız için sizi işe mi aldı?"

David yüksek sesli bir kahkaha attı. "Hayır, tabii ki hayır. Film setinde değiliz Bay Jenkins." Jüri üyelerinden bir iki kişinin gülmek için zor durduğu dikkatimi çekti.

Thomas Jenkins hiç hoşnut olmayarak ağzını incecik bir çizgi gibi kapattı.

"Müvekkilim Bayan Harris, Bay Fields'ın annenize cenaze masraflarınız için büyük miktarda para ödediğine inandırıldı. Bu konuda bilginiz var mı?"

"Evet, var. Jay anneme para verdi ama cenaze için değil. Evdeki tadilat için borç almıştık, şimdi hepsini geri ödedik. Müvekkiliniz cenaze için olduğu fikrine nereden kapıldı, bilmiyorum."

Babam bir adım öne atıp alınan borca dair tüm belgeleri ortaya serdi. Brian ve Una'nın dişli avukatı, David'e birkaç akıllıca soru daha yöneltti ama David'in hepsine cevabı hazırды. Hatta Una'nın elinde bulundurduğunu iddia ettiğı belgelere hiçbir zaman sahip olmadığını bile ima etti kurnazca.

Öğle arasından sonra Thomas Jenkins, Jay'in gösterilerinde kameraman olarak çalışan ve Una'nın son iki senedir kendisine bilgi taşıdığını iddia ettiğı Blake adında bir adamı tanık kürsüsüne çağırdı. Hatta Una, David'in vefat ettiğı bilgisini ona ilk verenin Blake olduğunu iddia etti.

Hepsinin de Blake'in, bir terslik olduğunu, Una'nın kandırılıp David'in öldüğüne inandırıldığını kanıtlayacağına emin bir halleri vardı. Ne var ki, Blake tanık sandalyesine geçtiğı anda Una ile herhangi bir alakası olduğunu inkâr etti ve "David Murphy öldü" cümlesini asla kurmadığını üstüne basa basa belirtti. Una, Blake'le her türlü ilişkisinin şahsi olduğunu, bu yüzden görüşmelerinin gerçekleştiğine dair delil sunamayacağını açıkladı.

Yine olayın her yanından Jay'in üçkâğıtçılığı akıyordu. Utanmasam Una'ya acıyacaktım. Yavaş yavaş, kadın daha onun hakkında tek satır yazmadan önce Jay'in tüm bunları planlayıp planlamadığını merak etmeye başladım.

Bu da ortaya bir kazan dolusu yeni soru çıkarıyordu.

Hâkim, jüriden jüri odasına çekilip son kararlarını düşünmelerini rica etti. Jay'in lehine karar vereceklerine dair en ufak bir şüphem yoktu. Karar çoktan verilmişti sanki. Yargının ne çıkacağını beklemek değildi kalbimi hızla attıran. Jay hakkmda şu ana dek tek şey öğrendiysem, o da her hareketinin arkasında bir sebep olduğuydu ve gerçekten bilmek istediğim, tüm bunları neden tezgâhladığıydı.

Neden Una Harris ve Brian Scott'ı bitirmek istemişti?

Jürinin karar süreci bütün gece ve neredeyse ertesi günün tümünde devam etti. Hepimiz ertesi sabah tazelenmiş halde, yargıyı duymaya mahkeme salonunda toplandık. Jay ile pek konuşmamıştım ama *bir sürü* manalı bakışma yaşıyorduk, benim bakışlarım cevaplanmamış sorularla doluydu.

Brian Scott ekibiyle birlikte oradaydı da, Una Harris'ten eser yoktu. Bu sabah erken saatlerde cep telefonu ve e-posta hesaplarını hackleme iddialarından sonra *The Daily Post*'un kapanacağı haberleri dönüyordu. Hatta durumu tetikleyen Jay'in haberi bile değildi. Una'nın, Victor Nugent'ın özel ilişkilerini gözler önüne sermesi ve adamın kısa süre sonra intihar etmesi, bu yayın organına karşı öfkenin fitilini ateşlemişti.

Una'nın edindiği bilgileri yasadışı yollarla toplaması gerçeği tüm ülkeyi ayaklandırmıştı. Okurlar *The Daily Post*'u boykot ediyordu. Gazete kapanırsa yüzden fazla

kişi işsiz kalacaktı. İçimin bu konuda ne kadar rahat olduğuna karar veremedim.

Jüri sözcüleri hâkimin ricasıyla ayağa kalkıp kararı okudu. Katiplerden biri, "Jüri karara vardı mı?" diye sorunca kadın basitçe, "Evet," demekle yetindi.

"Davalıyı suçlu mu, suçsuz mu buldunuz?" diye sordu katip.

"Suçlu," diye cevap verdi sözcü kadın.

"Hepinizin yargısı bu yönde midir?"

"Evet."

Aman ne sürpriz, ne sürpriz. Yani sürpriz derken, hiç sürpriz olmadığını kastediyorum. Babamla Jay tokalaşip kazandıkları zaferle birbirlerinin sırtına vurdular. Onlar adına sevindim, cidden sevindim. Babam mutluydu ve bunu görmek inanılmazdı. Annem vefat ettiğinden beri böyle güldüğünü görmemiştim.

Brian Scott mahkeme salonunun karşı tarafından Jay'e gözleriyle nefret ışınları yolluyordu. Jay farkında değildi, çünkü dikkati tamamen bana odaklanmıştı. Sanki gergin bir beklenti içindeydi.

Dediğim gibi, suçlu kararma şaşırmadım. Asıl şaşırtıcı olan, Jay'in kazandığı paraydı. İki. Milyon. Avro. Hayır, dalga geçmiyorum. Bu ülkeye göre çok fazlaydı. Yüz ya da iki yüz bin bekliyordum ama iki milyon? Oha!

Jay hiç vakit kaybetmeden elleri ceplerinde yanıma geldi. "Watson, konuşmamız gerek."

"Ben... Pek iyi değilim. Sanırım nezlenin kalıntıları devam ediyor. Eve gidip uzanacağım."

"Ama herkese bunun şerefine öğle yemeği ısmarlıyorum. Hadi, seni de orada görmek isterim."

Gözlerinin içine bakınca hayır diyemedim ve başımla zayıfça onayladım. Elini bel çukuruma koyup beni

adliyeden çıkardı. Basın yerini almış bekliyordu ve Jay açıklamasını yaparken yanında durmam için ısrar etti.

Biraz afallamış vaziyetteydim, çünkü başka zaman olsa bu şekilde televizyona çıkmayı kabul etmezdim. Jay'ın açıklaması bu akşam bütün kanallara çıkacaktı, emindim. Ben de muhtemelen yüzümde komik ve şaşkın bir ifadeyle yanında duruyor olacaktım.

Kararın açıklanmasından sonra olan bitenler bir sis bulutunun içinde gibiydi. Bir baktım, babam, Jay ve Will'le birlikte hoş bir İtalyan restoranında spagetti carbonara yiyorum ve neden beynim jöleye döndü diye anlamaya çalışıyorum. Baktıkça başınızı döndüren şu optik illüzyon resimlerinden birine hapsolmuş gibi hissediyordum kendimi.

Zihnimin karanlık köşelerinde bazı bilgiler dışarı çıkmak ve asıl neler olduğunu anlamam için can atıyordu.

Jay gözlerini üstümden neredeyse hiç ayırmamıştı. Bakışları yoğun, beni dürtüyordu. Babam ve Will duruşmadaki başarının muhabbetini yaparken sandalyemi geriye itip tuvalete gitmek için müsaade istedim.

Tuvalete gitmedim ama.

Onun yerine restorandan çıkıp eve gitmek için taksi tuttum. Ancak eve varınca içeri girersem boğulacak gibi hissettim, o yüzden kafamı toplamak için yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Karşıdan karşıya geçip deniz kıyısındaki yürüme yoluna doğru ilerledim. Boş bir bank bulup oturarak gözlerimi suya diktim.

Ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama tam yanıma küt diye bir şey düşüverdi. Soluma bakınca iple bağlanmış bir tomar eski mektup gördüm. Birisinin tepemde dikildiğini hissettim. Jay.

Dönüp ona bakmadım.

Mektupları alıp kucacıma koyarken, “Bunlar ne?” diye merakla sordum.

“Annem tarafından yazılan mektuplar,” diye cevap verdi. “Neden restorandan öyle kaçtın? Seni merak ettik, üstelik telefonunu da açmadın.”

Ellerimi yüzüme götürdüm. “Kahretsin! Pardon. Telefonum sessizde kalmış. Hava almam gerekti. Mektuplar?”

Jay bankın kenarına yürüyüp oturdu ve kolunu bankın arka kısmına koydu. Sıcaklığını hissettim. “Evet, okumanı istiyorum. Ben çocukken, günlük tutuyor sanıyordum ama değışmiş. Bu mektupları dayıma yazıyormuş. Her hafta aksatmadan yazmış ve puşt herif bir cevap bile yollamamış. Okuyup okuyup kenara koyuyormuş. Bence cevap almadan ne kadar süre yazmaya devam edeceğini anlamak için annemi bir deney aracı olarak kullanıyordu.”

“Biraz zalimce. Amerika’daki dayın mı? Hani gidip birlikte yaşadığın?”

Jay bir tutam saç kulağımanın arkasına atarken dokuşuyla ürperdim. “Evet. Oku işte. Senin için daha net bir resim çizecek. Kalanı da ben açıklayacağım.”

Tekrar mektuplara baktım. “Peki.”

Jay bana gülümsedi. Kederli ve sevgi doluydu. “Hadi. Seni eve götürelim önce.” Koluma girip beni kaldırdı.

“Neden bu kadar hüzünlüsün?” diye sordum. Elimi göğsüne koyarak gözlerinin içine baktım.

Jay gözlerinde inceden sulu bir parıltıyla fısıldadı. “Çünkü seni kaybetmekten korkuyorum. Eğer beni istemediğine karar verirsen seni bırakabileceğimden emin değilim.”

Duygularım boğazıma düğümlendi. “Jay.”

“Sadece mektupları oku,” diye rica etti.

Kendimi toplayıp sessizce kafa salladım ve konuşmadan eve yürüdük. Anahtarı deliğe sokarken Jay kapının eşiğinde durdu. Hole girince tekrar ona döndüm ama malum sihirbaz ya, sırra kadem basmıştı.

Yalnız kalmak isteğiyle odama girip mektupları bağlayan ipi çözdüm. Şöyle bir göz gezdirince tarih sıralamasına göre dizildiklerini anladım. Dikkatlice birinciyi açarak kâğıdı elime aldım.

Sevgili Killian,

Aylardır senden haber almadım. Yalnızlığı sevdiğini biliyorum ama sohbetlerimizi özledim. Çocukken ne kadar yakındık. Hatırlıyor musun? Geceleri yalnız uyumamak için babamdan senin yatağını odama taşımasını istemiştik. O günler burnumda tütüyor. Çocukluk çok zordu ama insan geriye dönüp düşününce ömrünün en kolay günleri olduğunu anlıyor.

Geçen sene yeni bir eve taşındık. Çok tadilat gerekiyordu ama bir ucundan tutup adam etmeyi başardık. Hâlâ muhteşem denemez fakat yeri harika. Sessiz sakin. Huzur dolu. Bu mahalle son zamanların gözde yerlerinden biri oldu gerçekten. Daha geçen gün bir müteahhit gelip burayı satın almak istedi. Bir çay içmesi için onu içeri davet ettim ve bana evimizin bulunduğu noktaya otel inşa etme fikrinden söz etti. Çok tatlı bir adamdı.

Bazen dünyada düzgün erkeklerin de olduğunu unutuyorum. Luke’la o kadar çok vakit geçiriyorum ki hepsi canavar gibi geliyor bana. Daha ne kadar süre onunla evli kalabileceğimden emin değilim. Artık sadece bana zarar vermiyor. Jason ve Jack’e de el kaldırmaya başladı.

Evi satıp yarısını almak ve oğlanları da alıp ondan kaçmak istiyorum. Luke'a tekliften bahsedince adamı arayıp evini teklif ettiği fiyatın iki katına satacağını söyledi. Çok mantıksız davranıyor, buraya o kadar para ödendiğini hayal edemiyorum.

Tanrım, sana bunları anlatmak bana çok iyi geliyor. İçimi döküyorum. Lütfen vaktin olursa bana cevap yaz. Seni arardım da ama Luke telefon bağlatmadı daha ve ankesörlü telefon kullanmaktan nefret ediyorum.

Her neyse, üniversitedeki yeni işini duydum. Birkaç hafta önce Moira teyze ziyarete gelince anlattı. Çok heyecanlı. Nasıl gidiyor duymak isterim.

*Seni seven kardeşin,
Phillipa.*

Koca mektuptan tek kafama takılan kısım, *Artık sadece bana zarar vermiyor. Jason ve Jack'e de el kaldırmaya başladı* cümleleri oldu. Gözlerim yaşlarla doldu. Sonraki birkaç mektubu da okudum.

Çoğunlukla Jay'in annesi Phillipa'nın depresyonla ve koca dayaağıyla mücadelesini anlatıyorlardı. Kocasını işteyken müteahhidin gündüzleri sık sık eve geldiğinden bahsediyordu. İçimden bir ses arkadaşlıklarının biraz ilerlediğini söyledi.

Phillipa yedinci mektuba kadar adamın adını vermiyordu. Kocasının öğrenmesinden ödü patlıyordu ama müteahhit bu gizli ilişkilerini sürdürmeye çok hevesliydi. İşte o noktada adamın adı geçti.

Brian.

Bu ada uzun uzun baktım ve acaba tesadüf mü, yoksa bir anlamı var mı diye anlamaya çalıştım. Sonra telefonumu çıkarıp Google'a Brian Scott yazdım. Sahiden de

Wikipedia sayfasında işçi sınıfı kökenli olduğu ve *The Daily Post* gazetesini kurmadan önce gençlik yıllarında, inşaat işine ilk girdiğinde tefecilik yaptığı söylentileri yazıyordu.

Tanrım!

Jay'in annesinin, Brian Scott'la yasak ilişkisi vardı.

Sıradaki mektuba geçerken kadının kardeşine gitgide daha çaresizce akıl danıştığını fark ettim. Anlaşılan Brian ilk başta zannettiği masal prensi değilmiş. Görünüşe göre, Phillipa'yı, kocasını sözleşmeyi imzalamaya ikna etmezse, aralarındaki ilişkiyi ona açıklamakla tehdit ediyordu artık. Phillipa aynı zamanda Brian'ın kız arkadaşının bir gün kapısına dayandığını ve erkek arkadaşından uzak durması için çirkefçe bağırıp çağırdığından söz ediyordu.

Her şey Phillipa'nın çok üstüne geliyordu.

Kocasına kontratı imzalatmaya çalışıyordu ama adam inatçı ve açgözlüydü. Brian fahiş bir miktar ödemeyi kabul etmedikçe evi ona satmayı reddediyordu. Brian ise kuru gürtlüye pabuç bırakmıyordu. Anlaşılan o da inatçıydı ve açgözlünün tekiydi. Phillipa bir köşeye sakladığı üç kuruş parayı alıp iki oğluyla birlikte kaçmayı düşünüyordu. Olan bitenle başa çıkamıyordu.

Ortadan kaybolmak istiyordu.

İşte mektuplar orada sona erdi. Kalbim küt küt atıyordu. Phillipa'nın son mektubuyla ölümü arasında neler olmuştu? Tarihlerle bakılırsa Jay'in ailesinin ölüp dayısının yanma taşınmasından kısa süre önce yazıldığı söylenebilirdi. Öğrenmezsem çatlardım.

Ayakkabılarımı giydiğim gibi bir taksi çağırdım ve şoförden beni doğruca Jay'in evine götürmesini istedim. Rahatça girip çıkabilmem için iki ay önce bana yedek

anahtar vermişti. Madem onda bizim anahtar vardı, haksızlık olmasın demişti. Asansörle en üst kata çıktım, kordorda yürüdükten sonra Jay'in kapısında durdum.

Anahtarımı kullanmama gerek kalmadı çünkü kapı kırılmıştı.

Bir saniyelik şokun ardından hemen eyleme geçerek telefonumla polis imdadı aradım. İçeri izinsiz giren kişi ya da kişiler hâlâ oradadır, ne olur ne olmaz diye alçak sesle konuştum. Hattın diğer ucundaki kadın polisin yola çıktığını belirtti.

Dışarı çıkıp gelmelerini beklemeliydim. Mantıklı hareket buydu. Ama galiba pek mantıklı bir anımda değildim çünkü kilidi kırılmış kapıdan içeri girdim. Tecavüz alarmı, biber gazı ve İsveç çakısı hâlâ çantamdaydı. Biber gazını çıkardım ki eklemek isterim, bu ülkede yasal sayılmazdı. Yasal sayılmaz derken, *yasadışı* demek istiyordum. İnternette sipariş etmek zorunda kalmıştım, kanuna karşı gelmenin kendimi korumak için gerekli bir kötülük olduğuna karar vermiştim. İşte yine aynı tabir. Belki de Jay ve ben sandığım kadar zıt değildik.

Eve ilk adım attığımda içerisi sessizdi ama sonra yükselen, çaresiz sesler duydum. Terastan geliyordu. Yavaşça ilerleyerek dışarı açılan kapının yanına ulaştım ama eşğin dışında durup kapının çerçevesine saklandım.

Az önce kalbim hızlı atıyorsa, şu anda atmosferin ilk katmanlarına fırlamıştı.

Jay terası çepeçevre saran parmaklığın yanında dikiliyordu ve çılgına dönmüş Brian tam karşısında, Jay'e doğrulttuğu tabancasıyla duruyordu.

"Neden yaptın, ha? Neden?" diye bilmek istedi Brian.

Silahını tutuşundaki profesyonel havadan anladığım kadarıyla, birini namlunun ucuyla ilk tehdit edişi değildi.

Ne var ki aklını kaçırmış havası tüm profesyonelliğini silip süpürüyordu. Şu anda tabancayı kullanmaktan çekinmeyecek kadar gözünü karartmıştı bence.

“O lanet silahını indirirsen söylerim,” dedi Jay sert bir sesle ancak içinde bulunduğu duruma göre fazlasıyla sakindi. Silahını indirmeyen Brian’a baktı, tek kaşını kaldırdı ve bir sandalyeye oturdu. “Hayır mı? Peki o zaman, silahını bana doğrultunca götün göğşe ermiş gibi hissediyorsan öyle tutmaya devam et.”

“İşimi, kariyerimi, hayatımı mahvettin! Bunu kullanacağım. Yemin ederim seni vuracağım!” diye haykırdı Brian.

Jay adama az önce temizlediği halısına çamurlu ayakbavcılarla basılmış, histerik bir ev kadınıymış gibi baktı. “Ondan hiç şüphem yok Brian. Elinde avucunda hiçbir şeyi kalmamış olan bir adamın kaybedecek bir şeyi yoktur, değil mi?” derken sözlerini haşince vurguladı.

Jay bir kulak arkasından sigara, diğer kulağın arkasından da kibrit çıkardı. Kibriti botunun kenarına çakıp yakarak sigarasını tüttürdü. Brian’a bakarak uzun bir nefes üfledi. Tam o bakışında gözleri farklıydı. Suratını sert ve geçit vermez bir ifade kaplamıştı. Gözeneklerinden bile tam karşısındaki adama yöneltilmiş, katıksız nefret sızıyordu.

Daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Yüz kaslarındaki ufak bir değişiklikle bambaşka birine bürünen bir bukalemun aklıma geldi. Tehlikeli görünüyordu. İlk kez Jay’in yüzeyin altındaki o işkenceler çekmiş, çok acılar görmüş ruhunu azıcık gördüğümü hissettim. Tanıdığım o zeki nüktedan kadar gerçekti.

“Sanırım basit kısımla başlamalıyım,” dedi Jay. “Fields, annemin kızlık soyadı. Tahmin et bakalım, kimliğimdeki soyadım neydi?”

“İsim tahmin oyunu oynayacak vaktim yok,” dedi Brian tükürür gibi.

Jay bir kez daha dumanını havaya üfleyip külünü silketti. “Hayır, bence de. Doğum sertifikamdaki adım McCabe. Jason McCabe, bir yerden tanıdık mı?”

Brian’ın gözleri yuvalarından fırladı ve bir an için silahtı titredi. Adam hemen toparlandı.

“Yalan söylüyorsun.”

“Hayır. Zamanında annemlerin evini satın almak istemiştin. Babam götlük yapıyordu, o yüzden sen de annemle yasak ilişkiye girmeye başladın. Sonra da bunu babama evi sattırması için şantaj unsuru olarak kullandın. Babamın ne kadar pis bir bok olduğunu kestiremedin ve o fazladan talepler sıralayınca sinirlendin. Ailemi evden çıkmaya zorlayacak bir şey yapmak istedin ve o zaman küçük sevgilin Una kulağına su kaçırmaya başladı.

“Ben onu daha çok sana has Leydi Macbeth diye düşünüyorum ama çok daha düşük zekâlısı tabii. Una, annemle vakit geçirmeni kısıkanıyordu. Hatta senin ilgini kendi üstünden çektiği için annemden nefret ediyordu. Annemi saf dışı bırakmak istedi ve bu durumda seni evlerinde yangın çıkarmanın iyi fikir olduğuna ikna etti. İtfaiye hayatımızı kurtarmak için zamanında yetiştirdi nasılsa ama ev o hale gelince annemler arsayı gözünü kırpmadan sana satardı. Sen de hayatını çükünün dediğini yaparak geçiren her adam gibi Una’nın önerisini kabul ettin. Tek sorun, itfaiye zamanında yetişemedi. Değil mi Brian?”

Jay şimdi ayağa kalkıp adama doğru bir adım attı, her an hırsı artıyordu.

“O yangın aileni öldürdüğü için mi tüm bunları düzenledin?” diye karşılık verdi Brian ve süngüsü düşerek bir adım geri attı.

“Evet ama dahası var. Bizim evi kaptın da, inşaat projenin devam edebilmesi için göz koyduğun bir ev daha vardı. Yandaki evde oturan aile de bizimkiler gibi satmamakta direndiler, çünkü evlerini o kadar seviyorlardı ki başka yere gitmek istemediler. Elbette sen istediğini almak için insanları tehdit etmeye alışkıydın, böylece karı kocayı korkutmak için adamlarını bir gece eve saldın. Adamlardan biri işi abarttı ve adamın karısını vurdu. Kimin karısıydı o, biliyor musun Brian?”

“Çok uzun zaman önceydi,” diye mırıldandı Brian alnından soğuk terler dökerek.

“Hatırlayacağını sanmıyordum zaten, bu da sana yaptıklarımın tümünü hak ettiğini kanıtlıyor. Senin eylemlerinden dolayı tek acı çekenin biz olmadığımızı biliyordum. O kadar çok insanın hayatının içine sıçtın ki sayısını hatırlamıyorsun artık. Köşeyi dönmüşsün ama, helal olsun. Yine de ne derler bilirsin Brian, her büyük servetin arkasında büyük bir suç yatar ve senin işlediğin suçlar dağ gibi olmuş. Hâlâ kimin karısı olduğunu çözemedin mi?”

Brian tabancasını biraz daha yukarı kaldırdı. “Umu- rumda bile değil. Beni mahvettin.”

Jay sigarasını söndürüp adamın üstüne yürüdü. On- dan sonra ağzından çıkanı duyunca bayılacak gibi ol- dum. “Hugh Brandon’ın karısıydı. Beni mahkemede temsil eden adamın. Senin gazeteni, bencil, alçak bir kal- leşin teki gibi inşa ettiğin her şeyi yerle bir eden adamın. Ne kadar şiirsel, değil mi?”

Arkamı dönüp yere yığıldım, kafamda bütün parçalar yerine oturuyordu. Ben küçükken komşumuzun evinde yangın çıkmıştı ve Jay o çocuktuktu işte. Birlikte oyun oy- nayıp anne gibi baktığım çocuktuk. Una Harris ve Brian

Scott yüzünden yanmıştı o ev. Annemin ölümünden sonra paramparça olmamızın nedeni onlardı.

Jay'ın bunu yapmasının nedeni.

Bizim için yapmıştı. Benim ailem ve kendi ailesi için. Gözlerim yaşlarla doldu. Yas, keder ve minnet birbirine karıştı.

Brian'ın sesi artık daha sakindi ama iyi bir sakinlik değildi bu. Neler olduğuna dikkatimi vermek için ayağa kalktım. Yavaşça doğrulup Jay'ın dairesinde silaha benzer bir şey aradım. Biber gazı hâlâ elimdeydi ama işe yarayacağından emin değildim. Ya ona sıkınca Brian refleksi olarak tetiği çekerse?

Maalesef bir sonraki sözünden bir anlam çıkardıysam, o da ne olursa olsun zaten tetiği çekeceğiydi.

"Durumu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler Jason. Artık buraya gelme sebepimi gerçekleştirebilirim," dedi Brian tekdüze bir sesle.

"Beni vuracak mısın? Hiç durma," dedi Jay ve bakışları bana kaydı. Orada olduğumu başından beri biliyordu! Elimde tuttuğum spreye doğru belli belirsiz kafa salladı ama ne demek istediğini anlamadım. Kullanmamı mı istiyordu? Kullanmamamı mı?

Karar vermek için birkaç saniyem vardı ve Brian tetiği çekmeden önce balkona fırlayıp gözünü hedef aldım. Brian spreynin ona temas etmesiyle acı içinde feryat etti ve tabancası ateşlendi. Jay balkonun kenarına doğru atlayınca şok geçirerek nefesimi tuttum. Sanırım kurşun ona çarpmıştı. Brian tabancayı elinden atıp yüzünü tuttu ve silahını kaptım.

Sırtımdan aşağı terler akıyordu. Kalbim küt küt atıyor, göğsüm inip kalkıyordu. Hayatımda elimde hiç silah tutmamıştım ama Brian'a doğrulttum ve o anda bir

sürü üniformalı adam içeri girdi. Silahı elimden almalarına ses çıkarmadım, şokum yavaş yavaş kafama dank ediyordu. Elime kelepçe taktılar ama neler olduğunu açıklayacak halim yoktu. Jay az önce aşağı atlamıştı fakat o sırada kenara tutunan iki eli fark ettim.

Jay kendini tekrar balkona doğru çekince rahat bir nefes verdim.

Atlamamıştı. Demire tutunuyordu. Kurşunun sıyrıldığı yerden gömleğine kan bulaşmıştı. Jay memurlarla sinirli sinirli konuşurken kırmızı lekeye odaklandım. Silahın Brian'a ait olduğunu, benim nefsi müdafaa yaptığımı açıklamaya başladı. Kelepçelerim açıldıktan sonra Jay beni koltuğa götürüp oturttu. Teskin edici bir edayla omuzlarımı sıvazlayıp bana duygu dolu, umut dolu gözlerle baktı. Memurlara terasta bir güvenlik kamerası olduğunu ve çekimlerden olan biten her şeyi izleyebileceklerini söyledi.

Zaman geçti.

Yerimde kaldım. Çocukken birlikte oyun oynadığım o sıksa, bakımsız küçük oğlanın bu tanıdığım adamla aynı kişi olmasına hayret ettim. Onu nasıl tanımamıştım? Eski haline benzemediğini biliyordum ama hatırlamamı sağlayacak bir özelliği kalmış olmalıydı.

O yaramaz gülüşü.

Çünkü o gülüşü düşündüğüm zaman, çocukken oynadığımızda çıktığı gülüşün aynısı olduğunu fark ettim birdenbire. Gözlerimden tekrar yaşlar fışkırırken kalbim çarptı.

Hayatımda çok uzun süre kalmamıştı ama ona değer vermiştim. Sahip olduğum en önemli çocukluk arkadaşlarımdan biri olarak anımsamıştım onu da, kardeşini de. Zavallı erkek kardeşi ölmüş, kaybolmuştu. Sırf Brian ve Una yüzünden hem de.

O gün ofiste onu ilk gördüğüm anda aramızda bir bağ hissetmiştim. Başından beri onu tanıdığım için olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi. Ve o da beni tanıyordu.

Şimdi her şeyi anlıyordum. Jay'ın tüm bunları neden yaptığını anladım. İntikamını alma ihtiyacını anladım. Ama neden bana her şeyi en baştan anlatmamıştı? Neden bunca ay bir sır gibi saklamıştı?

Çok geçmeden daire boşaldı. Jay tamirci gelene kadar kapıyı iterek kapattı ve baş başa kaldık. Sessizce yanıma gelip parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldadım göz göze gelerek. Ona saatlerce uzun uzun bakmak, yüz hatlarını içime çekip ezberlemek istiyordum. Zamanın kısacık bir dakikası boyunca balkonda öldüğünü zannetmiştim. Bir sessizlik oldu. Bana gözlerini dikti ve konuşmaya başladı.

"Çünkü beni görmeni, gerçek beni görmeni istedim. Bana bakınca dayaktan çelimsiz kalmış, ailesi ölmüş, üzgün, küçük bir çocuk görmeni istemedim."

"O çocuğu seviyorum. Büyümüş halini de seviyorum. Hiçbir fark yaratmazdı."

Jay elini saçında gezdirip yerinden kalktı. Odanın diğer tarafına yürüyüp tekrar yanıma gelip oturdu. Ellerimi sıkıca avucunun içine aldı ve gözlerimin içine, çok derinlere dalarak baktı.

"Sana kim olduğumu söyleseydim, o zaman tüm planımı açıklamak zorunda kalırdım. Sen de kesinlikle yapmazdın. Sen fazlasıyla gururlusun ve duruşma öncesi yapmak zorunda olduğum bazı tatsız eylemlere seni dahil etmek istemedim. O yüzden aramıza mesafe koydum zaten. Aramızdaki bağın sana anlatamayacağım sırlar üzerine kurulmasını istemedim. Babana anlatırdın, o da mahkemede beni temsil etmeyi asla kabul etmezdi. Onun

bunu yapmasına ihtiyacım vardı. Brian ve Una'nın ipini onun çekmesi gerekiyordu, çünkü onun ailesini mahveden, hayatını parçalayan insanlardı. Buraya gelmeden önce baban hakkında çok araştırma yaptım. Sınıfını birincilikle bitirmişti. Annen vefat etmeden önce çok yüksek profilli davaları kazanmıştı. Sonra her şey bombok olmuştu. Özgüveni sarsılmıştı. Babana kaybettiklerinin bir parçasını geri vermek istedim."

Ağzım açık kalarak ve yüreğim sıkışarak Jay'e baktım. Babam için yapmıştı. Bize birbirimizden başka önem veren birisi olduğunu hiç bilmiyordum. Meğerse doğru değilmiş. Büyüyüp adam olmuş, bizim için savaşacak kadar bize değer veren bir çocuk vardı. Şimdi yine ağlamak geldi içimden.

"Şşş, ağlama tatlım," dedi gözümdeki yaşlara üzülecek.

Elimi göğsünün bir kenarına, kupa altılısı dövmesinin durduğu yere koydu. Sağlık görevlileri gelip kurşunun teğet geçtiği yeri bandajlamasından beri hâlâ üstü çıplak oturuyordu.

Parmağımı alıp kalplerden birinin üstüne koydu. "Bu sensin Matilda." Yandakine götürdü. "Bu da benim." Yandakine. "Bu kardeşim. Bu annem. Bu senin baban ve bu da senin annen. Altı kalp, hatırladın mı? Dünyada en çok değer verdiğim altı kişi. Bunu hepimiz için yaptım."

Elimi tekrar hareket ettirip göğsünün diğer tarafına, kübist şeklin çizili olduğu noktaya getirdi. Parmağımı şeklin üstünde dolaştırıp "M" harfi çizince birden dövmenin bir göz yanılması olduğunu fark ettim. İllüzyonun ortasında adımın baş harfi saklıydı.

"Bu da sensin, en değerli olan," diye mırıldanmasıyla nefesimi tuttum.

“Bunu benim için mi yaptırdın?” diye fısıldadım kulaklarına inanamayarak.

“Evet Matilda. Sana benimsin diyebilirim ama karşılıklı olduğunu anlamam gerek. Ben de sana aidim.”

Yüreğim çarpıyordu. Diyecek hiçbir şey bulamadım.

Jay elimi boynuma, yara izime getirip ovuşturdu. “Sana verdiğim o mektuplar var ya? Sadece yarısı. Diğer yarısında Una ve Brian daha ayrıntılı anlatılmış. Bir gün evden kaçmak için para ararken dayımın çalışma odasında buldum hepsini. Kaçarken de mektupları yanıma aldım ve okuduktan sonra içimde kara bir delik açıldı. Anneme ve kardeşime olanları düzeltmek, bunu yapan insanları cezalandırmak için bir şey yapmak zorundaydım. Onlar benim tüm dünyamdı. Babam umurumda bile değildi. Cehennemde yansın, umurumda olmazdı. Bu öfke içimde seneler senesi irinlendi. Sonra profesyonel illüzyonist olup kendi ayaklarımın üstünde durmaya başladım. Brian ve Una’yı aramaya koyuldum. Nerele-re geldiklerini gördüğüm anda onları indirmeyi kafama koydum. En tepedelerdi ve anladığım kadarıyla, oraya tırmanmak için çok canlar yakmışlardı.

“Derken aklıma senin ailen geldi. Sizin evinizde geçirdiğim akşamlar hayatımın en güzel günleriydi. Böylece meraklanıp sizi araştırdım. Karşıma evinize hırsız girmesi, annenin vurulması, babanın dayak yiyip yaralanması haberi çıktı. Dokuz yaşındaki küçük bir kız olan seni koca bir adamın saldırısına uğramış hayal ettim ve kan beynime sıçradı. Birilerini öldürebilirdim. Biraz daha araştırınca evinizin Brian’ın şirketine satıldığını gördüm. Bu taşın altında da o herifin olduğunu anladım. Böylece planım büyüdü. Artık sadece kendi intikamımı almakla kalmıyordum. Senin ve babanın da öcünü alacaktım.”

Hâlâ yaramı okşuyordu. “Babam biliyor, değil mi? Geçen gece bu yüzden tartışıyordunuz.”

Jay iç çekti. “Evet. Ona söylemek zorunda kaldım. Bir noktada baban elimdeki kanıtların yarısına anlam verememeye başladı, o yüzden öğrenmesi gerekti.”

“Bana söylemeliydin.”

“Söyleyemezdim, biliyorsun. Hiçbir engel olmadan yürütmek zorundaydım. Riske atamazdım.”

Jay’den uzaklaştım. “Saçmalık. Kimseye anlatmazdım. Sırrını saklardım.”

Jay sinirime aldırmadan konuşmaya devam etti.

“Seni çocukluğumuzdan sonraki ilk görüşüm, iki sene önce babanın ofisinin dışındaki sokaktaydı. Elinde bir sürü kâğıt bardakta kahve vardı ve hepsini tutmaya çalışıyordun. Tanrım, nasıl da güzeldin. Yanına gidip sana yardım etmek, kendimi tanıtmak istedim ama beklemek zorundaydım. Ondan sonra seni bayağı bir izledim. Kafamda kendimce sebepler uydurup nasılsın diye bakmaya geldim. Sen beni hiç görmedin, ta ki ofisteki randevuma gelene kadar. Sana olan hislerim büyüyordu. İlk başta seni kardeş gibi gördüğümü sandım ama sonra bir kadın olarak algıladım ve işim bitmişti. Çok güzeldin... Bense boğuluyordum.”

“Sen... Benden habersiz beni takip mi ettin?”

Jay boğazını temizledi. “Mantıklı bir davranıştı ya da hoş bir şeydi demiyorum. Ama seni uzaktan da olsa görmek zorundaydım. Bağımlılık yapmıştı. Sonrasında da planım tamamlanana kadar sana hiçbir şey anlatamayacağımı anladım. Bu riski göze alamazdım. Bana âşık olmana ihtiyacım vardı, çünkü ben zaten sana sırılsıklam âşıktım.”

Kalbim durdu, resmen atmayı bıraktı. “Ne?” diye fısıldadım.

“Sana âşıktım,” diye tekrar etti Jay. “Sana âşığım. Sana nırım çocukluktan beri seni seviyorum.”

Gözlerinin içine bakınca sözlerindeki samimiyeti gördüm.

Destansı aşk.

Birdenbire bir ampul yandı. Hayatım boyunca istediğim destansı aşka başından beri sahiptim zaten ve hiç hayal ettiğim gibi bir şey değildi. Daha iyiydi çünkü gerçektir. Kusursuz ya da güzel değildi. Hatalar ve fedakârlıklarla, hatta bazen çirkinlikle doluydu. Ansızın Jay’in geçmişte yaptığı kötülüklerin gözümde bir önemi kalmadı. Önemli olan ona karşı hislerimdi ve bu dünyada hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Yine kelimeler kifaysiz kaldı ve titremeye başladım.

Jay tekdüze devam etti. “Sana kimliğimi açıklasaydım ve amacımı en baştan anlatsaydım, belki de benimle bir alakan olmasını istemezdin. O yüzden ben de senin ev arkadaşın oldum. Dostun oldum. Birbirimizi tanıdık. Sen kendine itiraf etmek istemesen de beni sevdiğini biliyorum tatlım. O şahane bebek mavisi gözlerinden şıp diye okuyabiliyorum.”

Suratımı avuçlarının içine alıp başparmağıyla çenemi okşadı. Sustu. Titredim.

“Ailemi o yangında kaybettikten sonra gelip sizin evde kaldım. Muhtemelen sen bunu hatırlamıyorsun ama kafamı yastığa koyup ağlıyordum. Sen odama girdin, yatakta yanıma yatıp bütün gece bana sarıldın. Ömrümün sonuna kadar unutmayacağım. Daha çocuktuk ama o gece kalbimi çaldığını biliyordum.”

Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzölmeye başladı ama Jay hemen sildi. “Hatırlıyorum. Ağladığımı duymuştum. Kâbus gördün sandım, o yüzden içeri girip sana bakmaya geldim.”

“Sen yanımdayken hiç kâbus görmüyorum Matilda.”

“Ben...” Boğazım tılandı. “Kafamda çok soru var.”

Jay’ın bakışları kederlendi ve ilk kez yanlış cümleyi kurduğumu fark ettim. O hüzün hemen geçti ama. Jay koltukta beni kucağına çekerek oturttu.

“Sor öyleyse.”

Bu şekilde saatlerce kaldık ve Jay bana her şeyi anlattı. Planını kurgulaması seneler sürmüştü. İlk başta planı uygulamayı ciddi ciddi düşünmemiş ama intikam alıp rahatladığını hayal ettikçe içinin yağları eriyormuş. Günün birinde adaletin yerini bulması. Her gece yatmadan önce volta atıp planını gözden geçirmiş, bazen yeni parçalar ekleyişini ve böylece daha rahat uyumasını anlattı.

Sonra zor kısıma gelmişti. Yapması gereken birtakım şeyler için çok sağlam olmayan insanların yardımına ihtiyaç duyacaktı, dolayısıyla Seamus Crowley denen bir adamla, şehrin nüfuzlu bir yeraltı babasıyla bağlantı kurmanın yollarını aramış. Rıhtımda o ne idüğü belirsiz korumalarıyla gelip Jay’ın buluştuğu adam buymuş meğer. Parkta yanımda peydah olan.

Jay, Seamus’a, David Murphy’yi öldü gibi gösteren sahte belgeleri düzenlemesi için para ödemiş. Adam aynı zamanda belgelerin, mahkeme öncesi ortadan kaybolmasına da yardım etmiş. İşte Jay o yüzden *The Daily Post* ofisinin önünde o gün Brian’ın cebinden bir şey almış. Gazetenin arşiv odasına girebilmek için adamın binaya giriş kartını yürütmüş. Jay’in suçlu bir adamla işbirliği yapması fikri beni endişelendirse de Seamus’a borcunu tamamen ödediğini garanti etti. Seamus’un beni tehdit etmesiyle Jay harekete geçip adama olan tüm borcunu kuruşu kuruşuna ödemiş.

Hem David Murphy hem de Una Harris'e malumat taşıyan adam rolündeki kameraman Blake planın bir parçasıymış. Tıpkı Jessie gibi onlar da Jay'in eski yakın arkadaşlarıymış ve Jay'in onlar için yaptığı bir sürü iyiliğin karşılığını ödemek istedikleri için yardım etmeyi kabul etmişler. Blake, video çekimlerine başlamalarından uzun zaman önce Una'ya bilgi taşıyan biri olarak çalışmaya başlamış, kadının güvenini kazanıp ölüm haberine inanmasını sağlamış.

Televizyon programına gelince, Jay çok az kişiyle birlikte çalışmış. Sadece David Murphy'nin ölü olmadığı sırrını tutabilecek birkaç kişiyi seçmiş. Televizyon yöneticileri ancak Una Harris'in haberi yayınlandıktan sonra programı sonlandırmış ve Jay kadına inanmalarına ses çıkarmamış. David'in aslında hâlâ hayatta olduğunu belirtip gereken düzenlemeyi yapmaktan kaçınmış. Zaten gösteriyi oluştururken Jay çoğunlukla kendi cebinden harcadığı için kanal da finansal açıdan fazla bir kayıp yaşamamış.

Peki Jay, Una'nın bu hikâyeyi yazacağını nereden bilmişti? İşte *bunu* ifşa etmemek üzere yeminliyorum. Ancak şu kadarını söyleyebilirim:

Babamın boшта duran odamızı yenileyip kiraya verme fikri kendisine ait DEĞİLMİŞ. Jay'in gösterisine katılan üç gönüllü de yazdıkları müzik grubunu, kitabı ve tabloyu kendileri akıl etmemiş. Her şey gün gibi ortada ve bilinçaltının gücü muazzam bir muamma. Dolayısıyla hayır, Jay'in sihirle alakası yok. Tanrısal süper zihin okuma yeteneklerine de sahip değil. (Jerry Burke, 2013, Hotmail.) Sadece şunu diyelim, eğer bir insanın beynini yarıp içine bakabilerseniz, gerçekten de çok aydınlatıcı bir deneyim yaşadınız.

Jay bana her şeyi anlatmayı bitirdiğinde beynim acıyordu.

"Tüm bunlara ne kadar zaman ayırdığına inanamıyorum," dedim ona. "Öylesine bir çaba ki kendimi işe yaramaz hissediyorum."

Jay kolunu koltuğun sırt kısmına yasladı. Elini saçım-
da gezdirdi. "Kendi değerinden asla şüphe etme Matilda. Tüm hayatım, bütün kariyerim tek sonuca, sadece bir an süren bir sonuca varmak için uçsuz bucaksız araştırma ve zaman ayırmayla geçiyor. Her illüzyon saatler, haftalar, aylar boyu planlama gerektiriyor ve her biri de buna değer. Birçok açıdan, ailelerimizin hakkını savunmak için yaptıklarım bu sürecin bir kopyası ve bir anından bile pişman değilim. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye fısıldadım.

Gözlerini bana kenetledi. "Çünkü her adım beni buraya getirdi. Sana."

Ağzı o kadar dibimdeydi ki resmen tadını alabiliyordum. Nefeslerimiz karıştı, aylardır bastırılan açlık ortaya çıktı. Dudaklarımı yaladım ve Jay bu hareketi aç gözlerle izledi. O saniyeyle bir sonraki saniye arasında ağzını dudaklarıma getirip ateşli bir tutkuyla beni öptü. Bedenim onunkinde eridi. Ellerim kemerini yokladı, pantolonundan kurtulmak istedi.

"Çok zaman oldu," diye mırıldandı boynumu emerek. "Son aylarda seni öpmeyi, tadını almayı ne kadar çok istediğimden haberin var mı?"

İnledim. "Hem de nasıl."

"Evet, hem de nasıl," dedi çatlak bir sesle. "Öyle ki mastürbasyonda master tezimi verdim."

Kıkır kıkır güldüm bu kez. "Jason, lütfen bir daha mastürbasyonda master tezimi verdim deme."

"Nedenmiş? Hoş bir ahengi var." Elleri bacaklarımın arasına gidip eteğimi yukarı sıyırdı ve iç çamaşırımı hemen geride bıraktı. Parmaklarını içime sokarken inledim ve Jay dışından küfretti.

"Hoşlanmadım."

"Çok sevdin." Bir kere soktu.

"Yapma." Bir daha soktu.

"Evet, seviyorsun." Parmakları hızlanmıştı, girip çıkıyordu. Artık konuşmak istemiyordum. Yine de son lafı onun söylemesini yediremedim.

"Yapma."

"Seviyorsun. Hem de bayılıyorsun. Beni de seviyorsun."

Nefesimiz kesildi, göz göze geldik. Jay hâlâ parmaklarıyla beni becerirken gözlerimin içine uzun uzun baktı. "İnkâr etmeye çalış, hadi. Meydan okuyorum," dedi o karanlık, seksi bakışıyla.

"Seviyorum..."

Diğer elini dudaklarımın üstüne koyup beni susturdu, sonra beni kucığına alıp odasına taşıdı. Buradaki odasına birkaç kez girmiştim ve beni yatağa yatırıp üstümdeki her bir giysi parçasını çıkarırken heyecandan titriyordum.

Göğsüm hızla inip kalkarak öylece yatıp kaldım. Jay benden uzaklaştı. Birkaç saniye sonra cırılçıplaktı ve tekrar vücuduma doğru emekliyordu. Bacaklarımı ayırdı ve ağzı doğrudan cinsel organımı buldu. Dili klitorisime temas ettiği anda çığlık attım.

Jay haklıydı. Çok uzun zaman olmuştu.

Çılgınlar gibi hareket etti. İkimiz de birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk. Jay bakışlarını kaldırıp bana baktı. Gözleri buğuluydu, yanaklarım alevliydi. Böyle çabucak

hem gerçek anlamda hem manen beni soymasına bayılıyordum. Ona taparak parmaklarımı saçlarında gezdirirken yüreğim patlayacak kadar kabarmıştı. Vücudum yay gibi gerilince birazdan geleceğimi anladım.

Sert ve hızlı bir orgazmla sarsıldım. Zevk her yanıma yayıldı. Coşkuyla ilan-ı aşk ederek patladım. "Seni seviyorum Jay. Seni çok seviyorum."

Jay bana gülümsedi. Yamuk ve nefes kesici bir tebesüm çakarak cevap verdi. "Evet, seviyorsun. Ben de seni seviyorum Watson."

"Gel buraya," diye mırıldanarak onu yukarı doğru çektim.

Jay'ın sertliği bacaklarımın arasına değerken dillerimiz birbirine çarptı. Kalçalarını aniden, hızla öne itmesiyle içime girivermişti. Öpüşmeyi kestik, gözlerimiz kilitlendi.

Jay eliyle suratımın bir yanını avuçladı, bakışları saygı doluydu. "Sen benim evimsin Matilda," diye nefes verdi bir ant içercesine. "Şu anda çok huzurluyum. Benimsin."

Tüm bedenimde tüylerim diken diken olarak inledim. "Söyle," diye bastırdı.

"Seninim," dedim sesim kalınlaşarak. Bu adama karşı duyduğum aşk damarlarımdan patlayabilirdi. "Seninim."

Şakaklarını incecik bir ter tabakası kaplayarak şahane bir tebesümle dudakları aralandı. Jay ağzını benimkinin üstüne koyarak fısıldadı. "Evet, benimsin. Ben de seni nim."

Beni vücuduyla saatlerce tüketti. Tutkusu beni benden aldı. Ruhu benimkinin kusursuz eşiydi. Gökyüzü aydınlanmaya, yepyeni bir günü müjdelemeye başlayana kadar seviştik.

İki gün sonra babamla bana bir mektup geldi. Zarfın üstündeki el yazısını, Jay'e ait o deli dolu, dağınık harfleri hemen tanıdım ve ağzım kulaklarıma vardı. Aynı zamanda açıp içindekini görmek için iyice heveslendim. Zarfın köşesindeki minik kalp ve içindeki altı rakamı da müthiş bir ipucuydu.

Jay günlerdir tam bir gizem insanı olup çıkmış, yeni bir gösteri tasarlıyordu. Doğruya doğru, öğrenmek için çatlıyordum ve bu zarfın içinden bir ipucu çıkacağından emindim.

Zarfı açıp içinden küçük kare şeklinde bir kart çıkardım. Bir davetiyeydi.

Bayan Matilda Brandon ve Bay Hugh Brandon, 8 Şubat Cumartesi akşamı saat sekizde Jay Fields ile *The Paint Cellar*'da çok özel bir gece geçirmek üzere davetlidir.

Kartın arkasını çevirdim ama boştu. *Paint Cellar* en son gösteri yaptığı mekândı fakat davetiyede gösteriden

söz edilmiyordu, o yüzden neye davet edildiğimizi tam anlayamadım.

Babam omzumun üstünden bakış attı. “Ah,” dedi, “erkek arkadaşından esrarengiz bir davetiye. Bakalım bize neler hazırladı.”

Babama dönüp sııttım. Geçen gün onu karşıma alıp Jay ile birlikte olduğumuzu anlatmıştım. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama kesinlikle şu iki kelimelik cevabına hazır değildim: “Hele şükür!”

Sanırım babam, Jay ve ben konusunda hep bir şeyler sezmiş ama çaktırmamıştı.

Omzumu sıkıp davetiyeyi elimden alarak aynen benim yaptığım gibi arkasmda bir şey yazıyor mu diye baktı.

Sonra başını kaldırıp bana gözlerinde ince bir duygusallıkla tuhaf tuhaf gülümsedi. “Genç Jason seni bir maceraya götürecek Matilda. Her anının tadını çıkaracağına söz ver.”

Kastettiği şeyi çözmeye çalışarak bakakaldım. Sonra elini sıkıp, “Tamam,” diye cevap verdim.

Hayatım boyunca hep temkinli biriydim, hiçbir zaman olayları akışına bırakmazdım. Sanırım babam kendince bana tedbiri biraz bırak diyordu. Serüvenin tadını çıkar.

Ben de her iniş çıkışın heyecanını yaşamayı planlıyordum.

Cumartesi günü tam rica edildiği üzere mekâna geldik. Seyirciler otuz kırk kişiden oluşuyordu, alelade oturmuşlardı. İlk gösteride karşılaştığım coşkulu hayranlar yerine buradaki insanlar hallerinden pek memnun değil gibiydi. Hatta aralarında gıcık bir atmosfer saklıydı.

Sahneden birkaç sıra geride oturan Jessie ve Michelle gözüme çarpınca babamın koluna girip onu yanlarına doğru götürdüm.

“Selam kızlar,” diyerek Jessie’nin yanına oturdum. “Neler olduğuna dair bir fikriniz var mı?”

Jessie omuz silkti. “Bu sefer beni dışladı. O yüzden sizin kadar meraktayım.”

Kafa salladım. “Peki ya bu insanlar? Burada olmaktan pek mutlu değiller sanki.”

Jessie sırttı. “Evet, ben de aynı havayı sezdim. Jay yüzünü gösterince hepsi açığa çıkacak eminim. Ah, bu arada, Brian’ın cinayete teşebbüsle suçlandığını ve Una’nın bilgisayarlara izinsiz girme suçundan dolayı yargılandığını duydu mu?”

“Gerçekten mi?” diye bağırdım çenem yere düşerek.

“Gerçekten,” dedi Jessie.

İçimde garip bir tatmin oldu. O ikisinin onca insanın dünyasını kararttıktan sonra nihayet layıklarını bulmaları içimin yağlarını eritti. Jay’e teşekkür şarttı.

Daha fazla konuşmadan ışıklar kısıldı ve sahne arkasına bir video yansıtılmaya başladı. Geçen hafta çekilen piyango numaraları görüntüdeydi, hoş bir sarışın kadın gelen topları alıp okuyordu. İzleyiciler arasında mırıldanmalar oldu ve video sona erdi. Bir başka video başladı. Bu kez Jay kendi evinin oturma odasında duruyordu. Kameraya bakarak konuşmaya başladı.

“Herhalde hepiniz bu akşam buraya neden davet edildiğinizi merak ediyorsunuz.”

Önlerden bir adam küçümser gibi homurdandı. “Evet, tam on ikiden vurdun.”

“Sanırım şu anda en sevdiğiniz insan olmadığımı söylemek de yanlış olmaz. Hepiniz benim yüzümden işinizi

kaybettiniz. Açtığım dava sebebiyle gazeteniz kapandı. Herhalde şu anda yüzümü bile görmek istemiyorsunuzdur, o yüzden kısa keseceğim. Gazetede çalışan herkesi tek tek araştırdım ve sadece otuz üç kişilik sizler temiz çıktınız. Dolayısıyla şimdi size soracağım soru, geçen hafta sayısal oynadınız mı? Muhtemelen hayır ya da evet ama şansım dönmedi diyeceksiniz. Esasında düzeltmek isterim. Otuz üçünüz de oynadı.”

Seyircilerden şaşkınlık dolu sesler duyuldu ama çoğu kişi şüpheliydi. Görüntüdeki Jay cebinden bir kâğıt çıkarıp kameraya tuttu.

“Bu sayıları görüyor musunuz? Tanıdık gelen var mı?”

Kâğıdı şöyle bir taradım. Bir sayısal biletiydi ve seçilen sayılar tam da az önceki videoda çekilen rakamlardı. Kazanan sayılar! Odadakilerin nefesi kesildi. Görüntüdeki Jay’e huşu içinde bakıyor, bunun nasıl gerçek olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Sayısalı tahmin etmek mümkün değildir. Kesinlikle değildir.

Herkes allak bullaktı. Görüntüdeki Jay, *Alice Harikalar Diyarı*’ndaki Cheshire kedisi gibi ağzı kulaklarına yayılarak kameraya doğru yürüdü. Kamerayı alıp mutfak masasına götürdü. Masanın üstüne, adresleri ve pulları tamam bir sürü zarf saçılmıştı. Jay zarfları yakın çekime alıp kameranın arkasından konuştu.

“Bu adreslerden size tanıdık gelen var mı?” diye sordu.

Bir kadın yerinden kalkarak konuştu. “Şu benim ev adresim!”

“Dikkatlice bakarsanız,” dedi videodaki Jay, “her bir zarfın sizden birisinin adresine yazıldığını görürsünüz. Her zarfta, alıcısını bulacak bir çek yer alıyor. Geçen haftaki sayısal dört milyon avroyu geçmişti. Hepiniz oy-

nayıp kazandığınız için, hepiniz yüz yirmi beş bin avro cukkaladınız. Umarım son günlerde başınıza gelen talih-sizliğin tesellisi olur.” Kamerayı tekrar koyup kendine çevirdi. “Bu videonun sol alt köşesine bakarsanız, dün çektiğimi anlarsınız. Şu anda postanedeyim. Yarın sabah posta kutularınızı kontrol edin. Sizi bekleyen bir sürpriz bulabilirsiniz.” Kameraya gülümsedi ve video bitti.

Seyirciler heyecanlandı, inanamayan bağırışlar doldurdu içeriği. Jay garip bir numarayla hepsi adına sayısalı kazanmıştı.

Tam bir sihir. Yoksa hepsi numara mıydı?

Nasil yaptığını ona sormak istedim ama ondan eser yoktu ki. Ardından birinin bakışlarını üstümde hissettim. Arkama dönünce Jay’in mekânın arka tarafında dikildiğini gördüm. Gülümsedi. Başını sallayarak onu takip etmemi istedi ve arkasını dönüp dışarı çıkan koridora doğru yürüdü. Ben de yerimden kalkıp ona doğru koştum. Jay ona yetişmem için yavaş gidiyor, Temple Bar’ın kaldırım taşlarına doğru dışarı adımını atıyordu. Cumartesi gecesi grupları gruplar halinde dışarıdaydı. Sarhoş bağırışları ve heyecanlı kahkahaları kulakları çınlatıyordu.

Jay, gözlerinde alameti farikası olmuş, numara sonrası hin kıvılcımla bana döndü. Ağzım kulaklarıma vararak başımı iki yana salladım. Jay koluma girdi.

“İyi akşamlar Watson. Bir yürüyüş yapmak ister misin?”

Sessizce başımı salladım ve sokakta yürümeye başladık, sonra birden durup ona baktım ve ellerimi sertçe göğsüne koydum. “Tamam, sormazsam çatlarım. Gerçek miydi? Gerçekten sihirli bir şekilde o insanlar için sayısalı mı kazandın?”

Jay sırtıttı. "Teorini sevdim."

"Hımm, aslında tazminat davasından kazandığın parayı kullandığını düşünmüştüm ama o iki milyondur, dört değil."

Jay tek kaşını kaldırıp cevap verdi. "Aslında o parayı ev içi şiddete maruz kalanları koruma derneğine bağışlıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Öyle mi?"

Başparmağını çenemde gezdirdi. "Evet. Sanırım senin iyi kalpliliğin bana bulaştı," diye mırıldandı dalgın dalgın ve yüz hatlarımı süzdü.

"Yemezler. Sen de hep iyi kalpliydin. Fazlasıyla iyi. Ama lütfen, bu gece videoda izlediklerimin doğru olduğunu söyle."

Jay bana uzunca bakarken gözleri sokak lambasının altında kahve yeşil parladı.

"Gerçekten bir cevap istiyor musun?" diye sordu. "Bilmemek ve sınırsız ihtimale sahip olmak daha heyecan verici değil mi? Mesela ben bir dâhiymişim ve sayısalı tutturmanın matematiksel formülünü keşfetmişim. Ya da çekilişte görev alan adama rüşvet yedirip hile yapmışım." Durup kakhaha attı ve videoda gösterdiği bileti cebinden çıkardı. "Ya da belki de bu bilet sahte ve onlara sadece kendi paramı veriyorum. Belki medyumum. Belki poker masasında çok dirsek çürüttüm. Belkilerin sonu gelmez Watson; ama ikimiz de gizemin gerçekten daha iyi olduğunu biliyoruz. O zaman neden sihirle yaşıyoruz? Tekrar çocuk olalım ve fantastik şeylere inanalım. Biraz göz yanılısamıyla hayat daha eğlenceli."

Şeytani bir edayla bana göz kırptı.

Tebessüm etmeden duramayarak ona başımı salladım. Parmağımı göğsüne bastırıp sırtıttım. "Sen Bay FIELDS, çekilmez birisin."

Kahkaha attı. "Yalan. Beni çok çekici buluyorsun. Yalan söylediğin zaman anlıyorum, hatırladın mı?"

"Bundan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

"Mecbur değilsin," diye şefkatle konuştu. "Nefret ettiğini de anlıyorum."

Birden aklıma bir fikir geldi ve ona işaretparmağımı salladım. "Aaa, sana bir kere yalan söyledim ve ruhun duymadı."

"Ya," dedi Jay ilgilenererek. "Ne zamanmış?"

"Hani bir adamın bana saldırdığı gece. Herhangi birisi değildi. Una oradaydı."

Jay yavaşça daha çok güldü. "O zaman da yalan söylediğini anlamıştım. Ertesi sabah parmak boğumlarımın ne hale geldiği dikkatini çekmedi mi?"

"Hayır, çekmedi. Bu ne demek ayrıca? Geceyi bizim koltuğumuzda geçirdin."

"Bütün geceyi değil. Çaktırmadan dışarı çıktım. Una'nın seni tehdit etmesi için tuttuğu götü buldum ve bir daha asla yapmayacağından emin oldum."

Nutkum tutulmuştu. "Nereden anladın?"

"Sana birkaç masum soru sorup tepkilerini takip ettim ve gerisini kendim tahmin ettim. Bana yalan söyleyebilmek için kırk fırın ekmek yemek gerek." Durup yumuşadı. Seksi bir sesle, "Sana o kadar takığım ki kılına kadar biliyorum," dedi.

Cevap beni hem sonsuz mutlu hem de sonsuz sinir etti.

"Şey, peki. Bu biraz havalı."

Jay kıkırdayarak elini belime doladı ve beni kendine çekti. Yüzümü omzuna gömüp kokusunu içime çektim. "Ve seni seviyorum," diye fısıldadım.

Çenemi tutup dudaklarımdan yavaşça, doyasıya öptü ve nefes aldı. "Evet, seviyorsun."

Yanımızdan geçen bir sürü kişi ıslık çalıp teşvik edici sözlerle seslendiler. Jay beni kendine o kadar sıkı çekmişti ki şu anımızı bozarak cebinde titreşen telefonu duyabiliyordum.

Öpüşmeden ayrılarak kıkır kıkır güldüm. "Cebinde titreşen şey telefon mu, yoksa beni gördüğüne mi sevin-din?"

Bana yan yan sırtıp telefonu çıkardı. "Her ikisi de."

Konuşma esnasında beni bırakmadı ama. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum fakat diyalog çokça evet hayır cevabından oluşuyordu. "Harika, o zaman yakında görüşürüz," diye de bitti.

Jay telefonu tekrar cebine sokuşturup beni kendine çekerek dudaklarını şakaklarıma bastırdı. "Kimdi arayan?" diye sordum.

Cevaben sırtınca içim bir hoş olarak titredim. "Amerika'daki temsilcim. Verdiğin sözü tutmak üzeresin tat-lım."

"Hı?"

"Az önce bir dizi gösteri planladım. Vegas'a gidiyoruz hayatım."

Jay'e ağzım açık bakakalarak bir keresinde bana yaptığı numaralardan birinin sırrını açıklayışını, karşılığında benim de bir sonraki şovunda onunla Amerika'ya gitmeye söz verişimi hatırladım. Anlaşılan babama verdiğim sözde de durup Jay'in beni bu maceraya götürmesine izin verecektim.

Güçlkle yutkundum ve her yerim heyecanla titreşerek cevap verdim. "Gidiyoruz galiba. İple çekiyorum!"

Epilog

Birkaç ay sonra. Las Vegas, Nevada.

İğneyi yanlışlıkla elime batırınca küfrettim. Sıradaki performansında giymek üzere Jay için tasarladığım takım elbise bitmek üzere. Çok yakın zamana kadar sadece elbise çiziyordum ama artık Jay'in stil ve gardırop ekibinin daimi üyelerinden biri olduğum için gerçekten orijinal bir şeyler yapmak için ilham geldi. Jay'i tam anlamıyla temsil eden bir kıyafet.

Annem burada olup bana yukarıdan baksaydı, bence koltukları kabarırdı. Bana öğrettiklerini alıp bir kariyere dönüştürmüştüm. Babama yeni bir sekreter eğitmem iki haftamı almıştı ama artık nihayet hukuk bürosu günlerim tarihe karışmıştı.

Artık stil danışmanlığı yaparak ve kendi çizimlerimi tasarlayarak geçiniyorum. Benim için daha şahanesi olmazdı.

Takım elbisenin son kısmı elle dikilmek zorundaydı. Sol yakanın köşesine minik, kırmızı bir kalp konacaktı

ve o kadar odaklanmışım ki kendi elime iğne batırıp kanattım. Parmağımı ağzıma sokup yara bandı aramaya gittim. Bulup hemen elime sararak dikişe geri döndüm. Gece mavisi kumaşta elimi gezdirip çıkardığım işle gurur duydum.

Jay'e bu sürprizimi göstermek için sabırsızlanıyordum. Son birkaç haftadır elbise üstüne mükemmel otursun diye gizliden gizliye ölçülerini alıyordum ama neyin peşinde olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. İğneyi tekrar kumaşa sokmak üzereyken derimde bir soğukluk hissettim. Öne bakınca nefesim kesildi. Şaşkınlıktan elimle ağzımı kapattım.

İşte oracıkta, parmağımın üstünde, hayatımda gördüğüm en güzel tektaş pırlanta duruyordu ve bir saniye önce yoktu. Upuzun bir süre baktım. Tekrar ayağa kalkıp yatağımın başucundaki aynaya yürüdüm ve elime baktım. Derken Jay'in, dudaklarındaki tebessümden sevgi ışınları yayarak kapıda dikildiği gözüme takıldı.

Erkek arkadaşınız illüzyonistse hayatınız böyle oluyor işte. Aniden ortaya çıkmak gibi bir alışkanlığı var ve aslında içten içe, yaramaz numaraları seven ve insanları şaşırtmanın cafcaflı yollarını bulan, koskocaman bir çocuk.

Çocukluğunu yetişkinler çalmış olabilirdi ama Jay kurguladığı her yeni numarayla o çocukluğu bir kez daha yaşıyordu. Aylardır etkisindeydim.

Dönüp elimi ona doğru sallayarak, "Bu ne?" diye sordum. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, yüzük parmağıma takılmış yüzüğün bariz manasına inanmayı reddediyordu.

Kalbim bin parçaya bölünmüşken ve eriyip sevgi dolu hislerle fokurdarken gayet ciddiyetle, "Senin," diye cevap verdi kurnaz piç.

Aşkla gözlerim doldu. Gergin heyecandan yanaklarım pespembe oldu. "Jason, bu yüzüğü parmağıma nasıl taktığının açıklamasını yaptırmayacağım ama bana n-neden taktığını söyleyeceksin," diye kekeledim heyecandan konuşamayarak.

Jay uzun adımlarla bana yürüyüp ellerimi tuttu. Kaldırıp göğsüne koyarak eliyle okşadığı yüzüğe baktı.

"Bana ait olmanı istiyorum. Tüm dünyaya bana ait olduğunu söylemek istiyorum. O yüzden taktım Watson."

Akan gözyaşımı geri itip gözlerimi kapatarak fısıldadım. "O soruyu sorman gerek."

Jay öne eğilince sıcacık nefesi yanağıma çarptı. Gözyaşlarımı öpücükleriyle durdurup burnunu şakaklarıma sürttü. "Benimle evlenir misin Matilda?" diye sordu yumuşacık.

Anında gözlerimi açıp gözlerine baktım ve cevap verdim. "Evet! Aman Tanrım, evet!"

Jay suratımı avuçlayıp beni öpmeye başlayınca gömleğini çekiştirmeye, bir an önce ve en kolay şekilde bundan kurtulmanın yollarını aramaya koyuldum. Fazla düşünmeme gerek kalmadı çünkü Jay geri çekildi. Gözlerinde hınzır bir kıvılcımla aceleyle soyunmaya başladı. Sergilediği teninin her bir santimini gözlerimle yiyerek seyrettim. Ancak Jay çıplak kalınca bana gelmedi. Onun yerine takım elbiseyi bıraktığım yere yürüdü.

Dönüp bana bakarak sordu. "Bana mı?"

Kalbim sıkıştı. "Evet Jay, sana."

Kumaşa diktiğim minik kalp şeklini görünce sırıttı. Parmağını üstünde gezdirdi ama tek kelime etmedi. Sesizliği her şeyi dile getiriyordu. Üstüne denedi. Bir dakika içinde tamamen giyinmişti. Önünde durup yakasını düzelttim.

“İyi görünüyorsun müstakbel kocacığım,” diye güldüm.

Jay de sıcacık gülüp neşeyle beni kollarına alarak yatağa attı. Gözlerinde şehvet dolu, kapkara bir bakışla üstüme doğru çıktı. “*Şimdi* kocan olmak istiyorum. Beklemek istemiyorum.”

Kıkırdadım. “Sence babamla Jessie’yi buraya ne kadar çabuk getirebiliriz? Biliyorsun ki onlarsız nikâh kıyarsak kafayı yerler.”

Jay başını yana kırıp şöyle bir düşündü. “Hımmmm, iki gün mü acaba?”

“Fazla çabuk Jay. Korktum. Emin misin?”

Jay öne eğilip boynuma bir ısırık attı. “Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım.”

Eridim. “Tamam o zaman. Bir kuralım var.”

Dudakları boynumdan aşağı hareket ederken, ciddi ciddi dikkatini vermeden, “Neymiş bakalım?” diye sordu.

“Elvis kılığına girmiş biri tarafından evlendirilmek istemiyorum,” dedim kararlı bir edayla.

Jay durup yüksek sesle kıkırdayarak bana baktı. “Tamam, anlaştık. O halde... Deerstalker stili kep giyen rahiplere ne dersin?”

Bir parmağımla göğsünü dürtüp kahkaha attım. “Sherlock Holmes eşliğinde de evlenmeyeceğiz Jason. Hayatta olmaz.”

Jay daha çok güldü. “O zaman ben Sherlock olayım, sen Watson?”

“Şu anda bilerek beni gıcık etmeye çalışıyorsun,” diye onu azarladım gülerek. “Kıyafet benim işim. Nikâh günümde de güzel bir gelinlik giyeceğim Jay. Asla ödün vermem.”

“Sanırım idare ederim,” diye kulağıma mırıldanırken eli eteğimin altından yukarı doğru çıkıyordu. “En azından seni soymayı iple çekerim.”

Yüzünü göğsüme gömmesiyle gelinlik melinlik, Sherlock Holmes, John Watson, Elvis ve pattadanak parmağında beliren tektaşlar aklımdan çıktı. Hayatımı bir maceraya dönüştüren ve bana mucizeler gösteren bu muhteşem adamın kollarında kayboldum.

Jason Fields yanımdayken dünya çok büyülü bir yerdi.

SÖN

"Daha ilk çıktıkları buluşmaya kâğıtları, notlar, plânlardan ibaret
açın sabır sizler olacaklardır!" -J.M. DARROWER

KÖPRÜ

CLAIRE WALLIS

YABANCI

Emma'nın Öndeyisi

Köprüde dikiliyorum. Birdenbire, acımasız bir netlikle farkına varıyorum. Bir tek ben olmadığımı anlıyorum. Bunu daha önce de yaptığını biliyorum. Diğer kadınlarla. Başka şehirlerde. Başka köprülerde. Ama önemi yok. Onlar ben değildi.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildi?

Elbisemin yeşil kumaşı tenime yapışıyor; hava durgun ve nemli. Ellerim arkamda bağlı, ama ağlamıyorum. Direnmiyorum. Tenim öfkeyle veya korkuyla yanmıyor. Bedenimin kontrolü beynimde ve sezgilerime siktir olup gitmelerini söylüyor. Karanlık nehre baktığımda her şey yerli yerine oturuyor. Resim tamamlanıyor.

Nefesi düzenli, derin. Onun sükûneti her zaman benim çalkantılarımdan beslenmiş, hatta ondan heyecan duymuştur. Ama bugün değil. Bugün sadece huzur var. Benden ne istediğini biliyorum ve hatta burada, her şeyin kıyısında dururken bile, onu seviyorum. Benden atlamamı istese atlardım. Hiç tereddüt etmezdim. Şimdi bunu biliyorum ve o da biliyor. Sanırım hep biliyordu.

Bekleyişindeki gözle görülür güzelliği hissedebiliyorum. Bu yegâne şeyi yapmak onu çok ama çok mutlu edecek; şimdiye dek birlikte yaptığımız her şeyden çok daha fazla. Bu her şeyi daha iyi kılacak. Biliyorum.

Yenilmeyeceğim.

Birdenbire, elini yüzümde hissediyorum. Usulca iç çekip başımı avucuna yaslıyor ve teninin yumuşaklığını hissediyorum. Kokusunu içime çekiyorum. Gülümseyişi küçük, çekingen. Ama ben bunu yaparsam, bu olursa, yüzü neşeyle aydınlanacak, dişleri görünecek ve gözleri parlayacak. Sıkıştığı yerden kurtulacak.

Eli yüzümden çekiliyor ve dizüstü çömeliyor. Ayaklarının üzerindeki kum torbaları ağır görünüyor. Onları ayak bileklerime bağlarken kıpırdamadan duruyorum. Sessizim, çünkü korkmuyorum. Üzgün değilim.

Tanışmamızdan hemen sonra beni bu köprüye getirmişti. Bana köprünün makaslarının üzerine çizilmiş renkli grafitiyi göstermiş ve bu yasadışı sanatın basit bir köprüyü bir sanat eserine dönüştürdüğünü söylemişti. Bu birisinin şaheseri, demişti. Muhtemelen kendi yeteneğinin farkında olmayan bir çocuğun böyle etkileyici bir şey yaratabilmiş olması onda apaçık bir şekilde derin bir tesir uyandırmıştı. O zaman, neden bu kadar büyülediğini merak etmiştim. Ama şimdi... şimdi ortada. Biliyordu, o zaman bile, tüm bunların olacağını biliyordu. Çünkü daha önce de olmuştu. Diğerleriyle.

Yine de bunların hiçbirinin önemi yok.

Çünkü şu an ben buradayım ve biriciğim.

David'in Öndeyişi

Onu seviyorum. İçtenlikle seviyorum. Bu, diğerlerinin hiçbirisi için söyleyemeyeceğim bir şey. Fakat ben, lanet olası orospu çocuğunun tekiyim ve ona olan sevgime rağmen bunu yapmam gerek.

Galiba tüm bu pisliği geride bıraktığımı sanmıştım. Onunla sonsuza dek birlikte olmaya devam edebileceğimi sanmıştım. Hayatımda ilk kez bir parça gönül rahatlığı duymuştum. Mutluluk. Ama sonra, her zaman olduğu gibi, o amansız sızı tekrar içime girip beni kasıp kavurarak aç bir kemirgen gibi beynime dişlerini geçirmeye başladı. Kontrolün tamamen bende olduğu tek bir mükemmel âna duyduğum açlık. Yok sayamıyorum. Onunla bile. Onu gerçekten sevmeme rağmen.

Köprüde dikiliyorum ve yüzündeki bir şey birdenbire bana her şeyi anladığını söylüyor. Tek olmadığını biliyor. Bunu daha önce de yaptığımı biliyor. Gözlerime bakıyor ve karanlığa rağmen ruhumu görebildiğini biliyorum. Doğrudan diğerlerini görüyor; altısını birden. Üç şehri ve diğer dört köprüyü görebiliyor. Artık biliyor, hâlâ da

böyle sakin. Değişmiyor. Ama önemi yok. Çünkü onlar, o değildi.

Elimi yüzüne koyuyorum. İç çekip yanağını avucuma yaslıyor, nefesi tenime geliyor. Lanet olsun! Teni soğuk. Isı yok. Öfke yok. Telaş yok. Kısa bir süre sonra korkunun üzerine çökeceğini bilerek, ona hafifçe gülümsüyorum. Hep öyle olur, çünkü bu mükemmel anda her zaman korku vardır.

Yanına çömeliyorum ve neredeyse çıplak bacaklarına parmaklarına dokunuyorum. Ona tekrar dokunmaya cesaret edemem gerçi, çünkü birden anlıyorum ki eğer dokunursam, fikrimi değiştirebilirim. Bu durumda bize ne olurdu? Şimdi buradayız ve ben kendi hevesimle dolup taşıyorum. Kum torbalarını çıplak ayak bileklerine bağlamaya başlarken bir an yüzüne bakıyorum. Direkt önüne bakıyor, kendi düşüncelerinde kaybolmuş. Alnı sert. Dudakları kapalı. Sanırım hafif bir gülümseme görüyorum. Bedeninde bir damla bile korku yok.

Neden?

Acı bir farkına varış bana bir kamçı gibi vuruyor. Korkmuyor, çünkü bunu yapmak istiyor. Onu sevmemi öyle feci istiyor ki şu an ondan istesem, gönül rızasıyla bu köprüden atlayacak. Sırf bunun beni mutlu edeceğini bildiği için. Bunun beni düzelteceğini düşündüğü için.

Şimdi çok öfkeliyim. Bu kadına karşı nefretle doluyum. Hayır, kendime karşı. Onu çoktan deli gibi seviyorum. Bunu görmedi mi? Hissetmedi mi?

Ben lanet olsası sapık, orospu çocuğunun tekiyim ve sevdiğim kadın, sırf beni mutlu etmek için onu aşağı itmeme hazır bir şekilde köprüde dikiliyor. Şu işe bak.

Tekrar kum torbalarına bakıyor ve düğümleri gerekenden çok daha yavaşça bağlamaya devam ediyorum;

Çünkü bir inilti, bir sızlanma, bir Őey bekliyorum. Bunu yapacađımı anladığına dair bir iŐaret. Korktuđuna dair bir iŐaret. Belki fikrini deđiŐtirdiđine, benim dűzeltilmeye deđer olmadığına dair bir iŐaret. Aslında, benim sevgimi istemediđine dair bir iŐaret. Ama tek gűrdűđűm sođukkanlılık ve kontrol oluyor.

Bu, insanı çileden çıkaran bir Şey.

Ayađa kalkarken űfkemin kabardığını hissedebiliyorum. Őimdi arkasında dikiliyorum, vűcuduna yapışan elbisesine bakıyorum. O kıpırdamadan duruyor. Ona deli oluyorum ve bunu yapmak istediđini fark etmek bende, kendimi bu lanet olası kűprűden atma isteđi uyandırıyor. Durabilirdim. Ellerini űzebilirdim. Ona tűm bunların kızgınlık eseri, hasta bir Őaka olduđunu sűyleyebilirdim. Ama ya űtekiler? Artık onları biliyor, bundan eminim. Ondan bu bilgiyi hayatının geri kalanı boyunca boynunda taŐımasını isteyemem.

Çünkü onu gerçekten seviyorum.

Ellerimi beline koyuyor ve nefes alıyorum.

Birinci Bölüm

Emma — Yaş 8

Ufak bir kızdım; yaşıtlım kızlardan çok daha ufak. Banyomuzdaki beyaz plastik taburenin üzerinde dikiliyordum ve parmak uçlarımda uzanabildiğim kadar yükseğe uzanıyordum. Onu daha iyi görmek istiyordum. Hareketlerini izlemek. Kokusunu duymak. Aynaya doğru eğiliyor, her nefes verişinde nefesi aynada buhardan küçük bir daire oluşturunuyordu. Yumuşacık bukleli saç neredeyse sutyeninin arka kopçasına kadar uzanıyordu. Buklelerine dokunmak, ne kadar yumuşak olduklarını görmek istiyordum. Bunu yaparsam beni azarlayacağını biliyordum, çünkü saç tam istediği şekilde yapıtlı durumdaydı.

Aynaya daha da yaklaşırken dudakları konsantrasyon halinde aralıktı. Sol eliyle gözünün kenarını çekerek dışa doğru esnetip yüzeyini düzleştirdi. Sağ eliyle göz kalemini üst kapağına sürdü. Gözünün sonuna ulaşınca biraz geri çekilip aynada kendisine göz kırptırdı. O, aynı işlemi diğer gözüne de uygularken ben büyülenmiş bir

şekilde izliyordum. Ben de göz kalemi çekmek istiyordum ama makyaj için henüz çok küçük olduğumu, makyajsız da yeterince güzel olduğumu söylüyordu. Bence bunu sadece onu bu konuda sıkboğaz etmeyeyim diye söylüyordu, o yüzden bu kez çenemi kapalı tutuyordum.

Göz kalemiyle işi bitince gözlerini iyice açıp küçük, yumuşak vuruşlarla maskarasını sürüyordu. Fırça yanlışlıkla göz kapağına değip küçük, keskin, siyah çizgiler bıraktı. Hafifçe kaşlarını çattı, başparmağını yalayıp çizgileri dalgın dalgın sildi. Gözleri aynada gözlerimle buluştu ve dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. Aynaya doğru uzanıp şakayla aynadaki yansımamın yüzünü gıdıkladı. Gözleri ve burnu neşeyle kırıştı. Benim yüzüm de onunkini taklit ediyordu.

“Sen aptal bir kızsın, Emma,” dedi bana bakmak için dönerken. Elini yansımamdan çekip kızıl saçlı başımın üzerine koydu. Şimdi bana bakıyordu ve ikimiz de gülümsüyorduk. Saçımı çabucak karıştırdıktan sonra, işaretparmağını alnımın ortasına, gözlerimin arasına ve oradan da burnumun ucuna sürükledi. Noktaları birleştirme oyunundaki gibi parmaklarını burnumda ve yanaklarımda gezdirdi.

“Bir gün sen de bu çilleri benim kadar seveceksin,” dedi başımın üzerine çabuk bir öpücük kondurarak. Sonra da aynadaki yansımasına döndü. Hızlıca rujunu sürdükten sonra elleriyle göğüslerini kaldırdı ve uzun kâküllerini gözlerinin önünden çekti.

“Ne zaman döneceksin?” diye ona sordum, aslında cevabı bilmek istemiyordum.

Gözleri aynada tekrar gözlerimle buluştu ve biraz üzgün göründüklerini düşündüm. Sanki bu kez gerçekten gitmek istemiyormuş gibi biraz üzgündü.

“Michael üç-dört gün içinde döneceğimizi söylüyor,” dedi bana. Sonra yatak odasına doğru yürüdü ve ben de sekiz yaşındaki bir kız değil de bir köpek yavrusuymuşum gibi onu takip ettim. “Emma, Carol’ın burada seninle ve oğlanlarla kalmaktan gerçekten hoşnut olduğunu biliyorsun. Hem, sadece birkaç gün. Size iyi bakacak. Üstelik çoğunlukla sadece seninle olacak. Ricky ve Evan okuldan sonra her gece provada olacaklar.”

“Biliyorum,” dedim. Ama Carol göz kalemi sürmüyor. Saçını bukle yapmıyor. Hanımefendi gibi kokmuyor; şömine gibi kokuyor. O benim annem değil. O sen değilsin.

O giyinirken ben de yatağın üstüne bağdaş kurmuş izliyordum. Eteğinin fermuarını çekip bluzunu ilikledikten sonra, elimden tutup beni yataktan çekti. Beni tuvalet masasına doğru yönlendirdi ve lambayı açtı. Masa yumuşak bir ışık seliyle aydınlanırken hemen keyfim yerine geldi, çünkü parfümünü bana seçtireceğini biliyordum. Bu beni mutlu ediyordu, çünkü biliyordum ki her nefes alışıyla parfümün, benim seçtiğim parfümün kokusunu duyduğunda beni düşünecekti. Ve onu ne kadar çok sevdiğimi anlayacaktı.

Küçük cam şişeleri inceliyordum. Güzel şişelerden hangisinin annemin boynunu en çok hak ettiğine karar vermek zordu. Ben kararsızlık içinde bocalarken içeri Michael girdi. Üzerinde haki pantolon, mavi gömlek ve kırıvat vardı. Boynu ve sırtı dimdik ve siyah saçları, sıra sıra mükemmel, katı çizgiler halinde geriye taranmıştı. Onu görünce donup kaldım ve gözlerimi yere indirdim. Annem elimi bıraktı ve öpmek için ona doğru bir adım attı, yanağından öpüp koluna dokundu.

“Hemen çıkmalıyız,” dedi, anneme ciddi bir ifadeyle bakarak. “Çantan nerede?”

“Sandalyenin üzerinde,” dedi, yatak odasının köşesindeki kırmızı ahşap sandalyeyi başıyla işaret ederek. Michael gidip çantayı aldı ve hızla kapıya doğru yürüdü. Yanımdan geçerken ona baktım, gözlerimiz buluştu. Bilmiş bir şekilde sırttı ve içimde öfke hissettim. Öyle öfkeliydim ki tenimin yanmaya başladığını hissediyordum.

Annem bana tekrar bakmadı. Aceleyle en yakındaki parfüm şişesini kapıp boynuna iki kez fıslattı. O, Michael’ın peşinden odadan aceleyle çıkarken ben etrafında uçan küçük damlacıkları izledim. En güzel şişelerden birini bile seçmemişti ve bu yüzden patlayasım geliyordu.

ÖNE ÇIKIN VE JAY FIELDS'LA TANIŞIN. İLHAKONIST. MENTALİST. HİLEBAZ.

Ben üçgenler halinde düşünürüm, siz düz çizgiler halinde.

Ben masayı gösteririm ve sizi bunun bir sandalye olduğuna ikna ederim.

Göz yanılsaması, el çabukluğu, hedef şaşırtma. Ben kandırırım ve dolandırırım.

AMA EN ÖNEMLİSİ, İYİ BİR GÖSTERİ SERGİLERİM.

Bütün dünya benim birini öldürdüğümü düşünüyor ama yanılıyorlar.

Sabredin. Hepsi planın bir parçası.

İstedğim şey intikam. Kendim için, onun için. Altımız için.

O beni hatırlamaz ama her şeyin sebebi o. Bütün bunların sonundaki ödül. İrademe sahip olabilirsem tabii. Belki de ufak bir kaçamak yaparım, ufacak.

Haydi, bir kart seçin. İçeri gelin ve şovu izleyin. Ellerime bakın. O kadar dikkatli bakarsınız ki görmeye odaklanmışken gerçekleşen şeyleri fark edemezsiniz.

Dünyanızı orada, sahne ışıkları altında yıkacağım.

MÜDAHALE ETMEK İÇİN ÇOK GEÇ OLANA DEK BENİ FARK ETMEYECEKSİNİZ BİLE.

Tek bir kalbim var ve büyük planımı başarıyla tamamladıktan sonra kalbimi ona teslim edeceğim.

Arkanıza yaslanıp rahatlayın ve onun, hikâyemizi anlatmasına izin verin.

OLAĞANÜSTÜ BİR YOLCULUĞA ÇIKMAK ÜZERESİNİZ.

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

25 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satışı: ilknokta.com